

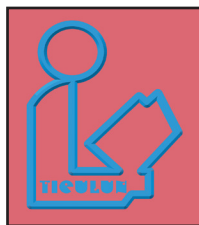
pierre desrochers

Cửu Long

CỬU LONG

PIERRE DESROCHERS

Minh Điền chuyển ngữ

PHẦN MỘT - GIA ĐÌNH TÔI

Lời Tựa

Ở Việt Nam, có một truyền thuyết cổ kể về sự hình thành của đồng bằng sông Cửu Long như sau :

«Vào thuở hồng hoang xa xưa ấy, khi thần, tiên, ma, quỷ vẫn còn chia nhau cai quản các vùng nước và đất đai của thế gian, có những cộng đồng cư dân kiệt quệ và tan hoang vì những trận lũ lụt triền miên của một dòng sông với dòng nước thất thường và tàn bạo.

Một ngày nọ, họ cầu khẩn chín con rồng. Để đổi lấy lời hứa sẽ mãi mãi tôn thờ, họ yêu cầu chín con mãnh thú này hợp sức lại để làm dịu đi sự hung hãn hiếu chiến của sông Cửu Long.

Chín con rồng ra đi và không ai còn thấy chúng trở lại. Cư dân vùng đất thấp tưởng rằng chín con rồng, vì sợ hãi sự phẫn nộ của thủy thần, đã bỏ đi không một lời từ biệt. Nhưng vào lúc trận lũ lớn ập đến, người ta lại thấy chúng trở về từ những cánh rừng xa xôi. Chín con mãnh thú linh thiêng bay lượn trên mặt nước cuồng nộ tìm kiếm một điểm để đáp xuống. Một khi đã tìm thấy, chúng nằm xuống ngay tại cửa sông, dùng thân hình đồ sộ của mình chống lại sức mạnh tàn phá của dòng nước, và bằng hành động đó, đã chia dòng chính của

con sông thành nhiều nhánh.»

Chín cửa sông Cửu Long đã được hình thành như vậy. Truyền thuyết kể là thế. Ở một vài nơi trên xứ sở sông nước này, sông Mékong vẫn còn mang tên gọi xưa của nó : *Sông Cửu Long*.

Truyền thuyết ấy đúng hay sai đối với tôi không quan trọng. Tôi thậm chí còn không biết con sông không biết điều này có đúng là có chín cửa hay không, con sông luôn nổi loạn khắp nơi, lắng nghe mọi điều người ta nói với nhau, dò xét những cử chỉ nhỏ nhất của bạn, quan sát thói quen sống của bạn và thay đổi chúng không thương tiếc nếu nó không hài lòng. Bởi vì ở đây, mọi thứ được tạo dựng và hủy diệt đều cùng với dòng sông. Người ta sống hay chết với nó, vì nó, trong nó hay bên cạnh nó. Vậy, nó có chín cửa không ? Tôi đếm được đến nghìn cửa. Có phải Cửu Long có liên quan đến điều gì đó ? Có đúng là chín con ? Hay ít hơn, hoặc nhiều hơn ?

Với câu hỏi cuối cùng này, tôi có thể trả lời. Nhưng đó là câu duy nhất. Bởi vì điều tôi học được từ chuyến hành trình về quê hương của tổ tiên mình là, với mỗi câu hỏi, có đến nghìn câu trả lời. Ngoại trừ câu này : *Có bao nhiêu con rồng ? Có chín con. Có chín con rồng.*

Tôi đã nhìn thấy sông Mékong. Người ta đã kể cho tôi nghe câu chuyện về *Cửu Long*. Tôi đã biết chúng. Tất cả ở cùng một nơi, tất cả trong một ánh nhìn duy nhất : trong ánh nhìn của Cửu Long. Người bạn Cửu Long của tôi ! Người anh em Cửu Long của tôi ! Anh ấy sống trên những con phố của Sài Gòn. Anh ấy tồn tại trong những con phố đó. Anh ấy cảm nhận được mùi vị của những bát súp trên vỉa hè Sài Gòn. Anh ấy là người *con của sông Mékong*.

Anh ấy đã đơn độc, ngày hôm đó, một mình ngắm nhìn dòng nước đục ngầu của sông Sài Gòn. Một nhánh sông của sông Mékong. Anh ấy đang nhìn dòng nước của sông Mékong. Dòng nước đen của một trong những nhánh sông của nó. Cửu Long là bạn tôi. Anh ấy là anh em của tôi. Cửu Long là một đứa trẻ đường phố. Anh ấy sống ở Sài Gòn.

Cửu Long có nghĩa là : **CHÍN CON RỒNG**.

1

Thình ! Chờ tôi với !

Tôi thậm chí chẳng thêm chậm bước lại. Kể từ khi tôi không may tiết lộ tên tiếng Việt của mình, Charles không ngừng gọi tôi là Thành. Như lúc này, ngay bây giờ, từ đầu bên này via hè đến đầu bên kia ; và ngay cả trong lớp học trước mặt mọi người.

Chúng tôi đang trong giờ học môn Giáo dục Công dân và đang thảo luận không mấy hào hứng về một chủ đề mà theo lời giáo viên của chúng tôi, nằm trong danh sách những quy tắc tôn trọng cơ bản nhất : những cái tên. Sự tôn trọng dành cho tên gọi.

Phải nói rằng cô giáo tôi hơi kỳ lạ. Đối với cô ấy, mọi thứ lúc nào cũng thật là : *tuyệt tệt vòiiii em yêu, cơ bảảả lắm em trai, tuyệt diệệệ em bé và thật tuyệt tệt vời lão già !* Cô ấy mà nhìn thấy một con rận trên đầu một quả trứng thì cô ấy cũng có thể giảng cho chúng tôi một bài dài về sự khô cằn của những sa mạc ở Bắc Phi. Thôi ! Tôi không có ý nói xấu cô giáo mình. Không. Tôi khá quý cô ấy, Nicole. Nhưng đôi khi, cô ấy lại quá đà, quá nhiều, quá đầy, tràn trề.

Và như thế, chúng tôi đang nói về những cái tên. Tên của người này và tên của người kia. Cô ấy bắt chúng tôi phải lặp lại tên của mình trong đầu ít nhất mười lần. Để nhớ lại giai điệu mà nó tạo ra. Bởi vì mỗi cái tên là một bản nhạc, cô khẳng định. Với nốt bắt đầu và nốt kết thúc của nó. Nhưng bản nhạc đó, chúng ta đã quên mất. Chúng ta đã quên nó vì tên của chúng ta không còn là một phần trong vốn từ vựng của mình nữa. Chúng ta không còn nghe thấy nó nữa vì đã sử dụng nó bừa bãi và sai mục đích.

- Tên của các em đã trở nên không còn âm vang, Nicole nói. Mỗi người trong số các em không thể nói nó có bao nhiêu chữ cái mà không phải đếm chúng. Nó giờ chỉ là một âm thanh dùng để thu hút sự chú ý của các em. Các em nói nó để xác định mình và ngay lập tức quên nó đi. Nhưng tên của các em là nhiều hơn một phương tiện để nhận dạng. Bởi vì, vào cuối cuộc đời, đó là tất cả những gì còn lại của các em : tên của các em trên một tấm bia mộ. Và mỗi người ở lại sau các em sẽ chỉ cần gọi lên nó để ngay lập tức nhớ lại các em là ai.

Tôi thấy Nicole nói hơi quá. Tôi thấy chúng ta có thể bỏ qua ý nghĩ về cái chết. Cái chết không phải là thứ thực sự khiến tôi quan tâm. Thực tế, chỉ nói về nó thôi cũng làm tôi nổi da gà. Như thế chỉ cần nói về nó, chỉ

cần nhắc đến nó thôi, chúng ta đã đánh thức nó dậy và cho nó ý nghĩ ghé thăm chúng ta một chút.

Nhưng dù sao, mặc dù những lời nói đó chạm vào sự nhạy cảm của tôi, tôi không thể không thấy chúng chứa đầy sự khôn ngoan. Lúc đó, trong đầu tôi, tôi bắt đầu lặp lại tên mình. Chậm rãi lúc đầu, dành cho mỗi chữ cái, mỗi âm tiết, rồi đến cả từ trọn vẹn, tất cả sự chú ý và sự tôn trọng mà chúng xứng đáng : P-I-E-R-R-E N-G-U-Y-E-N. Rồi nhanh dần lên và chỉ dừng lại ở tên tôi. Chẳng mấy chốc, tôi dường như nghe thấy những nốt nhạc leng keng theo từng chữ cái. P-I-E-R-R-E, cái tên tôi lặp đi lặp lại trong đầu bằng đủ mọi cách. Các nốt nhạc đan xen vào nhau và tạo thành một giai điệu nhỏ, luôn giống nhau. Nó thật đẹp, dịu dàng, hài hòa.

Rồi đến một lúc, không hiểu bằng cách nào, những nốt nhạc khác hòa vào những nốt đầu tiên và giai điệu dịu dàng lúc này biến thành một thứ hỗn độn thực sự : T-H-I-N-H mà giờ đây tôi tự nhủ với mình. Thịnh hay Pierre. T-I-R-H-P-E-N-R-I-H. Các chữ cái thoát ra khỏi não tôi và rơi tứ tung, đập sầm sập như cánh cửa đóng không chặt, bị gió bão quật mạnh. Tôi mở mắt ra, hoảng hốt bởi những âm vang tán loạn vọng đến từ não mình. TÔI LÀ AI ? tôi gào lên.

Tôi đã nghĩ trong giây lát rằng mình vừa hét lên. Nhưng không phải vậy. Những từ ngữ vẫn còn bám vào vách hộp sọ và vẫn đang vang vọng. Im lặng ngự trị trong lớp học. Ngay cả Nicole cũng vẫn nhắm mắt cùng với khoảng mười học sinh khác, toàn là con gái. Tôi liếc nhìn về phía Charles. Nó nhìn tôi với một nụ cười kỳ lạ. Tôi quay mặt đi.

- Tên của các em, giáo viên của chúng tôi nói tiếp, là từ yêu thương đầu tiên mà cha mẹ các em đã thốt lên khi nhìn thấy các em xuất hiện trong tấm chăn bọc trẻ sơ sinh xinh xắn, hồng hào khỏe mạnh, thơm mùi sữa và phấn rôm. Khi các em còn là em bé...

DỪNG LẠIIIIIII !

Ở đây, một lần dừng là cần thiết. Bây giờ tôi phải nói với các bạn rằng... Rằng gì nhỉ ? À vâng ! Tôi phải nói với các bạn một điều. Về vấn đề em bé, tôi đã có đủ rồi. Đạo này, có vẻ như người ta không nói gì khác ngoài chuyện đó, về những đứa bé. Những đứa người ta có, những đứa người ta muốn có, những đứa người ta không có. Chưa kể đến chuyện nhân bản, những em bé ống nghiệm, những người mẹ mang thai hộ, sự đầu thai...

Này nhé ! Ví dụ như dì Nga của tôi, ờ, dì Nga của tôi đã có một em bé. Một em bé bình thường nhất có thể. Nó tên là Émile, *em béééé* của dì Nga. Mọi người đều mê mẩn, cái *em béééé* của dì Nga. Cứ như thể trên hành tinh của chúng ta chỉ có mỗi nó vậy ! Và nào là *nặng nịu* chỗ này, nào là *âu ơ* chỗ kia. Và, «*Trời ơi nó đẹp trai quá, cái em béééé đó !*». Và hết chuyện này đến chuyện khác ; không bao giờ dứt. Khi cục thạch đó bước vào phòng khách của dì Nga, người ta tưởng như ai nấy đều trở lại thời thơ ấu.

Tất cả mọi người ? Không hẳn ! May mắn thay, vẫn còn có bà ngoại, người vẫn luôn kháng cự lại kẻ xâm lược.

Bà tôi, tôi gọi là *bà ngoại*. Bà ngoại nghĩa là bà trong tiếng Việt. Điều này chẳng có gì độc đáo, tôi biết. Nhưng bạn hãy thử gọi bà của bạn là bà ngoại xem... Hử ! Không dễ, phải không ?

Vậy nên, bà ngoại của tôi rất thích trẻ con, nhưng lại ghét em bé. Và vì tôi là một đứa trẻ còn Émile là một em bé, bạn nghĩ bà ngoại sẽ thích ai hơn ? ... Bạn đã hiểu hết rồi đấy !

- Emile, nó sẽ giống như một người em trai đôi với cháu đó, dì Nga nói với tôi một ngày nọ, nghĩ rằng bằng

cách đó bà đã tặng tôi một món quà lớn.

Còn tôi, tôi không muốn món quà của bà ấy. Nhưng hãy thử nói điều đó với một người dì đang rạng rỡ trước em bé xú tròn trịa hồng hào thơm mùi quế và bột gạo của mình xem ! Chính bà ngoại đã can thiệp để đưa tôi ra khỏi tình thế khó xử. Đã đến lúc, nếu bạn muốn biết ý kiến của tôi. Thêm một chút nữa là dì Nga đã đặt thẳng Émile bé đó vào tay tôi rồi. Ngay cả mẹ tôi dường như cũng khó chịu vì sự nài nỉ của em gái mình.

«Émile sẽ không bao giờ là em của Thịnh ! Và lại, nó không phải tên là Emile. Mà nó tên Minh. Minh là tên Việt Nam. Minh là tên chắc chắn... và về vấn đề em trai của Thịnh, Thịnh sẽ có khi mẹ của Thịnh quyết định sinh cho Thịnh một đứa em trai theo sự hiểu biết của tôi không phải là ngày mai.»

Lời nói của bà tôi đã có một tác động khủng khiếp lên hai chị em. Mẹ tôi đã lau một giọt nước mắt và dì tôi đã ôm lại gói thạch quế nhỏ xíu của mình, vừa biến thành một gói phân to tướng. Bà ấy bắt đầu dùng đưa nó như thể bà ấy đã đặt mình vào chế độ vất trong lòng một mẻ đồ trắng.

- Émile sẽ không bao giờ là em trai của Thịnh, bà ngoại đã nói. Hơn nữa Émile không phải là tên thật

của nó. Tên thật của nó là Minh. Minh là tên tiếng Việt của nó, vậy nên đó mới là tên thật. Còn về chuyện cho Thịnh một đứa em trai, nó sẽ có một đứa khi mẹ nó quyết định sinh cho nó một đứa. Tôi cho rằng chẳng sớm ngày mai đâu.

Đó là điều bà ngoại đã nói. Đó là lý do tại sao mẹ tôi khóc. Đó là lý do tại sao dì Nga tức giận như vậy.

- Mẹ, đôi khi mẹ thật tàn nhẫn...

Bà ngoại không để ý gì đến lời trách móc của con gái. Bà nhìn tôi trù mến và, như để nhấn mạnh bài nói của mình, bà ném cho tôi một nụ cười kín đáo không ai không nhận thấy.

- Không ai có thể làm ta thay đổi ý kiến. Đáng lẽ con phải có một đứa con gái. Ta đã nhờ bói toán tại chùa Tam Sơn Hội Quán do chị gái ta từ Sài Gòn, người đã lấy thằng cộng sản phản bội đó. Ta thậm chí còn không nhớ nó tên gì nữa...

- Hoa ! Ông ấy tên là Hoa. Và rồi, ông ấy không phải là cộng sản, mẹ ạ. Ông ấy là nhà báo.

- Con thật ngốc, con gái ta ! Nhà báo thì đương nhiên là cộng sản rồi. Vả lại, con biết gì về những chuyện này, con là kẻ đã phản bội lại giống nòi bằng cách gọi con

traì mình bằng một cái tên chẳng có nghĩa lý gì...

- Nhưng con đã không phản bội gì cả ! dì Nga phẫn nộ.

- Dù sao đi nữa, bà ngoại tiếp tục, điềm báo là rõ ràng. Đó là một bé gái mà các vị thần đã định sẵn. Thật không tốt khi trái ý Đức Phật.

- Làm sao mẹ có thể biết điều gì làm trái ý Đức Phật ? mẹ tôi đáp lại bằng giọng mỉa mai. Mẹ chưa từng bước chân vào chùa một lần trong đời.

- Con biết gì, Ngọc ? Dù sao thì, đối với mỗi đứa con, ta đã làm những gì cần thiết. Cúng trái cây và đầy nhang đèn. Và rồi ta đã nhờ ông Khả Năng già tính toán ngày tháng. Mọi thứ đều trùng khớp. Các con được sinh ra dưới mặt trăng tốt. Và kết quả là ngày nay các con có cuộc sống sung túc, với những ngôi nhà đẹp và những chiếc xe hơi đẹp. Chỉ có chồng của các con là hoàn toàn ngốc nghếch. Nhưng về chuyện đó, ta rửa tay. Các con đã không hỏi ý kiến ta cũng như cha các con. Vậy nên...

- Cha mất đã hai mươi năm rồi, mẹ ạ, dì Nga càu nhàu.

- Có sao đâu ! Ông ấy vẫn ở trên bàn thờ tổ tiên, bà ngoại quát lên bằng giọng the thé. Linh hồn ông ấy vẫn

luôn ở bên chúng ta. Vào mỗi dịp Tết, ta gọi ông ấy về cùng với tất cả những người khác. Và ông ấy thăm chúng ta. Ông ấy bảo vệ chúng ta. Thật dễ dàng để các con xin phép ông ấy. Nhưng để làm được điều đó, lẽ ra các con không được quên truyền thống thiêng liêng nhất của chúng ta : sự tôn kính dành cho tổ tiên.

- Ôi mẹ, mẹ sẽ không lại bắt đầu chứ ?

- Mẹ đã giữ các con trong giường của mẹ cho đến năm năm tuổi, bà ngoại tiếp tục, giả vờ như không nghe thấy gì. Để bảo vệ các con khỏi sự ghen tị của những con ma quỷ ẩn náu trong đêm, đi tìm kiếm linh hồn để ăn thịt. Ai cũng biết chúng rất thích linh hồn của trẻ con. Chúng là những linh hồn trong sạch nhất. Mẹ đã giữ các con trong giường của mẹ. Và những đêm có bão, cha các con và mẹ phủ một tấm ga trắng lên người các con. Mẹ đã làm thế cho đến khi em trai các con ra đời.

- Lim, giờ thì ! Mẹ tôi than thở, người đã lấy lại được chút bình tĩnh.

- Ủ, Lim ! Một anh hùng ! Cầu trời phù hộ cho anh ấy !

Cậu Lim đã chết trong chiến tranh năm 1978 trong một cuộc tấn công biên giới chống lại quân Khmer, vừa mới cướp phá khu vực Hà Tiên gần vịnh Thái Lan. Chú ấy đã bắn vào chân mình bằng súng do cầm ngược súng trong lúc kích động. Hoại tử và sáu tháng trong bệnh viện dã chiến ở Châu Đốc đã hoàn thành nốt phần còn lại.

Ít nhất đó là phiên bản chính thức mà gia đình vẫn gìn giữ một cách đầy ghen tị. Cha tôi có một quan điểm hoàn toàn khác khiến mẹ tôi như muốn phát điên. Ông ấy kể rằng Lim chết vì bệnh giang mai trong một quán ăn tồi tàn ở Sài Gòn, nơi chú ấy trốn để tránh bị gọi nhập ngũ. Đó là điểm mâu thuẫn chính giữa cha và mẹ tôi. Nhưng không phải là duy nhất.

Còn đối với tôi, việc cậu Lim chết vì một viên đạn vào chân, vì hoại tử hay vì giang mai thì cũng chẳng thay đổi được việc tôi chẳng quan tâm chút nào. Tôi thậm chí còn không biết cậu Lim, cậu Lim ấy. Với lại giang mai hay hoại tử, nếu bạn muốn biết ý kiến của tôi, thì cũng chẳng khác gì nhau. Mặc dù tôi phải thừa nhận rằng từ «hoại tử» nghe có vẻ hình tượng. Hình tượng, ha! Thế thôi ! Tôi đã tưởng rằng chú ấy bị dính vào... cuối cùng thì bạn biết đấy... cái thứ lòng thòng khi không dùng đến... và... và nó trở nên cứng vào buổi sáng khi mình

quá buồn tiêu. Bạn hiểu ý tôi chứ ? Không ? Ôi, bằng ba sợi lông của rồng, tinh táo lên nào ! Hãy nghĩ đến từ đó. Lặp lại chậm rãi và tách các âm tiết... hoại-tử... Được rồi ! Đây ! Hiểu chưa ? Nói thế nào nhỉ, các bạn không nhanh lắm đâu ! Dù sao đi nữa ! Tôi không biết là người ta có thể chết vì cái thứ đó đột nhiên trở nên quá to... Cuối cùng, dù thế nào đi nữa, cậu Lim đã chết. Thế là đủ với tôi rồi.

Bà ngoại nhìn dì Nga đang bế Émile đứng đưa.

- Con nên đi đặt nó nằm ngủ. Nó khóc không ngừng suốt một tiếng rồi. Mình nhìn nó đủ rồi. Và rồi có lẽ mình có thể nói chuyện khác ngoài chuyện em bé. Đứa đó, dù sao đi nữa, nó cũng rất xấu xí. Một con quái vật thực sự. Và nó bốc mùi sữa chua. Thật kinh khủng làm sao khi những thứ vô hình dạng này trông giống hệt như những ông lão nhỏ: không răng, không tóc, da nhăn nheo, lưng thì cong. (Rồi bà nở một nụ cười rộng với tôi) Và bà ngoại của cháu, con ạ, còn quá trẻ để biết thưởng thức những ông lão đâu.

Thật là kỳ lạ. Trong khi tôi nghĩ rằng những lời nói của bà ngoại sẽ gây ra scandal vì sự độc ác khó tin của chúng, thì ngược lại, chúng lại gây ra những nụ cười và sự gật đầu đồng tình từ mẹ tôi và đặc biệt là từ dì Nga, người đang rạng rỡ hạnh phúc. Tôi đơn giản là sững

sốt. Rõ ràng là thật khó cho một đứa trẻ ở tuổi tôi có thể hiểu được thế giới kỳ lạ của người lớn này; vũ trụ đầy những bí mật đến từ một đất nước bí ẩn tên là Việt Nam.

Đất nước của bà, bà ngoại gọi đơn giản là Củ Chi chỉ để trêu chọc các con gái của mình và thể hiện sự bất đồng chính kiến.

Khi chúng tôi về nhà đêm đó, trời mưa như trút nước. Ánh đèn đường rơi xuống một thứ ánh sáng vỡ tan thành nghìn mảnh trên mặt đường nhựa đen và chảy nước. Vì cứ nhìn chăm chăm vào những cột đèn đường, tôi suýt ngã gập. Thế là, tôi bắt đầu nhìn mẹ tôi.

- Có chuyện gì không ổn à, báu vật ? Mẹ tôi hỏi.

- Không.

- Con nhìn mẹ bằng một vẻ kỳ lạ. Mẹ biết : đó là thái độ của bà ngoại làm con bị sốc. Con không nên bận tâm. Đó chỉ là những điệu bộ bà ấy làm ra. Thực ra thì...

- Không phải tại bà ngoại đâu, tôi tuyên bố, ngắt lời mẹ tôi. Con thấy bà rất tử tế.

- Con thấy bà ngoại tử tế sau tất cả những điều xấu bà đã nói về mẹ ? Mẹ tôi phẫn nộ. Ôi trời ! Thế à. Con

cần gì nữa ? Mẹ thấy bà thật đáng ghét. Cuối cùng thì ! Bà là bà ngoại của con. Mẹ đoán là con nên tôn trọng tổ tiên của mình thì hơn.

Ngay lúc đó, tôi không hiểu tại sao mẹ tôi lại kích động ngay khi tôi nói tôi thấy bà ngoại tử tế. Rồi tôi nhớ lại sự việc về em bé của dì Nga, trong đó bà ngoại đã chỉ trích em họ nhỏ bé đáng thương của tôi một cách nặng nề. Tôi cũng nhớ lại sự im lặng đầy tội lỗi của hai người phụ nữ kia, những người dường như rất thích thú với những lời lẽ bất nhã của mẹ họ. Sự khó chịu mà tôi cảm thấy lúc đó lại ám ảnh tôi và tôi tự nhủ rằng nếu bà ngoại không tử tế, thì mẹ tôi và dì tôi cũng chẳng tử tế hơn.

- Mẹ ơi, tại sao mọi người không nói gì khi bà ngoại nói rằng Émile xấu xí và hôi hám ? Thực ra, lúc đó, con không thấy bà tử tế chút nào, bà ngoại. Con không thấy Émile xấu xí đến thế cũng không thấy nó hôi đến thế. Con thấy buồn khi bà nói vậy. Với lại, các mẹ, trông các mẹ đều có vẻ hài lòng.

- Ôi Pierre tội nghiệp của mẹ ! Đó là khoảnh khắc duy nhất trong cả buổi tối mà bà ngoại con tỏ ra có chút tử tế với ai đó.

- Sao ! Nói một em bé là hôi và xấu xí, lại là tử tế ư ? Con không hiểu !

- Ô ! Mẹ tôi thờ dài. Tất cả những chuyện đó liên quan đến những truyền thuyết Việt Nam xưa cũ không quan trọng mà những người già vẫn còn gán bó.

- Những truyền thuyết nào ?

- Những truyền thuyết !... Một ngày nào đó, mẹ sẽ giải thích cho con.

Một ngày nào đó, mẹ sẽ giải thích cho con. Tôi đã nghe câu đó biết bao nhiêu lần rồi ? Chắc chắn là với những câu trả lời kiểu đó, tôi sẽ không thể hiểu thêm về đất nước gốc của mình. Vào thời điểm đó, tôi hầu như không biết gì về Việt Nam và chút ít mà tôi biết, tôi biết được là do những lời bép xép của bà ngoại tôi hoặc những cuộc cãi vã làm sinh động những cuộc thảo luận bất tận do tính cách ngoan cố của bà tôi, người mà mặt khác tôi vẫn yêu thương tha thiết.

Tôi lại tiếp tục ngắm nhìn phong cảnh trải dài như một dải ruy băng đen dài lốm đốm những tia sáng phát ra từ các mặt tiền cửa hàng vẫn còn mở cửa dù đã muộn. Chúng tôi đi dọc theo đại lộ Décarie hướng về phía bắc. Chúng tôi vừa rời khu phố Notre-Dame-de-

Grâce, nơi dì Nga và bà ngoại tôi sống. Mưa đã tạnh đột ngột. Một làn gió thu nhẹ quét qua những tán cây và làm rụng những chiếc lá. Tôi nghĩ đến tuyết sắp rơi, đến Halloween. Năm nay sẽ là Halloween cuối cùng của tôi. Năm sau, tôi sẽ không còn đủ tuổi để cải trang thành một con khỉ lớn hay một Harry Potter phiên bản nghèo nữa.

Tôi cảm thấy buồn khi nghĩ đến điều đó. Nếu tôi không thực sự kìm hãm sự già đi sớm của mình, chẳng mấy chốc tôi sẽ đến tuổi kết hôn trong khi thậm chí tôi còn chưa có hứng thú hẹn hò với con gái. Tôi thấy các cô ấy thật trẻ con với những tràng cười ngu ngốc nhỏ nhặt mỗi khi họ ở trong quỹ đạo xung quanh một nhóm con trai. Hình ảnh Sophie-Andrée khiến tôi hoàn toàn gục ngã. Cô gái đó là, trong tất cả những đứa phiền phức, thì là đứa phiền phức nhất.

Tôi ngồi sụp xuống ghế. May mắn thay, một bữa tiệc màu sắc đã khuấy động trước mặt tôi ngay lúc chiếc xe vượt qua mặt tiền rực sáng của nhà hàng Bill Wong. Nó làm tôi nghĩ đến những dây đèn trang trí Giáng sinh và một nụ cười xuất hiện trên môi tôi. Tôi đảo mắt khỏi cửa sổ và tập trung sự chú ý vào khuôn mặt mẹ tôi. Nó nhăn nheo hết cả.

Mẹ tôi vừa đi vào đoạn đường nhánh cuối cùng dẫn lên đường cao tốc Métropolitaine. Như mọi lần bà ấy lái xe trên con đường cao và hẹp này, mẹ tôi trở nên căng thẳng. Đôi tay mảnh mai của bà siết chặt vô lăng đến mức các khớp ngón tay của bà trắng bệch như thể chúng được rắc bột gạo lên vậy.

- Mẹ ơi, Củ Chi là cái gì thế ?

Khuôn mặt mẹ tôi càng co rúm lại. Rõ ràng câu hỏi của tôi làm bà bất ngờ và từ ngữ đó làm bà khó chịu.

- Củ Chi là một từ không nên nói ra, mẹ trả lời bằng một giọng khẽ khó nghe.

- Giống như những từ thiêng liêng phải tôn trọng ạ ?

- Theo mẹ, có lẽ ngược lại thì đúng hơn.

- Vậy là một từ xấu ạ ?

- Không hẳn. Hãy nói rằng đó là một từ đã biến mất và tốt hơn hết nên để nó yên ở nơi của nó, vì sợ rằng nó sẽ quay lại ám ảnh chúng ta.

- Vậy Củ Chi là một con quái vật hay đại loại thế ạ ?

- Có thể nói vậy.

- Thế nó là cái gì ạ ?

- Củ Chi, mẹ thờ dài, đưa chúng ta trở lại với cái tên mà người ta đã đặt cho đất nước của con vào thời Pháp cai trị ở đó : xứ Nam Kỳ (Cochinchine). Vào thời đó, dân tộc chúng ta là một dân tộc nô lệ trong tay những ông chủ độc ác.

- Cái gì ? Mẹ đang nói về Canada ạ ? Chúng ta đã từng là một dân tộc nô lệ khi người Pháp ở đây ?

- Không phải đâu, con yêu. Mẹ không nói về Canada. Mẹ đang nói về Việt Nam ! Con là người Việt Nam.

Lời tiết lộ của mẹ khiến tôi vô cùng bối rối. Bởi vì, rất cuộc, chẳng phải tôi đã sinh ra ở Canada, cụ thể hơn là ở Québec, cụ thể hơn nữa là ở Montréal, số 8233 phố Drolet sao ? Điều đó khiến tôi trở thành một người Québec chính hiệu và một người Canada, không phải sao ? Và việc xác định bản thân dựa trên căn cước kép này (Québec-Canada) đã đủ khó hiểu rồi mà không cần phải áp đặt thêm một căn cước thứ ba chỉ càng làm tăng thêm sự bối rối của tôi. Nhất là khi mẹ tôi lại cố gắng nhắc đi nhắc lại với tôi rằng tôi là một đứa trẻ Québec như bao đứa trẻ khác mặc dù tôi thấy rõ ràng có một sự khác biệt giữa các bạn tôi và tôi. Nhưng cuối cùng tôi đã tin mẹ. Vì vậy, việc đột nhiên bị phóng thành người

Việt Nam trước khi là bất cứ thứ gì khác khiến tôi hơi mất phương hướng.

Ngay lúc đó, tôi chưa cảm nhận được toàn bộ sức nặng mà căn cước Việt Nam này ngụ ý vì tôi đang phủ nhận nó. Tuy nhiên, màu da của tôi, mái tóc đen, đôi mắt cũng gần như đen và xéch, tiếng mẹ đẻ, tổ tiên, lịch sử, cội nguồn của tôi, tất cả sẽ sớm đưa tôi trở lại với sự thật không thể tránh khỏi rằng tôi là một người Việt Nam, trước khi là người Canada, thậm chí trước khi là người Québec.

Nhưng điều đó, tôi vẫn chưa biết. Nó sẽ đến sau, vài ngày nữa, khi người bạn thân nhất của tôi phản bội một bí mật vô cùng bí mật. Còn lúc này, tôi đang cố gắng hiểu những từ mẹ nói với tôi mà đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì.

- Mẹ ơi, Cochinchine là gì ạ ?

- Đó là tên do người Pháp đặt cho các thuộc địa của họ ở Đông Nam Á. Cochinchine thời đó bao gồm Việt Nam, Campuchia và Lào. May mắn thay, một cuộc chiến tranh giải phóng đã giúp chúng ta thoát khỏi những kẻ ký sinh đó.

- Nhưng con tưởng chiến tranh là chống lại người Mỹ.

- Không phải chống lại người Mỹ, con yêu, mà là cùng với người Mỹ. Thật không may, họ đã bỏ rơi chúng ta.

- Người Pháp ạ ?

- Không, mẹ nói về người Mỹ, những kẻ đã phản bội và bỏ rơi chúng ta.

- Con không hiểu nữa rồi.

Mẹ rời một tay khỏi vô lăng và vuốt ve mặt tôi.

- Mẹ cũng không hiểu, con trai, mẹ cũng không hiểu.

Khi mẹ gọi tôi là con trai, giữa một trong những cuộc trò chuyện của chúng tôi, thì chủ đề đó thật nghiêm trọng.

- Lịch sử Việt Nam rất phức tạp, mẹ nói rõ. Đã có quá nhiều cuộc chiến, quá nhiều cái chết, quá nhiều đau khổ đến mức khó có thể xác định ai là kẻ thù và ai là bạn. Đã có chiến tranh chống Pháp, chống Mỹ, chống Cộng sản, chống Trung Quốc, chống cả Campuchia ; và luôn luôn là chống lại chính chúng ta.

Nhìn mẹ vào lúc đó, tôi hiểu được linh hồn bà đau khổ đến nhường nào. Mẹ sẽ không bao giờ là người Canada hay thậm chí là người Québec. Mẹ sẽ mãi là người Việt Nam, một cách đơn giản và trọn vẹn, với, trong căn phòng chờ của ký ức mẹ, một không gian khép kín và trống rỗng, hoặc quá đầy, cũng đều như nhau. Mẹ quay sang tôi và mỉm cười. Tôi nghĩ đã đến lúc an ủi mẹ về một nỗi buồn vô hình.

- Con thương mẹ nhiều !

Mẹ đơn giản trả lời tôi :

- Mẹ cũng yêu con, con trai !

Trong những ngày sau đó, tôi khó ngủ. Sự bồi hồi xung quanh căn tính của tôi không ngừng giày vò tôi. Tôi là ai ? Tên thật của tôi là gì ? Tôi thuộc về thế giới nào ? Tôi thấy rõ rằng tôi không giống mọi người. Nhưng những khác biệt đó, tôi đã luôn chấp nhận chúng. Lắm lúc, tôi đã xóa chúng đi như xóa một đường nét trong một bức vẽ vụng về. Trong đầu tôi, tôi là một người Québec với một vài đường nét thừa. Thế thôi ! Và tôi không coi đó là một bi kịch, mà chỉ là một sự thật. Cũng như có những người Québec da đen, những người khác da trắng, những người khác da caramel, với tóc vàng hoặc nâu hoặc đen hoặc hung, xoăn hoặc thẳng, ngắn

hoặc dài. Một số to lớn và những người khác nhỏ con, với mắt xanh, nâu, xanh lá, xám, đen. Còn tôi, tôi là một người Québec với mắt xéch và da màu nâu vàng.

Nhưng chuyến thăm cuối cùng của tôi đến nhà dì Nga đã làm lung lay sự chắc chắn đó. Đầu óc tôi rối tung hết cả. Như một bó dây thun tạo thành những nút thắt khi người ta cố gắng tách chúng ra. Trong đầu tôi, giờ đây có đầy những nút thắt như vậy. Một điều quan trọng đã xảy ra ngày hôm đó, nhưng tôi không biết đó là điều gì.

Dù sao thì, nhiều thứ xung quanh tôi đã thay đổi. Mẹ chỉ còn nói chuyện với tôi bằng tiếng Việt, ở nhà cũng như trên phố và ngay cả trước mặt bạn bè tôi. Mẹ cũng bắt đầu xem những bộ phim truyền hình dài tập Trung Quốc bất tận, có phụ đề tiếng Việt, kể về những câu chuyện ngớ ngẩn về các quan lại, kung-fu và các công chúa bị phản bội. Trước đây, mẹ luôn coi những chương trình này với sự ghê tởm. Mẹ đã không dưới một lần chế nhạo sự quan tâm trẻ con mà bà ngoại dành cho loại hình giải trí này. Giờ đây, chính mẹ lại sa đà vào đó hàng giờ đến mức bỏ bê việc giám sát bài tập về nhà và học tập của tôi, điều mà tôi phải thừa nhận là cũng khá hợp với tôi.

Những thay đổi này quá lớn và quá nhanh đến mức tôi chưa kịp làm quen. Hơn nữa, ở một số điểm, chúng ảnh hưởng trực tiếp đến tôi. Từ nay, ở nhà, mọi người chỉ gọi tôi bằng cái tên tiếng Việt : Thịnh. Mà nói thì cha mẹ tôi đã cố gắng bao nhiêu năm trời để áp đặt cho hai gia đình cái tên tiếng Pháp của tôi : Pierre. Thật không thể hiểu nổi !

Thậm chí còn có ý định đăng ký cho tôi vào trường học tiếng Việt vào thứ Bảy, điều mà cha tôi luôn phản đối. Cha luôn cho rằng vì lợi ích của tôi để hòa nhập vào văn hóa Québec «hơn là làm phức tạp mọi thứ bằng cách áp đặt lên nó một nền văn hóa thứ hai không còn liên quan đến nó nữa». Và nếu mẹ vẫn cứ khẳng khẳng, cha thêm một câu ngắn gọn : «Khi đến lúc, nó sẽ luôn có khả năng khám phá văn hóa Việt Nam.» Nói chung, mẹ không bao giờ tranh cãi thêm nữa.

Có lẽ là chưa đến lúc, vì tôi chưa bao giờ được đăng ký vào trường tiếng Việt và cả mẹ lẫn cha đều không quan tâm đến việc kể cho tôi nghe về đất nước của tổ tiên tôi. Tất cả những gì tôi biết về nó đều bắt nguồn từ những cuộc gặp gỡ gia đình, nơi mà bà ngoại vẫn khẳng khẳng kể lại những kỷ niệm thời trẻ của bà mà không ai chú ý đến. Vì vậy, tôi đã kết luận từ tất cả những điều đó rằng Việt Nam chỉ là một đất nước nhàm chán và

không liên quan gì đến tôi. Và tôi đã sống cuộc sống của mình mà không quan tâm đến điều gì khác ngoài việc trở thành một công dân Canada tốt, tự hào là người Québec, ít nhất là ở độ tuổi đó tôi đã ý thức được về bất cứ điều gì.

Nhưng ba sự kiện sắp xảy ra sẽ mãi mãi thay đổi nhận thức của tôi về mọi thứ. Chúng đến một cách bất ngờ và gây ra những biến động lớn đến mức tất cả những ai chứng kiến đều không ai thoát khỏi cuộc phiêu lưu này mà không bị ảnh hưởng.

2

Sự kiện đầu tiên trong ba sự kiện đó xảy ra hai tuần sau khi tôi đến thăm dì nga. Tôi đã kể với các bạn rồi. Buổi học giáo dục công dân. Charles, kẻ phản bội... Các bạn nhớ chứ ? Người bạn thân nhất của tôi... Chuyện về những cái tên... Sự tôn trọng và tất cả những thứ đó... Các bạn nhớ ra rồi chứ ? Tốt !

Tất cả bắt đầu một cách rất bình thường. Thực ra, không hề bình thường chút nào. Ngược lại, chúng tôi, Charles và tôi, đã xem việc này rất nghiêm túc. Chúng tôi đã gặp nhau trong một nhà kho cũ phía sau nhà cậu ấy. Đó là một sáng thứ Bảy mưa gió vào tháng Mười. Gió thổi dữ dội, như Charles vẫn nói khi bắt chước giọng của ông cậu ấy.

Chúng tôi không biết làm gì, Charles và tôi. Thế là, chúng tôi bắt đầu kể cho nhau nghe những câu chuyện ma. Mà nói thì chúng làm chúng tôi cười nhiều hơn là sợ. Nhưng nó giết thời gian.

Tôi không biết làm thế nào cuộc trò chuyện chấp vá những mẩu chuyện không đầu không đuôi đó lại chệch hướng sang đề tài người Da đỏ và phong tục của họ, nhưng dù sao thì chúng tôi cũng bàn tới chuyện huynh

đệ kết nghĩa. Charles và tôi tìm kiếm, trong cuộc sống chấp vá của mình, những điểm chung có thể biến chúng tôi thành huynh đệ kết nghĩa. Chúng tôi tính toán thời gian chúng tôi dành cho nhau và nhận ra rằng chúng tôi dành nhiều giờ bên nhau hơn là với gia đình riêng của mỗi đứa. Đó là nhận định đầu tiên, điểm khởi đầu của tất cả những gì sắp xảy ra.

Chúng tôi có cùng sở thích, cùng thú tiêu khiển, đương nhiên rồi. Chúng tôi thích cùng các trò chơi, cùng sách và chúng tôi chơi cùng các môn thể thao, tức là chẳng môn nào cả. Nhận định thứ hai này khiến chúng tôi thích thú. Nhưng điều khiến chúng tôi bót cười hơn, là khi chúng tôi phát hiện ra rằng chúng tôi mặc cùng một loại quần lót thương hiệu *Fruit of the Loom* và cùng màu tất - mặc dù của cậu ấy có logo *Adidas* trên mép còn của tôi thì không có. Bạn tưởng tượng xem ! Charles và tôi mặc tất cotton trắng và quần lót giống hệt nhau, cùng một ngày vào cùng một giờ ! Điều đó hoàn toàn đáng kinh ngạc.

Thế là, chúng tôi bắt đầu tìm kiếm thêm những điểm chung khác mà chúng tôi có. Chúng tôi thích thú liệt kê ra những điểm giống nhau rõ rệt nhất. Như thế, chúng tôi là hai cậu bé cùng tuổi nhau chỉ cách nhau tám tháng và chúng tôi học cùng lớp. Anh ấy giỏi toán, tôi giỏi

tiếng Pháp. Điều tương chừng là một điểm khác biệt đáng chú ý giữa chúng tôi thì ngược lại, lại khẳng định một sự bổ trợ mà chỉ có thể giải thích được bằng việc chúng tôi là hai anh em. Và rồi chúng tôi đều có hai mắt, cả bốn đều màu nâu, một mũi, một miệng, hai tai... ôi trời ơi !

Nhưng những điểm tương đồng đó, dù có nhiều đến đâu, cũng không chứng minh được điều gì. Cứ theo trò này, chúng tôi có thể nhận thấy mình có họ hàng với nửa nhân loại. Vì vậy, chúng tôi tìm kiếm những điểm tương đồng thuyết phục hơn.

Việc này không hề đơn giản nhưng, một khi cơ chế đã được kích hoạt, hàng loạt điểm giống nhau giữa chúng tôi khiến chúng tôi sửng sốt. Bàn tay chúng tôi có kích thước chính xác như nhau, từng ngón tay, lòng bàn tay đều vậy. Cả hai chúng tôi đều đã cắt bao quy đầu, điều mà một cuộc so sánh nhanh chóng về «của quý» của chúng tôi đã xác nhận. Nhân tiện, chúng tôi cũng nhận thấy rằng chúng tôi đều ít lông (chỉ sai khác ba sợi !), có cùng chiều cao (cũng chỉ sai khác ba sợi lông !), cùng màu tóc, cùng hình dáng mũi, cùng cỡ giày, cỡ 5.

Nhưng điều khiến chúng tôi hoàn toàn kinh ngạc, là khi chúng tôi phát hiện ra cả hai đều có một vết bớt ở dưới cổ. Anh ấy thì là một vết màu nâu, to bằng đồng xu

mười xu, còn tôi, là một vết mắt sắc tổ hình đám mây. Chúng không nằm ở cùng một chỗ. Nhưng chúng ở đó, không thể chối cãi và không thể gỡ bỏ, như bằng chứng không thể bác bỏ về một mối quan hệ họ hàng gần đúng mà chúng tôi quyết định chính thức hóa bằng một buổi lễ kết nghĩa huynh đệ.

Chúng tôi đồng ý gặp lại nhau ở cùng địa điểm vào tối hôm đó, vào một giờ khắc quyết định. Chúng tôi chọn giữa đêm. Cũng đã quyết định rằng ngoài một con dao rất sắc mà Charles sẽ lo mang theo, mỗi người phải tìm cho người kia một món quà để làm vật thể chấp, nhằm chính thức khắc ghi lời thề kết nghĩa huynh đệ của chúng tôi. Đó phải là một vật dụng cá nhân mà chúng tôi đặc biệt trân trọng. Vì thế, chúng tôi chia tay nhau, đôi mắt rung rung hạnh phúc và nước mưa.

Nửa đêm đến.

Mưa đã tạnh từ giữa buổi chiều. Một mặt trời to lớn sau đó đã tham gia vào bầu trời màu vàng vì hơi ẩm khiến thời tiết trở nên oi bức. Nhiệt độ đã tăng lên bất thường, gần chạm mức nhiệt độ mùa hè.

Tôi đã gặp muôn vàn khó khăn để ra khỏi nhà. Cuộc nói chuyện mà cha mẹ tôi đang bận tham gia đã kéo dài đến rất khuya. Khuya đến mức có lúc tôi đã nghĩ nó

sẽ chẳng bao giờ kết thúc. Hiếm hoi lắm, họ không cãi nhau. Không phải là cha mẹ tôi hay cãi nhau, nhưng dù sao... Nhưng lần này, cha và mẹ dường như cùng chia sẻ một nỗi buồn. Mỗi người cố gắng hết sức để an ủi người kia. Tôi chưa bao giờ thấy họ dịu dàng với nhau đến thế và thật gần như là một thú vui khi được nghe họ nói chuyện. Tôi không hiểu hết mọi điều được nói. Đôi khi những lời thì thầm vừa đủ nghe hoặc bị chìm trong dòng nước mắt rồi lại ngừng chảy nhờ những lời nói của người kia. Tất cả những gì tôi biết, đó là chuyện về em bé - lại nữa ! - và việc mẹ không thể có thêm con vì một lý do nào đó mà tôi không rõ lắm. Sau đó, có những tràng cười rồi đến những khoảnh khắc im lặng. Rồi cuộc nói chuyện lại tiếp diễn, sôi nổi hơn, trong đó họ tính toán lại, trong đó đề cập đến tiền bạc, sự chờ đợi, giấy tờ, và thậm chí cả chuyến đi. Nhưng là chuyến đi nào ? Tôi không thể biết được. Lại một khoảng im lặng dài khác, những tiếng động từ miệng nghe như những nụ hôn, những tiếng cười khác, những tiếng thì thầm. Đèn trong bếp tắt. Tiếng ghé dịch chuyển, một cánh cửa khép lại nhẹ nhàng. Đó là cửa phòng ngủ của cha mẹ tôi. Vẫn còn khoảng nửa giờ đồng hồ với những hoạt động kín đáo và tiếng ồn từ giường. Rồi mọi thứ nhạt dần trong một sự im lặng vĩnh viễn. Cha mẹ tôi đã ngủ.

Tôi lo lắng liếc nhìn đồng hồ của mình. Nó chỉ mười một giờ bốn mươi lăm. Tôi sẽ đến muộn mất, chắc chắn rồi. Charles có đợi tôi không ? Tôi do dự một lúc. Rồi tôi mặc một chiếc quần jean và chiếc áo len màu nâu của mình. Không đời nào để Charles nghĩ rằng tôi bỏ rơi anh ấy. Tôi nhanh chóng ra ngoài bằng cửa bếp mà không gây ra một tiếng động nào. Tôi đi xuống cầu thang kim loại xoắn ốc dài lê thê. Tôi tiếp đất ở sân giữa một vũng bùn mà tôi đã không nhìn thấy.

- Chết tiệt !

Tôi vừa nhận ra mình đã quên mất món quà cho Charles. Tôi đã mất rất nhiều thời gian để chọn nó. Tôi đã để mắt tới ba món đồ mà tôi trân trọng như tròng mắt của mình : chiếc đồng hồ Harry Potter của tôi, chiếc xe đồ chơi sưu tập với lớp mạ vàng lấp lánh chiếm vị trí trang trọng trong những kỷ niệm sinh nhật đẹp nhất của tôi, và ống nhòm của tôi. Tôi đã do dự rất lâu. Rồi vì không biết chọn món nào trong ba món, tôi đành chịu tặng cho người anh em kết nghĩa của mình chiếc yoyo phát sáng mà anh ấy đã thèm muốn vào mùa hè năm ngoái.

Nhưng chiếc yoyo nổi tiếng ấy vẫn nằm trên bàn làm

việc của tôi, bị bỏ lại đó trong sự vội vàng của tôi. Tôi định quay lên lấy nó thì đèn bếp của căn hộ tầng dưới bật sáng. Khuôn mặt to của bà chủ nhà xuất hiện ở cửa sổ rồi biến mất. Tôi làm một cử động hướng về phía cầu thang. Cánh cửa dẫn ra ban công dài mở ra. Người phụ nữ ra ngồi trên chiếc ghế bành trong vườn chiếm một góc hiên nhà. Bà mặc áo khoác len và cầm một tách trong tay, đưa lên môi và thở dài một hơi khoan khoái. Tôi vừa kịp rút vào một chỗ lùm trong sân, sau một chồng đá trang trí.

Tôi sẽ không thể nào quay lên lấy chiếc yoyo của mình. Và thật là phiền phức khi phải đến trước mặt bạn mình mà không có món quà theo nghi thức. Hơn nữa, tôi còn trễ gần nửa giờ cần được tha thứ ! Rồi một ý nghĩ nảy ra. Thoạt đầu, tôi thấy nó hơi gượng ép. Rồi tôi thuyết phục bản thân, vì không còn gì tốt hơn, rằng đó là một món quà rất thích hợp, đầy tính biểu tượng, thể hiện, hơn bất kỳ chiếc yoyo, đồng hồ, ống nhòm hay xe đồ chơi sưu tập nào, sự tin tưởng mà tôi đặt vào người anh em kết nghĩa của mình. Charles chắc chắn sẽ xúc động vì món quà này. Tôi đã nhầm nhưng, lúc đó, tôi vẫn chưa biết điều đó. Dù sao thì cũng chỉ còn cách đó hoặc là không có gì.

Thận trọng, tôi chui ra khỏi vị trí rất khó chịu sau

bức tường đá trang trí và nhanh chóng đi đến nhà kho của Charles. Đã mười hai giờ ba mươi lăm khi tôi đến nơi. Tôi trèo lên những bậc thang gỗ dài dẫn lên lầu. Tôi bước vào mà không gây tiếng động. Bên trong nhà kho được chiếu sáng mờ từ bên ngoài bằng một cột đèn trong ngõ hẻm.

Charles đã đợi tôi. Cậu ấy đang ngồi trên một chồng hộp. Trước mặt cậu, một chiếc vali cũ được kê ra, trên đó có một con dao nhà bếp nhỏ - loại dùng để cắt rau -, một ngọn nến đã tắt dính bằng một nút sáp chảy đầy ở đáy đĩa tách và một bao diêm.

- Tôi tưởng anh không đến nữa, Charles rên rỉ khi thấy tôi xuất hiện. Tôi định thu xếp hết đồ đạc rồi về.

- Còn tôi thì tưởng cha mẹ tôi sẽ không bao giờ ngủ.

- Không sao ! Quan trọng là người anh em kết nghĩa của tôi đã có mặt đây. Tôi biết là tôi có thể tin tưởng vào anh. Những huynh đệ kết nghĩa phải có thể tin cậy lẫn nhau vào bất kỳ thời điểm nào trong cuộc đời, ngay cả nếu tôi chuyển nhà hoặc ngay cả nếu anh chết.

Charles đứng dậy và chúng tôi bắt tay trái trong khi giữ lấy cẳng tay của nhau như cách thích hợp để làm giữa những huynh đệ kết nghĩa. Ít nhất thì đó là điều

chúng tôi đã thống nhất, vào cuối buổi sáng. Chúng tôi đã thực hành nhiều các chi tiết của cái bắt tay nghi lễ. Vào lúc đó Charles nhận thấy tôi đến tay không.

- Anh không mang quà à ?

- Ô không ! Ý tôi là, có ! Nhưng đó là một món quà rất đặc biệt.

- Đặc biệt hiếm có ! Anh chẳng có gì !

- Ô có ! Tôi có thứ này ! Một bí mật !

- Một bí mật ?

- Ừ, nhưng không phải bí mật bình thường ! Một bí mật thực sự rất bí mật ! Chỉ có mỗi anh sẽ biết nó thôi. Một thứ gì đó siêu quan trọng, mà tôi chưa từng nói với ai. Nếu đó không phải là bằng chứng của tình bạn, thì trong trường hợp đó, tôi không biết nó là gì nữa.

- Wow ! Một bí mật, nghe hay đấy, nhưng nó không thể tính là một món quà được. Tôi đã nghĩ, tôi, tôi đã nghĩ là anh sẽ cho tôi, tôi không biết nữa, anh sẽ cho tôi cái ống nhòm của anh hay cái đồng hồ Harry Potter.

Tôi bối rối một lúc. Tôi tự hỏi liệu rốt cuộc, buổi lễ này mà chính anh ta đã quyết định từng chi tiết nhỏ nhất, không phải chỉ là một cái cớ để giật lấy một món

quà mà trong bất kỳ hoàn cảnh nào khác tôi đã từ chối đưa cho anh ta.

- Ô, không sao đâu ! Anh sẽ cho tôi cái ống nhòm của anh vào sinh nhật tôi. Còn hai tuần nữa ! Như thế được chứ ?

Tôi làm một vẻ mặt đồng ý. Charles nở một nụ cười rạng rỡ. Còn tôi, bây giờ tôi gần như chắc chắn rằng người anh em kết nghĩa của tôi có lẽ là kẻ cơ hội tệ nhất mà tôi từng biết.

- Chúng ta sẽ làm như bây giờ là nửa đêm, Charles nói tiếp, vì chúng ta đã quyết định làm lễ vào nửa đêm. Chúng ta cứ giả vờ như bây giờ là nửa đêm. Được chứ ?

Tôi không trả lời và ngồi xuống một chồng tạp chí được buộc bằng một sợi dây gai dài, chồng mà rõ ràng Charles đã đặt trước cái vali cũ dành cho tôi. Không đợi anh ta ra lệnh, tôi muốn thấp nền.

- Chưa phải lúc, bạn tôi ra lệnh và giơ tay ra ngăn cử chỉ của tôi. Trước tiên phải xin Đại Manitou sự bảo vệ và ban phước của ngài.

- Một Đại Manitou ban phước à ? Tôi nói một cách thận trọng.

- Immmm ! Charles trả lời, vừa mới nhắm mắt và chấp tay lại như thể đang cầu nguyện với Chúa.

Tôi thấy thái độ của bạn mình hơi quá đáng, nhưng tôi không để lộ ra. Tôi cố gạt đi tiếng cười mà chuyện đó đã khơi lên trong tôi. Tôi cố, tôi thề đấy ! Tôi dồn hết sức tập trung vào bài diễn văn kỳ lạ mà Charles đang nói với không khí.

- Ôi Đại Manitou vĩ đại, chúa của các vị chúa, quyền năng của các quyền năng, hãy ban sức mạnh của ngài cho những chiến binh của ngài. Hãy cho họ lòng can đảm để chịu đựng những nỗi đau...

Thế là nó mạnh hơn tôi, tôi bật cười. Không phải do những lời cậu ta nói mà là do giọng điệu cậu ta dùng, kịch tính và trữ tình, đã khiến tôi thua.

- Im đi, Pierre ! Anh sẽ đánh thức mọi người mất...
Đừng có cười nữa, đồ dân !

Nhưng bạn tôi càng nói, cơn giận của anh ta càng tăng và tôi càng mất kiểm soát. Phải đến khi Charles gục xuống, chán nản, trên đồng thùng carton của anh ta, thì cuối cùng tôi mới lấy lại được bình tĩnh.

- Anh làm đi, nếu anh giỏi thế ! Anh ta nói bằng giọng ghen ngào vì tức giận.

Chúng tôi cần vài phút im lặng để lấy lại bình tĩnh. Và ngay cả khi tôi lên tiếng để xoa dịu bầu không khí và để xin lỗi, bạn tôi vẫn đang trong cơn bức bối sâu sắc.

- Tôi xin lỗi, Charles. Tôi không cười anh.

- Ồ nếu anh không cười, thì anh đã vui vẻ lắm sao !

- Chỉ là tình huống thôi. Anh đã không báo trước cho tôi. Tôi không biết. Tôi đã không chuẩn bị... Nhưng giờ thì ổn rồi ! Giờ, tôi thực sự sẵn sàng. Tôi thề tôi sẽ không cười nữa.

- Anh thậm chí còn không coi trọng chuyện này ! Chúng ta thôi cũng được.

- Ồ không, nào ! Nó cũng rất quan trọng với tôi mà. Nếu không, tôi đã không đến. Nào ! Bớt giận đi. Chúng ta tiếp tục đi.

- Được ! ổn rồi. Chúng ta sẽ bỏ qua bài cầu khẩn Đại Manitou. Dù sao thì, chắc ngài cũng đã hiểu chúng ta muốn nói gì rồi.

Anh ta cầm lấy con dao trong tay và nói thêm :

- Chúng ta sẽ chuyển ngay sang bước thứ hai : trao đổi máu. Tôi hy vọng mấy vết cắt không làm anh sợ.

- Ít nhất thì nó có sắc không ? Tôi nói với giọng lo lắng. Có lẽ chúng ta dùng lưỡi dao cạo thì tốt hơn.

Charles cảm thấy cần phải cho tôi xem một bản demo. Cậu ta giữ một trang báo cũ trước mắt và đâm lưỡi dao xuyên qua nó. Rồi anh ta cắt tờ giấy bằng một cử chỉ chậm rãi không vướng víu chút nào, một đường cắt rõ ràng. Tôi khó khăn lắm mới nuốt nước bọt. Sau đó anh ta đặt con dao xuống và thấp nển. Ngọn lửa lung lay rồi vuron lên kiêu hãnh. Một cơn rùng mình chạy dọc khắp người tôi.

- Anh sợ à ? Charles hỏi tôi với giọng điệu kẻ cả khiến tôi khó chịu. Anh không phải sợ, huynh đệ kết nghĩa của anh đây để bảo vệ anh mà.

Tôi ghét cái giọng điệu trịch thượng mà Charles đôi khi tỏ ra và cái cách không quá tinh tế mà anh ta áp đặt mình như là người bảo vệ tôi trong khi anh ta chưa từng bảo vệ tôi khỏi bất cứ thứ gì.

- Chúng ta sẽ rạch lòng bàn tay dưới ngón trỏ, trên chỗ nhô ấy, ngay chỗ đó. Sau đó chúng ta sẽ nắm tay nhau và cẩn thận áp hai vết rạch khớp vào nhau. Rồi, chúng ta sẽ nhìn vào mắt nhau và đọc lời thề của huynh đệ kết nghĩa.

- Lời thề của huynh đệ kết nghĩa là gì ?

- Gì ? Đừng nói với tôi là anh chưa viết lời thề ? Chúng ta đã nói là anh sẽ phụ trách phần lời thề mà.

- Ồ có ! Ồ có ! Tôi đã tìm thấy nó rồi, lời thề ấy. Anh nghĩ gì chứ, nào ? Chỉ là lúc này, tôi chưa nghĩ đến nó thôi.

Tôi bắt đầu suy nghĩ hết tốc lực. Bởi vì về lời thề, tôi đã không viết. Thậm chí không có cả khởi đầu của sự khởi đầu của từ đầu tiên. Và rồi lúc này, không có ý tưởng thiên tài nào đến, chỉ toàn những mảnh vụn hơi sến.

- Ồ, thế nó là gì, lời thề ? Charles sốt ruột.

- Chờ đã ! Có cháy đâu ! Tôi phải nhớ lại các từ ngữ đã. Việc chúng ta đang làm ở đây là nghiêm túc. Chúng ta không thể nói bừa được.

Nó thực sự nghiêm túc, bởi vì tất cả những gì hiện lên trong đầu tôi đúng là toàn những thứ linh tinh.

- Nhớ ra chưa ?

Tôi nuốt nước bọt, gấn lên mặt một nụ cười rộng nhất có thể, rồi tuyên bố với sự tin tưởng : *Charles, tôi nhận anh làm huynh đệ kết nghĩa !*

Người bạn tôi nhìn tôi với vẻ mặt hoảng hốt. Còn tôi thì hơi bối rối. Đó là điều tốt nhất tôi nghĩ ra được và quả thực, cái tốt nhất đó cũng chẳng có gì tuyệt vời.

- Gì cơ, chỉ có thể thôi à ? Anh mất cả buổi chiều để nghĩ ra cái đó à ?

- Sao ? Anh nghĩ người da đỏ họ nói gì khi đến lúc thề? Thường thì họ còn chẳng nói chung một ngôn ngữ, hoặc là, họ quá vội. Đôi khi, họ làm vậy ngay trước một trận ẩu đả thực sự với bộ tộc khác. Họ không có thời gian để diễn thuyết dài dòng. Mọi thứ không diễn ra thông qua lời nói, mà thông qua trái tim và thông qua ánh mắt.

- Ánh mắt ? Charles nói, về hoàn toàn không bị thuyết phục.

- Ừ ! Ánh mắt.

- Anh học được cái đó ở đâu vậy ?

- Trong một cuốn sách nói đúng về chuyện đó.

- Một cuốn sách ! Cuốn sách nào ?

Trời ơi ! Cuốn sách nào nhỉ ?

- *Phong tục và Tập quán của các bộ tộc thổ dân Québec* tôi nói mà không kịp suy nghĩ.

- «Tập quán» ? «Tập quán» là cái gì ?

- Nó có nghĩa là «phong tục» !

- Phong tục ? Phong tục và phong tục của các bộ tộc man rợ...

- Thổ dân, tôi sửa lại.

- ... thổ dân Québec ? Nghe chẳng nghiêm túc chút nào !

- Ồ, đó là cái tên mà ! Đâu phải lỗi của tôi nếu tác giả dùng hai từ đồng nghĩa trong tựa đề !

Charles liếc nhìn tôi một lúc ngắn, rồi miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích của tôi.

- Thôi được, đi nào !

3

Tôi là người đầu tiên rạch lòng bàn tay. Tôi làm việc đó không chớp mắt, không do dự, bằng một cử chỉ thẳng thắn. Tôi ấn hơi mạnh và vết rạch rộng hơn mức cần thiết. Máu bắt đầu chảy ra xối xả. May mắn thay, tôi chưa bao giờ sợ nhìn thấy máu. Nhưng tôi không thể nói điều tương tự về Charles, người đang nhìn vết thương của tôi, không biết nghĩ gì về nó. Tôi đưa lại con dao cho anh ấy, mời anh ấy làm tương tự. Tôi nhận thấy tay anh ấy run rẩy. Tôi cảm thấy hơi thở của anh ấy trở nên gấp gáp hơn. Anh ấy đánh rơi dụng cụ và thậm chí còn không cúi xuống nhặt nó lên.

- Anh không ổn à Charles ?

- Hả ? Gì cơ ? Ủ, ừ ! anh ấy trả lời.

- Làm đi ! Nó không đau đâu.

- À ! Không phải vậy. Chỉ là...

Lần này, anh ấy gắng sức để ngược mắt nhìn. Anh ấy thậm chí còn chẳng buồn nói hết câu. Anh ấy nhặt con dao lên và, với một cử chỉ vội vàng, rạch lòng bàn tay không thuận của mình. Anh ấy nhìn tôi một cách hơi ngớ ngẩn, không biết nên làm gì với sự vụng về

của mình. Tôi gửi đến anh ấy nụ cười tươi nhất và bảo anh ấy đừng lo lắng. Từ từ, anh ấy lấy lại bình tĩnh. Chúng tôi áp lòng bàn tay của mình vào nhau và siết chặt chúng. Bất chấp mọi nỗ lực, một vết máu dài chảy dọc theo cánh tay của Charles. Tôi cảm thấy lực nắm tay của anh ấy yếu đi. Tôi buộc anh ấy phải nhìn vào mắt tôi. Điều mà anh ấy làm với rất nhiều khó khăn.

- Tôi sẽ nói lời thề trước, sau đó sẽ đến lượt anh.

Tôi dán mắt vào ánh mắt của người bạn và, với một giọng nói chắc chắn, tôi định bắt đầu, nhưng Charles ngắt lời tôi. Anh ấy nói bằng một giọng thờ hờn hờn.

- Anh chảy máu nhiều quá, Pierre. Nếu anh cứ thế mà mất hết máu thì sao ?

- Ôi thôi đi ! Có sao đâu, chỉ là một vết cắt nhỏ thôi mà.

- Chỉ là một vết cắt nhỏ, chỉ là một vết cắt nhỏ ! Anh kỳ quặc thật ! Rõ ràng là máu đó không chảy ra từ người anh. Tôi dính đầy máu trên tay rồi. Đỏ khắp nơi. Cái bàn đầy máu.

- Anh lại phóng đại, như mọi khi ! Chẳng lẽ một chút máu lại làm anh sợ ?

- Tôi không sợ cho tôi, tôi sợ cho anh ! Nếu anh chết, thì ai sẽ gặp rắc rối, hả ? Cảnh sát sẽ ngay lập tức nghĩ rằng tôi là kẻ đã ám sát anh.

Những sự thái quá của Charles đôi khi lộ bịch đến mức chúng khiến tôi vui vẻ ngay cả khi tôi đang tức giận hoặc lo lắng hoặc đơn giản là mệt mỏi, như lúc này. Nhưng lần này, tôi không biết tại sao, có điều gì đó ngăn tôi cười. Tôi cảm thấy có chuyện không ổn. Với vẻ khô sở, Charles cố gắng lắm bầm.

- Pierre, tôi nghĩ là tôi thấy không khỏe.

Và rồi, anh ấy ngã vào vòng tay tôi. Tôi phải lôi anh ấy ra ngoài để giúp anh ấy tỉnh táo lại. Chật vật lắm tôi mới xoay xở để đặt anh ấy ngồi xiên xẹo dựa vào lan can của chiếc cầu tàu nhỏ dẫn từ hành lang lớn đến lối vào nhà kho. Điều đó càng khó khăn hơn vì Charles có trương lực cơ yếu ớt như một con hàu vừa bị lấy ra khỏi vỏ.

- Thở đi, Charles. Hít thở mạnh vào. Nó sẽ làm anh thấy dễ chịu hơn.

Charles hít vào ba hoặc bốn lần. Tôi dần dần cảm thấy sức lực trở lại với anh ấy. Cuối cùng anh ấy ngồi

xuống đất một cách bình tĩnh, đầu tựa vào đầu gối. Anh ấy không nói gì.

- Có lẽ tốt hơn là ta hoãn buổi lễ sang ngày khác, tôi thì thâm.

Charles không mất đến một phần mười giây để trả lời tôi với một năng lượng đáng kinh ngạc.

- Đòi nào ! Đã bắt đầu là phải đi đến cùng. Cho tôi hai phút để lấy lại sức, rồi ta sẽ tiếp tục. Không sao đâu. Chỉ là tại... tại vì tôi đã không ăn tối đủ no. Với lại, trong nhà kho thiếu không khí. Và nó bốc mùi.

Tôi không thấy là thiếu không khí và cũng chẳng thấy nhà kho có mùi, nhưng tôi cảm thấy buộc phải đồng ý với anh ấy.

- Ta có thể làm việc đó ở đây.

- Không, không, bạn thân của tôi ạ. Ở trong nhà kho tốt hơn nhiều. Tôi đã chuẩn bị mọi thứ rồi.

- Ừm, trong trường hợp đó, tôi không muốn tạo quá áp lực cho anh, nhưng chúng ta cũng không nên trì hoãn lâu đâu. Máu bắt đầu khô rồi.

Không ngẩng đầu lên, bạn tôi đáp lại rằng có lẽ như thế còn tốt hơn.

- Dù sao thì, quá ấy thêm vào, cũng không cần đến một lít máu để trở thành anh em kết nghĩa. Chỉ vài giọt là đủ.

Anh ấy đứng thẳng dậy. Ngược mặt lên trời và hít một hơi thật sâu, lần cuối. Bỗng nhiên, nụ cười và tất cả sinh lực trở lại với quá ấy.

- Nào, thế là xong ! Anh thấy đấy, tôi đã bảo mà, có sao đâu. Chắc là do món thịt lợn nướng của mẹ tôi khó tiêu hóa thôi. Tôi đã ăn quá nhanh trong bữa tối.

Rõ ràng là Charles không quá dày vò bản thân với những mâu thuẫn của chính mình.

- Đi nào ! quá ấy ra lệnh cho tôi bằng một giọng gần như độc đoán.

Chúng tôi trở lại nhà kho. Tôi ngồi lại vào chỗ cũ trước chiếc vali cũ, nơi ngọn nến vẫn cháy nhè nhẹ.

- Giờ thì, Pierre, anh phải tập trung tốt hơn... Nào, chúng ta bắt đầu lại. Anh nói đi !

Tôi cúi đầu và hít một hơi thật dài. Đôi khi, Charles, anh ấy làm tôi bực mình ! Tôi lấy giọng trầm trầm và bắt đầu.

- Charles, anh là bạn của tôi. Và giờ đây, trước Đấng Manitou Vĩ đại, tại nơi bí mật này và dưới ánh trăng tháng Mười, tôi nhận anh làm anh em kết nghĩa, thẻ sẽ giúp đỡ và hỗ trợ anh vượt qua những vùng đất xa xôi và thời đại. Tôi hứa sẽ giữ lời thẻ này cho đến khi tôi chết.

Tôi không ít tự hào về những gì mình vừa bịa ra ngay tức khắc. Nó còn hay hơn một lời thẻ, nó đẹp gần như một tu chính án hiến pháp. Điều đó khiến Charles cảm thấy rất khó chịu.

- Dài quá !

- Nhưng như thế đẹp hơn mà ! Tôi đáp lại một cách tinh quái... Nào ! Đến lượt anh đây.

- Tôi không nhớ những gì anh nói ! Làm sao tôi nhớ hết được chứ ? Nó dễ nhớ gần như quy tắc chia quá khứ phân từ với động từ có vậy.

- Này, quyết định đi chứ Charles ! Lúc này thì bảo quá ngắn. Giờ thì lại bảo quá dài !

- Không, không ! Được rồi. Tôi nói đây...

Charles hít một hơi dài rồi bắt đầu.

- Charles, anh là bạn của tôi...

- Không phải Charles !

- Ô, thì anh nói thế mà, đúng không ?

- Ừ nhưng anh thì không nói Charles, anh nói Pierre...
Pierre, tôi chọn anh làm bạn. Nào, làm lại đi !

Charles nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi đang muốn đi tiểu như điên, nhưng tôi dùng hết sức để kìm lại. Charles bắt đầu bằng một giọng ngập ngừng.

- Charles... (Tôi thở dài. Anh ấy chớp mắt và nói lại.)
Pierre, anh là bạn của tôi và... và...

Anh ấy nhìn tôi với ánh mắt gần như hoảng sợ.

- Tôi không nhớ phần còn lại nữa...

Tôi không còn muốn cười chút nào. Tôi gần như thấy thương hại cho anh ấy. Nhưng một lần nữa, tôi không để lộ gì. Tôi siết chặt hơn bàn tay mình với anh ấy và dán mắt nhìn thẳng vào mắt anh. Tôi nói với anh ấy bằng giọng bình tĩnh và gần như dịu dàng.

- Không sao đâu, Charles. Anh chỉ cần lặp lại theo tôi. Anh sẵn sàng chưa ?

Anh ấy ra hiệu đồng ý và tôi bắt đầu.

- Nào ! ... Pierre, anh là bạn của tôi.

- Tôi nói cái đó rồi mà !

- Lặp lại đi !

- ... Pierre, anh là bạn của tôi...

Và cứ thế, từng câu từng chữ một, chúng tôi đã đi đến hết lời thề. Từ cuối cùng còn chưa kịp bay đi trong không khí đêm mát lạnh thì Charles, người anh em kết nghĩa của tôi, đã ngọ nguậy trên đồng bìa carton của mình.

- Được rồi ! Đến lúc tặng quà. Đây !

Cậu ấy đưa cho tôi một cái túi nâu nhàu nát. Tôi mở nó ra và lấy ra...

- Một con vịt con bằng nhựa ? Cái gì đây ?

Tôi không thể, bất chấp mọi nỗ lực và sự giáo dục tốt của mình, che giấu sự thất vọng. Charles thì chẳng nhận ra gì.

- Nó đặc biệt đấy, nhỉ ? Tôi biết là anh sẽ thích nó mà. Còn tôi, tôi già quá rồi cho mấy thứ này ! Với lại nó là một vật chứa đầy kỷ niệm. Đây là món quà đầu tiên mẹ tôi tặng tôi. Một chú vịt con màu vàng kêu quạc quạc.

Giờ thì nó không kêu quạc quạc nữa ; nó hồng rồi. Tôi chơi với nó khi tôi đi tắm.

Charles giật lấy con vịt từ tay tôi và bỏ lại vào túi.

- Anh có thể mang nó về nhà, đó là quà của tôi. Nào, giờ đến lượt anh. Bí mật mà anh rất muốn nói với tôi là gì.

- À ! Bí mật của tôi ! Ủ, này...

Ngay lúc đó, chẳng có gì hiện lên trong trí nhớ tôi. Cứ như thể chú vịt nhựa nhỏ đang bơi trong dòng nước cuộn cuộn của bộ não rối bời của tôi và kêu quạc quạc. Trong đầu tôi chỉ toàn là tiếng quạc quạc, tiếng quạc quạc và nước. Từ từ, các ý nghĩ của tôi trở lại trật tự và bí mật của tôi dần dần hiện ra từ màn sương buổi tối.

- Thề với tôi trước đi là anh sẽ không kể lại với ai.

- Ôi ! Pierre, chúng ta là anh em kết nghĩa rồi. Cứ nói đi, phóng nào !

- Anh nói đúng ! ... Tôi sẽ nói cho anh một bí mật mà không ai biết ngoài gia đình tôi. Một bí mật quan trọng đến mức tôi yêu cầu anh, với tư cách là anh em kết nghĩa, không kể lại với ai. Đó là món quà của tôi. Một minh chứng cho sự tin tưởng mà tôi dành cho tình

bạn của chúng ta... Thế này ! Tôi sẽ nói cho anh tên thật của tôi.

- Gì cơ ? Charles ngạc nhiên. Anh không phải tên Pierre à ?

- Không ! Ủ. Ý tôi là ! Có ! Nhưng không hẳn... Tôi tên là Pierre, nhưng tôi có một cái tên khác. Tôi là người Việt Nam. À, thực ra tôi không hoàn toàn là người Việt Nam. Cha mẹ tôi là người gốc Việt. Còn tôi, tôi sinh ra ở đây. Tôi là người Québec, nhưng...

- Ủ, thì anh không thực sự là người Québec, Charles sửa lại với giọng điệu giáo điều khiến tôi bức bối.

- Sao anh lại nói thế ?

- Thì, chính anh nói mà : cha mẹ anh là người Việt.

- Cha mẹ tôi sinh ra ở Việt Nam, nhưng giờ họ là người Canada, như mọi người khác.

- Không như mọi người khác, người bạn của tôi lại sửa. Còn bọn tôi, trong gia đình tôi, cha tôi nói chúng tôi không phải người Canada, mà là người Québec... Và đề là người Québec, thì phải sinh ra ở đây.

- Nhưng đúng thế mà, tôi sinh ra ở đây. Vì vậy, tôi cũng là người Québec như anh hoặc như bất kỳ người

Québec nào khác. Tôi không là gì khác ngoài một người Québec với một điểm cộng nhỏ : tôi có gốc Việt Nam.

Tôi tức giận. Chắc chắn Charles nhận ra điều đó, vì anh ấy nhanh chóng rút lui.

- Tôi vặn vẹo cái mồm của anh đấy, Pierre này. Và anh lúc nào cũng thắng ! Tôi biết quá rõ anh là người Québec rồi...

- Được rồi, này, anh có muốn biết bí mật của tôi hay không ? Tôi quát lên đầy bức bối.

- Bí mật của anh, anh biết rồi, Charles trả lời bằng giọng the thé khiến tôi vô cùng bức mình. Anh có một cái tên khác mà không ai biết. Được thôi ! Chuyện đó cũng chẳng có gì to tát. Giờ thì nói tên của anh ra đi, cho xong chuyện.

Rõ ràng là tôi thích nó hơn nhiều khi nó còn biết sợ và run rẩy trong quần trước một chút máu. Điều đó khiến nó trở nên gần như dễ mến đối với tôi.

- Thịnh !

- Tin ?

- Không phải Tin, là Thịnh ! Đó là tên tiếng Việt của tôi. Nó có nghĩa là : hòa bình.

- Anh tên là Hòa Bình ? Charles nói rồi bật cười, nghe như tiếng lợn kêu ụt ịt.

- Không phải Hòa Bình : là Thịnh ! Tôi tên là Thịnh. Đó là bí mật của tôi. Chỉ có anh biết điều đó thôi. Anh, và gia đình tôi.

- Tinh, Tang Tòng ! Rice Crispies ! (Lắc rắc lắc rắc ! Ngũ cốc giòn !)

- Anh thấy đấy, anh chế nhạo tôi ! Tôi chắc chắn anh sẽ nói lại với tất cả mọi người.

- Tôi thề trên tình bạn của chúng ta là tôi sẽ không bao giờ nói với ai. Một huynh đệ kết nghĩa không bao giờ thất hứa. Được rồi, giờ thì anh nhắm mắt lại. Tôi có một bất ngờ cuối cùng.

Tôi nhắm mắt lại, hơi lo lắng, tự hỏi mình phải chờ đợi loại bất ngờ nào đây. Tôi nghe thấy tiếng sột soạt của giấy.

- Giờ anh có thể mở mắt ra rồi.

Tôi thấy Charles, đứng thẳng trước mặt tôi, miệng cười toe toét. Nó đang cầm một cái túi giấy nâu cũ nhàu nát. Nó nhanh chóng rút ra một cái chai cầm ở cổ.

- Tadammmmmm !

Tôi thấy Charles với đôi mắt to háo hức, cái miệng thèm thuồng, đang ngo nguậy vì sung sướng.

- Đó là cái gì vậy ? Tôi hỏi bằng giọng ngập ngừng.

- Cái này, anh bạn, là một món quà đàn ông đích thực. Đó là món quà thứ hai của tôi. Đó là món quà cho chúng ta từ họ, người anh em của tôi. Đó là rượu gin !

- Nhưng chúng ta sẽ làm gì với nó ?

- Chà, cái thứ đó, chúng ta sẽ uống nó. Anh mới trẻ con làm sao !

- Tôi không trẻ con, nhưng tôi chưa bao giờ uống thứ đó, rượu gin.

- Chà, chẳng bao giờ là quá muộn để bắt đầu.

- Và nếu chúng ta uống rượu gin của cha anh, ông ấy sẽ nhận ra.

- Làm gì có ! Cha tôi say xỉn thường xuyên đến mức ông ấy thậm chí sẽ không nhận ra cái chai của mình biến mất đâu. Dù sao thì, chúng ta cũng sẽ không uống hết toàn bộ đâu. Chúng ta sẽ nâng ly, thế thôi. Và sau đó, tôi sẽ thêm một chút nước lọc vào và mọi thứ sẽ rất ổn thôi... Này ! Anh không cảm ơn tôi vì món quà của tôi à ?

- Ủ, cảm ơn. Nhưng anh thực sự không cần phải làm vậy đâu.

- Bah ! Tôi thấy vui mà.

4

Làm sao một tình huống bắt đầu tệ hại như vậy lại có thể kết thúc khác đi ngoài một thảm họa ? Đó là điều chúng tôi tự hỏi sau đó, chứ không bao giờ là trong lúc đó. Trong lúc đó, chúng tôi thậm chí còn không nghĩ đến nó. Chúng tôi tự nhủ rằng nó sắp kết thúc thôi và rốt cuộc nó sẽ chỉ là một ký ức xấu khác mà một ký ức tốt sẽ thay thế. Nhưng, kỳ lạ thay, không có kỷ niệm nào, dù tốt đẹp đến đâu, lại có thể khiến tôi quên được những gì sắp xảy ra.

Charles lấy ra hai cái ly và đổ một phần nội dung của chai vào cho đến khi hai ly gần như đầy tới miệng. Mùi rượu ngọt lẫn với mùi máu khô bốc lên trong nhà kho và xông lên đầu tôi một cách nguy hiểm. Và tôi thậm chí còn chưa chạm tay vào ly ! Charles nhìn thẳng vào mắt tôi với một nụ cười tinh quái.

- Vậy thì, anh em, đêm nay anh sẽ trở thành một người đàn ông !

Tôi tự hỏi có sự cấp bách gì phải trở thành đàn ông nhanh như vậy. Tôi vẫn chưa có lông ở bất cứ đâu, cũng chưa có râu, giọng tôi vẫn còn là giọng soprano, con gái chẳng có gì hấp dẫn tôi, tôi vẫn còn cả đồng thứ phải

họ về những bí ẩn của cuộc sống, tháng Chín tới tôi sẽ bước sang năm thứ sáu. Rõ ràng tôi còn rất xa mới đạt đến cái mốc mà một đứa trẻ được coi là trở thành người lớn.

Charles nâng ly và cạn nó chỉ sau ba ngụm, giữa mỗi ngụm là một hơi thở dài. Hắn đặt ly xuống bàn với một tiếng «cạch». Hắn nhìn tôi với một nụ cười gương gạo.

- Đến lượt anh rồi đây !

Ánh mắt của Charles đã thay đổi, mí mắt hắn chớp liên hồi và đôi mắt ánh lên một vẻ kỳ lạ. Hai gò má hắn đỏ ửng như thể hắn đang xấu hổ vậy. Một dòng nước dãi chảy xuống cằm. Nhưng dường như hắn rất tự hào về kỳ tích của mình và cơ thể hắn thả lỏng ra trông thấy. Hắn dang rộng chân tay và dựa hờ vào bức tường nhà kho.

- Nào, Pierre-Thịnh, ngài Hòa Bình (rõ ràng, hắn chẳng quên chút nào về bí mật của tôi). Đừng sợ ! Nó không ăn thịt anh đâu. Ngược lại, nó làm ấm người đấy. Rồi mình sẽ thấy khoái sau đó.

Tôi nhận thấy, ngoài ánh mắt, cách nói chuyện của hắn cũng đã thay đổi. Nó đã trở nên khá là lè nhè.

- Anh không thấy thế là quá nhiều sao ? Tôi nói, chỉ vào ly rượu của mình.

Hắn bật cười.

- Shuuuut ! Tôi quát. Im đi, đồ ngốc ! Anh sẽ làm cả khu phố thức giấc đấy.

Hắn đưa một tay lên che miệng để nén tiếng cười nhưng không thực sự thành công. Hắn thêm vào trong một câu nói lấp bấp :

- Anh thấy nó quá á ? Ôi giờ ời ! Nhìn này, cái chai vẫn còn đầy. Tôi chỉ đổ cho anh có một ly mù tạt nhỏ xíu thôi mà.

Hắn dường như thấy nhận xét của mình đặc biệt buồn cười, vì hắn lại bật ra một trận cười mới lần với một tiếng ợ lớn khiến hắn cười to hơn nữa.

Để bắt hắn im lặng và để kết thúc một lần dứt điểm cái buổi lễ bắt đầu kéo dài hơn mức tôi mong muốn, tôi nâng ly và uống một hơi hết sạch. Ngay cả Charles, khiến tôi rất hài lòng, cũng có vẻ choáng váng trước khả năng uống ừng ực của tôi.

Tôi có cảm giác như mắt mình sắp bật ra khỏi đầu. Má tôi lập tức đỏ ửng như thể có lửa cháy bên trong. Mắt tôi nhòe đi vì nước mắt, mồ hôi túa ra từ khắp nơi. Môi tôi cứng đờ, lưỡi tôi dày cộp. Tôi chắc chắn rằng lông đã mọc ra trên mọi phần cơ thể tôi, cả chỗ thấy lẫn chỗ không thấy. Tôi có cảm giác đầu mình to gấp đôi và hai bàn chân biến thành những khối bê tông.

Hiệu ứng dần dần mờ đi. Từ từ, con quái vật mà tôi dường như đã trở thành quay trở về nơi cố hương của nó. Tầm nhìn của tôi trở lại bình thường. Nhưng tôi có một cảm giác kỳ lạ là mình đang nhìn thế giới như một cảnh quay lại, giống như những chương trình truyền hình cũ mà họ chiếu lại cho chúng tôi xem vào mùa hè. Mà không hiểu vì sao, tôi có một trận cười ngu ngốc nổi lên trong lòng, ngay chỗ đó, nó trào ra như những tiếng nổ nhỏ, mà không cần sự cho phép của tôi.

Đến khi Charles rút đầy ly lần thứ hai thì tai họa, bi kịch, sự cố, thảm họa, tóm lại là cút, ập xuống đầu chúng tôi. Tôi đã không thấy, tôi cũng không thể thấy được, vì nó ở phía cái dạ dày, và tôi không có mắt tia... Xin lỗi : tia hic !... xin lỗi : tia X... Thôi thì, tôi đã nôn. Xấu hổ quá ! Cái sự khó khăn to lớn, xin lỗi, khôn khổ ! Chỉ một chút thôi, tôi đã nôn. Nhưng cũng đủ để dính đầy mọi chỗ. Và rồi, rồi, ờ thì rồi, tôi đuổi chân quá

mức và rồi, tôi làm rơi cái chiếc dép. Ủ đây ! Chính farri-vovich là thế đấy ! Và rồi, Sarles (Charles) ngã m... ờ, ngã mông xuống đất từ ghế. Đã không có ghế. Ờ, nó vẫn ngã. Và rồi, chúng tôi cười như hai bát cơm. Và đó là lúc lửa bén vào đồng thùng các-tông của Sarles (Charles). Hooooooooooooon ! Cái đó, không đẹp chút nào, cái đó ! Đến khi làn khói bay đến cù vào mũi chúng tôi thì chúng tôi mới hiểu rằng, lúc đó, có lẽ đã đến lúc phải làm cái gì đó... Hic !

Và, không vì bất kỳ lý do nào, thưa ngài, tôi xin thề, nó bắt đầu la lên. Để auyệt đối không gì cả. Ai ư ? Charles chứ còn ai nữa !

- Cháy !

Hắn lập tức đổ nội dung của hai ly gin vào ngọn lửa. Nhưng điều đó không hoàn toàn mang lại kết quả như mong muốn. Ngay lập tức, những ngọn lửa có vẻ như tắt đi. Nhưng đó chỉ là để đánh lừa chúng tôi một... một phen... Và rồi, khi tôi vừa thở phào ouf ! thì những ngọn lửa lại bùng lên dữ dội hơn. Thật buồn cười, điều đó đã hoàn toàn làm chúng tôi tỉnh táo lại, ngay lập tức.

- Phải mang đồng thùng các-tông ra ngoài, tôi hét lên.

May mắn thay, các thùng các-tông được buộc bằng dây thép. Vì vậy, chúng tôi cúi xuống, Charles và tôi. Chúng tôi nắm lấy chồng thùng các-tông. Chúng tôi đi ra ngoài. Sau đó, chúng tôi quăng chồng thùng đó qua lan can cầu tàu. Điều chúng tôi không nhìn thấy, đó là cái ô dù của người hàng xóm ở giữa khu vườn. Chồng thùng các-tông đáp trúng ngay lên nó. Khi rơi xuống, chồng thùng đã tận dụng lượng oxy mà cú rơi đó cung cấp để, lần này, bốc cháy hoàn toàn. Vì vậy, đó là một ngọn đuốc khổng lồ đổ ập xuống cái ô dù, thiêu rụi nó chỉ trong vài giây. Ngọn lửa ngay lập tức lan sang những chiếc ghế vườn.

Charles ôm lấy đầu bằng hai tay và thét lên một tiếng kêu tuyệt vọng dài. Nghe như tiếng một con chuột kêu chít chít. Hắn lao xuống cầu thang với tốc độ nhanh nhất. Tôi, tôi cố gắng theo sau hắn một cách khó khăn. Tôi phải thừa nhận rằng Charles chịu rượu tốt hơn tôi rất nhiều. Xuống đến nơi, Charles chạy đến chỗ ống vòi tưới nước treo trên tường nhà. Hắn ném đầu vòi kim loại về phía tôi. Tôi đỡ trúng ngay giữa trán. Nó thậm chí còn không làm tôi choáng váng vì tôi đang quá hưng phấn. Tôi vung về tùm lầy nó. Nước lập tức phun ra. Tôi ướt sũng. Charles giật lấy ống vòi từ tay tôi.

- Đồ đàn ! Hấn gào lên giận dữ. Không phải tưới anh. Phải tưới lửa.

Hấn hướng vòi nước về phía ngọn lửa rồi tưới vào ba đám cháy. Chúng tắt khá nhanh. Đó là lúc chúng tôi nhìn thấy một làn khói trắng bốc lên từ nhà kho trên cao.

- Trời đất ơi ! Lửa lại bùng lên trong nhà kho rồi.

Chúng tôi trèo lên các bậc thang bốn bậc một, lồi theo cái vòi tưới nước vẫn còn hoạt động. Charles ướt sũng nước còn tôi thì hắt xì. Bận rộn với công việc của mình, chúng tôi đã không để ý thấy ánh đèn từ các ban công nhà hàng xóm đồng loạt bật sáng lên. Chúng tôi thậm chí còn không nghe thấy tiếng cửa căn hộ của Charles mở ầm ầm, cũng như những tiếng gào thét của cha hấn.

Chúng tôi chỉ nghĩ đến việc dập lửa. Điều mà chúng tôi đã làm được khá dễ dàng. Nhưng lần này, chúng tôi không mạo hiểm, chúng tôi tưới khắp mọi nơi. Không có chuyện cho đám cháy mới bắt đầu một cơ hội nào. Chỉ khi cha hấn giật lấy vòi nước khỏi tay chúng tôi, chúng tôi mới trở lại với thực tại và nhận ra mức độ thiệt hại.

Chúng tôi hoàn toàn bị kiệt quệ. Nhưng chúng tôi chưa phải ở cuối cùng của nỗi bất hạnh. Và tôi, tôi chưa phải ở cuối cùng của sự ngạc nhiên, ngạc nhiên khó chịu nên hiểu, ác mộng tôi dám nói là ngày hôm nay. Bài học cuộc sống khắc nghiệt ! Bài học đầu tiên của tôi.

Cha của Charles mất lời hằn ra. Tôi càng nhìn ông ta thì càng có cảm giác mình đang đứng trước một con ếch to tướng. Tóc ông ta cắt ngắn đến mức trông như hói. Một cái miệng rất rộng, bộ râu ba ngày chưa cạo và đôi môi như đang nhào trộn một cái lưỡi dài quá khổ. Trên thực tế, thứ ông ta nhai không phải là lưỡi, mà là một cơn thịnh nộ ầm ầm, dù không một âm thanh nào phát ra từ miệng ông ta.

Trên các ban công, người ta tùm năm tùm bảy ở lan can và buông những lời lẽ nhỏ nhẹ nhưng xúc phạm.

- Lại là nhà Lemay nữa rồi, một ông lão tính khí độc địa buông lời.

- Lúc nào chả là nhà Lemay, bà hàng xóm của ông ta, bồng con mèo trong tay, hùa theo.

Bà ta, tôi biết bà ấy. Đó là bà lão Cadorette với con mèo xấu xí hôi hám và đầy bộ chết mà bà cứ khẳng khẳng gọi là Caramel dù nó có màu xám sắt. Tôi thường giao đơn hàng cho bà sau giờ học.

À đúng rồi ! Tôi chưa kể với các bạn. Cha tôi làm chủ cửa hàng tạp hóa ở góc phố Guizot và Saint Dominique, trong khu Villeray. Bà Cadorette, là một bà lão khó tính lúc nào cũng tìm cách kéo dài hạn mức tín dụng mà có một ngày cha tôi đã yếu lòng cho bà ta hưởng. Kể từ đó, bà ta bắt «ghi nợ» như bà nói, và bà trả khi nào bà có thời gian, tức là không thường xuyên lắm.

Dưới nhà, cửa mở ra và chúng tôi chỉ nghe thấy một tiếng hét dài. Người vợ của tầng một đang khóc than bộ đồ ngoại thất xinh đẹp của bà ấy đang cháy rụi hoàn toàn trước mắt bà.

- Lemay, đồ con ranh con, anh sẽ không mang nó lên thiên đàng đâu.

Đó là giọng nói như còi xe tải kéo của ông chủ nhà, chồng của người phụ nữ vừa rồi, một kiểu người to lớn lực lưỡng với bộ não phát triển cỡ ngón chân út của ông. Những tiếng xì xào và những lời kêu la giờ đây vang lên từ khắp các sân trong ngõ Saint-Dominique.

Không có lý do, chỉ nhìn vào đôi mắt điên cuồng của cha Charles, người vẫn chưa thốt ra lấy một âm tiết nào, tôi bật cười. Tôi hoàn toàn không có ý muốn làm vậy. Ngược lại, tôi đang khiếp sợ. Nhưng tôi đã cười. Thế là người đàn ông bắt đầu khua tay múa chân, gầm gừ, gào thét, sữa ầm ỉ, rống lên. Các mạch máu ở cổ ông ta căng thẳng đến mức làm biến dạng toàn bộ phần dưới khuôn mặt và kéo giãn cái miệng to đùng của ông ta xuống dưới. Tôi thấy rằng ông ta lập cập, lưỡi thè ra thụt vào như thể đang nuốt ruồi. Vì không nghi ngờ gì nữa, chúng tôi cũng đã đánh thức tất cả lũ ruồi trong khu phố. Và rồi tiếng cười của tôi biến thành một trận cười không kiểm soát nổi. Trận cười điên cuồng ấy tắt ngấm ngay khi Charles mở miệng giải thích chuyện gì đã xảy ra.

- Không phải con, cha ạ. Là nó ! (Nó chỉ thẳng một ngón tay buộc tội về phía tôi.) Thịnh là người bày ra tất cả.

Lúc đó tôi cảm nhận được toàn bộ sức nặng từ ánh mắt tàn phá và độc ác của ông bố ếch nhái kia đổ dồn về phía mình. Trên thực tế, giờ nó không còn là con ếch nữa. Nó là một con cóc. Một con cóc nhót nhát ! Một con cóc ghẻ lở chuyên ăn thịt tất cả những cậu bé không mang một cái tên thật thà và, nếu có thể, phải là người

gốc Việt.

- Chính nó là người nảy ra ý tưởng kết nghĩa anh em máu mủ, một Charles khiếp sợ nhưng vẫn nói một cách ráo riết. Nó bảo con mang rượu gin. Chính nó là người châm lửa sau khi ép con uống. Đó là một tai nạn. Nhưng vẫn là nó. Con xin lỗi. Chúng ta sẽ sửa chữa hết.

Rồi một sự im lặng nặng nề bao trùm. Làm sao mà tả được tình trạng kinh hoàng của tôi khi nhận ra mình vừa bị phản bội và bị buộc tội oan bởi chính người anh em kết nghĩa của mình. Tôi hoàn toàn suy sụp.

Tôi thấy Charles nháy mắt với tôi một cách hoảng hốt, ra hiệu bảo tôi im lặng và hy sinh. Nó nhìn tôi với ánh mắt khiếp sợ còn tôi thì như chết đứng. Đó là người bạn thân nhất của tôi, vừa mới ám hại tôi. Nó đã khéo léo chuyển cơn thịnh nộ của cha nó sang người tôi, không nghi ngờ gì nữa, để tự tránh cho mình một trận đòn khủng khiếp. Nhưng tôi, tôi sẽ bị kết án vào sự suy đồi hoàn toàn nếu gia đình tôi biết được sự thật.

Cha nó tiếp tục gầm gừ. Từ một con cóc, giờ ông ta đã đạt tầm vóc của một con khỉ đột. Ông ta tiến về phía cái nhà kho đang nhỏ giọt nước khắp nơi. Mùi tro ướt và gỗ cháy than bốc lên nồng nặc.

- Các người đã làm ngập hết nhà kho của tôi. Giờ nó thành một bãi rác thực sự rồi, ông chủ nhà tầng dưới vừa kiểm tra xong chỗ của mình nằm ngay bên dưới chỗ của chúng tôi, à mà của Charles, của cha nó, cái nhà kho trên tầng, hét lên !

- Nhà kho của ông vốn đã là một bãi rác thực sự rồi, Legaré, cha của Charles đáp lại như để kêu gọi tất cả những người hiếu kỳ trong ngõ Saint-Dominique làm chứng. Con mưa rào mà con trai tôi dội xuống để dập tắt đám cháy do một kẻ khác gây ra, hẳn đã làm cho nó sạch sẽ hơn rất nhiều khi rửa trôi hết đồng bản thủ tịch tụ lâu ngày. Vội lại đừng có làm phiền tôi với mấy thứ đồ cũ nát mục ruỗng cứ ì ra trong đó ! Nó mục nát và hôi thối đến mức ngay cả lũ chuột cũng chẳng thèm.

Sự can thiệp bất ngờ của cha Charles đã làm dịu bớt phần nào nỗi lo lắng của tôi. Tôi có một cảm giác kỳ lạ rằng, cuối cùng, thảm họa ít nghiêm trọng hơn so với vẻ ngoài ban đầu của nó. Suy cho cùng, có lẽ chúng tôi đã làm một việc tốt, dù là vô tình, nhưng vẫn là tốt. Rốt cuộc thì, ngày nào chả có chuyện ai đó tự dưng trở thành ân nhân của người khác và một thảm họa được dự đoán lại biến thành, như một phép màu, một hành động cứu rỗi. Biết đâu, ông chủ nhà sắp cảm ơn tôi cũng nên.

Rất tiếc, đã là như thường lệ (cuộc đời thật bất công!), đó chỉ là một cảm giác thoáng qua. Trong khi tôi cứ nghĩ rằng cha của Charles sẽ nói với chúng tôi vài lời an ủi, để làm giảm bớt căng thẳng đang đè nặng trong chúng tôi, thì mọi chuyện lại diễn ra hoàn toàn khác. Ánh mắt ông ta đổ dồn vào tôi khiến tôi có cảm giác hai hòn đá thụt ngược lên tận cổ họng. Và những sợi lông tôi chưa kịp có cũng dựng đứng lên khắp người. Tôi hiểu ngay lúc đó rằng nỗi bất hạnh của tôi chỉ mới bắt đầu.

Người đàn ông túm lấy cổ áo cả hai đứa và lôi chúng tôi vào bếp. Bên ngoài, những ánh đèn trên hiên nhà lần lượt tắt. Tôi nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ. Đó là người hàng xóm ở tầng dưới vẫn đang giận dữ giữa đồng đồ nát của bộ bàn ghế vườn đã cháy thành than của mình.

Tôi đã sợ rằng ông ta sẽ lên đâm vào mũi con ếch kia. May thay, ông ta đã không làm gì. Ông ta chỉ hét lên mà không buồn đáp lại những lời chế nhạo của người thuê nhà, kẻ chịu trách nhiệm cho mọi bất hạnh của ông. Tôi không hiểu lắm tại sao ông ta không khẳng định mình một cách hung hăng hơn. Từ trên boong tàu (nhà kho trên cao), ông chủ nhà có vẻ to lớn khổng lồ, có thể, chỉ bằng một cái búng tay, nghiền nát con ếch xấu xí ở tầng trên.

Mãi đến hai ngày sau, khi đi ngang nhà Charles đến trường (đoạn đường bắt buộc phải đi), tôi mới hiểu vì sao hắn đã không phản đối một cách cứng rắn hơn. Hắn là một kẻ tí hon với cái bụng phệ, một con sâu bọ không có tầm cỡ.

Nhưng lúc này, tôi là tù nhân trong nhà bếp của gã người khổng lồ. Và mọi chuyện không chậm trễ. Cha của Charles chộp lấy điện thoại và đánh thức bố cha dậy bằng giọng nói lạnh lùng và rống lên như bò.

Tôi ném một cái nhìn giết người về phía Charles và thậm chí không chớp mắt. Còn hắn, hắn cố tình tránh ánh mắt của tôi. Sự bối rối của hắn ngày càng lớn khi cha hắn trút lên đầu cha tôi những lời lăng mạ về sự thiếu giáo dục và đầu óc bệnh hoạn của tôi, thứ đã dẫn thằng con ngốc của hắn đến chỗ phạm phải một tội ác không thể khắc phục đối với tài sản của hắn và của gã hàng xóm ngốc nghếch của hắn. Hắn sẽ gửi cho ông một hóa đơn mà đôi mắt của ông sẽ không đủ để đo lường mức độ của nó. «Bởi vì thằng con ngốc của ông là kẻ chịu trách nhiệm chính cho những thiệt hại và, ông, do việc ông là cha của một thằng ngốc như vậy, ông là người chịu trách nhiệm chính cho số tiền sẽ phải trả để sửa chữa những hậu quả sắp tới.»

Tất nhiên, tôi không nghe thấy cha tôi đã trả lời hẳn thế nào. Tất cả những gì tôi thấy, là màu da mặt của con ếch từ đỏ chuyển sang xanh. Con ếch gác máy mà không thêm một lời. Tất cả những gì hẳn nói với tôi giống như một liều thuốc xoa dịu vết thương lòng đang nhức nhối của tôi.

- Cha cậu ? Cha cậu tập judo ? Thiệt à ?

- Taekwondo, tôi sửa lại với một nụ cười rạng rỡ trên mặt. Đệ ngũ đẳng !

Đó là một lời nói dối đáng thương hại. Bố tôi chưa từng luyện tập bất kỳ môn võ thuật nào. Không judo, không karate, không taekwondo. Nhưng con ếch không biết điều đó. Tôi vừa hiểu ra rằng cha tôi, người đàn ông nhỏ bé hiền lành đứng sau quầy tính tiền cửa hàng tạp hóa của mình, đã không để bị áp đảo bởi giọng nói âm ỉ như xe tải của cha thằng phản bội Charles.

Con ếch giờ nhìn tôi với một chút do dự. Một sự im lặng kéo dài. Charles nhận một cái tát thật mạnh vào sau đầu. Cầm hẳn đập vào mép bàn và môi trên bắt đầu chảy máu. Tôi gần như vui mừng với cái tát đó như thể đó là một sự trả giá công bằng. Nhưng tôi rất cẩn thận để không cười. Cuối cùng, gã đàn ông cúi mặt ếch nhái xuống và nhìn thẳng vào mắt tôi. Chúng đỏ ngầu. Từ

miệng hắn bốc ra mùi hôi thối của rượu chưa tiêu hóa.

- Anh, thằng khốn nhỏ, đừng bao giờ dám bén mảng đến đây nữa. Nếu không, chân của tôi sẽ đá vào cái mông nhỏ xinh đẹp của thằng Tàu không có khóa kéo của anh. Anh quên thằng con trai tôi đi, anh nghe chưa. Charles, nó không còn tồn tại với anh nữa. Anh tránh xa ra. Tôi không muốn nhìn thấy cái mặt tiểu thư của anh nữa. (Hắn quay sang Charles đang sợ chết khiếp.) Còn anh, thằng con của một thằng ngốc, hình như có đủ người Québec trong vùng để anh không phải cặp kè với những đứa con nòi giống ngoại lai mà người ta không biết chúng từ đâu đến và chúng ăn cái quái gì. Anh sẽ suy nghĩ về điều đó trong phòng của anh trong hai tuần. (Một lần nữa, hắn quay sang tôi.) Còn anh, đi xuống dưới cầu thang đợi cha anh. Tôi đã thấy cái mặt anh đủ rồi.

Tôi đứng dậy mà không đợi một lời mời nào nữa. Khi cửa mở, tôi quay lại nhìn con ếch và ném vào mặt hắn bằng một giọng lớn :

- Tôi không phải người Trung Quốc. Tôi là người Québec. Một người Québec gốc Việt. Tôi sinh ra ở đây, tại Montréal, Québec, như ông và Charles !

Tôi nghe thấy một tiếng chửi thề bị lấn át bởi tiếng cửa tôi vừa đóng sầm lại. Một trong hai ô kính của cánh cửa đó vỡ tan thành từng mảnh. Tôi bước xuống các bậc thang mà không để ý đến nó. Tôi chạy xuống, hết hơi, vào vòng tay của cha tôi, người vừa đến chân cầu thang. Tôi chưa bao giờ tự hào đến thế khi được ở trong vòng tay ấm áp của cha như vậy. Ông đặt tay lên đầu tôi và bắt tôi nhìn ông. Tôi bắt đầu khóc như một đứa trẻ mà tôi tưởng mình không còn là nữa, nhưng thực ra tôi vẫn là, ít nhất, tôi vẫn là vào đêm đó.

Cha tôi không nói một lời. Khuôn mặt ông có vẻ bình tĩnh, vô cảm. Ông nhìn tôi chăm chú. Khuôn mặt tôi, cánh tay tôi, đôi chân tôi. Nhận thấy tất cả các bộ phận đều nguyên vẹn và ở đúng vị trí, ông nắm lấy tay tôi và bắt tôi đi lên cầu thang. Ông bấm chuông cửa. Ông nhìn tấm kính vỡ và ném cho tôi một cái nhìn nghiêm khắc. Tôi hóa đá. Chuyện gì sẽ xảy ra đây ? Tại sao cha tôi lại bắt tôi đi lên ? Con éch sẽ phản ứng thế nào ?

Cánh cửa được mở ra với một sự hung bạo khiến tôi lùi lại ba bước. Cha tôi vẫn đứng im, ánh mắt vẫn vô hồn như thể mọi sự ồn ào có thể xảy ra chẳng liên quan gì đến ông. Khi cha của Charles nhìn thấy cha tôi, đèn lướt hần lùi lại một bước.

- Lại còn gì nữa ? hắn ta hỏi bằng một giọng nói thiếu tự tin.

- Là con trai tôi ! cha tôi nói rõ ràng một cách bình tĩnh đến nỗi gió đêm dường như ngừng thổi trong chốc lát. Đã góp phần rút ngắn đêm của cả hai bên bằng một hành động thiếu suy nghĩ và bất cần, nó xin phép được gửi lời xin lỗi đến ông.

Tôi bước tới, chán nản và nhục nhã, và nói lời xin lỗi hoàn toàn không nghe thấy được nhưng dường như lại làm hài lòng cả hai người đàn ông.

- Được rồi ! Được rồi ! con ếch lắm bầm, càng thêm bói rồi vì thái độ gần như điềm tĩnh của cha tôi hoàn toàn làm hấn bất ngờ. Hấn định đóng cửa thì cha tôi ngăn lại bằng cách đặt chân vào khung cửa. Con ếch cố gắng hù dọa cha tôi bằng giọng nói lớn của một kẻ say rượu. Nhưng đó là một nỗ lực vô ích.

- Ông đã buộc tội con trai tôi gây ra cho ông một số thiệt hại. Ông đe dọa sẽ đòi bồi thường những khoản khiến tôi phải trở mắt. Vậy thì ông sẽ không thấy phiền nếu tôi kiểm tra mức độ thảm họa. Và chụp vài bức ảnh để thông báo cho công ty bảo hiểm của tôi được rõ.

Cha tôi quay sang con ếch béo với ánh mắt gần như đe dọa trong khi rút từ túi áo khoác ra một chiếc máy ảnh nhỏ. Kẻ kia không phản đối, cũng không bình luận, hay nói bất cứ điều gì.

- Nếu tôi hiểu đúng, cha tôi tiếp tục và đi về phía cuối nhà bếp, thì sự cố xảy ra ở sân sau.

- Ông gọi đó là một sự cố ? Nó suýt nữa thì đốt cháy cả ngôi nhà.

Cha tôi bước ra hiên và kiểm tra các thiệt hại. Đó là lúc giọng nói của chủ nhà tầng dưới lại vang lên.

- Nay, Lemay ! Tôi khuyên anh nên tìm chỗ ở khác. Bởi vì tôi sẽ đến Hội đồng Quản trị Nhà ở để yêu cầu họ cho tôi quyền đuổi anh đi. Đã ba năm nay anh đầu độc cuộc sống của cả khu phố, anh và thằng con vô lại ăn mặc luộm thuộm của anh mà cái kiểu dạy dỗ thiếu giáo dục không thể tưởng tượng nổi.

Con ếch không dám trả lời gì. Cha tôi đi ngang qua hần rồi bước vào nhà bếp, nơi Charles tiếp tục sợ tái mặt.

- Tôi có cảm giác là ngài quý ông dừng cảm, chủ nhà của ông, tôi tin vậy, không đánh giá cao ông và... (Lúc đó, cha lạnh lùng nhìn chăm chăm vào thằng Charles

tội nghiệp, người mà giờ đây dường như mọi tai họa đều ập xuống. Khi ánh mắt cha tôi quay lại đặt lên con cóc già, cái nhìn của ông chất chứa sự khinh miệt và giận dữ nén lại.)... ông và cậu con trai của ông. Hắn ta không phải lần đầu gây chuyện rồi theo những gì tôi có thể hiểu được. Có lẽ con trai tôi không phải là kẻ duy nhất có lỗi. Và có lẽ, trong hai đứa, nó không phải là đứa có lỗi nặng hơn. Dù thế nào đi nữa, thiệt hại có vẻ không đáng kể. Vài tấm ván cần thay thế và, phần còn lại, tôi chỉ thấy mấy cái hộp các tông cũ và vài hộp lọ thủy tinh bị trầy xước, một khung xe đạp nguyên vẹn không có bánh treo trên tường. Vài bộ quần áo cũ... Thứ Hai, một người bạn của tôi sẽ đến sửa chữa những thiệt hại và quét một lớp sơn để làm mới mọi thứ. Tôi chịu chi phí thay thế đồ đạc ngoài vườn và cửa kính trước nhà ông. Phần còn lại, ông tự giải quyết với các vấn đề của ông.

Nói xong, cha nắm lấy tay tôi và kéo tôi theo ông về phía lối ra dẫn ra phố Casgrain. Trước khi cánh cửa đóng lại, cha tôi quay lại lần cuối nhìn con cóc già. Ánh mắt của ông rõ ràng là đe dọa.

- Và nhất là tôi không bao giờ muốn nghe nói đến ông hay con trai ông nữa. Và rồi, tránh xa cửa hàng tạp hóa của tôi ra. Có những người tôi không phục vụ.

Cuối cùng chúng tôi rời khỏi nhà con cóc già. Tôi chưa bao giờ tự hào về cha mình đến thế. Tôi thấy nhẹ nhõm. Chỉ khi những tiếng hét đầu tiên của Charles vọng đến tai tôi, cho thấy cha nó chắc đang đánh nó như đập lúa phơi khô, thì tôi mới bắt đầu hình dung ra những hình phạt đang chờ đợi mình.

Và lần đầu tiên trong đời, nỗi sợ cha đã hình thành trong bụng tôi. Ông luôn nói với tôi : *Đừng bao giờ làm nhục cha. Đừng bao giờ làm nhục gia đình mình.* Tôi tin chắc đó là điều tôi vừa làm.

5

Ba ngày đã trôi qua kể từ sự kiện ở ngõ saint-dominique. Tôi đã không gặp lại cha kể từ cái đêm ấy. Ông luôn bận rộn ở cửa hàng tạp hóa. Ông đi trước khi tôi thức dậy và về nhà muộn vào buổi tối.

Ông gặp tôi vào tối thứ Ba sau đó, khoảng mười giờ. Tôi vẫn chưa ngủ. Ông vào phòng tôi. Ông ngồi xuống mép giường tôi. Ông nhìn tôi.

- Con đã phạm một sai lầm nghiêm trọng mà chỉ mình con chịu trách nhiệm. Vì vậy, con cần phải hoàn trả lại cho cha chi phí sửa chữa. Nó lên tới tám trăm ba mươi hai đô la. Tương đương, với giá tám đô la một giờ, số tiền cha trả cho nhân viên của mình, ngài Victor, là một trăm lẻ bốn giờ làm việc tại cửa hàng. Con bị giam tại cửa hàng trong hai mươi tuần tới, mỗi sáng thứ Bảy từ bảy giờ đến mười hai giờ trưa.

Ông đứng dậy không nói thêm gì. Ông tắt đèn chiếc đèn ngủ nhỏ. Trước khi ông rời phòng, tôi nắm lấy cánh tay ông và siết thật chặt vào người mình.

- Con xin lỗi cha. Con không muốn làm nhục cha bằng cách hành động như vậy, cũng không muốn làm nhục gia đình mình. Đó chỉ đơn giản là một trò chơi

giữa con và Charles. Bọn con muốn trở thành huynh đệ kết nghĩa. Mọi chuyện đã không diễn ra như Charles kể. Rượu gin, là nó ép con uống. Đáng lẽ mọi chuyện không nên xảy ra theo cách đó.

Cha lại ngồi xuống cạnh tôi. Ông ôm tôi vào lòng và an ủi tôi, vì tôi đang khóc một cách đau đớn. Không phải vì buồn, mà vì biết ơn. Tôi biết, tôi luôn biết rằng cha tôi là một người đàn ông điềm tĩnh và tốt bụng. Nhưng tối hôm đó, tôi nhận thức rõ ràng hơn toàn bộ sức mạnh tình yêu của ông dành cho tôi. Tôi hiểu hơn về sự may mắn của mình khi là con trai của một người như vậy. Và tôi cảm ơn trời đất vì đã không sinh ra trong một gia đình mà người cha có tầm vóc như cha của Charles.

- Con không làm nhục cha, con trai. Và con cũng không làm nhục gia đình mình. Cha biết con sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì như thế... Nhưng hãy để câu chuyện này là một bài học cho con và khuyến khích con tỏ ra sáng suốt hơn trong việc lựa chọn bạn bè. Còn đối với cha, cha hạnh phúc không phải vì những gì đã xảy ra, mà vì điều đó sẽ cho cả hai chúng ta cơ hội dành nhiều thời gian bên nhau hơn. Đó là điều cha vui.

Nói xong, cha tôi hôn lên trán tôi và ôm tôi thật chặt. Sau đó, ông đứng dậy và ra ngoài.

Tôi nhìn ông đi xa. Ông nói đúng. Được dành năm giờ bên cạnh ông, chỉ hai bố con, vào mỗi sáng thứ Bảy, là điều ước quý giá nhất của tôi. Đã nhiều tháng nay, tôi xin ông cho phép giúp việc ở cửa hàng. Nhưng ông luôn từ chối, viện lý do là tôi còn quá nhỏ và tôi cần chơi bên ngoài với bạn bè hơn là bị nhốt giữa bốn bức tường của một cửa hàng tạp hóa. Nhưng hôm nay, cuối cùng ông cũng đồng ý với cái cơ mơ hồ là trả một món nợ. Tôi hạnh phúc đến mức khó có thể ngủ lại được.

Mọi chuyện lẽ ra có thể diễn ra rất tốt và tiếp tục như vậy trong một thời gian dài nếu Charles không có ý định tôi tệ là xuất hiện tại cửa hàng tạp hóa ba tuần sau đó. Đó là thứ Bảy, ngày 13 tháng Mười một vào lúc mười giờ sáng. Trời lạnh cắt da cắt thịt dù nắng chói chang. Những khách hàng đến mua báo thứ Bảy đã bàn tán về diện mạo của mùa đông sắp tới, đang hòa lẫn vào những ngày cuối thu.

Charles đã bước vào. Cha đang bận ở quầy thu ngân. Ông dường như không để ý đến sự có mặt của nó. Còn tôi, tôi đang hoàn thành việc xếp sữa vào tủ lạnh thì thấy nó đứng trước quầy bánh kẹo. Tôi cố gắng không để lộ chút lo lắng nào. Tôi đứng sững với mấy lít sữa trong tay. Charles ra hiệu bằng tay một cách kín đáo. Tôi không đủ can đảm để đáp lại. Tôi liếc nhìn về phía

cửa và nhận thấy sự có mặt của ba cậu bé khác. Tôi biết rõ chúng quá rồi. Đó là ba đứa vô lại tồi tệ nhất trường: Sébastien Goyette, Sylvain Benoit và Guillermo Diaz. Ba tên du côn lớp sáu, lúc nào cũng mưu mô làm chuyện xấu, dính líu đến mọi vụ ẩu đả và bị nghi ngờ là thành phần của một mạng lưới trộm cắp.

Chúng nhìn chăm chăm vào bên trong cửa hàng tiện lợi và theo dõi các di chuyển của Charles. Tôi không thích nụ cười lạnh lùng trên miệng của người bạn mình. Rồi tôi thấy cậu ta bỏ vào túi bốn thanh sô-cô-la, ba gói kẹo cao su và thậm chí, đỉnh điểm của sự liều lĩnh, một túi khoai tây chiên vị sốt cà chua lớn. Cậu ta đặt một ngón tay lên miệng, ném cho tôi một ánh nhìn lạnh lùng và muốn rời khỏi cửa hàng tiện lợi mà không cần hỏi han gì thêm.

Nhưng cha tôi đã quan sát thấy tất cả trên màn hình giám sát. Ông chờ sẵn kẻ phạm tội trước cửa. Thấy mình bị mắc bẫy, Charles tìm cách trốn thoát bằng một động tác giả vờ như muốn đánh cha tôi. Nhưng ông né được cú đánh. Chỉ bằng một thế võ nhanh gọn của judo, karate hay một môn gì đó khác mà tôi không biết, ông đã khổng chế tên trộm. Charles phải trả lại chiến lợi phẩm trong khi chờ công an đến. Tất nhiên, ba tên kia đã chuồn mất khi thấy vụ việc thất bại.

Một ông lão vừa chuẩn bị trả tiền vào lúc cha tôi can thiệp đã chứng kiến toàn bộ sự việc.

- Nay, ông Nguyễn, tôi không biết ông là nhà vô địch judo đấy chứ ?

- Taekwondo ! Ông Trépanier ạ, cha tôi trả lời bằng một giọng mệt mỏi.

Còn tôi, tôi nhìn ông với sự sửng sốt. Tôi hoàn toàn không biết việc cha tôi là bậc thầy võ thuật. Tôi đã tận mắt thấy rồi, nhưng tôi khó lòng tin nổi.

- Ông nên treo một tấm biển trong tủ kính cửa hàng của mình, ông lão tiếp lời, hoàn toàn bị chinh phục bởi sự nhanh nhẹn và sức mạnh đó được tập trung trong một thân hình nhỏ bé như vậy. Điều đó sẽ giúp ông tránh được nhiều phiền toái với lũ du côn trẻ tuổi kia.

Ông quay sang Charles, người đang ngồi dưới đất, tận trong còng, phía sau quây thu ngân. Ông lão nhìn chăm chăm cậu ta với ánh mắt khó chịu một lúc lâu.

- Tôi nhận ra thằng này rồi. Nó là con trai của Lemay, một tên lười biếng và một kẻ du côn. Rõ ràng, quả táo không bao giờ rơi xa gốc cây của nó, ông ta kết luận rồi ngồi lên những thùng bia, quyết định ngồi chờ cùng cha tôi cho đến khi công an tới.

Tôi thấy, qua ánh mắt buồn bã mà cha tôi dành cho tôi lúc đó, rằng ông biết tôi đã chứng kiến hành vi phạm tội Charles đã làm ngay trước mắt tôi mà tôi đã không làm gì để ngăn cản cậu ta. Trong mắt ông, tôi đã phản bội bạn mình bằng cách không cố thuyết phục cậu ta từ bỏ hành động xấu của mình và tôi đã phản bội ông, cha tôi, bằng cách đứng về phía kẻ ngoài để chống lại ông. Tôi tan nát.

Tôi trải qua phần còn lại của cuối tuần với nỗi day dứt khôn nguôi. Tôi đã không ngủ cả hai đêm sau đó hoặc ngủ rất ít. Và thật khó khăn để tôi trèo ra khỏi giường, vào sáng thứ Hai tiếp theo để đến lớp. Tuần đó dài vô tận. Charles, tất nhiên, không thềm nói chuyện với tôi nữa. Tôi thấy, ngày qua ngày, sự hung hăng của cậu ta đối với tôi ngày càng lớn. Cậu ta đi lại với ba người bạn mới, Diaz, Goyette và Benoit. Đôi khi, trong lớp, qua những tiếng thì thầm lặp đi lặp lại, cậu ta gọi tôi là Thịnh. Nhưng tôi không trả lời.

Cha tôi tuần đó cũng không nói chuyện với tôi nữa. Điều đó còn tệ hơn tất cả các hình phạt, tệ hơn tất cả những sự tước đoạt mà ông có thể áp dụng cho tôi. Sự lạnh nhạt của ông đối với tôi, sự thờ ơ rõ rệt, sự im lặng ngoan cố của ông giống như những nhát búa nện lên da mặt đã rách của một cái trống. Chẳng còn gì vang vọng

trong tôi nữa. Tôi đã trở thành một cái trống thủng.

Đến thứ Bảy tiếp theo, cha tôi đã cho tôi hiểu bằng vài tiếng gầm gừ rằng sự có mặt của tôi ở cửa hàng tiện lợi là không cần thiết nữa. Quyết định này làm tôi bàng hoàng. Mẹ tôi, người chắc hẳn đã biết chuyện xảy ra tuần trước, không đưa ra bình luận nào. Khi cha vừa rời khỏi nhà, bà đặt tay lên vai tôi và thở dài một hơi dài chất chứa đầy trách móc và buồn bã.

Tôi cô đơn. Việc bị những người tôi yêu thương nhất trên đời bỏ rơi trên biển cả dấy sóng như thế này là một sự trừng phạt khủng khiếp mà tôi không thể làm gì được. Tôi cảm thấy mình thật vô dụng, thật tầm thường, thật đáng khinh. Chỉ nói đến thôi cũng đủ làm tôi buồn nôn.

Nhưng tôi vẫn chưa uống cạn chén đắng. Thứ Ba tiếp theo đã đến và cùng với nó là hồi kết của chương những người anh em kết nghĩa.

Chính vào ngày đó, cô giáo Nicole thân yêu của tôi đã bắt đầu bài giảng giáo dục công dân về tầm quan trọng của việc tôn trọng danh tính.

Sau khoảnh khắc im lặng mà, bạn có nhớ không, đã đồng hành cùng bài tập trong đó, chúng tôi phải lặp lại tên mình trong im lặng để cảm nhận giai điệu của nó... Bạn có nhớ không ?

Vâng, ngay sau đó, Charles đứng dậy và hô to trước cả lớp cái tên Việt Nam của tôi.

- Mọi người biết không, Pierre Nguyen, đó không phải tên thật của nó. Tên thật sự của nó là Thịnh. Như trong : Anh muốn uống trà không, Thịnh.

Nếu bạn không thấy được sự tinh tế ẩn giấu trong câu nói đó, ôi chao nó mới thông minh làm sao ! thì đừng trông chờ vào tôi để giúp bạn tìm ra nó.

Tất nhiên, trò đùa đã lan khắp lớp. Các bạn trai cười phá lên cùng với nhiều bạn gái, mặc dù kín đáo hơn. Còn tôi, tôi sụp đổ, bị sỉ nhục. Nước mắt tôi đã ứa ra. Tôi đỏ mặt vì tức giận và mọi thứ thật trong người tôi căng ra trong một mong muốn khó kìm nén được là lao vào mặt Charles để bắt hắn nuốt lại những lời nói của mình. Đến khi hắn lặp lại lời lăng mạ đó thì, mọi thứ bùng nổ.

Tôi lao vào hắn như một kẻ điên cuồng. Tôi nện cho hắn những cú đấm. Tôi điên tiết đến mức bọt mép trào ra khỏi miệng và chảy xuống mặt hắn. Charles dù sao cũng khỏe hơn tôi và hắn chẳng mất thời gian để thoát ra. Hắn tìm cách tóm lấy tóc tôi, cắn vào cánh tay tôi. Tôi né được. Tôi lùi ra một khoảng ngắn rồi, trong một chuyển động nhanh, tôi giơ chân lên và tặng cho hắn ba cú đá vào mặt. Hắn lăn ra đất. Hắn bị rách môi, mắt bị thương và gãy một cái răng. Phải cần đến hai thầy giáo nam để không chế tôi và dẫn tôi đến văn phòng hiệu trưởng.

Cả hai chúng tôi đều bị đình chỉ học một tuần với nghĩa vụ bắt buộc cha mẹ phải đến gặp ban giám hiệu để biết các điều kiện được tái nhập học. Chính trong tuần đó, Charles và cha hắn đã chuyển đến một khu phố khác trong thành phố. Chủ nhà của họ cuối cùng đã nhận được từ Hội đồng Nhà ở quyền trục xuất họ.

Tôi không bao giờ gặp lại Charles nữa. Và chương những người anh em kết nghĩa dần dần lụi tàn mà không để lại quá nhiều vết sẹo. Tuy nhiên, nó đã cho tôi thấy tình cảnh của tôi mong manh thế nào và thực tại về bản sắc của tôi mỏng manh ra sao. Trong một thời gian dài nhiều tháng nữa trôi qua, tôi vẫn bị dày vò bởi những câu hỏi nhức nhối mà tôi không tìm thấy câu trả lời :

Tôi là ai ? Tôi từ đâu đến ? Tôi sẽ đi đâu ?

Những sự kiện sắp xảy ra sau đó sẽ đem lại cho câu hỏi ba phần này những câu trả lời thỏa đáng. Nhưng tôi vẫn còn lâu mới đạt đến điều đó.

Thật kỳ lạ, trong khi tôi tưởng rằng hành vi của mình ở trường và việc bị đuổi học do đó sẽ khiến tình hình của tôi với cha tôi trở nên tồi tệ hơn, thì ngược lại, tôi nhận thấy nó lại góp phần giúp chúng tôi gần nhau hơn. Cha tôi lại cho tôi làm ở cửa hàng tạp hóa của ông. Một tối trong tuần đó, ông giải thích rằng ông không tán thành những biện pháp tôi đã dùng để khiến người khác tôn trọng mình. Nhưng ông tự hào khi thấy rằng tôi đã biết bảo vệ danh dự của mình và, một cách gián tiếp, là danh dự của cả gia đình. Ông cũng nói rằng ông đã suy nghĩ rất lâu về sự việc Charles ăn cắp ở cửa hàng và việc tôi đã không dám tố giác nó.

- Con đã trung thành với lời thề của tình bạn. Và điều đó khẳng định với cha sự cao thượng trong trái tim con. Có nhiều cách để phản ứng trước một tình huống như vậy. Phản bội bạn con chắc chắn sẽ là một trong những cách ít đáng trân trọng nhất. Cha xin con tha thứ vì đã không hiểu ra điều đó sớm hơn. Con là con trai của cha và cha yêu con.

Ông nhìn thẳng vào mắt tôi và nói thêm với một nụ cười mỉm.

- Bây giờ, có lẽ đã đến lúc dạy con nghệ thuật Tae Kwon Do để con không bao giờ lại cho phép đôi chân của mình điều khiển tâm trí của con nữa.

Và cứ thế, cùng với cha tôi, những buổi tập dài hàng ngày này bắt đầu, trong đó tôi được khai tâm vào việc luyện tập môn nghệ thuật Tae Kwon Do lâu đời.

6

Sự kiện thứ hai trong ba sự kiện làm thay đổi nhận thức của tôi về mọi vật và giải quyết một phần câu hỏi về bản sắc của tôi, hay đúng hơn là làm trầm trọng thêm nó, bởi vì thực ra nó chẳng giải quyết được gì, đã xảy ra vào cuối tháng Ba.

Mẹ tôi đã nhận được một bức thư từ Việt Nam khiến bà vô cùng buồn bã. Tôi nghe thấy bà khóc khi đọc lại bức thư cho cha tôi nghe ngay tối hôm đó. Tối hôm đó, không có buổi học Tae Kwon Do nào cả. Một cuộc thảo luận dài đã chiếm hết thời gian của cha mẹ tôi cho đến rất khuya đêm đó. Sáng hôm sau, dù ngủ không được nhiều, mẹ tôi trông rạng rỡ lạ thường.

Ba ngày sau, vào thứ Sáu, sự kiện đã xảy ra. Cha tôi, như thường lệ, đã rời nhà trước khi chúng tôi thức dậy. Ông để lại một mẩu giấy ghi chú trên tủ lạnh cho tôi. Trên đó viết : *Tối nay, cha nhờ Victor thay thế và chúng ta sẽ đi ăn tối ở khu phố Tàu. Mẹ con và cha có hai tin muốn thông báo với con, một tin xấu không thực sự liên quan đến con và một tin khác vui hơn, tin này sẽ có ảnh hưởng quyết định đến cuộc sống của chúng ta.*

Thông điệp bí ẩn vừa đủ này đã chiếm lấy tâm trí tôi trong suốt một phần lớn ngày hôm đó. Thực ra, tôi chẳng nghĩ đến điều gì khác. Tin xấu ấy là gì vậy ? Và cha tôi muốn nói gì khi ông cho rằng cuộc sống của chúng ta sẽ bị đảo lộn bởi một tin thứ hai, tin này dường như là vui ? Và ông ấy ngụ ý gì khi nói là vui ? Vui cho họ, cho tôi ? Bản thân nó là vui mà không thực sự vui cho bất kỳ ai trong chúng ta ? Ai đó có được một công việc mà người khác mất, đó có phải là tin tốt ? Về một mặt thì là có, về mặt khác thì không ! Biết bao tin tốt cho một số người lại hóa ra là một bi kịch cho những người khác ?

Khoảng năm giờ chiều hôm đó, cha tôi về, một điều hiếm hoi nếu từng xảy ra.

Ông bảo tôi mặc bộ đồ đẹp nhất. Cha và tôi cùng chuẩn bị trong cùng một phòng. Ông kiên nhẫn chải tóc cho tôi, chỉnh lại cà vạt cho thẳng hàng, xịt cho tôi một ít nước hoa của ông.

- Chuyện gì xảy ra thế ? Tôi hỏi khi thấy cha chú ý tỉ mỉ đến trang phục của chúng tôi như vậy. Chúng ta đi dự đám cưới à ?

Cha tôi cười khẽ.

- À, không đâu con trai, đó là một bất ngờ ! Ông trả lời tôi.

Còn mẹ tôi thì vẫn không thấy đâu, bà đã đóng kín cửa phòng ngủ của mình hơn một tiếng đồng hồ. Khi bà xuất hiện trước mặt chúng tôi, rất lâu sau khi cha và tôi đã sẵn sàng, là để chứng kiến hai người đàn ông của bà trông đẹp trai đến nhường nào. Bà nở một nụ cười tuyệt vời. Nhưng cả cha lẫn tôi đều không nhúc nhích khỏi chỗ, hoàn toàn bị mê hoặc bởi sự xuất hiện đó. Tôi chưa bao giờ nhận ra, ít nhất là chưa bao giờ như tôi hôm đó, mẹ tôi là một người phụ nữ đẹp đến lạ thường. Toàn thân bà toát lên vẻ thanh lịch và duyên dáng.

Cha tôi bước về phía bà, ôm lấy bà một cách trìu mến. Cùng nhau, họ thực hiện vài bước nhảy. Rồi cha tôi quay sang tôi và giới thiệu mẹ tôi như thể đó là lần đầu tiên tôi được thấy bà, điều mà gần như là sự thật.

- Nhìn đi, con trai, hãy nhìn người phụ nữ này ! Đây là mẹ của con. Cha không mong ước gì cho con hơn là điều may mắn mà cha đã có, đó là tự mình tìm thấy cho con một người phụ nữ như thế.

Sau đó chúng tôi hướng về khu phố Tàu. Sau khi đến nơi, cha tôi đỗ xe cách đó một quãng ngắn trên phố La Gauchetière. Chúng tôi từ từ đi bộ đến nhà hàng lộng

lấy nhất trong khu phố Tàu. Nó nằm trên tầng ba của Khách sạn Holiday Inn trên phố Saint-Urbain ở góc đại lộ Viger. Lối vào chẳng có gì cầu kỳ, nhưng nội thất bên trong thì vô cùng thanh lịch và sạch sẽ, hiếm thấy ở khu phố cũ kỹ này, vốn thường bao gồm những ngôi nhà xuống cấp, với cửa sổ và cửa ra vào xỉn màu, khung cửa cũ kỹ và sơn tróc lở.

Bữa ăn diễn ra chậm rãi. Các món ăn lần lượt được dọn ra trong một sự tinh tế hoàn toàn mang phong cách châu Á về màu sắc và hương thơm.

Chưa bao giờ người ta nhắc đến bất kỳ tin tức nào trong hai tin mới mà họ định thông báo với tôi. Tất nhiên, tôi đã thưởng thức bữa ăn một cách ngon lành và không bỏ qua một bữa tiệc như vậy. Hiếm khi nào cả ba chúng tôi cùng đi ăn nhà hàng đến nỗi tôi sẽ không tự làm hỏng niềm vui của mình. Nhưng niềm vui ấy vẫn bị vẩn đục bởi sự sốt ruột nhỏ nhoi, thứ đã biến thành một nỗi lo lắng lớn dần theo hai giờ đồng hồ của bữa ăn.

Tôi thấy rõ cha mẹ tôi hạnh phúc, yêu nhau như hiếm khi tôi thấy họ. Nhưng hạnh phúc của họ không nói cho tôi biết nhiều về nội dung của hai tin bí ẩn. Trong đầu tôi, vì thế, bắt đầu lướt qua đủ loại ý nghĩ, cái nào cũng u ám hơn cái kia. Trong tất cả những khả năng tôi hình dung, một khả năng ám ảnh tôi một cách tàn nhẫn:

người ta đã quyết định gửi tôi vào nội trú tại Trường Mont-Royal.

Người ta đã bàn về khả năng này vào tháng mười một vừa rồi. Điều đó làm tôi kinh hãi. Chỉ cần nghe thấy các từ : trường Mont-Royal đã khiến tôi nổi da gà. Tôi có một nỗi sợ kinh hoàng về ngôi trường trông có vẻ cũ kỹ mà cha mẹ đã đưa tôi tham quan ngay trước Giáng sinh. Tôi thấy các học sinh và giáo viên ở đó đầy vẻ tự mãn đến phát ngấy. Đặc biệt là lũ học sinh với bộ đồng phục màu xám và đồ kính khủng khiến chúng trông như những que kem Pop Sicle vị anh đào. Và rồi sàn gỗ kêu cọt két một cách ảm đạm, nơi đó có mùi sáp ong và xì gà cũ. Màu sắc của những bức tường thật ảm đạm, các lớp học thật ảm đạm, những căn phòng nhỏ như chiếc khăn tay thật ảm đạm. Tóm lại, mọi thứ đều ảm đạm ở nơi ảm đạm này. Hôm đó trời mưa bên ngoài. Thì đây! Tin hay không tùy bạn, bên trong trường cũng mưa. Một cơn mưa vô hình nhưng không ngớt. Cứ như thể tất cả những đám mây trên trời đã lên qua mọi kẽ hở trên tường và chiếm đóng vĩnh viễn nơi này.

Có phải đó là tin tốt sẽ có ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng tôi : cái Trường Mont-Royal đáng nguyên rủa đó ? Dù sao thì, về ảnh hưởng, một tin tức như vậy chắc chắn sẽ có ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi. Và

đến cuộc sống của cha mẹ tôi, những người cuối cùng sẽ thoát khỏi tôi và sống yên bình câu chuyện tình yêu của họ. Chính là thế, chắc chắn là thế rồi ! Không thể là gì khác.

Tôi nhìn thấy cha và mẹ tôi nhìn vào mắt nhau từ cuối bữa ăn. Họ có vẻ như cuối cùng cũng nói với nhau bằng những tiếng thở dài nhẹ nhõm. Họ làm duyên bằng ánh mắt, hôn nhau bằng đầu ngón tay. Cứ như thể tôi không còn tồn tại, như thể tôi đã là thừa thãi ; một món hành lý cồng kềnh trong chuyến hành trình dài của những người mới cưới.

Cha tôi gọi một ly cognac, mẹ tôi gọi một tách trà sen. Họ uống thức uống của mình và mê mải nhìn nhau. Cuối cùng, có gì đó chuyển động. Cha tôi đã nắm lấy tay mẹ tôi trong tay mình. Ông vuốt ve nó nhẹ nhàng bằng ngón tay cái trong khi nhìn chăm chăm vào tôi mà không nói gì.

- Mẹ con và cha, cuối cùng ông tuyên bố, có hai tin muốn thông báo với con, mà ít nhất một trong số đó sẽ làm con vui, cha hy vọng thế.

Tôi nở một nụ cười yếu ớt. Ông ấy nghĩ gì chứ ? Rằng tôi sẽ nhảy lên ghế, treo mình lên đèn chùm, trèo lên rèm cửa, tất cả chỉ vì họ đã tìm được cách tổng khứ

tôi đi ? Tôi chờ họ nói và sau đó họ sẽ nghe cách nghĩ của tôi, ngay cả khi tôi biết rằng ý kiến của tôi sẽ không thay đổi quyết định của họ.

Dù sao thì, tôi đã quyết định sẽ bắt đầu một cuộc tuyệt thực ngay khi cánh cổng của ngôi trường kinh khủng đó đóng lại sau lưng tôi. Tôi sẽ lên giường và sẽ không bao giờ ra khỏi đó nữa, kể cả có phải chết, gầy đi, nôn mửa, đổ mồ hôi, đau bụng, đau đầu, đau răng, tan biến, biến mất.

Phải, biến mất mãi mãi ! Tôi sẵn sàng cho điều đó.

Tôi nhìn mẹ tôi. Bà đẹp quá ! Tôi hiểu cha muốn giữ bà cho riêng mình. Sau tất cả, ông là người đầu tiên tìm thấy mẹ tôi. Ai tìm được, người đó giữ ! Ai cũng biết điều đó. Vậy thì, tôi không còn việc gì để làm ở đây nữa.

Cuối cùng, tôi sẽ không nói gì cả. Tôi sẽ ra đi trong im lặng, không gây scandal, trong danh dự. Tôi sẽ không làm phiền họ. Tôi sẽ rời bỏ thế giới tàn khốc này mà không để lại dấu vết, thậm chí không một vết dầu trên ga trải giường của tôi, ra đi trong sự thờ ơ và im lặng hoàn toàn. Tôi sẽ chỉ mang theo một hộp bánh quy sô cô la phòng khi cơn đói còn cào ập đến trên đường đi. Và kệ cho những mảnh vụn. Họ thậm chí sẽ không

cần chôn cất tôi. Khi đến cái trường kinh khủng đó, tôi sẽ nằm dài trên giường trong căn phòng nhỏ xíu kinh khủng của mình và, chỉ trong một đêm, tôi sẽ tự hòa tan, tan chảy, bay đi và biến mất mãi mãi.

Thế rồi... Thế rồi, tôi nhận ra rằng mẹ tôi đã nói chuyện với tôi từ vài giây trước và tôi đã không nghe thấy gì những gì bà nói với tôi. Tiếng động của tờ giấy bà mở ra đã kéo tôi trở lại với thực tại.

Mẹ bắt đầu đọc cho tôi nghe bức thư bà nhận được vào đầu tuần và nội dung của nó đã làm bà rất đau khổ.

Ngọc thân mến,

Vàng hào quang của một mặt trời đỏ rực vừa vỡ tan trong những cành thấp của cây bơ. Một ngày đang tàn. Và cái chết của ngày này đưa ta đến để nói với con về một cái chết tàn khốc gấp ngàn lần.

Em họ yêu quý của cháu, con gái Mỹ Linh của dì, đã tắt thở vào ngày 12 tháng 10 vừa qua sau một ca sinh non và hết sức khó khăn. Con bé đã ban cho thế giới buồn bã này một bé gái xinh đẹp như những thiên thần.

Dì đã không nói trực tiếp với cháu về vẻ đẹp của đứa trẻ đáng yêu này và ngược lại, dì đã vẽ nên một bức chân dung rất khó coi nếu con ở trước mặt dì, tất cả

chỉ để không kích thích lòng tham của những con quỷ đang tìm kiếm linh hồn để chiếm hữu và chúng, như mọi người đều biết, rất nhanh chóng chiếm đoạt những thân thể đẹp nhất và những linh hồn trong sáng nhất. Nhưng lũ quỷ dốt nát về những thứ được viết ra, vì vậy dì có thể thoải mái nói với cháu mà không sợ hãi về vẻ đẹp và sự dịu dàng của sinh linh nhỏ bé mà dì yêu thương vô hạn này.

Con bé tên là Thảo My. Con bé đã được bốn tháng rồi. Dì đã tự tiện gửi cho cháu vài tấm ảnh của cháu gái dì để chồng cháu và cháu có thể thấy được toàn bộ vẻ đẹp và sự dịu dàng của nó. Dì cũng phải nói thêm rằng Thảo My có một sức khỏe rất tốt. Con bé không bao giờ khóc, đã ngủ suốt đêm và không bao giờ thiếu nụ cười rất đặc biệt vốn có của nó.

Tôi không nghe nữa. Những lời của người dì già, người mà tôi đã quên tên, đã chuyển hướng toàn bộ sự chú ý của tôi. Chúng đã gọi lại trong tôi một sự kiện đã làm tôi vô cùng bối rối vào ngày nó xảy ra : những lời lẽ khó nghe mà bà ngoại đã nói về em họ Émile của tôi. Bà đã gọi em là một đứa xấu xí hôi hám. Tôi đã liên hệ những lời nói đó với sự độc ác nguyên chất từ phía bà. Điều đó đã làm tôi vô cùng buồn bã, nhất là vì tôi rất yêu quý người phụ nữ này và thật khó khăn cho tôi khi

phải thừa nhận rằng bà đã từng là một người phụ nữ khó chịu.

Nhưng hôm nay, những lời nói đó đã tìm được lời giải thích của chúng ở đây. Đơn giản đó là để bảo vệ Émile chống lại những con quỷ mà, theo truyền thuyết mẹ tôi đã kể, luôn rình rập quanh chiếc nôi của trẻ sơ sinh, sẵn sàng cướp đi linh hồn của những đứa trẻ quá xinh đẹp. Đó là lý do tại sao người ta thường luôn nói về một em bé bằng những lời lẽ rõ ràng, trong đó họ ca ngợi sự xấu xí và những đường nét kém sắc của nó.

Cuối cùng, khi biết được lời giải thích này, lòng tôi trở nên vui hơn. Rốt cuộc, bà ngoại tôi không phải là một người phụ nữ xấu. Điều đó khiến tôi yên tâm.

Mẹ nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của tôi. Mẹ xúc động. Mẹ ngừng đọc và siết chặt tay tôi trong tay mình một lúc trước khi tiếp tục. Tôi theo dõi tiếp nội dung bức thư vào lúc đó.

Bây giờ, dì cần phải nói với cháu một điều rất quan trọng. Vào ngày thứ hai trong cơn hấp hối dài của mình, My Linh đã gọi dì đến bên cạnh.

Chúng tôi đã ở bên nhau hơn năm giờ đồng hồ, đôi khi chẳng nói gì, lúc khác thì khóc than cho nỗi bất

hạnh của mình, nhưng phần lớn thời gian là nhắc nhở nhau về tình cảm và tình yêu thương giữa hai đứa. Em ấy ý thức được rằng mình sắp chết. Em ấy cảm thấy sức lực suy giảm và ý chí sống dần rời bỏ em dù đã cố gắng hết sức. Cuộc gặp gỡ này thật ngọt ngào mặc dù nó diễn ra trong đau khổ.

Chính tại đó, em ấy đã dùng giọng nói yếu ớt của mình để trăng trối những ý nguyện cuối cùng về tương lai của con gái mình. Chính em ấy đã chọn tên cho đứa bé và chính em ấy đã cầu xin dì cho người có liên quan biết quyết định của em về việc gửi gắm đứa con của mình sau khi em mất.

Em ấy làm điều đó với một sự sáng suốt lớn lao, biết rõ rằng mình không thể áp đặt ý muốn lên người bạn thân nhất. Vì vậy, em ấy đã cẩn thận bảo dì thêm vào cuối trang, như cháu sẽ thấy, một lời ghi chú để giải phóng cháu khỏi mọi nghĩa vụ đối với em ấy và đối với con gái của em ấy, đứa con yêu dấu Thảo My của em.

Dì biết mối liên kết tình bạn rất bền chặt đã gắn kết hai đứa các cháu với nhau và việc nhắc cháu rằng Mỹ Linh coi cháu như chị gái, người chị mà em ấy chưa từng có, nhưng đã tìm thấy qua cháu, không phải là để đặt lên vai cháu gánh nặng của một áp lực quá lớn trước quyết định mà cháu sắp đưa ra.

Dì nghĩ mình không cần phải nói rõ với cháu tên của người mà Mỹ Linh đã chọn làm người mẹ thay thế cho con gái mình. Dì vội vàng nói rõ rằng nếu cháu muốn tôn trọng ý nguyện cuối cùng của một người sắp chết, cháu phải đưa ra quyết định với một tâm trí không bị ràng buộc bởi bất kỳ nghĩa vụ chính thức nào. Hãy hành động theo khả năng và nghĩa vụ của cháu đối với chồng, con trai (nhân tiện, đưa con trai thân yêu ấy giờ bao nhiêu tuổi rồi ?) và gia đình cháu.

Hãy biết rằng ở đây Thảo My được bao bọc bởi tình yêu thương. Các con dâu của dì đã đảm bảo với dì rằng chúng sẽ chăm sóc Thảo My sau khi dì mất, điều đó cũng không còn xa nữa. Không còn gì giữ dì lại ở thế gian này nữa và tuổi tác đã bắt đầu đè nặng, dì biết chỉ còn vài mùa nữa là cái tên của dì sẽ được ghi thêm vào bàn thờ tổ tiên.

Chắc cháu đang thắc mắc tại sao dì lại mất nhiều thời gian đến vậy để báo tin về cái chết của đứa em họ thân yêu của cháu. Trước khi làm vậy, dì đã đợi cho đến khi tất cả các giấy tờ được người cha ký và nộp cho chính quyền, những giấy tờ trong đó ông ta từ bỏ quyền làm cha đối với Thảo My, được xác nhận bằng việc cấp một giấy chứng nhận quan hệ cha con gửi cho dì. Các giấy tờ chính thức chỉ đến tay dì sáng hôm qua.

Đó là tất cả những gì dì muốn nói. Hãy cho chúng tôi biết quyết định của cháu càng sớm càng tốt. Nếu tình trạng của Thảo My có thể được giải quyết ổn thỏa theo cách này hay cách khác trước khi dì ra đi, đó sẽ là một điều tốt.

Dì cũng đã viết thư cho mẹ cháu về cái chết của Mỹ Linh. Dì không nói gì với bà ấy về Thảo My. Tùy theo quyết định mà các cháu đưa ra, cháu hãy tự đánh giá xem có cần thông báo cho bà ấy biết hay không. Dì biết chị gái dì là một người có quan điểm rất rõ ràng về nhiều chuyện.

Dì gửi cháu những nụ hôn và lời chào triu mến.

Dì của cháu, Cẩm Hà

Mẹ tôi gấp lá thư lại một cách cẩn thận và cất nó vào túi. Mẹ mỉm cười với tôi. Cha cũng nhìn tôi với cùng một nụ cười có phần lạnh lùng mà tôi đánh giá một cách đầy lo lắng.

Có đầy âm thanh trong đầu tôi, những từ ngữ vang lên như những chiếc chuông nhỏ trong một bộ chuông không được chỉnh đúng. Chúng rung động khắp nơi. Tôi đã tưởng mình nghe được những gì lá thư của người dì già nói, nhưng tôi không thể nào hiểu được ý nghĩa

của nó nữa.

Và rồi, khi nhìn chăm chăm vào mẹ tôi, sau đó là cha tôi, khi đọc được từ sâu trong đáy mắt họ những điều họ chưa dám nói với tôi, những âm thanh ấy dần dần tan biến và những từ ngữ, từng từ một, tìm lại vị trí của chúng. Rồi một cơn sóng đau khổ lớn ập đến cuốn lấy tôi. Nước mặn của những đại dương tối tăm tràn ngập đôi mắt tôi. Và tôi biết.

Cha mẹ tôi không còn yêu tôi nữa.

Tôi có cảm giác tuyệt vọng rằng mình là kẻ thừa thãi. Tôi muốn chạy trốn. Nhưng tôi bị tê liệt bởi cơn sóng dữ dội ấy. Tôi đau, tôi đau quá. Tôi muốn gào lên cho hả cơn giận. Nhưng nó mắc kẹt ở đó, trong cổ họng tôi. Tôi ghét đứa trẻ trong lá thư, cái Thảo My đó, cái con khi gió kia, và rồi mẹ nó, người đàn bà quá tầm thường để sống sót sau khi sinh con ; và bà dì già kia, người đã đến gây rối trong gia đình tôi. Tôi không thể kiểm soát được những giọt nước mắt của mình nữa, chúng tràn trên má tôi và giờ đây chảy xuống mặt bàn.

- Tội nghiệp tình yêu của mẹ ! Lá thư này cũng làm con xúc động à, mẹ tôi nói trong khi lau đôi mắt đã đỏ lên vì một nỗi buồn không tên. Nhưng đừng lo. Em họ của mẹ giờ đã hạnh phúc rồi. Và đứa bé thì an toàn ở

nhà bà ngoại nó.

Nhưng mẹ tôi đang nói gì vậy ? Người đm họ đó là ai ? Đứa trẻ mà mẹ nói đến là ai, và sao giọng mẹ đã có chút dịu dàng rồi ? Họ có liên quan gì đến cuộc đời tôi? Họ chẳng là gì cả. Chỉ là những con quái vật. Chỉ là những kẻ hút sự sống.

Với một cử chỉ đột ngột, tôi lau nước mắt và đôi mắt nặng trĩu trách móc và oán giận của tôi đâm xuyên vào mắt bố mẹ.

- Tại sao cha mẹ không yêu con nữa ? Tại sao cha mẹ lại muốn gửi con vào trường nội trú nữa ?

- Vào trường nội trú ? Mẹ ngạc nhiên.

- Trường nội trú nào ! Con đang nói gì vậy ? Cha tôi hỏi. Làm gì có chuyện gửi con vào trường nội trú. Con có chú ý nghe khi mẹ đọc thư không ?

Nghe ? Nghe cái gì ? Lá thư ? Có điều gì trong lá thư đáng nguyên rủa đó mà tôi đã không hiểu ? Có một người em họ đã chết, một đứa trẻ còn sống, một bà dì già nửa sống nửa chết... Có... Có... Chúa ơi ! Có điều đó ! ... Có... điều đó ! Điều đó ! ... Tôi đã không hiểu !

Mẹ tôi áp sát khuôn mặt xinh đẹp của mình vào mặt tôi. Ánh mắt mẹ sáng ngời và đầy quan tâm. Mẹ không nói gì trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Mẹ nắm lấy tay tôi như cha đã làm lúc nãy với đôi tay của mình. Mẹ âu yếm vuốt ve các khớp tay tôi, và ngay lúc đó, tôi hiểu. Tôi hiểu điều mà cho đến lúc đó tôi đã từ chối không hiểu. Tôi hiểu điều mà tôi vốn đã hiểu, nhưng tôi từ chối không chấp nhận vì nó làm tôi quá sợ hãi, nó làm tôi quá đau đớn. Nó còn tệ hơn cả trường nội trú, tệ hơn việc không còn được yêu thương, tệ hơn cả cái chết. Mẹ tôi sắp trở thành mẹ của một đứa trẻ khác. Rồi một đám mây lớn kéo đến trên đầu tôi. Và cơn bão ập tới.

Giờ đây, tôi không còn đủ để làm con của cha mẹ nữa. Họ cần một đứa trẻ khác. Chính xác hơn là một đứa con gái khác. Một con bé, một đứa bé gái thậm chí còn không phải là cháu gái của họ. Một đứa cháu gái là cháu gái của một người em họ xa. Và tôi biết tại sao họ lại chọn đứa bé gái đó : đơn giản chỉ vì nó là một người Việt Nam chính hiệu. Một người Việt Nam thuần túy, sinh ra ở bên đó, với chỉ một cái tên, một cái tên Việt Nam. Vâng ! Chính vì lý do đó và chỉ vì lý do đó mà thôi !

Cha mẹ tôi là những người Việt Nam chính hiệu, sinh ra ở Việt Nam, nói tiếng Việt hoàn hảo, biết tất tần tât về Việt Nam. Và họ muốn một đứa con giống họ, giống như họ, một người Việt Nam thực thụ. Họ đã chán ngấy một thằng con trai như tôi rồi, một đứa trẻ đã qua sử dụng, có hai tên, lúc nào cũng rồi tung lên với bản sắc của mình, khi thì là người Québec, khi thì là người Việt. Nhưng ngay cả khi tôi là người Việt, tôi cũng chẳng bao giờ là người Việt đúng nghĩa. Tôi vẫn mắc rất nhiều lỗi khi nói tiếng Việt và tôi chẳng biết gì về đất nước đó, về lịch sử, về những huyền thoại, về phong tục tập quán của nó cả. Và ngay cả nếu tôi biết tất cả về Việt Nam đi nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ là đứa con một trăm phần trăm Việt Nam mà họ mong đợi.

Nhưng Thảo My thì có. Nó sinh ra ở bên đó và ngay cả nếu nó chỉ sống ở đó thêm được ít thời gian nữa thôi, thì nó cũng sẽ mãi là đứa con của Việt Nam, đứa đã được sinh ra ở đó, đã ngửi thấy những mùi hương của đất nước ấy. Chính trên những phong cảnh ấy mà đôi mắt Thảo My đã mở ra. Nó sẽ mang theo bên mình thứ mà tôi không bao giờ có thể mang lại cho cha mẹ tôi được : dáng vẻ của một đất nước. Nó là tất cả. Tôi chẳng là gì cả. Những giọt nước mắt tràn ngập khuôn mặt tôi khi mẹ thông báo với tôi tin vui.

- Cha và mẹ đã bàn bạc kỹ lưỡng. Và chúng ta đã quyết định nhận nuôi Thảo My. Con sẽ sớm có một em gái. Và chúng ta muốn biết con nghĩ gì về việc này. Mẹ muốn con biết rằng cha và mẹ đều rất hạnh phúc vì đứa trẻ này sắp đến với gia đình chúng ta. Nhưng việc biết được cảm xúc của con là rất quan trọng đối với chúng ta.

Một tin tốt lành với người này có thể trở thành cơn ác mộng với kẻ khác. Tôi đã không nói điều đó ở đâu đó rồi sao ?

Tôi cố kìm nén cơn giận của mình. Tôi cố gắng, tôi thề với cha mẹ. Nhưng nó mạnh hơn cả tôi. Ánh nhìn tuyệt vọng của tôi chuyển từ cha sang mẹ trong một chuyển động qua lại khiến tôi chóng mặt. Họ mỉm cười với tôi. Cha đã đặt cánh tay quanh vai tôi. Cha gọi tôi là Pierre. Cha không ngừng gọi tôi là Pierre. Và tôi ghét cái tên đó. Tên tôi là Thịnh. Tôi muốn cha gọi tôi là Thịnh. Nhưng cha không ngừng gọi tôi là Pierre. Thế là tôi đứng dậy và, không để họ kịp làm gì để ngăn tôi lại, tôi chạy ra khỏi nhà hàng.

7

Tôi đứng đó, chết lặng dưới cơn mưa tuyết ướt đã bắt đầu rơi. Tôi đã không kịp mặc lại áo khoác. Tôi đã thu mình vào góc cửa để tránh những cơn gió mạnh và nhất là để khóc thỏa thuê mà không phải sợ sự tò mò của những người qua đường.

Cha đã đến hai phút sau đó và không mất nhiều thời gian để tìm thấy tôi. Khi tôi thấy cha xuất hiện, điềm tĩnh và đàng hoàng dưới tuyết, cái lạnh xuyên thấu chiếc áo vest len màu xanh của con. Tôi đã cố gắng hết sức để không run lên trước mặt cha. Tôi co ro trong góc, cổ áo khoác dựng lên để giữ hơi ấm đang thoát ra qua mọi lỗ chân lông trên da tôi.

Cha ngồi xuống cạnh tôi. Chắc chắn là cha sẽ làm bẩn chiếc áo khoác đẹp của mình, nhưng điều đó dường như không làm cha bận tâm. Nhẹ nhàng, cha đặt chiếc áo khoác mà cha đã lấy từ phòng giữ đồ lên vai tôi và sau đó giúp tôi luồn từng tay một vào áo. Không nói một lời nào, cha hút hết điếu thuốc lá của mình. Tôi không dám nhìn cha. Tôi buồn và tôi xấu hổ. Những thực khách hẳn đã nghĩ gì khi thấy tôi rời bàn ăn vội vã như vậy ?

- Rằng con muốn đi đái ghê lắm, cha trả lời khi tôi, đây xấu hổ, hỏi cha câu đó.

- Còn mẹ ?

- Mẹ con lo là con bị lạnh và mẹ bảo cha ra ngoài với con để đợi mẹ. Con biết đàn bà rồi đấy, con trai ! Lúc nào họ cũng phải phấn phớt khuôn mặt xinh xắn của họ trước khi thò mũi ra ngoài.

Tôi chẳng biết gì về đàn bà, nhưng tôi biết rõ mẹ tôi. Và đúng là mẹ thích chải chuốt trước khi ra ngoài, ngay cả khi đi chợ. Tôi nở một nụ cười gương. Nụ cười đầu tiên của buổi tối, đầu tiên của ngày hôm đó. Điều đó làm tôi thấy vui và tôi ngạc nhiên nhất là việc cha gọi tôi là con trai. Cha không quen những sự thân mật kiểu đó. Cha luôn gọi con bằng tên. Luôn là Pierre.

- Chắc mẹ không vui lắm nhỉ ?

- Mẹ con là mẹ con. Và một người mẹ thì luôn lo lắng khi đứa con trai lớn của mình buồn đến thế. Mẹ yêu con, con biết đấy. Mẹ yêu con vô cùng. Mẹ tự trách mình đã không đề cập vấn đề một cách tế nhị hơn và đã không đoán trước được rằng tin đó có thể gây ra ở con một phản ứng dữ dội đến vậy. Mẹ nhận hết trách nhiệm trong khi cha, về mặt này, cũng ít nhất có lỗi như mẹ.

Mẹ đã khóc sau khi con bỏ đi. Đó là lý do tại sao mẹ cần phải trang điểm lại. Trong tất cả những gì mẹ con nghĩ, chỉ có một điều này đối với tôi dường như hoàn toàn không thể chối cãi : đó là chúng ta có một vấn đề. Và tôi tin rằng đây không phải là nơi chúng ta sẽ giải quyết nó.

Tôi ngược nhìn cha tôi với ánh mắt vẫn rất buồn, nhưng đã vơi bớt một phần lo lắng. Mẹ yêu tôi. Cha đã nói vậy và tôi tin điều đó. Nhưng, còn cha, cha có yêu tôi không ? Về điểm đó, cha đã im lặng.

Cha vỗ nhẹ vào lưng tôi một cách thân thiện. Cha kéo cổ áo khoác lên, dập tắt điều thuốc gần như tắt hẳn bởi tuyết vẫn tiếp tục rơi. Cha đứng dậy và bước vài bước mà không hề ném một cái nhìn nào về phía tôi. Cha dừng lại mà không quay đầu. Tôi cũng đứng dậy, không hoàn toàn yên tâm và tôi đi đến chỗ cha trước cửa nhà hàng. Cuối cùng mẹ cũng đến. Mẹ gửi đến tôi một nụ cười nhợt nhạt. Tôi có thể thấy rõ rằng mẹ đã khóc. Chúng tôi trở về nhà hoàn toàn trong im lặng.

Khi chúng tôi về đến nhà, cha dường như kiệt sức và mẹ cũng vậy. Còn tôi, tôi chẳng muốn đi ngủ chút nào. Thế nhưng đó là điều chúng tôi đã làm.

- Giờ đã quá muộn để giải thích. Chúng ta sẽ có một đêm ngon giấc và chúng ta sẽ nói lại về tất cả chuyện

này vào tối mai trước một bữa ăn ngon mà chúng ta sẽ dùng ở nhà lần này.

Cha đèn kéo chăn cho tôi, mẹ đến hôn tôi. Mẹ tắt đèn.

- Mẹ yêu con, Pierre. Chúc con ngủ ngon !

Mẹ rời khỏi phòng với những lời đó và đóng cửa lại sau lưng. Giờ tôi chỉ còn một mình. Tôi đứng dậy. Tôi kéo rèm cửa để ánh sáng đêm xuyên vào giữa bóng tối trong phòng tôi. Tuyết vẫn rơi. Điều đó khiến tôi vô cùng buồn. Tất cả nỗi lo lắng đã đè nặng tâm hồn tôi từ đầu ngày hôm nay và mà tôi tưởng đã bỏ lại một phần ở sảnh nhà hàng, giờ tràn về trong một cơn sóng gập ghềnh. Những trận tuyết tháng Ba luôn là những trận buồn nhất. Chúng nặng trĩu cái chết của một mùa đông. Trận này thì hoàn toàn đáng thất vọng. Tôi kéo rèm lại một cách thô bạo và quay lại giường. Và rồi, trong bóng tối đặc quánh của căn phòng trống vắng, tôi chờ giấc ngủ đến. Những suy nghĩ của tôi đang đá lộn nhau. Tôi không thể sắp xếp chúng có trật tự. Rồi đột nhiên, không cần tôi làm gì, ánh sáng đã lóe lên trong tôi. Lần đầu tiên trong ngày dài và khó khăn này, chắc chắn cũng là lần đầu tiên trong đời, sự thật đập thẳng vào trán tôi. Sao trước giờ tôi không hiểu ra ? Nó quá hiển nhiên ! Tôi có quá ít điểm chung với cha mẹ. Tôi chẳng giống cha cũng chẳng giống mẹ. Chúng tôi không có cùng sở

thích, không thích cùng thể loại nhạc, cùng phim, cùng chương trình TV, cùng màu sắc, cùng kiểu quần áo. Tôi không chia sẻ với ai trong hai người bất kỳ đặc điểm thể chất nào. Rõ ràng rồi. Giờ thì rõ rồi ! Tôi đã được nhận nuôi ! Họ đã nhận nuôi tôi, ở đây chắc hẳn là vậy, sau khi họ đến từ trại tị nạn ở Thái Lan. Tôi là một đứa trẻ mồ côi. Điều đó giải thích vì sao tôi có một cái tên Pháp. Nó cũng giải thích sự lạnh nhạt của cha tôi và những sự do dự của mẹ tôi.

Điều đó còn nhắc tôi nhớ lại một cuộc tranh luận mà tôi đã nghe lén được vài tháng trước giữa cha và mẹ, trong đó có đề cập đến việc mẹ không thể có con. Cuộc tranh luận của họ đã trở nên giông bão khi cha chạm vào chủ đề hết sức tế nhị này. Tôi nhớ rất rõ những lời họ trao đổi, cả hai, vào tối hôm đó. Mẹ gào lên phẫn nộ vì chính chồng mình dám đem chuyện này ra bàn, như một lời trách móc, như một tì vết, như một nỗi hổ thẹn. Cha lặp đi lặp lại rằng nếu biết chuyện này trước khi cưới, ông đã không bao giờ lấy mẹ. Thật là khủng khiếp. Cuộc tranh luận của họ kết thúc trong nước mắt và tiếng vỡ của một cái bình trên sàn nhà. Mẹ tiếp tục la hét vài phút, cha im lặng cứng nhắc. Cuối cùng, sự yên lặng trở lại nhưng suốt đêm, không ai trong hai người chợp mắt được, và tôi cũng vậy. Hồi đó, tôi nhớ rằng sự tiết lộ đó đã khiến tôi bàng hoàng mà không tìm cách

mồ xẻ thêm nỗi bất an của mình. Tất cả những gì tôi nhớ là suy nghĩ mà tôi đã có rằng tôi sẽ không bao giờ có em trai hay em gái.

Nhưng giờ đây, tôi nhìn thấy với một sự sáng suốt tàn nhẫn xuyên qua thực tế không khoan nhượng này. Nếu mẹ tôi, người mẹ được cho là của tôi, vì rõ ràng bà chỉ là mẹ thay thế, nếu mẹ tôi, tôi nói, không thể có con, thì tôi đang làm gì ở đây, trong gia đình này ? Chỉ có một câu trả lời hợp lý : tôi đã được nhận nuôi.

Nhưng rồi những câu hỏi khác tràn đến. Họ có còn muốn giữ tôi không ? Nếu người ta nhận nuôi một đứa trẻ, người ta có thể trả lại nó ở điểm bán hàng nếu không hài lòng với món hàng không ? Nhận con nuôi, đó là một giao dịch mua bán hay chỉ đơn thuần là một hợp đồng thuê có kỳ hạn ? Tôi có được bảo vệ bởi một bảo hành hoạt động tốt không ? Và nếu có, thời hạn bảo hành đó là bao lâu ? Năm năm, mười năm, mười hai năm ? Nếu là mười năm, thì có nghĩa là bảo hành đã hết hạn. Nhưng vẫn còn phải biết họ nhận nuôi tôi lúc tôi mấy tuổi. Nếu họ nhận nuôi tôi lúc hai tuổi, điều đó dẫn đến việc bảo hành hết hạn vào sinh nhật thứ mười hai của tôi, trong bao lâu nữa ? Ba tháng và hai mươi bảy ngày nữa là chính xác. Họ không còn nhiều thời gian để hành động. Và điều này giải thích cho điều kia. Họ đã

quyết định trả tôi lại trại mồ côi, viện cớ là bộ máy đưa trẻ hoạt động không tốt. Và họ đã quyết định chuyển hướng lựa chọn sang một bé gái người Việt. Thế đấy !

Tôi đã không ngủ được cả đêm đó.

Tối hôm sau, chúng tôi đã có cuộc nói chuyện đã hẹn. Cả cha, mẹ lẫn tôi đều không ở trong trạng thái tốt sau một đêm dường như đã khó khăn với mỗi người chúng tôi. Nhưng, họ cũng như tôi, chúng tôi đã quyết định đã đến lúc phải ngỏ lời. Chúng tôi cần phải dũng cảm đối mặt với vấn đề. Bầu không khí thật nặng nề. Nhưng nó không mất nhiều thời gian để trở nên thoải mái hơn. Chỉ vừa đủ thời gian để tôi lấy can đảm và ném sự thật vào mặt họ.

- Thế là, con bị nhận nuôi, phải không ? Và hai người quyết định tống khứ con đi. Có phải vậy không ? Con biết rồi. Hai người không hài lòng với món hàng, nên hai người đòi quyền lợi bảo hành.

Cha và mẹ nhìn chăm chăm vào tôi như thể tôi là một cái máy bán kẹo và những hạt lạc sắp chui ra từ lỗ mũi tôi. Sự im lặng của họ kéo dài đúng một giây rưỡi và rồi họ bật lên một trận cười lớn. Điều này khiến tôi nổi cơn thịnh nộ chưa cay. Tôi đứng dậy và rời khỏi phòng. Tôi đóng sầm cửa sau lưng và nhốt mình trong phòng.

Họ cười. Họ dám cười ! Họ chẳng có chút tôn trọng nào. Họ là những quái vật, những con bạch tuộc khổng lồ, những con cóc nhầy nhụa, những con giun đất, những con nhện ăn ruồi. Họ là những kẻ ăn ruồi, ăn cút ruồi. Mong họ mau chóng đưa tôi trở lại ! Tôi không còn muốn sống với lũ người chỉ biết ăn cút ruồi đó nữa.

Tôi đang co quắp trên giường, ngẫm nghĩ về cơn giận của mình thì cửa phòng tôi khẽ hé mở. Họ đứng đó, trên ngưỡng cửa, không dám bước vào. Rồi, không cần hỏi ý kiến tôi, họ bước vào. Cha ngồi xuống cuối giường tôi và mẹ ngồi xuống sát bên tôi. Tôi quay người lại để không phải đối diện với họ. Tôi cảm nhận được hơi thở của mẹ trên cổ và bàn tay của cha trên đùi mình.

- Con yêu, mẹ tôi bắt đầu bằng một giọng rất dịu dàng, cha và mẹ xin lỗi vì đã cười con như thế. Chúng ta đã không nghiêm túc với những gì con nói. Chúng ta đã không hiểu được mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Nhưng con không phải lo lắng. Con là đứa con trai thực sự của cha mẹ. Mẹ đã cuu mang con trong bụng chín tháng và, khi con chào đời, khi con ra khỏi bụng mẹ, cha con đã ở đó, cha đã khóc và nhảy lên vì sung sướng. Thậm chí các y tá còn phải đuổi cha ra khỏi phòng sinh để họ có thể hoàn thành công việc trong yên bình. Khi bác sĩ đặt con lên bụng mẹ lần đầu tiên, khi cuối cùng

mẹ được ôm con trong vòng tay, mẹ đã hạnh phúc đến mức tim mẹ đập mạnh khiến mẹ chóng cả mặt. Và kể từ ngày đó, không một ngày, không một phút giây nào mẹ không cảm ơn trời đất vì đã ban cho mẹ một người con trai tuyệt vời đến thế. Mẹ yêu con, Pierre. Mẹ yêu con vượt xa mọi lời có thể diễn tả.

- Và cha cũng vậy, Thịnh. Cha cũng yêu con. Cha yêu con vô hạn, dù đôi khi cha không biết dùng lời lẽ để diễn tả. Cha tự hào vì được làm cha của con. Cha tự hào vì có một đứa con trai như con. Cha nghĩ chúng ta đã từng là một cặp đôi hoàn hảo khi con phụ cha ở cửa hàng tạp hóa vào mùa thu năm ngoái. Cha rất muốn con quay lại đó, nếu con vẫn còn hứng thú, dĩ nhiên !

Làm sao có thể diễn tả được trạng thái hạnh phúc tột cùng của tôi vào tối hôm đó ? Cuối cùng, cha tôi đã nói với tôi rằng ông ấy yêu tôi biết nhường nào ! Cuối cùng, ông ấy đã gọi tôi bằng cái tên tiếng Việt của tôi ! Và mẹ tôi đúng là mẹ tôi và cha tôi đúng là cha tôi. Tôi lao vào vòng tay họ và khóc vì hạnh phúc và tôi tin rằng họ cũng đang khóc.

Chúng tôi đã xem những bức ảnh khi tôi chào đời, những bức ảnh du lịch đó đây trong tỉnh, với cha mẹ tôi, với dì Nga và bà ngoại và chồng của dì Nga, chú Minh. Và rồi, một lúc sau, tôi nói với họ rằng tôi đồng ý có

một em gái với điều kiện tôi được giữ phòng của mình. Và đó là lúc cha thông báo rằng, mùa hè năm sau, cả nhà chúng ta sẽ về Việt Nam.

Tin đó không khiến tôi đặc biệt vui mừng, nhưng tôi không để lộ ra điều gì. Tôi thậm chí còn diễn vờ như một đứa trẻ hào hứng với viễn cảnh được gặp gia đình bên nội và bên ngoại của mình, những người vẫn ở lại đó. Sẽ có rất nhiều người để gặp. Tôi không biết bất cứ ai trong số những người đó. Sẽ có rất nhiều người lạ ở đất nước của những người lạ ấy. Và rồi tôi sẽ phải chịu đựng những gì trong im lặng và rứt rứt để cuối cùng có thể tiếp cận họ ? Họ sẽ đón tiếp tôi như thế nào khi nhìn thấy tôi ?

- Con sẽ thấy, mẹ giải thích với tôi, người Việt Nam rất nồng hậu, rất hiền lành và hay cười. Con sẽ thích cho mà xem. Với lại Việt Nam là một đất nước tuyệt vời. Phong cảnh đẹp đến nghẹt thở. Và ở đó có những bãi biển tuyệt đẹp. Con sẽ kết được rất nhiều bạn mới ở đó. Và còn có sông Cửu Long, một dòng sông thiêng liêng và hùng vĩ. Đó là một trong những con sông lớn nhất thế giới.

- Lớn hơn cả sông Saint-Laurent !

- Lớn gấp ba, có thể bốn lần ! Cha trả lời với một sự nhiệt tình lan tỏa.

Tối hôm đó, tôi chìm vào giấc ngủ với đầu óc đầy những hình ảnh tuyệt đẹp, dù vẫn còn một chút băn khoăn : em gái tôi. Trong đầu tôi, nó vẫn là một con khỉ nhỏ.

8

Như vậy quá tốt rồi ! Mẹ nghĩ rằng mẹ phải tán thưởng ! Ôm con vào lòng và chúc mừng ! Giải cực ! Tiếp tục ! Như vậy đi ! Khi ta không có khả năng sinh con, ta phải Chấp nhận đó là ý trời. Ta không thể cưỡng lại ý muốn của đức phật !

- Đức Phật chẳng có liên quan gì đến chuyện này, mẹ tôi giận dữ vì những lời của bà ngoại đã khiến bà tức giận. Và con đến đây không phải để xin sự chấp thuận của mẹ, mà chỉ đơn giản là để thông báo tin này cho mẹ. Đó là một tin vui đối với Thanh và con. Nếu mẹ là một người phụ nữ lớn tuổi ít ngoan cố hơn, mẹ sẽ hiểu điều đó. Nhưng mẹ chưa bao giờ rời khỏi Việt Nam. Trong đầu mẹ, mẹ vẫn bị giam cầm trong ngôi nhà cũ của mình trên phố Hòa Hảo và mẹ đã không rời khỏi đó gần hai mươi năm nay.

- Và con nghĩ rằng đưa một đứa trẻ không biết gốc tích, một kẻ xa lạ hoàn toàn, con của một người phụ nữ đã chết và một tên say rượu, một kẻ giết người, vào nhà là một cách để giải phóng bản thân sao ? Mỗi người đều có nhà tù của riêng mình, con gái ạ. Con sẽ sớm biết thôi. Với mẹ, có lẽ đó là quá khứ của mẹ. Nhưng quá khứ của mẹ là có thực, nó ở đó. Và con là một phần của

nó, dù con muốn hay không. Còn con, nhà tù của con, nó được tạo nên từ gió của những ảo tưởng sai lầm và những giấc mơ tan vỡ.

- Và lỗi tại ai ? Ai đã làm tan vỡ những giấc mơ của con ? Hả, nói cho con biết đi, mẹ ! Ai đã làm tan vỡ những giấc mơ của con ? Kể từ khi chúng ta rời Việt Nam trên chiếc thuyền tồi tàn đó đến một nơi chẳng biết là đâu, ai đã làm tan vỡ những giấc mơ của con ? Mỗi lần con nói với mẹ về một dự án, mỗi lần con báo cho mẹ một tin tốt, mẹ chẳng bao giờ hài lòng. Mọi thứ không bao giờ vừa ý mẹ. Mẹ không ngừng hạ thấp con kể từ khi mẹ biết con không thể có con nữa. Mẹ chưa bao giờ có lấy một chút quan tâm đến nỗi buồn của con. Mẹ chưa bao giờ có một lời an ủi. Vì vậy, con nói với mẹ là chúng con sẽ nhận nuôi Thảo My, dù mẹ có thích hay không.

- Dòng máu không trong sạch trong gia đình sẽ chỉ mang lại bất hạnh !

- Đó không phải là dòng máu không trong sạch. Đó là con gái của em họ con Mỹ Linh, con của người bạn thân nhất của con ; là cháu gái của em gái ruột của mẹ, dì Cẩm Hà.

- Em gái mẹ lấy một tên cộng sản !

- Dượng Lê không phải là cộng sản. Ông ấy là một sĩ quan trong quân đội miền Nam.

- Một kẻ bắt tài ! Quân đội của chúng ta được lãnh đạo bởi những kẻ bắt tài và tham nhũng, như dượng Lê của con. Đó là lý do tại sao chúng ta thua cuộc chiến. Tất cả bọn họ đều câu kết với cộng sản.

- Dượng Lê không phải như vậy !

- Con biết gì ? Chính dượng ấy là người điều hành toàn bộ chợ đen ở Nhà Bè. Với lại, em gái ta đã ở lại Việt Nam. Lẽ ra em ấy có thể đi với chúng ta. Ta đã cầu xin em ấy theo chúng ta. Nhưng em ấy thà ở lại trong cảnh khốn cùng và hợp tác với cộng sản.

- Dì ấy không hợp tác. Dì ấy ở lại Sài Gòn vì không muốn bỏ rơi dượng Lê, người đang bị tù trong trại cải tạo. Con nghĩ dì ấy đã hành động rất cao thượng và thể hiện sự dũng cảm. Con ngưỡng mộ dì ấy.

- Ô ! Ta không nghi ngờ gì về điều đó, bà ngoại đáp lại một cách khô khan. Chắc hẳn lẽ ra ta cũng nên sa lầy trong ngôi nhà cũ của chúng ta ở Sài Gòn để con cũng dành cho ta sự kính trọng tương tự.

Dượng Minh của tôi nhân lúc đó bước vào. Dượng Minh thật nhỏ bé. Nhưng tình thế đáng buồn mà dượng đang cố xoa dịu bằng cách thông báo bữa tối đã sẵn sàng khiến dượng trông càng nhỏ bé hơn. Dượng rút đầu vào vai và che giấu sự bối rối sau một nụ cười nhả nhỏ. Nhưng bà ngoại chẳng thèm để ý đến dượng Minh, người mà bà khinh thường vì sự thiếu năng động.

«Anh thiếu tham vọng, Minh tội nghiệp ạ. Anh giống như một con sên bám vào khúc tre của nó, không biết đi đâu và chẳng đi đến đâu cả», bà không ngừng lặp lại với dượng với giọng điệu chế nhạo.

Bà xưng hô «anh» với dượng và luôn nói tiếng Pháp với dượng khi bà chịu khó quan tâm đến những gì dượng nói, điều này rất hiếm. Đó là cách bà cho dượng hiểu rằng dượng sẽ mãi mãi là một người xa lạ với bà.

- Khi nào thì thảm họa sẽ diễn ra, để chúng ta còn chuẩn bị ? Bà ngoại buông lời với giọng điệu sắc sảo.

Mẹ tôi muốn trả lời bà, nhưng giọng nói của cha tôi lại cất lên.

- Chúng con vẫn chưa biết. Tất cả phụ thuộc vào số tiền chúng con có để thỏa mãn những cơn thèm ăn tham lam của những tay môi giới nhỏ của nhà nước, những

kẻ không ngần ngại đòi tiền tip để hồ sơ của chúng con được thông qua trong mê cung hành chính của các văn phòng thư ký vụ gia đình, vụ lưu trữ và vô số văn phòng khác mà chúng con cũng sẽ phải gõ cửa và họ cũng sẽ đòi một khoản hối lộ đáng kể để có được mười hay hai mươi giấy phép cần thiết với ba hoặc bốn bản. Như vậy có trả lời được câu hỏi của mẹ không, thưa mẹ ?

- Dĩ nhiên là không rồi, con rể thân yêu của ta. Nhưng liệu ta có thể thực sự mong đợi điều gì tốt hơn từ con không.

- Ngược lại, cha tôi tiếp lời với một chút ngạo nghễ trong giọng nói, con có thể nói với mẹ ngày chúng con khởi hành đến Việt Nam. Chúng con sẽ đi vào ngày 9 tháng Bảy tới trong sáu tuần. Chúng con sẽ bắt đầu thủ tục nhận con nuôi một khi đã đến nơi.

Dì Nga vừa chạy vội từ nhà bếp ra.

- Cái gì ? Dì khúc khích cười với một nụ cười đầy ghen tị. Các anh chị đi Việt Nam mùa hè này á ? Sáu tuần ! Thật là thú vị làm sao. À ! Em ước gì mình là một chú chim nhỏ để có thể đi cùng các anh chị ! Thật tuyệt vời phải không, Minh ? Tuần trước em và Minh có nói chuyện về chuyện này đấy. Hi vọng hai ba năm nữa chúng em sẽ đi. Nếu mọi việc suôn sẻ.

- Thế thì các người đừng có đi, nếu các người muốn nghe ý kiến của ta ! bà ngoại đáp lại bằng giọng lạnh như băng.

Dì Nga quay vào bếp và làm một cái nhăn mặt xấu xí với mẹ mình, bà hoàn toàn không hay biết. Bà đang nhìn cha tôi với ánh mắt đầy thách thức.

- Vậy là, con rể thân yêu của ta, con trở về đất tổ tiên của con. Ta hy vọng rằng chiếc máy bay đưa con đến đó sẽ biết rõ đường đi hơn con.

Cha tôi mất vài giây trước khi trả lời. Ông chọn từ ngữ cẩn thận để gây ấn tượng. Nếu tôi có thể đánh giá qua vẻ nhăn mặt xuất hiện trên khuôn mặt bà ngoại, thì ông đã hoàn toàn thành công.

- Nếu mọi con đường đều dẫn đến thành Rome, thì ngược lại, rất ít con đường dẫn đến Hà Nội. Vì vậy, chúng con rất ít có khả năng bị lạc đường. Và chúng con sẽ thực hiện chuyến đi bằng cách bắt đầu từ vùng Hà Nội.

Một tiếng kêu ngạc nhiên vang lên từ nhà bếp. Dì Nga lại chạy bật ra. Dì đã lấy lại được tất cả sự vui vẻ. Khi ở trong trạng thái này, dì Nga luôn làm tôi nghĩ đến một con bướm đang đập chồn.

- Ôi ! Ngọc, Ngọc ! Nói cho em nghe đi, Ngọc, các anh chị có đi tham quan Vịnh Hạ Long không ? Vịnh Hạ Long, thật lãng mạn làm sao ! Em mơ ước được đến đó từ khi em sinh ra !

Tôi chỉ cười khi nhìn thấy biểu cảm gần như mê muội của dì yêu quý của tôi.

- Tất nhiên rồi ! Chúng ta bắt đầu bằng việc tham quan thành phố, sau đó sẽ đến vùng nông thôn xung quanh. Rồi cuối cùng, ba ngày ở Hạ Long, mẹ tôi reo lên với sự hào hứng trẻ trung giống hệt như em gái mình. Cả hai đều vui sướng nhớ lại cho nhau nghe những cảnh trong một bộ phim mà một phần câu chuyện diễn ra chính ở vịnh Hạ Long. Họ dường như thuộc lòng bộ phim đó và kể cho nhau nghe những tình tiết với sự nhiệt tình gần như ngây ngất.

- Chị có nhớ khi anh ấy cứu cô ấy khỏi nanh vuốt của những kẻ buôn nô lệ không ? Người này nói.

- Và khi anh ấy hôn cô ấy trên thuyền giữa khung cảnh đẹp đến nghẹt thở, người kia nói thêm.

- Và trời mưa !

- Và chính cơn mưa đó đã cứu họ khỏi một cái chết chắc chắn.

- Mỗi lần xem lại cảnh đó, đơn giản là em khóc như mưa.

- Thay vì ngất ngây như một con điểm trước một bộ phim ngớ ngẩn, Nga tội nghiệp của ta, hãy đi cho con trai con ăn nốt đi. Như vậy, chúng ta sẽ không phải chịu đựng những tiếng kêu meo meo vì đói của nó trong suốt bữa ăn.

Dì Nga rút vào bếp không mà không thè lưỡi về phía mẹ mình lần nữa, lần này bà đã thấy hết nhưng lại thích im lặng hơn. Minh xin lỗi, viện cớ phải khuấy nồi súp để nó không bị cháy đáy.

- Đến đây, Thịnh ! Dượng Minh vừa nói vừa lui ra. Cháu sẽ giúp dượng dọn bàn xong.

Tôi nhìn cha, ông ra hiệu cho tôi đi theo dượng Minh vào bếp. Chính từ đó, tôi nghe thấy phần cuối của cuộc thảo luận với những tiếng la hét xen lẫn những con phần nộ, những lời lăng mạ và đe dọa. Tôi chẳng có việc gì khác ngoài việc lắng nghe. Bàn đã được dọn và lửa dưới nồi súp đã tắt từ lâu. Dượng Minh và dì Nga cũng làm như tôi. Émile đã ngủ trong xe nôi, no nê và hạnh phúc. Tôi ước gì mình bằng tuổi em họ tôi và cũng được ngủ để tôi không bao giờ nghe thấy bất kỳ lời nào trao đổi trong phòng khách. Dù khắc nghiệt, cuộc thảo luận diễn

ra với một giọng điệu gần như lịch sự. Có lẽ chính điều đó, sự lịch sự đó trong những lời lẽ chất chứa đầy khinh miệt, đã khiến cho sự kiện cuối cùng này, nơi tôi chứng kiến những ý chí trái ngược và những tình yêu không thể hòa giải, trở nên nặng nề đến thế.

Chính bà ngoại là người khai hỏa trước. Giọng bà có vẻ nhẹ nhàng và gần như vui vẻ.

- Vậy là, các con thực sự đã quyết định rồi. Thế thì ta phải chấp nhận và ta cho rằng ta phải chúc mừng các con. Gửi lời hỏi thăm của ta tới gia đình nhà ta, nếu tất nhiên là các con còn thời gian để ghé thăm họ.

Một khoảng im lặng ngắn rồi bà ngoại lại tiếp tục. Đã có thể nhận thấy trong giọng điệu sự trỗi dậy của lời trách móc đầu tiên.

- Ta đã mong các con nói với ta trước khi quyết định. Có lẽ ta đã để cho mình bị thuyết phục mà đi cùng các con. Suy cho cùng, ta vẫn còn hai người chị/em gái và ba người anh/em trai ở đó. Tất cả vẫn còn sống theo như ta biết ! Với lại, kế hoạch của các con liên quan khá gần đến gia đình để ta có quyền nói lên ý kiến của mình.

Một lần nữa, lại có sự im lặng ; nhưng lần này là dài. Tôi tưởng tượng cha và mẹ tôi nhìn nhau với cảm giác có chút hối lỗi vì đã không mời bà ngoại. Vì thế tôi ngạc nhiên khi nghe thấy cha tôi trả lời bà bằng một giọng chẳng chút nào ăn năn.

- Những kế hoạch mà gia đình con và con có thể có cũng liên quan đến mẹ. Đúng vậy. Mẹ là mẹ của vợ con, và là bà dì của đứa trẻ mà chúng con sắp nhận nuôi. Nhưng chuyển đi mà chúng con muốn thực hiện, con đã tự ý quyết định rằng chúng con sẽ đi một mình.

- Tất nhiên rồi ! Con đã nhanh chóng tiếp thu những phong tục phương Tây, con rẻ ạ. Vì vậy điều đó chỉ làm ta ngạc nhiên một nửa mà thôi. Ở đây, các gia đình quan tâm rất ít đến cha mẹ già của họ. Họ đưa cha mẹ vào viện dưỡng lão và quên cha mẹ đi ngay cả trước khi cha mẹ chết. Ta biết rất rõ những gì đang chờ đợi ta. Nhưng ta chưa chết. Và ta muốn được tôn trọng trong chính gia đình của mình.

- Chết tiệt ! Chúng con sẽ không bao giờ bỏ rơi mẹ. Mẹ biết rõ điều đó mà. Con thậm chí có thể đảm bảo với mẹ rằng mẹ sẽ chết giữa những người thân của mình. Nhưng còn nhiều năm nữa mới đến lúc đó... Chuyển đi này rất quan trọng với gia đình con. Nó quan trọng với Thịnh. Hơn tất cả những gì người ta có thể kể cho nó,

những gì nó sẽ thấy về đất nước đã chứng kiến tổ tiên nó sinh ra sẽ là một bài học cuộc sống lớn cho nó. Góc nhìn của nó sắp mở ra một thế giới mới...

Bà ngoại bật ra một tiếng cười ác ý.

- Một thế giới mới ! À ! Con nói hay lắm, con rể ạ. Chắc chắn rồi. Về điểm đó, con nói thực sự hay. Những từ ngữ thật đẹp. Chỉ có điều thế giới có lẽ không mới như con nói... Vậy là các con đã quyết định đưa thằng bé đi theo ?

- Thì sao, mẹ ? mẹ tôi xen vào. Thịnh đủ lớn để thực hiện một chuyến đi như vậy rồi.

- Chuyến đi đó, con gái, có lẽ nguy hiểm hơn nhiều so với con nghĩ.

- Ôi, mẹ ơi ! Thịnh mười một tuổi rồi. Nó sẽ đi cùng chúng con. Với lại chúng con sẽ đi thăm họ hàng. Làm gì có nguy hiểm gì.

- Con gái tội nghiệp ! Sao con có thể ngây thơ đến thế? Ngay cả công an ở đất nước đó cũng tham nhũng đến tận xương tủy. Không thể tin tưởng vào ai được. Người ta kể rằng công an ở một số tỉnh miền Nam là nòng cốt của một đường dây buôn bán trẻ em.

- Nhưng mẹ ơi ! Mẹ nói đùa rồi !

- Cứ gọi ta là điên đi cho rồi ! Con đã quên ai đã cướp ngôi nhà của chúng ta để đến ở thay chỗ chúng ta chưa ? Con đã quên ai đã buộc chúng ta phải ra đi chưa ? Con đã quên họ đã làm gì với cha con chưa ?... Năm 1975, những người cộng sản đã cướp hết mọi thứ của chúng ta. Họ chiếm hết tất cả các vị trí trong chính quyền. Họ chia nhau các thành phố và các tỉnh. Những kẻ tàn bạo nhất trong số họ trở thành những kẻ lãnh đạo một lực lượng công an tham nhũng, chỉ quan tâm đến quyền lực của họ và những khoản tiền chuộc mà họ có thể moi được từ một dân chúng đã bị khuất phục và chịu khuất phục. Và điều đó, con rề, điều đó, nó không hề thay đổi. Họ kiểm soát mọi thứ : chợ đen, mại dâm, buôn bán nội tạng, ma túy. Tất cả ! Cứ đưa con trai con đến đó đi nếu con thích. Nhưng cầu Chúa phù hộ để nó không bao giờ phải dính dáng đến một người công an nào.

Tôi chết lặng vì những gì vừa nghe thấy. Đột nhiên, đất nước kỳ diệu trong mơ của tôi, những cảnh quan lãng mạn của vịnh Hạ Long, những bãi biển cát trắng, rừng rậm, tất cả bắt đầu lỏn ngổn những tên cộng sản ghê tởm cải trang thành những công an giả chuyên ăn thịt trẻ con. Giọng của cha vang lên.

- Mẹ đừng lo gì cả. Chúng con sẽ chăm sóc Thịnh. Sẽ không có chuyện gì xảy ra với nó đâu. Nó sẽ hoàn toàn an toàn. Nhưng con có thể hỏi mẹ một câu được không?

- Bao nhiêu câu tùy ý con, con rể.

- Biết được mối hận thù của mẹ đối với Việt Nam, một đất nước cộng sản xấu xa, liệu mẹ có chấp nhận đi cùng chúng con nếu, trước đó, chúng con có hỏi mẹ ?

Tôi vẫn đang vật lộn giữa đám công an cộng sản của mình thì nghe thấy giọng của bà ngoại trả lời cha.

- Lạy Đức Phật, không bao giờ ! Các con đã chọn cho con trai các con đặt mắt lên đất nước nào, đất nước của tổ tiên nó hay đất nước của những kẻ hành hạ nó ? Các con sẽ đầu tiên đến Hà Nội, thủ đô chết tiệt. Các con sẽ cho nó khám phá đất nước của miền Bắc. Đất nước của những kẻ đã cướp hết mọi thứ của chúng ta. Đó là nơi đầu tiên các con chọn để đưa cháu trai của ta đến. Các con cứ việc ! Nhưng đừng yêu cầu ta đồng lõa với sự phản bội đó.

- Mẹ không nghĩ là mẹ đang phóng đại sao ? Sắp ba mươi năm rồi kể từ khi cuộc chiến đó kết thúc. Chúng ta đã đau khổ. Miền Nam đã đau khổ. Miền Bắc cũng đau khổ. Những cái chết, những người bị thương, gia

đình nào cũng có, những gia đình miền Nam cũng như những gia đình miền Bắc. Nhưng tất cả đã là quá khứ. Và tốt hơn hết là để nó lại đằng sau, mẹ không nghĩ sao ?... Cảnh quan miền Bắc là một trong những cảnh đẹp nhất thế giới. Hà Nội là một thành phố rất đẹp. Đó là thủ đô của Việt Nam. Đất nước bây giờ đang sống trong hòa bình. Nó đã thống nhất. Không phải mọi thứ đều hoàn hảo. Vẫn còn tham nhũng, đất nước vẫn còn vướng vào một bộ máy quan liêu đang bóp nghẹt nó. Nghèo đói có mặt khắp nơi. Nhưng mọi thứ đang dần tốt lên. Chậm thôi, con thừa nhận. Và những cải thiện này không đi theo con đường mà chúng ta mong muốn, điều đó đúng ! Nhưng điều quan trọng là Việt Nam một ngày nào đó sẽ vươn lên mạnh mẽ từ tất cả những năm tháng đen tối đó và cuối cùng biết đến sự thịnh vượng thực sự. Tất cả vẫn còn phải làm. Nhưng hy vọng vẫn còn đó. Và đó là điều chúng con muốn cho Thịnh thấy.

Lại một khoảng im lặng dài và nghiêm trọng. Khi giọng của bà ngoại cuối cùng cất lên, nó yếu ớt và mệt mỏi.

- Chúng ta đã rời Việt Nam quá muộn. Ta thấy con sâu dối trá của cộng sản đang gặm nhấm trái tim con. Con trào ra những lời của họ như một con rắn phun nọc độc. Nhưng con không thể chạm được đến ta. Các con

muốn cho con trai các con thấy tất cả những điều đẹp đẽ đó ? Vậy thì cũng được thôi ! Nhưng, mẹ nhắc con lần nữa, đừng có mong mẹ tán thành. Thịnh sẽ mãi là cháu trai của mẹ, còn con là con gái mẹ và con là rể mẹ. Mẹ không chối bỏ bất cứ thứ gì thuộc về dòng máu của mẹ. Nhưng về đứa trẻ mà con mang về từ đất nước đó, hãy biết rằng mẹ sẽ không bao giờ xem nó như một thành viên trong gia đình. Với mẹ, đứa trẻ đó không tồn tại.

Một lần nữa, một sự im lặng dài. Sự im lặng dài nhất và nặng nề nhất trong tất cả những sự im lặng dài và nặng nề. Di Nga cử động. Di đứng dậy. Gượng tạo một nụ cười giả tạo rồi bước nhanh về phòng khách. Di thông báo với vẻ vui vẻ :

- Émile ngủ rồi. Các món ăn đã ở trên bàn.

- Mẹ không đói ! bà ngoại đáp trả rồi rời khỏi phòng một cách đột ngột.

Cửa ngoài mở ra, rồi đóng lại. Tiếng bước chân trên cầu thang đi lên tầng hai. Cửa tầng hai mở ra, rồi đóng lại. Tiếng bước chân ịch trên sàn nhà phía trên. Rồi chẳng còn gì nữa.

Tôi đã đến bên mẹ trong phòng khách. Mẹ ôm lấy cổ tôi. Nước mắt chảy từ mắt mẹ. Cha an ủi mẹ. Dì Nga đã lại gần.

- Đừng lo lắng quá về những gì mẹ vừa nói. Chị biết tính mẹ mà ! Khi bà ấy cứng đầu thì khó mà thay đổi được. Nhưng rồi bà ấy sẽ bình tĩnh lại và mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi. Và lại đâu phải chỉ có mẹ ! Minh và em, chúng em rất nóng lòng muốn gặp đứa bé đó mà. Nào nào ! bỏ ngay những khuôn mặt đám ma đó đi. Chúng ta đang ăn mừng một tin vui lớn và tốt lành, phải không ? Một đứa trẻ, dù từ đâu đến, thì cũng luôn là một phước lành từ trời. Và lại em đã làm việc như điên để chuẩn bị bữa ăn này cho mọi người. Chúng ta sẽ không lãng phí một món ăn ngon như vậy đâu.

Hai chị em nhìn nhau với cùng một nụ cười tinh nghịch trên môi.

- Phật sẽ không tha thứ cho chúng ta đâu ! Họ đồng thanh nói.

Họ bật lên một trận cười sảng khoái, chân thành lây sang cha tôi và dưỡng Minh. Còn tôi, tôi vẫn luôn có những vấn đề lớn với những công an cải trang thành những con quỷ nhỏ có sừng của mình.

Đây, tôi đã kể cho các bạn nghe về ba sự kiện. Sự kiện đầu tiên, mặc dù ngoạn mục, chắc chắn là sự kiện để lại ít dấu vết nhất trong cuộc đời tôi trong số ba sự kiện. Charles đã để lại một dấu ấn tổn thương trong trái tim tôi. Nhưng tôi không mất nhiều thời gian để quên anh ta và thay thế anh ta bằng những người bạn khác phù hợp hơn với tính khí của tôi.

Sự kiện thứ hai nghiêm trọng hơn. Và cho đến tận hôm nay, tôi vẫn thường nghĩ lại về bữa tối ở nhà hàng đó, nơi lần đầu tiên người ta thông báo với tôi rằng tôi sắp có một em gái, về phản ứng dữ dội của tôi, về nhu cầu yêu thương mà tôi tìm kiếm một cách dai dẳng, về cảm giác bị bỏ rơi mà tôi đã cảm thấy lúc đó. Nhưng khi nghĩ lại ngày hôm nay, tôi thấy đó là, mặc dù được trải qua với sự lo lắng, một trong những khoảnh khắc đẹp nhất và mãnh liệt nhất mà tôi được trải qua. Chỉ vì nó mang đến cho tôi sự hiện diện của một người em gái mà ngày nay tôi yêu thương vô hạn.

Trong ba sự kiện, sự kiện sẽ để lại dấu ấn sâu sắc nhất, đó là chuyến thăm cuối cùng này đến nhà di Nga. Và đó là một chi tiết, một chi tiết nhỏ bé chẳng là gì cả, một chi tiết giữa bao nhiêu chi tiết khác ; một chi tiết xét cho cùng thì không quan trọng nhưng sắp sửa sinh ra một chuỗi những thảm họa và sự kiện bi thảm không

thể lường trước được : những công an tham nhũng.

Sự tiết lộ đó đã ăn sâu vào tâm trí tôi và sẽ không buông tha tôi nữa. Đó không phải là một chi tiết hoàn toàn không có cơ sở, bởi đúng là công an ở Việt Nam rất tham nhũng và có đủ loại tin đồn tởm hơn lẫn nhau lan truyền về họ. Nhưng cũng như những huyền thoại đô thị, chúng thường bị phóng đại và khiến chúng ta quên đi những nỗ lực được thực hiện để ngăn chặn căn bệnh ung thư xã hội này.

Các bạn sẽ nói với tôi rằng chúng ta đang ở rất xa Cửu Long. Tôi sẽ nói với các bạn rằng ngược lại, chúng ta đang ở rất gần. Nó ở ngay đó. Các bạn chưa thấy nó thôi, thế thôi. Thường thì là như vậy ; những con người đánh dấu cuộc đời chúng ta không bao giờ đến, bởi vì họ đã luôn ở đó mà chúng ta không biết nhận ra họ. Linh hồn họ đã bay lượn trên cuộc đời chúng ta. Chúng ta đã linh cảm thấy họ. Chúng ta chờ đợi họ mà không thấy họ, thậm chí không biết họ. Chúng ta hướng đời mình theo hướng mong muốn mà không biết rằng đó là đúng hướng. Mà không biết rằng nơi chúng ta đang đến chính là nơi chúng ta đã luôn thuộc về.

9

Một chuyến đi như thế không thể chuẩn bị qua loa. Phải dành thời gian và năng lượng cho nó. Mà năng lượng thì tôi hầu như chẳng có. Những tháng cuối ở trường chiếm hết thời gian của tôi và tôi không thấy thời gian trôi qua. Ít nhất thì đó là điều tôi nghĩ. Nhưng sự thật lại hoàn toàn khác, bây giờ tôi hiểu rõ hơn. Thời gian, tôi không thấy nó trôi qua bởi vì tôi không muốn thấy nó trôi qua. Trên thực tế, tôi không muốn nó trôi qua, bởi mỗi ngày trôi qua, mỗi giờ, mỗi giây đều đưa tôi đến gần hơn với ngày khởi hành của chúng tôi. Và điều đó làm tôi khiếp sợ.

Như tôi nghĩ đã nói với các bạn, cuộc gặp gỡ cuối cùng của chúng tôi với bà ngoại, ở nhà dì Nga, đã để lại một nỗi lo lắng lớn trong lòng tôi. Việt Nam là một đất nước nguy hiểm với đầy những công an tham nhũng ở mỗi ngã tư. Họ ở đó để theo dõi lũ trẻ con bị bỏ rơi đi qua để bán chúng cho các cửa hàng thịt tươi, nhà hàng hoặc tiệm thịt nguội chuyên biệt. Ít nhất thì đó là giấc mơ tôi gặp hầu như mỗi đêm với vài biến thể. Những giấc mơ không bao giờ mất nhiều thời gian để biến thành cơn ác mộng, trong đó, không thay đổi, tôi không ngừng chạy để trốn thoát khỏi những người đàn

ông mặc đồng phục màu be và đội mũ lưỡi trai có viền mà đang đuổi theo tôi với những chiếc túi đen to tướng hoặc những con dao dài dính đầy máu. Chúng không bao giờ tóm được tôi. Nhưng đó chỉ là vì tôi tỉnh dậy trước khi chúng làm được điều đó, thở hổn hển và đầm đìa mồ hôi.

Nhưng người ta không thể nín giữ thời gian. Giống như muốn bắt gió bằng đũa vậy. Vì thế ngày khởi hành đã đến nhanh hơn nhiều so với những gì tôi mong muốn.

Chúng tôi rời Dorval vào Chủ nhật, ngày 4 tháng Bảy lúc 22 giờ 30 trên một chiếc máy bay phản lực cỡ lớn của Air Canada. Cha tôi mệt mỏi. Ông ấy làm việc xong lúc năm giờ. Ông ấy muốn mọi thứ trong cửa tiệm nhỏ của mình phải ngăn nắp. Và rồi những lời giải thích và dặn dò ông để lại cho dựng Minh và dì Nga rất dài. Ông ấy đã viết tất cả ra giấy. Giải thích tất cả. Ông ấy đã không ăn tối. Đây là lần đầu tiên ông ấy giao cửa hàng tạp hóa của mình cho người ngoài. Ông ấy nói dựng Minh và dì Nga là người ngoài. Cha tôi cho rằng việc trộn lẫn gia đình và công việc kinh doanh không bao giờ là tốt. Đó là lý do tại sao ông ấy nói dì Nga và dựng Minh là người ngoài. Vấn đề là phải trung thành với ý nghĩ ban đầu của mình ! Không bao giờ được trộn lẫn gia đình và công việc kinh doanh. Bằng cách khẳng

định rằng cả dì Nga và dưỡng Minh đều không phải xuất thân từ gia đình mình, do đó ông ấy có thể coi họ như người ngoài và giao cho họ quản lý cửa hàng tạp hóa của mình trong thời gian ông vắng mặt. Nhưng ông ấy ra đi trong lo lắng, điều đó thấy rõ.

- Lẽ ra anh nên đóng cửa hàng tạp hóa lại, đơn giản vậy thôi, ông ấy lặp đi lặp lại đến phát ngán khi vừa đóng xong vali của mình.

Điều đó suýt nữa dẫn đến một cuộc cãi vã giữa cha và mẹ. Mẹ tôi thấy ý nghĩ coi em gái và em rể mình như người ngoài là không được lịch sự cho lắm cũng không tôn trọng. «Nhất là khi Minh đã đồng ý nghỉ phép sớm để giúp đỡ chúng ta. Anh nên biết ơn chứ.»

Dưỡng Minh và dì Nga đã đến đưa chúng tôi ra Dorval. Lúc đó là 19 giờ. Bà ngoại, như bà đã hứa, không cho biết tin tức gì và dĩ nhiên đã không có mặt ở sân bay để chúc chúng tôi lên đường bình an. Bà để lại cho tôi một bức thư trong đó bà nói rằng bà yêu tôi. Cuối thư, bà dặn tôi lần cuối : «Đừng tin ai hết và càng đừng tin vào công an. Chúng là những con quái vật, là cộng sản và là những kẻ buôn bán trẻ con.»

Nỗi sợ hãi lại trào dâng trong tôi, đầu tiên là sợ máy bay, sau đó là sợ dượng. Nỗi sợ đầu tiên sẽ biến mất ngay khi tôi ngồi vào một trong những chiếc ghế bành rộng lớn đó, ghế số 18A, gần cửa sổ. Nỗi sợ thứ hai không rời khỏi tôi. Tôi chỉ nghĩ đến điều đó. Công an chỉ là những con quái vật, những kẻ buôn bán trẻ con... NHỮNG KẺ BUÔN BÁN TRẺ CON. Suy nghĩ đó làm tôi nhức óc. Nỗi sợ một ngày nào đó gặp phải một trong những con quái vật đó khiến bụng tôi quặn lại như thể tôi bị kiết lỵ vậy. Và điều đó kéo dài cả tiếng đồng hồ. Cho đến khi họ phục vụ bữa tối cho chúng tôi. Lúc đó, tâm trí tôi trở nên đỡ dần và những tên công an xấu xa cuối cùng cũng biến mất cùng với món khoai tây nghiền và miếng thịt bò hầm cà rốt.

Sau bữa tối, họ tắt đèn. Họ chiếu một bộ phim chán ngắt. Cha bình tĩnh hơn. Ông ngáy. Mẹ đã thiu thiu ngủ. Bà vuốt tóc tôi. Tôi thiếp đi.

Chuyến bay quá cảnh ở Paris thật dài. Tôi hy vọng được nhìn thấy tháp Eiffel. Tôi sẽ chỉ được nhìn thấy những bức tường trắng của sân bay Charles-de-Gaulle.

Không hiểu bằng cách nào, tôi tỉnh dậy trên chuyến bay của Vietnam Airlines. Mười lăm giờ bay sẽ tiếp theo, bị ngắt quãng bởi một lần dừng đi vệ sinh ở Dubai thuộc Các Tiểu Vương quốc Ả Rập Thống nhất. Hành

trình sẽ kéo dài, chưa tính đến chênh lệch múi giờ, hơn hai mươi sáu tiếng, hai mươi bảy tiếng, nếu cộng thêm một tiếng chúng tôi bị lỡ ở sân bay Hà Nội để chờ hành lý của tôi mà không thấy đến.

Trời nóng kinh khủng. Độ ẩm thật ngọt ngào. Thành phố, không đẹp cũng không xấu. Vài công viên có bóng cây, người ở khắp nơi. Có cảm giác như là chốn tận cùng thế giới, không tệ, nhưng khác biệt. Phòng trong khách sạn nhỏ của chúng tôi đẹp và sạch sẽ. Mọi người thân thiện, không hay cười lắm, nhưng tốt bụng.

Chúng tôi đã thấy rất nhiều chùa. Chúng đều giống nhau.

Có công an ở khắp nơi. Tôi cố gắng không nhìn thấy họ. Nhưng họ có ở khắp nơi. Họ không làm gì cả. Họ dựa vào một cột đèn và nhìn những chiếc xe máy chạy qua trước mặt mà không nhúc nhích. Có hàng trăm, hàng ngàn chiếc xe máy. Họ chỉ đơn giản là nhìn. Họ nhìn.

Ngày hôm sau khi chúng tôi đến Hà Nội, họ đã giao hai vali của tôi bị bỏ lại ở Paris như hai đứa trẻ mồ côi. Tôi đã có thể thay quần áo. Đã đến lúc !

Tôi không có nhiều điều để nói về mười ngày đầu tiên của chúng tôi ở Việt Nam. Có lẽ nên nói với bạn rằng quả thật Việt Nam là một đất nước đáng ngưỡng mộ. Rừng vịnh Hạ Long xứng đáng với danh tiếng của nó. Mẹ đã khóc nức nở trước cảnh hàng trăm hòn đảo nhỏ, được đục đẽo thành những hang động, phủ đầy cây xanh, nhô lên từ làn nước biển trong vắt màu ngọc lục bảo. Cũng xin nói với bạn rằng Huế là một thành phố tuyệt đẹp bên bờ sông Hương với kinh thành tráng lệ và những lăng tẩm hoàng gia đầy ấn tượng. Rừng Nha Trang làm người ta thích thú với những chuỗi bãi biển dài viền bằng cát vàng.

Chúng tôi dự định đến Sài Gòn vào thứ Hai ngày 13 tháng Bảy, nhưng chúng tôi sẽ đến đó muộn hơn ba ngày. Ba ngày đó, chúng tôi đã ở Đà Lạt. Vấn đề là tôi cần bình phục. Tiêu chảy, sốt và nôn mửa. Không thể nào đem một đứa trẻ ốm yếu đến gia đình được. Vì vậy tôi đã dành thời gian để khỏi bệnh và chúng tôi lại lên đường.

Vậy là chúng tôi đã đến Sài Gòn vào một buổi chiều thứ Năm khoảng bốn giờ. Tôi nói chúng tôi, nhưng tôi nên nói «tôi». Bởi vì tôi đến một mình. Cùng với cha mẹ tôi và rất nhiều người xung quanh đang ôm hôn, mỉm cười, ôm ấp, cười, khóc, dậm chân. Nhưng tôi

vẫn cô đơn mà không biết chuyện gì đang xảy ra với mình, không biết chuyện gì đang diễn ra, cũng không biết mình sẽ đi đâu hay mình là ai. Lần đầu tiên kể từ khi đến Việt Nam, tôi thực sự có cảm giác mình không thuộc về nơi này. Tôi đang ở giữa những người hoàn toàn xa lạ. Ngay cả cha mẹ tôi, tôi cũng không nhận ra nữa. Họ nói nhanh đến mức tôi khó mà hiểu được họ đang nói gì.

Bỗng nhiên có một sự im lặng bao trùm. Mẹ lại gằn. Có một bà lão bên cạnh mẹ. Bà lão nhìn tôi chằm chằm trong khi mẹ giới thiệu tôi.

- Đây là dì Cẩm Hà !

Vậy là bà ấy, bà dì già mà mẹ đã nói với tôi từ tháng Tư ! Tôi bước tới. Tôi cúi mắt xuống. Tôi khoanh tay lại, giấu hai bàn tay dưới nách, tôi cúi mình chào bà lão, hơi nghiêng người về phía trước, như mẹ đã dạy tôi.

- Chào dì ! Cháu rất vui được gặp dì.

Bà lão mỉm cười. Bà không đáp lại lời chào của tôi, nhưng thấy nó rất lễ phép. Bà đưa tay lên má tôi và vuốt ve nhẹ nhàng. Sự im lặng bao trùm vẫn tiếp diễn trong khi mẹ giới thiệu tôi với những bà lão khác và những ông lão. Mỗi lần như vậy, tôi lại khoanh tay như một

cậu bé Việt Nam ngoan ngoãn và tôi cúi nhẹ phần thân trên về phía trước để chào những người lớn tuổi này.

- Chào ! Cháu rất vui được gặp các dì.

Tất cả những người này nhìn tôi với một nụ cười như thể cười thầm. Họ cười cái gì chứ ? À, thì cười tôi chứ còn gì nữa !... Thôi được rồi ! Có lẽ tôi hơi hoang tưởng một chút. Có lẽ họ không cười tôi. Nhưng họ đang cười, đó là điều chắc chắn. Và nếu họ không cười tôi, thì họ đang cười đứa trẻ mà tôi là, đứa chẳng có điểm gì chung với lũ trẻ ở nơi này. Chẳng giống đến mức tôi phải cẩn thận với mọi thứ mình ăn, nếu không sẽ phải cúi người trên một cái chậu đầy chất nôn. Chẳng giống đến mức tôi vẫn đang tìm kiếm một tiệm McDonald hay Saint-Hubert BBQ đầu tiên, thứ có thể mang lại cho thế giới đảo lộn này một chút gì đó thuận chiều. Chẳng giống đến mức da tôi thậm chí còn không cùng màu. Chẳng giống và hoàn toàn khác biệt đến mức tôi thậm chí còn không thuộc về nơi này, tôi đến từ một nơi khác ; từ một đất nước xa xôi đến mức họ hầu như chẳng biết gì về nó. Một đất nước giàu có, họ nghĩ thế, đến nỗi vàng chảy như mật ong. Một đất nước với những cái cây màu đỏ, hãy tưởng tượng xem ! Với nhiều ánh đèn đường đến nỗi ban đêm giống như ban ngày ; một đất nước nơi trẻ con có phòng riêng rộng rãi như những sảnh

đường trong cung điện hoàng gia ở Huế. Một đất nước dịu dàng đến nỗi các thiên thần đến đó thay lông cánh, làm rơi xuống đất nước ấy lớp lông tơ từ bộ cánh mới nhất của chúng. Với họ, đó là tuyệt : những chiếc lông thiên thần.

Những tiếng kêu nhỏ vọng xuống từ các tầng trên, tôi nghĩ là tầng ba của ngôi nhà, làm tôi phân tâm khỏi những suy nghĩ cay đắng của mình.

Tôi phải giải thích với bạn rằng những ngôi nhà ở Sài Gòn, cũng như ở tất cả các thành phố lớn của Việt Nam, đều rất hẹp và được xây cao lên nhiều tầng, tùy theo khả năng tài chính của chủ nhân. Nhà của dì Cẩm Hà có bốn tầng, tầng cuối cùng được nối dài bằng một sân thượng rộng, nơi gia đình trồng đủ loại thảo mộc thơm và làm thuốc, và cũng dùng làm phòng khách ngoài trời. Ngôi nhà hẹp này lại còn nằm giữa một khuôn viên rộng lớn khép kín, bao gồm một mạng lưới các ngõ hẻm tạo thành một mê cung không thể gỡ rối ở trung tâm Quận 3, nơi ngay cả các tài xế taxi cũng không dám mạo hiểm vào.

Địa chỉ chính thức là 126A Trương Định. Nếu ngày hôm đó tôi có thể nhớ được địa chỉ này, nó đã có thể giúp tôi tránh khỏi biết bao đêm đầy lo âu. Nhưng điều đó cũng sẽ lấy mất của tôi cơ hội được gặp một con

người phi thường, người mà với tôi chính là Cửu Long. Nhưng, một lần nữa, tôi lại đang đi trước sự việc.

Vì vậy, sự chú ý của cả gia đình bị chuyển hướng về những tiếng kêu vang từ tầng ba. Dì Cẩm Hà mời mẹ tôi ngồi vào chiếc ghế bành đẹp nhất trong phòng khách. Ánh mắt của mọi người không còn dán vào cầu thang gỗ bóng dẫn lên các tầng trên nữa mà đổ dồn về mẹ tôi. Cha tôi đã tiến lại gần. Mẹ nắm lấy tay cha. Tôi cảm thấy mẹ căng thẳng lên theo từng bước chân trên cầu thang ngày càng rõ. Những tiếng kêu nhỏ đã tắt lịm rất nhanh. Chúng nghe như tiếng một đứa trẻ bị đánh thức.

Thế là tôi hiểu ngay. Người ta đang đưa, qua cầu thang, em gái tôi hoặc thứ sẽ thay thế một người em thực sự cho tôi. Bạn hiểu ý tôi chứ ! Tôi không có ý chê bai đứa bé này. Sau tất cả, tôi không quen biết nó. Tất cả những gì tôi muốn nói là nó không thực sự là em gái tôi. Không phải một người em như em ruột thịt. Nó chỉ là một đứa em họ, con của em họ của mẹ tôi và một người đàn ông xấu xa.

Những bước chân trên cầu thang đã dừng lại. Một sinh linh nhỏ bé đang ở đó, trước mặt chúng tôi, trong vòng tay của một cô gái mà tôi chưa từng gặp. Trên thực tế, đó không phải là một cô gái. Đó là một người

phụ nữ, một phụ nữ trẻ.

«Cô ấy tên là Bảo Khuynh. Đó là vú nuôi mà chúng tôi đã thuê cho bé sau khi mẹ bé qua đời», dì Cẩm Hà sẽ nói với chúng tôi sau khi người phụ nữ trẻ dừng lại trước mặt mẹ tôi với đứa bé được quấn trong tay.

Mẹ tôi không nhúc nhích. Mẹ vẫn giữ vẻ đoan trang. Tôi cảm thấy mẹ lo lắng, nôn nóng. Cha tôi thở hồi hộp. Đứa trẻ cựa quậy trong vòng tay của vú nuôi. Nó bắt đầu khóc. Người phụ nữ trẻ mỉm cười. Cô cúi xuống và đặt bọc vải vóc đó vào tay mẹ tôi. Mẹ tôi từ từ khép tay lại ôm lấy đứa trẻ. Đứa bé im bất. Cha tôi đã cúi xuống. Ông đặt ngón tay dưới cằm của đứa bé. Nó nắm lấy ngón tay đó trong bàn tay nhỏ. Mẹ tôi mỉm cười với nó. Đứa trẻ nhìn chăm chăm vào mẹ một lúc lâu không nhúc nhích. Sự im lặng bao trùm lấy ba người họ. Một vòng tròn lớn của sự im lặng và ánh sáng nơi tôi bị loại ra ngoài. Tôi nhìn cảnh tượng, mê mẩn, ghen tị, chán ngán bởi tất cả niềm vui mà tôi thấy lấp lóe trong ánh mắt đầy triu mến của cha mẹ.

Đột nhiên đứa trẻ bắt đầu ngo nguậy. Nó co người lại. Thế đấy ! Cuối cùng nó sắp bắt đầu gào lên, con khỉ con má phính này mà từ đây đã ngửi thấy mùi phấn rôm. Nhưng không ! Nó nở một nụ cười thật tươi. Một nụ cười rạng rỡ làm giãn nở toàn bộ khuôn mặt. Chúa

oi, nó thật xấu xí khi cười ! Xung quanh, sự im lặng tan biến trong những tiếng reo vang lên từ khắp nơi. Đứa trẻ đã cười ! Ôi Chúa tôi ! Thật là phi thường ! Như thể chưa ai từng thấy một đứa bé biết cười. Hơn nữa, con khi con kia thậm chí còn không cười, nó đang nhăn nhó.

- Tôi chưa bao giờ thấy nó cười ; đây là lần đầu tiên, bà dì lớn tuổi reo lên, lẽ ra bà nên đi xem món thịt chó hầm của mình có bị cháy khét hay không thay vì làm phiền chúng tôi với những chuyện vớ vẩn như vậy. Và lại, con khi con mới chỉ có hai cái răng và cái đầu chìm trong một đồng tóc rối bù mà người ta đã cố gắng cột một cái nơ màu hồng lơ lửng. Ngoài vẻ ngoài giống một con khỉ nhỏ, giờ nó trông còn giống một con chó xù của một bà lão.

Tôi lặng lẽ rút lui vào một góc phòng khách. Mọi thứ làm tôi buồn chán. Tôi cố tỏ ra hờn dỗi mà không lộ vẻ. Không dễ chút nào ! Bà ngoại đã đúng. Trẻ con, người ta nên siết chặt chúng lại. Khi chúng xuất hiện ở đâu đó, tất cả người lớn xung quanh dường như quay lại thời thơ ấu. Toàn bộ thế giới biến mất ; không còn chỗ cho bất kỳ ai. Dù sao, cũng không còn chỗ cho tôi. Tôi buồn, vô cùng buồn. Nhưng tôi sẽ không để lộ gì cả. Không đời nào tôi để họ có cái thú vui an ủi tôi. Tôi không cần ai cả.

Cha tôi đã tiến lại gần. Ông nắm lấy vai tôi. Ông mỉm cười với tôi. Ông nói chuyện với tôi bằng tiếng Pháp. Lúc đầu, điều đó làm tôi hơi ngạc nhiên. Sau đó, nó làm tôi tức giận. Nhưng đừng lo, tôi không để lộ gì cả. Tại sao tôi tức giận, bạn hỏi tôi à ? Tôi sẽ nói cho bạn biết tại sao. BỞI VÌ ! Thế đã đủ rõ chưa ? BỞI VÌ...

Bằng cách nói chuyện với tôi bằng tiếng Pháp, tôi hiểu ngay ông đang cố cho tôi hiểu điều gì (như thể tôi chưa hiểu điều đó) : tôi không giống họ, tôi khác biệt, đủ khác biệt để người ta thậm chí không thèm nói chuyện với tôi bằng tiếng Việt.

- Đến đây, Pierre...

Vâng, ông ấy đã gọi tôi là Pierre ! Chính cha tôi đã gọi tôi là Pierre giữa một biển người Việt đang cười với tôi như thể tôi là một kẻ thiếu năng trí tuệ. Tôi muốn muốn đi dạo, làm mặt xấu với họ, cho họ xem cái... của tôi... tôi sẽ không nói cho bạn biết cái gì... CÁI MÔNG CỦA TÔI ! Tôi muốn cho họ xem C-Á-I M-Ô-N-G của tôi ! Cái mông của tôi, cái mông của tôi, cái mông của tôi... AAAAH ! Thật là sướng !

Nhưng đừng lo. Tôi đã không cho họ xem mông, cũng không trề môi chọc tức họ hay bảo họ cút đi chỗ khác. Tôi biết cách cư xử ! Không phải chỉ người châu

À mới không muốn mất mặt. À vâng ! bởi vì tôi phải nói với bạn, hình như người Việt Nam không bao giờ được phép mất mặt. Mất mặt nghĩa là gì ? Tôi hoàn toàn không biết. Nhưng tất cả những gì tôi muốn nói là người Québec cũng vậy, cũng không thích đánh mất nó, cái mặt. Vì vậy tôi đang nói là cha tôi bảo tôi...

- Lại đây, Pierre ! Lại xem em gái con đi ! Lại xem nó đẹp thế nào !... và gnagna-ga...

Tôi đã không cưỡng lại. Tôi để mặc cho người ta dẫn đi như một kẻ bị kết án bị dắt đến lò mổ. Tôi tiến lại gần với một nụ cười thật tươi, tươi như... ờ như một nụ cười khi ta không muốn cười, nhưng ta vẫn cười vì buộc phải cười.

Cha đặt tôi ngồi cạnh mẹ. Mẹ tôi đứng dậy, cúi xuống tôi và đặt lên đùi tôi con khỉ cái nhỏ xíu gói trong bọc vải vụn. Tôi hoảng hốt. Tôi có cảm giác như mình không còn tay, không còn chân. Tôi đã trở thành một đứa trẻ cụt chỉ với một nụ cười bằng nhựa to tướng khêu phía dưới mũi.

Con khỉ cái nhỏ cựa quậy khắp nơi. Nó hẳn phải có nghìn chân nghìn tay. Mẹ tôi muốn tặng tôi, như một người em gái, một con rết đầy lông. Nó bắt đầu đốt tôi khắp người. Nhưng tôi thậm chí không thể gãi. Nụ cười

nhựa của tôi chảy ra. Nó trào ra từ bên trong đôi mắt tôi. Mẹ đã thấy rõ sự bối rối của tôi. Mẹ ném cho tôi một nụ cười rạn rỡ. Đó là lúc nước tràn. Hai giọt nước mắt to tướng. Mọi người đều nghĩ đó là những giọt nước mắt của hạnh phúc tột cùng. Đồ ngốc !

Thế là họ ồ lên một tiếng OOOOOOH to ! Và họ vỗ tay tán thưởng tôi. Vâng, vâng, họ đã vỗ tay tán thưởng tôi ! Tôi lập tức nuốt nước mắt vào và, không để lộ ra, tôi làm một cái mặt nhăn với con khi cái.

Tôi nhìn nó lần cuối. Tôi thấy đôi mắt nó mở ra buồn bã nhìn tôi. Buồn bã, vâng, buồn bã. Và đột nhiên tôi thấy nó đẹp, dù tôi không muốn thế.

Nó có đôi mắt rất nhỏ, như những cái rốn. Đôi mắt nhỏ xíu dường như lõm sâu vào tận trong hộp sọ, vào tận trong bụng. Chính bằng đôi mắt đó mà nó nhìn tôi. Xung quanh, không ai thấy nó như tôi thấy nó lúc này. Chỉ mình tôi ngấm nhìn đôi mắt ấy như chúng vốn có, hướng vào bên trong đầu nó, đôi mắt của thế giới nội tâm nó. Đôi mắt dường như tự hỏi chúng đang làm gì ở đây, nhìn ra bên ngoài, một đất nước mà người ta muốn tước đoạt của chúng. Vì vậy, chúng nhìn vào bên trong. Chúng nhìn vào bóng tối nội tâm. Chúng không muốn nhìn thấy Việt Nam nữa, vì chúng biết rằng Việt Nam không muốn nó nữa. Con khi cái nhỏ không muốn rời

thế giới này. Gia đình này yêu thương nó và nó bắt đầu gắn bó là tất cả những gì còn lại của mẹ nó, và người ta sắp sửa giặt nó ra khỏi đó. Người ta không hỏi nó điều gì.

Người ta trả tiền, điền giấy tờ, lại trả tiền, và mang nó đi xa, rất xa, đến một đất nước rất lạnh không phải của nó, sẽ không bao giờ là của nó. Họ làm thế vì lợi ích của nó, họ nói. Nếu họ thực sự muốn hành động vì lợi ích của nó, có lẽ tốt hơn họ nên lấy hàng ngàn đô la mà giao dịch này tốn kém để đưa cho gia đình thật của nó để họ có phương tiện giữ nó lại. Nhưng họ mua nó và mang đi. Ngày xưa, người ta gọi đó là buôn bán trẻ em, ngày nay người ta gọi đó là nhận con nuôi quốc tế.

Cha và mẹ đã giải thích hết cho tôi trước khi đi. Và tôi tưởng mình đã hiểu. Nhưng giờ đây, trước mặt đứa trẻ không đòi hỏi gì và tôi là kẻ đòi hỏi mọi thứ, tôi không hiểu nữa. Tôi thấy đôi mắt của con khi cái nhỏ hoàn toàn hướng vào nội tâm, như những cái rón và, lần đầu tiên, tôi cảm thấy thông cảm cho nó. Tôi biết mình có thể yêu thương nó. Nhưng dù sao nó cũng không phải là em gái tôi.

Tôi không thể nói ngày hôm nay, khi đã cách những sự kiện đó nhiều năm, liệu lúc đó tôi nghĩ như vậy là sai hay đúng. Có lẽ, ở độ tuổi của tôi bây giờ, tôi sẽ ít khẳng

định chắc nịch hơn khi nói rằng có lẽ tồn tại nhiều lý do tốt cũng như xấu cho việc nhận con nuôi quốc tế. Rằng nó xuất phát từ ý định tốt và tinh thần rộng lượng cao cả, nhưng cũng từ quá nhiều ích kỷ, quá nhiều ích kỷ.

Làm sao một ý nghĩ như vậy có thể nảy mầm trong não của một cậu bé mười một tuổi ? Tôi không biết và rất cuộc điều đó chẳng quan trọng. Dù nguồn gốc của chúng là gì, những suy nghĩ ấy đã dày vò tôi thời đó và vẫn còn dày vò tôi đến tận hôm nay. Và tôi tự hỏi, khi nhìn thấy ánh mắt u sầu của My, tôi tự hỏi liệu cha mẹ tôi có nên để nó ở nơi nó đã sống, được bao bọc bởi những người yêu thương nó hay không. Tất nhiên, họ cũng yêu thương nó. Tôi không nghĩ My có thể mong ước có được những cha mẹ tận tụy hơn. Nhưng nó không giống nhau. Em gái tôi luôn giữ ánh mắt hướng vào nội tâm đó như thể nó đang tìm kiếm, trong lòng nó, tiếng vọng mờ nhạt của quê hương Việt Nam đã biến mất. Nó không bao giờ trở lại đó. Không bao giờ. Nhưng, cái ngày nó quyết định trở về đó là ngày cuối cùng nó ở bên cạnh chúng tôi.

**PHẦN HAI - NHỮNG ĐÚA TRẺ
ĐƯỜNG PHỐ**

10

Tôi nhớ rất rõ ngày đó : thứ năm ngày 22 tháng bảy. Nó như thể là ngày sinh của tôi vậy. Thực chất thì cũng gần như thế ; một sự ra đời, một cuộc sống mới. Đúng hơn là một cái nhìn mới về cuộc sống, về thế giới, về bản thân tôi.

Chúng tôi đã hạ cánh xuống Sài Gòn được một tuần và đã trải qua sáu ngày dài dằng dặc và bất tận trong các cơ quan chính phủ khác nhau để tập hợp tất cả các giấy tờ liên quan đến việc nhận nuôi Thảo My.

Sáu ngày lang thang hết bộ này đến bộ khác, từ phòng khám này đến phòng khám nọ, từ văn phòng hộ tịch đến cục bảo vệ không biết chừng nào ; lượm nhặt ở đây một cái dấu, ở kia một sự cho phép, chỗ khác một chữ ký cho phép yêu cầu mẫu đơn màu vàng để có đặc quyền điền một đơn xin làm sáu bản màu xanh lá cây yêu cầu một cuộc hẹn hoặc một tuyên bố chính thức dẫn đến những loạt điều tra hành chính dài dòng và mệt mỏi, tỉ mỉ. Tất cả những việc đó phải được thực hiện với sự khiêm nhường, tôn kính, hồi lộ và quà cáp đủ loại khiến cho công việc từ từ tiến triển trong mê cung hành chính kiểu Kafka này. Với tốc độ này, chúng tôi sẽ mất hàng tháng trời để có được giấy chứng nhận nhận nuôi.

Mẹ tôi thì dừng cảm và cha tôi thì đã kiệt sức nhần nại. Nhưng cuộc hành hương phải tiếp tục mà không biết bằng cách nào hay khi nào chúng tôi mới thoát ra được. Cha khẳng định rằng cuối cùng chúng tôi sẽ gặp được đúng người, người biết cách hoàn tất hồ sơ một cách nhanh chóng. Chính vì người đó mà ông ấy còn giữ lại sẵn năm nghìn đô la yêu cầu. Trong khi chờ đợi, chúng tôi cứ chờ. Còn tôi, tôi thấy chán ngắt.

Tôi tức giận, nôn nóng, không chút năng lượng. Tôi thấy cuộc đời thật u ám, dù tôi vốn là người có bản tính điềm tĩnh và an nhiên. Thật đấy, đừng cười ! Có bản tính nào tốt hơn bản tính của tôi chứ ! Nhưng giờ thì tôi thừa nhận... Trong hoàn cảnh này, các bạn đâu có vui vẻ hơn tôi được !

Mỗi tối, chúng tôi trở về nhà bà dì già, mệt nhoài và chán nản thêm một chút. Còn tôi, tất cả những gì tôi thấy về Sài Gòn, chỉ là những bức tường xỉn màu của các phòng chờ.

Nhưng có điều gì đó mách bảo tôi rằng ngày 22 tháng Bảy này sẽ không kết thúc như những ngày trước.

Trời nóng đến mức có thể làm chín quả trứng trên vỉa hè. Tôi đã chờ hai tiếng rồi. Chưa bao giờ thấy lâu đến thế. Cha mẹ tôi bị nhốt trong một văn phòng ngột ngạt

suốt từ nãy đến giờ với người phụ nữ hơi kỳ lạ tự giới thiệu là giám đốc Sở Bảo trợ Trẻ em thuộc Bộ Y tế và Vệ sinh Công cộng tỉnh Đồng Nai. Chính những thủ tục cuối cùng của chúng tôi tại Cục Kiểm soát Dân số đã dẫn chúng tôi đến tỉnh buồn tẻ này ở đồng bằng nơi cơ quan duy nhất được phép cấp thị thực định cư và quốc tịch thành thị.

Chính người đàn ông cuối cùng cha tôi gặp ở đó đã thông báo rằng tất cả thủ tục chúng tôi đã tiến hành trong năm ngày qua, những con dấu, giấy phép, mẫu đơn màu hồng, vàng hay xanh lá đều vô dụng. Rằng chúng tôi phải làm lại tất cả từ Biên Hòa thuộc tỉnh Đồng Nai. Cứ như thể chúng tôi bị một gậy đánh giữa đầu. Mẹ tôi khóc. Cha tôi giận dữ.

- Hơn ba trăm đô la hối lộ cho những giấy tờ giả mạo! Lũ trộm cắp, ông không ngừng lầm bầm trong taxi trên đường trở về nhà bà dì già.

Ngày hôm sau, chúng tôi thấy mình ở Biên Hòa, tỉnh Đồng Nai. Ngày hôm sau, chính là hôm nay. Biên Hòa cách Sài Gòn chưa đầy ba mươi cây số. Đây là tỉnh mà mẹ của Thảo My đã sống và cũng là tại một bệnh viện tồi tàn ở thành phố Biên Hòa mà bà ấy sinh ra con gái mình. Vì vậy, mọi thủ tục nhận nuôi phải bắt đầu từ đây.

Lúc mười một giờ, cha và mẹ cuối cùng cũng bước ra khỏi văn phòng với một nụ cười nói lên rất nhiều về diễn biến có vẻ thuận lợi của việc của họ. Niềm vui gần như trào ra từ tai họ. Trông thật là khổ sở !

- Tôi biết là ở đâu đó có một người như thế đang chờ chúng ta, cha nói bằng giọng đầy chiến thắng. Chỉ cần đừng nản lòng. Phải đi lấy số tiền ở ngân hàng.

- Có thể đợi đến thứ Hai được rồi, mẹ trả lời, ghen ngào sắp khóc. Bà ấy nói với chúng ta rằng bộ sẽ đóng cửa đến sáng thứ Ba. Hãy tận hưởng ngày tuyệt vời này để thưởng thức hạnh phúc của chúng ta. Mẹ hạnh phúc đến mức mũi mẹ cay cay.

Tôi đã nói gì với các bạn nhỉ ? Họ hạnh phúc quá! Ngay lập tức, mẹ lấy ra một chiếc khăn giấy và bắt đầu xì mũi. Mẹ rúc vào vòng tay cha tôi và một trong số ít lần trong đời, tôi thấy cha và mẹ hôn nhau nơi công cộng. Phải đến khi có tiếng ho hắng giả của một cô thư ký bị xúc phạm, họ mới ngừng phô bày một cách trơ trẽn như vậy ngay giữa sảnh chính của bộ. Tôi xấu hổ chết đi được. Họ cười. Cha nhìn tôi. Một nụ cười rạng rỡ làm sáng bừng khuôn mặt ông. Trông như một bóng đèn trăm watt được bật lên giữa một căn phòng tối tăm.

- Con trai, cha tin là, cuối cùng thì con sẽ có được em gái nhỏ của mình thôi !

Còn tôi, tôi mặc kệ cái em gái ấy. Sau cùng, nó không phải em gái tôi, nó là con gái của họ. Vậy thì, họ tự mà lo với nó. Và nhất là phải ra khỏi đây càng nhanh càng tốt ! Gấp lắm rồi !

Chúng tôi bước ra và bắt taxi về Sài Gòn, nơi chúng tôi tới một giờ sau đó. Taxi thả chúng tôi xuống đại lộ Nguyễn Huệ. Sự mệt mỏi của chuyến đi không làm giảm đi sự nhiệt tình của cha mẹ tôi.

Mẹ như đang bay trên mây. Cha như đang bay trên mây. Còn tôi, tôi như chìm nghỉm. Tôi lê bước nặng nề phía sau cha mẹ. Nhìn từ phía sau, họ không còn giống cha mẹ tôi nữa. Tôi chưa bao giờ để ý cha nhỏ bé thế nào và mẹ có cái mộng to ra sao.

Một công an đứng chờ ở góc phố. Hắn là một gã rất tròn trịa với vẻ mặt dữ tợn. Chúng tôi đi ngang qua hắn. Hắn nhìn tôi với ánh mắt nghiêm khắc. Tôi quay lại và làm mặt xấu với hắn. Hắn đứng thẳng dậy, cảm thấy bị xúc phạm. Hắn bước một bước về phía chúng tôi. Tôi lại làm một mặt xấu nữa. Hắn chỉ tay về phía tôi và rút còi. Tôi, tôi mặc kệ. Tôi làm mặt xấu lần thứ ba. Lần này, hắn chạy về phía chúng tôi. Hắn sắp tới nơi

thì chúng tôi nghe thấy một tiếng động khủng khiếp từ phía đường Lê Loi. Một chiếc xe tải vừa đâm vào một chiếc xe máy. Tiếng la hét vang lên khắp nơi. Tên công an bị những người chứng kiến chặn lại và lôi về hiện trường vụ tai nạn. Tên kia đi theo họ mà không rời mắt khỏi tôi. Hắn vẫn chỉ tay về phía tôi với ánh mắt đe dọa. Hắn nói gì đó mà tôi không nghe thấy. Tôi làm mặt xấu lần cuối với hắn và bỏ chạy vừa cười, tự hào về sự táo bạo, sự trơ trẽn của mình, về chiến thắng nho nhỏ trước thế giới thù địch này.

Tôi quay lại lúc đó. Cha và mẹ đã biến mất. Tôi chạy theo để đuổi kịp họ. Khi rẽ qua góc phố, tôi lao vào vòng tay của một người đàn ông mặc vest đen, lực lưỡng, đeo cà vạt, tóc mai hoa râm. Ông ta cao hơn nhiều so với chiều cao trung bình của người Việt. Tôi xin lỗi. Ông ta, chỉ bằng lòng nhìn chăm chăm vào tôi bằng ánh mắt lạnh lùng. Tôi lùi lại hai bước khi nhìn thấy khuôn mặt ông ta. Người đàn ông có một vết sẹo dài làm mắt phải của ông ta mở to hơn. Tôi không thể không nhìn chăm chăm vào ông ta với một chút sợ hãi. Khiếm khuyết này khiến ông ta có vẻ ngoài u ám và mơ hồ đáng lo ngại. Một nụ cười nhạt nhẽo làm rung động đôi môi dày nhỏ của ông ta. Không nói gì, ông ta từ từ quay đi theo hướng dẫn đến con sông.

Chúng tôi dùng bữa ăn thực sự đầu tiên trong năm ngày qua. Tôi đã bình tĩnh lại một chút. Tôi thậm chí còn cùng cha mẹ vui mừng vì cuộc diễu hành dài dằng từ văn phòng này sang văn phòng khác, từ bộ này sang bộ khác, từ một viên chức ngu ngốc đến một quan chức tham nhũng cuối cùng cũng kết thúc. Cuối cùng chúng tôi có thể bắt đầu làm việc khác thay vì nhìn những bức tường nứt nẻ của các phòng chờ trong những văn phòng hành chính. Tôi có cả một đồng ý tưởng. Ví dụ : một chuyến đi đến các bãi biển Vũng Tàu, công viên giải trí Hồ Kỳ Hòa và, cho chính chiều nay, những cầu trượt nước ở Công viên Thành phố Hồ Chí Minh.

Họ sẽ không bao giờ dám từ chối tôi chút giải trí nhỏ nhoi này ; sau tất cả, họ nợ tôi một và còn một chuyến giải trí khác nữa, sau năm ngày dài lãng phí trong những chuyến tham quan tê liệt khắp trung tâm Sài Gòn và những con hẻm tồi tàn của Biên Hòa. Tất cả chỉ vì em gái tôi, ý tôi là con gái của họ.

Thật đấy ! Các anh cứ tin tôi đi, nhưng họ đã từ chối. Đúng vậy ! Từ chối thẳng thừng ! Như thể tôi đã đòi họ mặt trăng vậy ! Nhưng mặt trăng thì không có ở đó và mặt trời thì vẫn đang chờ. Đúng thế ! Tôi lại tiếp tục ngồi chờ trên những bậc thềm của cầu thang lớn dẫn vào chợ lớn ở khu Chợ Lớn rộng lớn.

Khu Chợ Lớn này, giống như khu phố Tàu của chúng ta, nhưng lớn hơn gấp trăm lần, bản hơn gấp trăm lần, và tiêu điều hơn gấp trăm lần. Hãy quên đi những mặt tiền đẹp đẽ, những nhà hàng sang trọng, những biển hiệu sáng choang kiểu Hồng Kông đi. Ở đây, mọi thứ đều xám xịt : đường phố, những bức tường, bầu trời; ngay cả những thùng rác cũng màu xám. Người thì đầy đường, xe máy thì khắp nơi, người Hoa thì ở mọi ngã, hàng hóa thì chất đống. Bởi vì Chợ Lớn không chỉ là một khu phố, nó còn là một trung tâm thương mại khổng lồ.

Không có một mặt tiền nhà nào là không dùng để buôn bán. Ở đây người ta tìm thấy đủ thứ. Từ thứ tệ nhất đến thứ tốt nhất ! Kẹo đủ màu sắc, những kim tự tháp bằng hũ trái cây sậy đủ màu, bánh quy thì tha hồ mà xem ! Trò chơi điện tử lậu, đĩa CD lậu, phim lậu, đồng hồ giả, trang sức không được chứng nhận, đồ điện tử, tivi, đồ sứ, trà, thảo dược, những hũ lạ khác chứa thứ chất lỏng màu vàng nhạt kinh tởm, cỏ cây và rắn chết, quan tài, hoa, dao, dao găm, gậy tàn hình quả lựu đạn. Đủ thứ, tôi nói với các anh đấy !

Trên đường đi, tôi đã bắt gặp mấy cậu bé bằng tuổi tôi, ăn mặc lôi thôi, mặt mũi vội vàng rửa qua loa, đang bán những gói kẹo cao su và bưu thiếp cũ cho khách du

lịch. Bố tôi xua đuổi chúng khi họ tiến lại gần chúng tôi. Một đứa trong số đó, dai nhất, cố nài nỉ mẹ tôi. Cha tôi đẩy thẳng bé ngã nhào vào một đồng thùng rác. Thằng bé đứng dậy, tiến lại gần và nhỏ nước bọt vào mặt cha tôi. Tôi gần như thấy thỏa mãn. Tôi thấy cha tôi rất hung hăng với lũ trẻ con, trai hay gái, mà lang thang khắp các đường phố Sài Gòn. Ông so sánh chúng với lũ chuột.

Cha tôi muốn đuổi theo nó, nhưng chỉ phí công vô ích. Cả bọn đã biến mất trong một tích tắc. Mấy cậu bé đó hiểu thành phố này rõ hơn cha tôi nhiều. Ông chỉ còn cách quay lại và lăm bằm tức tối.

- Chúng là lũ nhãi ranh bản thủ, đầy chấy rận, ông gầm gừ trong khi lại tiếp tục đi, tay khoác mẹ tôi. Còn tôi, tôi lẻo đẻo theo sau một bước. Chúng tôi rẽ qua góc phố. Mấy tên bán hàng lúc nãy đang ở đó, trên vỉa hè bên kia, cười và chỉ tay về phía chúng tôi. Khi chúng tôi nhìn chúng, chúng tụt quần xuống và phô mông ra cho chúng tôi xem. Cha tôi giận sôi người. Còn tôi, tôi bật ra một trận cười to.

Một cái tát vào sau gáy kéo tôi trở lại với nhiệm vụ của một đứa con ngoan ngoãn ngay lập tức. Năm cậu bé đã chuồn nhanh, chen lấn nhau và cười to hơn. Đứa cao nhất trong năm đứa quay đầu lại trước khi biến mất vào

một con hẻm chật hẹp. Nó đã cười với tôi. Tôi không thể ngăn mình gửi cho nó một cái vẫy tay kín đáo. Cha mẹ tôi và tôi, chúng tôi lại tiếp tục cuộc đi dạo đến chợ lớn Chợ Lớn.

Vậy thì hãy hình dung đi, cha mẹ tôi đã quyết định, như một cách để nhấn mạnh cái ngày được cho là đặc biệt này, là đi mua sắm quần áo cho con khi cái bé nhỏ.

Không, nhưng đó chẳng phải là một ý hay hay sao ? Rõ ràng là lúc nào cũng chỉ có nó ! Trời nóng ẩm đến mức giật sạch những sức lực cuối cùng của tôi. Lẽ ra chúng tôi đã có thể thả mòng xuống nước cho mát ! Thay vào đó, chúng tôi đã đi xem hết tất cả các sạp hàng ở chợ Bàn Cờ. Vui thật đấy ! Và vì mẹ tôi không tìm thấy thứ bà ấy tìm, cha tôi và bà ấy đã quyết định không cố nữa và đi thẳng đến chợ Chợ Lớn.

Và đó là nơi chúng tôi đang ở. Và đó là nơi tôi đang ở. Và đó là nơi tôi đang thấy chán. Trời nóng. Tôi khát. Cha tôi mua cho tôi một trái dừa. Ông bảo tôi ở lại đó, một lát thôi, trong lúc họ lên lầu «... xem liệu có tìm được vài bộ pyjama không», mẹ tôi nói. Có thể đoán là cho ai. Tôi cười miễn cưỡng. Họ đi rồi. Tôi chờ. Tôi chờ.

Cha và mẹ lâu quá vẫn chưa quay lại. Tôi nóng, tôi ngột thở trong cái lò hơi này. Tôi cần không khí. Hơn nữa, rõ ràng là tôi đang vướng víu khi ngồi như thế trên cầu thang. Tôi cứ phải đứng dậy liên tục để nhường đường cho những nhân viên giao hàng hung hăng, tay ôm đầy những thùng hàng.

Tôi đã đứng dậy để ra hít thở chút không khí ở sân trong của khu chợ. Hai bức tượng rồng bằng đồng lớn (biểu tượng của sự thịnh vượng ở Việt Nam và khắp nơi ở Đông Nam Á) đặt hai bên một bệ bằng đá cẩm thạch dẫn vào một dãy hành lang dài. Dưới một cây nguyệt quế khổng lồ đang ra hoa, có một cái bàn ọp ẹp và vài chiếc ghế. Tôi ngồi xuống đó.

Bên ngoài thậm chí còn nóng hơn. Nhưng ít nhất ở đó đỡ người hơn. Ở Chợ Lớn, người ta quá vội vã hoặc quá bận rộn để ngồi xuống chỗ râm và dành thời gian hít thở một chút. Hơn nữa, bóng râm thì gần như chẳng có.

Tôi nghe thấy vài tiếng la hét lẫn với những tiếng thở phào nhẹ nhõm phát ra từ quảng trường lớn chạy dọc quanh khu vực chợ Chợ Lớn. Một chiếc xe lam vừa dừng lại. Mọi người chen lấn xung quanh chiếc xe ba bánh vốn đã chật đầy cả chục hành khách. Thông thường, chiếc xe chỉ chứa được bốn người, sáu nếu chen chúc và hy sinh sự thoải mái. Ở đây, chúng ta đang ở

Việt Nam ; vì vậy họ nhét đầy một tá người là chuyện bình thường.

Đó là lúc tôi nhìn thấy nó lần thứ hai. Nó đang cố bán mớ bư thiếp linh tinh của nó cho những người cùng cảnh ngộ, những người cũng chẳng tỏ ra tử tế với nó hơn cha tôi là bao. Nhưng lần này, nó không đáp lại những lời lăng mạ và nó lùi ra xa vài bước, nhường chỗ cho chiếc xe píp píp. Chiếc xe ba bánh rời đi trong một đám mây khói xanh lan tỏa cả vào sân trong của khu chợ, nơi tôi đang ngồi.

Cậu bé bán bư thiếp giờ chỉ còn một mình. Nó nhìn theo chiếc xe lam đang rời xa, khuôn mặt đanh lại, miệng mím chặt vì những lời phẫn nộ, có vẻ như vậy. Những lời mà nó không thốt ra được hoặc nó thà không thốt ra vì một lý do nào đó mà tôi không biết. Từ chỗ tôi ngồi, tôi có thể nhìn nó mà nó không thấy tôi. Thực ra thì cũng không được lâu. Nó bỏ những tấm bư thiếp vào túi. Nó liếc nhìn lên trời, tay che mắt. Rồi nó bỏ đi. Nó không đi nhanh. Nhưng chẳng mấy chốc nó sẽ biến mất trong đám đông và lúc đó, chắc chắn, tôi sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa.

Vậy thì, đừng hỏi tôi tại sao tôi lại đi theo nó, tôi không biết nữa !

11

Tôi đi ngang qua một bãi đỗ xe máy. Hắn ta băng qua đường và tôi thấy mình đứng giữa một dòng xe cộ đông đúc mà tôi không thể nào thoát ra được. Xe cộ chạy tới tấp bên trái, bên phải, len lỏi khắp nơi và tôi thì cứ đứng đó, ngây người, ngốc nghếch như một con bò không có vú.

Cuối cùng, tôi cũng sang được bên kia đường bằng cách đi theo một bà lão người Hoa đang băng qua đường với bước đi thông thả, hai tay ôm đầy những gói đồ, mắt nhìn chăm chăm vào điểm đến với một ánh mắt vô tư. Người bán buu thiếp của tôi đã dừng lại trước một quầy hàng bày bán các sản phẩm vệ sinh cá nhân được đặt trang trọng trước cửa một cửa hàng bán đồ dùng bằng đồng. Khi tôi bước lên vỉa hè, hắn ta lại tiếp tục đi, hai tay nhét túi quần. Bước chân hắn nhanh hơn. Chúng tôi rẽ vào một loạt các con phố, rồi men theo những con hẻm chật hẹp nơi san sát những tiệm sửa xe máy và xe đạp. Ở đâu cũng đông người. Có lúc, tôi mất dấu người bán buu thiếp. Cuối cùng tôi cũng thấy lại hắn ta cách đó chừng ba mươi bước chân, đang tựa vào một cột đèn. Hắn lập tức lại bước đi nhanh. Tôi rẽ trái vào đại lộ Dương Hùng. Tôi bước theo sát hắn và chúng tôi đi

qua ba dãy nhà. Sau đó chúng tôi rẽ trái, vào phố nhỏ Dương Châu.

Tôi đã bắt đầu nhớ tên những con phố chúng tôi đi qua. Tôi phải nghĩ đến đường về, mà thật ra, tôi chẳng mấy bận tâm. Việc theo dõi này là khoảnh khắc tự do đầu tiên tôi cho phép mình kể từ khi đến Việt Nam. Nó mang lại cho tôi một cảm giác tinh tế, vừa sợ hãi lại vừa pha chút cuồng nhiệt, thúc tôi tiến mãi về phía trước, thêm một con phố nữa, thêm một ngõ, một lối đi, một con hẻm nữa. Thế nên thời gian trôi qua rất nhanh.

Giờ đây tôi đang đứng trước một khoảng sân rộng có hàng rào. Trước cổng có một đám đông gần như im lặng, hầu như bất động, dường như đang chờ đợi điều gì đó. Đó là một bệnh viện. Ba cậu bé vượt qua tôi. Một trong ba cậu xô vào người tôi mà không thềm xin lỗi. Tôi quay lại. Tôi nghe thấy tiếng chuông nhà thờ vang lên bên phải mình. Một âm thanh khác lạ ở đất nước của những ngôi chùa này. Tôi chợt nhận thấy mặt trời đã xê dịch trên bầu trời. Trời ơi, có thể là mấy giờ rồi? Tôi nhìn đồng hồ. Biến mất rồi ! Tôi đã bị móc túi mất rồi. Chắc chắn là do một trong ba cậu bé vừa vượt qua và xô vào người tôi. Lũ khốn ! Tôi quay lại nhìn về phía chúng. Tất nhiên, cũng biến mất luôn rồi. Chạy theo chúng cũng vô ích thôi. Mặc dù trông chúng có vẻ

nhỏ con hơn tôi, nhưng chúng có tới ba đứa. Hơn nữa, chúng biết rõ thành phố như lòng bàn tay, còn tôi...

Một cảm giác mệt mỏi sâu sắc tràn ngập trong tôi. Mệt mỏi và cũng đầy lo âu. Như thể tôi vừa đáp xuống một hành tinh khác. Tôi đã mất hết mọi điểm tựa. Trong một khoảnh khắc, tôi thấy khó thở. Nỗi lo sợ làm tôi tê liệt. Tôi hoảng hốt nhìn quanh khắp các hướng. Tất cả những gì tôi thấy chỉ toàn là người : người Hoa hay người Việt, đàn ông hay đàn bà, cao, thấp, trẻ hay già, nhưng tất cả đều xa lạ và đầy đe dọa, như thể họ sắp sửa xông vào tôi. Như thể họ đang chờ đợi tôi trước cái lối vào nhón nháo kia để giết tôi, bắt cóc tôi, nấu chín tôi, ăn thịt tôi. Chết tiệt, tôi sắp phát điên mất thôi !

Người bán bưu thiếp của tôi cũng biến mất luôn rồi. Tôi ở đây, một mình, trơ trọi, bối rối, không biết mấy giờ rồi. Rồi thế giới như ngừng lại. Thành phố trong chốc lát đảo lộn, không còn tiếng ồn, chỉ còn im lặng ; không còn bầu trời, không còn người, không còn hàng rào, không còn sân. Chỉ còn bức tường trắng của bệnh viện và cái đồng hồ to tướng chỉ năm giờ mười. Kinh khủng ! Đã một tiếng rưỡi trôi qua kể từ khi tôi rời chợ Lớn. Chẳng có gì tốt hơn một cơn hoảng loạn để đặt thế giới trở lại đúng vị trí của nó.

Nhưng đừng hỏi tôi đang ở đâu, tôi không biết. Và đừng hỏi tôi làm thế nào để trở lại chợ lớn, tôi cũng không biết nữa. Hơn nữa, đừng hỏi tôi bất cứ điều gì, tôi không còn biết gì nữa, tôi không còn thấy gì nữa, tôi không còn nghe thấy gì nữa ngoài trái tim tôi đập như trống trong một cái hộp cộng hưởng. Và bộ não tôi phóng ra hàng ngàn pháo hoa nổ tung ngay trước mặt tôi.

Cậu phải quay trở lại bước chân của mình thôi. Cậu phải giữ bình tĩnh. Cậu phải thở bình thường. Không có gì nghiêm trọng đâu. Đây có giống như cậu bị lạc giữa rừng sâu. Ở đây là thành phố lớn. Trong một thành phố lớn thì không có gì xảy ra với cậu được đâu. Chỉ cần quay lại bước chân thôi. Từng con phố một. Cậu sẽ tìm lại được đường thôi. Tên con phố đó là gì nhỉ ? Nóng, tôi chắc chắn trong đó có từ Nóng : phố Nóng, đại lộ Nóng. AAAAAhhhhh ! Dương Châu ! Tôi biết mà ! Dương có nghĩa là phố trong tiếng Việt. Phố Châu, đúng như tôi nghĩ. Nó ở ngay gần đây thôi. Rất ổn. Giờ là phía nào nhỉ ? À đúng rồi, bên phải, đằng kia ! Cậu sẽ làm được. Đừng hoảng loạn. Giờ này chắc cha mẹ cậu mới là người đang hoảng loạn đây này. Thôi kệ ! Càng tốt ! Lẽ ra họ phải quan tâm đến cậu chứ. Con phố kia, tôi không nhớ tên. Nhưng có đây những tiệm sửa xe máy. Xe máy ! Phải tìm một con phố đầy xe máy.

Ở đây ! Có đây xe máy. Đứng rồi ! Không thể nào đọc được tên cái con phố chết tiệt kia. Tôi có cảm giác nó ở xa hơn một chút.

Tôi không nhận ra mình nữa. Chắc chắn rồi, cậu chỉ đi qua có một lần và theo hướng ngược lại. Quay lại, quan sát, hít thở, bình tĩnh. Tìm lại các điểm mốc của mình. Tôi không còn điểm mốc nào nữa. Các điểm mốc của tôi tiêu tan hết rồi.

Tôi đã đi bộ hàng giờ, hết chiều này đến chiều khác. Để tìm kiếm, để rồi không thấy, để tuyệt vọng rồi khóc, để rồi đói và khát. Và rồi tôi đổ gục xuống trước cửa một tiệm sách cũ. Đã đóng cửa như hầu hết các tiệm khác. Màn đêm đã buông xuống xung quanh tôi, nhưng tôi đã không nhận ra điều đó vì quá bận tâm việc tìm lại đường đi.

Tôi hẳn đã ngồi đó khoảng mười lăm phút, tự hỏi nên làm gì, khuôn mặt tan nát vì tuyệt vọng. Dù người ta có nói gì đi nữa, dù thế này thế kia, dù là công an ở đây, tôi cũng phải chấp nhận thôi. Một mình tôi sẽ không bao giờ làm được. Và rồi, có lẽ cha mẹ tôi cũng đã tự mình quyết định gọi họ.

Đây rồi, một người vừa đi ngang qua trong chiếc xe màu trắng với chữ màu xanh và vàng. Một xe bus công an. Chỉ cần một cử chỉ là anh ta sẽ dừng lại. Anh ta chạy qua. Kia ! Anh ta phanh lại. Đột ngột, ngay giữa lòng đường. Một gã to lớn như quái vật bước xuống. Hắn nhìn về phía tôi. Chúng tôi cách nhau khoảng ba mươi mét. Tôi không cử động, nhưng tôi quan sát hắn quan sát tôi. Chúng tôi quan sát nhau. Tôi nhận ra hắn, đó là gã quái vật mà tôi đã làm bốn cái nhả mặt sáng nay. Tôi chắc chắn là hắn. Hắn đã theo tôi đến tận đây... Hắn đã thông báo mô tả của tôi cho tất cả công an ở tất cả các tỉnh đồng bằng. Người ta đang truy nã tôi vì tội xúc phạm công an.

Hắn tiến lại gần. Tôi đứng dậy. Tôi nhìn chăm chăm vào hắn. Hắn chỉ tay vào tôi. Hắn chỉ tay vào tôi như hắn đã chỉ tay vào tôi sáng nay. Tôi không thấy mặt lợn của hắn. Tôi chỉ thấy ngón tay to lớn của hắn chỉ vào tôi như một khẩu súng. Hắn đang cầm một khẩu súng. *«Đừng tin bất kỳ công an nào ở Việt Nam. Họ đều tham nhũng. Họ là cộng sản, là những kẻ buôn trẻ con, là đồng hồ... là quái vật, là QUÁI VẬT !»*

Không có thời gian để kiểm tra xem bà ngoại nói có đúng không ! Phải chuồn khỏi đây thôi !

Chỉ trong ba bước chạy, tôi đã thành công bỏ xa gã công an béo múp, kẻ đã nhanh chóng quay lại xe. Hắn cho xe quay đầu, tăng tốc nhưng đã quá muộn. Một chiếc taxi đi ngược chiều, đâm sầm vào xe hắn. Vụ tai nạn không nghiêm trọng, nhưng cũng đủ để vô hiệu hóa kẻ đang truy đuổi tôi, vừa ném chiếc mũ của hắn xuống đất như một dấu hiệu của sự phẫn nộ và bất lực. Tôi cười. Chẳng buồn cười chút nào, nhưng tôi cười. Tôi vẫn còn run vì điều đó.

Định rẽ qua góc phố Trần Hưng Đạo, tôi suýt nữa thì lao vào vòng tay của một người đàn ông cao lớn mặc bộ đồ đen và có tóc mai đã điểm bạc. Tôi nhận ra ông ta ; đúng là ông ta rồi. Đó là người đàn ông mà tôi đã đâm sầm vào sáng nay khi đang cố trốn thoát gã công an béo. Ánh mắt của ông ta còn cứng rắn hơn tôi từng nghĩ khi lần đầu đoán định. Trong đêm, người ta chỉ thấy nhãn cầu trắng ở mắt phải của ông ta, cố định và to một cách dị thường. Người đàn ông này thực sự vạm vỡ hơn so với người Việt Nam bình thường. Cũng mạnh mẽ hơn. Để tránh va chạm, ông ta đã giữ tôi lại bằng cánh tay. Cái nắm của ông ta thật mạnh, gần như đau đớn. Ông ta nhìn tôi với con mắt tốt còn lại : một con mắt nhỏ và đen hõm sâu trong hốc mắt lồi khiến ông trông thật đáng sợ. Có lúc miệng ông mở ra. Tôi tưởng ông sắp nói gì với tôi. Nhưng ông đã không làm thế. Ông buông

tay tôi ra rồi chậm rãi bước đi về hướng con sông.

Tôi không đợi phải thúc giục để rời khỏi nơi đó. Cuộc chạm trán kép vừa đáng ngạc nhiên vừa đáng lo ngại này đã để lại trong miệng tôi một vị đắng. Tôi gần như không còn chút nước bọt nào.

Trời tối. Tôi đi về phía bắc, nam, đông hay tây ; tôi chẳng biết nữa. Buổi tối hẳn là đã khuya lắm rồi và cha mẹ tôi hẳn là đã chết vì lo lắng. Còn tôi, tôi thậm chí không còn sức để sợ hãi. Tôi đã không ăn gì kể từ bữa tối. Lâu lắm rồi ! Và tôi vẫn chưa tìm lại được Chợ Lớn. Tôi đã cố gắng hỏi đường người qua đường. Nhưng họ thậm chí còn không thèm nhìn tôi. Và khi họ chiếu cố ném một cái nhìn về phía tôi, đó là để quát mắng tôi như người ta làm với một kẻ ăn xin quá dai dẳng. Tôi nhanh chóng hiểu ra tại sao khi nhìn thấy khuôn mặt mình in trên cửa kính một nhà hàng. Tôi bản một cách kinh tởm và quần áo của tôi, dù gần như mới, trông như những mảnh giẻ rách thực sự. Tôi đã cố rửa mặt bằng tay áo sơ mi, nhưng chẳng cải thiện được gì ngoài việc chiếc áo sơ mi của tôi trông còn nhàu nát hơn.

Tôi cho tay vào túi và bước vài bước. Tôi có cả đồng giấy tờ trong túi. Giấy tờ ? Tôi rút tay ra thật nhanh. Tôi đang cầm một gia tài. Khoảng năm mươi ba nghìn đồng ! Bạn tưởng tượng đi ! Một gia tài ! Tôi đã quên

mất là mình đang mang một số tiền như thế trên người. Tôi quay trở lại.

Tôi bước vào nhà hàng nơi, vài giây trước, tôi đang quan sát những vật bản trên mặt mình. Tôi ngồi xuống. Một cô phục vụ trẻ tiến về phía tôi. Trước khi vào, tôi đã chỉnh trang lại vẻ ngoài. Tôi gần như có thể ra mắt được. Cô gái nhìn tôi chăm chăm, không biết nên nghĩ gì về vị khách hơi quá khổ này và nói chuyện với cô bằng một chất giọng kỳ lạ.

- Em là việt kiều à ? Cô ấy hỏi tôi với một chút khinh thường.

Vì tôi không biết thuật ngữ việt kiều có nghĩa là gì, tôi trả lời là không ; rằng tôi đến từ Canada, từ Québec cho chính xác. Rằng cha mẹ tôi và tôi đang ở khách sạn đối diện, Phú Thọ. Rằng họ không được khỏe nên không thể đến ăn tối với tôi và họ đã đưa cho tôi số tiền này để tôi đến đây ăn uống trong khi họ nghỉ ngơi trong phòng.

Cô gái nhìn tôi với vẻ hoài nghi. Khi tôi cho cô ấy xem gia tài của mình, cô ấy đứng thẳng dậy và mang cho tôi món súp cùng ly trà đá mà tôi đã gọi. Cô ấy đặt đĩa lên bàn và bỏ đi không một cái nhìn dành cho tôi. Tôi ăn, ý tôi là, tôi ngẫu nhiên bát súp và ừng ực nốt ly

trà trong chưa đầy năm phút. Tôi đẩy cái đĩa ra, hơi no một chút. Tôi chuẩn bị trả tiền thì tôi thấy anh ta, ngay trước mặt tôi, ở bên kia tấm kính rộng. Anh ta cười với tôi. Tôi phải vươn cổ ra để đảm bảo rằng đúng là người bán bưu thiếp của tôi.

Tôi chưa bao giờ hạnh phúc đến thế khi gặp một khuôn mặt quen thuộc trong đông khuôn mặt thù địch và chán nản mà tôi đã bắt gặp suốt ngày dài kinh khủng này. Anh ta, anh ta sẽ đưa tôi về với cha mẹ tôi. Anh ta, anh ta sẽ đưa tôi trở lại con đường đến chợ lớn Chợ Lớn. Tôi chắc chắn rằng cha mẹ tôi vẫn còn ở đó và đang tuyệt vọng tìm kiếm tôi. Biết đâu, anh ta đã tìm thấy họ và họ đang ở đó, với anh ta, trên vỉa hè. Anh ta ra hiệu cho tôi đến chỗ anh. Tôi đã đứng dậy khỏi ghế và chạy ra phố.

Cô phục vụ thấy tôi chạy ra. Cô ấy chạy theo sau tôi, vẫy một mẫu giấy trên tay.

Tôi đứng trước mặt anh. Tôi cười với anh, anh cười với tôi. Anh đưa tay ra. Tôi đưa tay mình ra. Anh nắm chặt lấy nó và kéo tôi chạy theo sau anh.

- Đến đây ! Không phải lúc để lê mê ở đây.

Cô phục vụ đã đuổi theo chúng tôi. Cô ấy gào thét hết cỡ

- Dừng lại, mấy đứa vô lại ! Giống loài sát nhân ! Đồ sâu bọ ! Mấy người sẽ trả tiền bữa tối này cho tôi phải không ?

- Anh ăn cú đi, đồ con bò ! Bạn tôi hét lên với cô ấy và cười to.

Tôi thấy cô gái đứng sững giữa vỉa hè, mặt đỏ bừng vì một cơn phẫn nộ. Tôi sẽ không chuyển ngữ những lời lẽ ít nhất là rất thô tục mà anh bán bưu thiếp của tôi đã ném vào cô ta cho các bạn nghe. Anh kéo tôi đi, sau một màn chạy bạt mạng, vào sâu trong một con hẻm có ánh đèn, nơi giờ đây chúng tôi có thể di chuyển bằng cách đi bộ, cốt để lấy lại hơi thở sau màn chạy điên cuồng đó.

Cuối cùng chúng tôi dừng lại trước một hàng rào lớn. Một cú đá, anh ta dịch tám ván đi. Chúng tôi bước vài bước trong màn đêm đen kịt. Tôi cảm thấy có cục gì đó lướt qua giữa hai chân mình.

- Coi chừng đấy ! Anh ta ném cho tôi một câu. Ở đây đây chuột và chúng không quen biết anh đâu.

Tôi rùng mình ghê tởm.

- Chuột là những sinh vật nhỏ bé dễ thương nếu chúng biết anh và anh không làm phiền chúng. Nhưng nếu anh là người lạ và không may giẫm phải đuôi chúng, tất nhiên chúng có thể cắn anh. Và lúc đó, chào nhé, chúc mừng anh gặp rắc rối rồi ! Bệnh dại, sốt rét, dịch hạch, viêm não. Anh được chọn bệnh đấy, nhưng là chúng chọn cho anh thôi.

Anh ta kể chuyện đó như không có gì xảy ra trong khi bước những bước dài. Còn tôi, không biết phải đặt chân xuống đâu và mỗi bước đi thực sự là một chiến dịch rà phá bom mìn.

- Đừng có cuống lên mà tránh chúng. Đi bình thường đi. Chúng sẽ tránh anh thôi, anh bán bưu thiếp của tôi khuyên, người vừa dừng lại vài bước phía trước tôi.

Anh cúi xuống và dường như nắm lấy thứ gì đó. Anh làm một cử chỉ hướng lên trên. Tôi nghe thấy âm thanh như tiếng vải bạt bị kéo đi.

- Chào mừng đến chỗ của tôi ! anh ta nói với tôi bằng một giọng vang vọng. Anh lại cúi xuống và thắp sáng một hộp thiếc to đựng đầy dầu, trong đó một ngọn bấc đen xì đang nổi lên bèn. Ngọn lửa nhỏ chập chờn, vuron lên, vũng vàng rồi duỗi ra nhẹ nhàng. Chẳng mấy chốc, tôi khám phá ra bên trong một chỗ trú tạm bợ

được trang bị kỳ lạ bằng đủ thứ linh tinh, nhưng có vẻ rất thoải mái và ngụ trị một sự sạch sẽ kỳ lạ. Chẳng có thứ gì vứt bừa bãi. Mọi thứ được sắp xếp gọn gàng. Trái ngược với những gì người ta có thể mong đợi, nó không hôi thối. Có hai tấm chăn trên một tấm thảm dày bằng bìa carton.

- Có một cái cho anh đây ! Anh ta nói và nheo mắt với tôi. Tôi vớ được nó ở chợ Dân Sinh chiều nay. Chắc là tôi có linh cảm rằng mình sẽ có khách.

Chúng tôi ở một mình. Một lúc tôi sợ mình sẽ bị mắc kẹt giữa một lũ trẻ đường phố hung hãn. Anh ta cảm nhận được sự bối rối của tôi.

- Đừng sợ ! Tôi sống một mình. Không ai vào đây nếu tôi không mời. Với lại phần còn lại của gia đình vẫn đang đi làm.

- Anh có gia đình à ?

- Anh nghĩ gì ? Bọn tôi không phải dã man đâu ! Tôi sống một mình nhưng có người bao quanh. Gia đình, chỉ có thể thôi ! Nhưng mỗi người có chỗ của mình mà mỗi người tôn trọng. Và đây, là chỗ của tôi. Anh không thấy đây, nhưng xung quanh đây có khoảng mười chỗ trú. Có chỗ của Liêm, Thanh, Sony và Thuận đằng kia.

Và phía bên kia, là của Khanh, Hoa, Sĩ, Lưu, Đức và Hoàng.

- Mỗi người họ đều có một chỗ trú như của anh à ?

- Đừng tin thế, người bạn kỳ lạ của tôi cười thầm. Mỗi người một kiểu. Với lại chỗ trú của họ chắc phải nhỏ hơn của tôi. Điều đó, phải là người trong gia đình.

- Tại sao ?

- Bởi vì tôi là Cha của họ !

- Cha của họ ?

- Cha của họ, nếu anh thích thế hơn.

- Tôi biết Cha nghĩa là gì. Nhưng anh không hơi trẻ quá để làm Cha của họ sao ?

Người bạn tôi bật cười to đến nỗi suýt làm đổ hộp dầu.

- Nhưng đừng tin vào vẻ bề ngoài, anh ạ. Tôi già hơn những gì vẻ ngoài khiến người ta nghĩ. Tôi mười ba tuổi theo như người ta nói. Tôi, tôi chẳng biết. Có thể hơn, có thể kém. Và ở đây, tôi là một Cha rất trẻ. Nhưng không phải là một Cha như cha của anh. Một Cha, đó là một người bảo vệ, một người che chở, một thủ lĩnh

gì đó ấy mà ! Tôi bảo họ đi đâu, làm gì và khi nào quay về. Tiền kiếm được của mỗi người được gom chung và chi tiêu cho gia đình tùy theo nhu cầu và dịp. Và chính tôi quyết định ai được vào hoặc không được vào gia đình và thậm chí ai ra đi và ai ở lại. Đôi khi, phải vứt bỏ một thành viên vô dụng, một người bệnh mà chúng tôi bỏ lại trên bậc thềm bệnh viện. Chúng tôi không có thời gian để chăm sóc người bệnh. Phải sống sót và chiến đấu để sinh tồn. Chỗ ở ở đây bị thêm muốn bởi khoảng mười gia đình khác, với những Cha già hơn tôi nhiều. Những người đó là nguy hiểm nhất. Khi người ta làm Cha quá lâu, những người khác không tôn trọng mình nữa vì họ nghĩ mình chỉ giỏi làm mỗi việc đó và gia đình cần mình nhiều hơn là mình cần gia đình. Thế nên những Cha già, những người quá già, họ phải liên tục chứng minh rằng họ vẫn còn phong độ. Rằng họ vẫn kiểm soát. Họ tìm mọi cơ hội nhỏ nhất để tấn công các gia đình khác, cốt để tỏ ra mình mạnh nhất, mình vẫn còn phong độ. Khi người ta là một Cha, phải biết rút lui đúng lúc và cho mọi người thấy mình giỏi giang hơn con đường phố. Phải biết khiến người khác tôn trọng. Anh hiểu chứ ?

Tôi ra hiệu đồng ý.

- Anh thực sự định trả tiền cho con khờ đó ở quán ăn à ?

Tôi không dám trả lời có với anh ta, vì biết thế không phải là câu trả lời đúng, nhưng để nói không với anh ta, vẫn còn một khoảng cách. Nhưng anh ta đã đoán ra.

- Ừ thì không được. Đó là quy tắc đầu tiên anh phải nhét vào đầu nếu anh muốn sống sót trên đường phố. Đừng bao giờ trả tiền cho thứ anh không bắt buộc phải trả. Và anh không bao giờ bắt buộc phải trả bất cứ thứ gì. Thế nên anh đừng bao giờ trả tiền. Hiểu chưa ?

Tôi không cảm thấy bắt buộc phải trả lời anh ta vì đó không thực sự là một câu hỏi, mà đúng hơn là một khẳng định dưới dạng câu hỏi, nếu bạn hiểu ý tôi muốn nói. Người bạn của tôi, như anh ta thích gọi tôi, vừa thấp lên một cái bếp lò tự chế. Anh đun sôi nước trong một cái xoong đồng tuyệt đẹp. Anh có vẻ rất tự hào về nó.

- Cái xoong đẹp nhỉ ? Tôi vớ được nó ở cửa hàng Lưu Lang. Nó ở sau nhà thờ lớn. Một cửa hàng rất sang trọng. Mạo hiểm lắm mới dám mò vào đó. Chúng tôi không có quá ba phút để mua sắm. Nơi đó được giám sát rất chặt. Bị phát hiện nhanh lắm. Camera với đủ thứ. Chúng tôi cá cược lớn ở đó. Nhiều cậu bé đã bị bắt và

mục nát trong tù. Nhưng khi thành công, đó là sự công nhận tối cao. Các Cha khác đối xử với anh bằng sự tôn trọng. Và rồi, đối với gia đình, đó là một chút uy tín hơn và sự bình yên được đảm bảo trong vài tháng.

Anh lấy ra hai tách bằng sứ mỏng, trang trí hoa hồng và được viền vàng lộng lẫy.

- Tôi cũng lấy chúng ở cùng một chỗ. Đẹp nhỉ ! Sang trọng ! Lần đó, tôi suýt nữa thì bị bắt. Nhưng tất cả những gì những người bảo vệ nhìn thấy, là cái mông con bò cái của tôi ! (Cụm từ cuối cùng khiến anh ta bật cười to.) Tôi chỉ lấy chúng ra khi có khách. Dù sao thì chúng ta cũng phải biết sống.

Ngồi trên gót chân, anh nheo mắt với tôi giữa một nụ cười rạng rỡ. Anh lấy ra một túi và thêm trà vào một ấm trà sứ Trung Quốc thực thụ.

- Anh có thể ngồi trên giường nếu muốn. Tôi không ăn thịt anh đâu. Và với anh, tôi sẽ không làm Cha của anh, chỉ là thằng bạn của anh trong khoảng thời gian chuyện này kéo dài thôi. Nếu những đứa khác hỏi anh, anh đừng trả lời gì cả. Anh chỉ nói chuyện với mình tôi thôi. Anh có anh/em trai không ?

- Không !

Tôi suýt nữa đã trả lời rằng tôi có một em gái, nhưng kịp thời lấy lại bình tĩnh.

- Vậy thì, tôi là anh/em của anh.

Tôi ngồi xuống, hơi ngạc nhiên trước diễn biến bất ngờ của sự việc. Lại lòng thay, chiếc giường lại rất thoải mái. Tôi tranh thủ để mắt dạo khắp mọi góc ngách.

Thì ra, cuộc sống của một đứa trẻ đường phố là như thế này đây ! Vì đúng là nó đang diễn ra như vậy. Người bạn của tôi là một trong những đứa trẻ đường phố mà người ta nói nhiều trong các cảm nang du lịch mà ba bắt tôi đọc trước chuyến đi của chúng tôi, một trong hàng ngàn đứa trẻ khác mà chúng tôi đã thấy lang thang quanh các cửa hàng và quán sạp kể từ khi chúng tôi hạ cánh xuống Sài Gòn. Nhưng không có một băng nhóm trẻ con nào cả. Chỉ có hai chúng tôi. Điều đó, nỗi sợ bị một bọn trẻ bắt cóc để tống tiền cha mẹ tôi của tôi đã tan biến. Nhưng hy vọng của tôi cũng tan theo. Người bạn của tôi ở một mình, hoàn toàn cô đơn. Không một bóng dáng nào của cha mẹ tôi trong khu vực. Người bán bưu thiếp của tôi thấy mặt tôi bỗng xịu xuống. Nó tiến lại gần.

- Anh không định khóc đấy chứ ? Anh ở đây tốt hơn nhiều so với ở ngoài đường, tôi đảm bảo với anh. Anh

sẽ không lạnh. Đừng sợ ; ở đây không có rận rệp. Ga trải giường gần như sạch sẽ và chăn của anh thì mới tinh. Anh còn muốn gì hơn nữa ? Anh may mắn đấy. Đêm nay, người ta không báo có mưa. Bởi vì khi trời mưa, tụi tôi thường bị ngập đến chân và rồi phải xây dựng lại mọi thứ và phơi khô hết. Khổ sở lắm ! Phải giặt tất cả quần áo. Không có lựa chọn nào khác. Tụi tôi đi đến tiệm giặt là. Và rồi ở đó, phải trả tiền. Không có lựa chọn nào khác. Đủ để anh chán ghét cuộc sống. Và rồi sau đó, phải tìm những tấm bìa carton khác cho giường ; không hề dễ dàng chút nào. Tôi, tôi đã cách ly chúng bằng những tấm nhựa lớn mà tôi đã lấy trộm được từ chỗ ở của lão Bình vào cái ngày người ta phát hiện ra lão chết. Nhưng đôi khi, mấy tấm nhựa không đủ. Lão Bình không già lắm đâu. Hai mươi lăm, có lẽ ba mươi tuổi. Tôi không biết. Nhưng tiền tụy và cái đầu không được tỉnh táo lắm nếu anh hiểu ý tôi muốn nói. Dù sao thì, ba mươi tuổi là rất già khi sống trên đường phố. Phải tìm chỗ ẩn náu trước tuổi hai mươi, nếu không anh chết.

Nó im lặng một lúc, vừa đủ để tắt bếp lò và đổ nước sôi vào ấm trà xinh xắn có hoa văn Trung Hoa, nơi nó đã bỏ vào vài lá trà. Rồi nó lại tiếp tục.

- Tôi, tôi sẽ không chết trên đường phố. Tôi có kế hoạch của tôi. Tôi sẽ đi làm mại dâm, kiếm rất nhiều tiền và lại không quá mệt mỏi. Mọi chuyện đều diễn ra trên một chiếc giường sạch sẽ. Anh dành phần lớn những đêm của anh trong những khách sạn tốt hoặc ở nhà những người đàn bà giàu có. Tôi sẽ nhét đầy túi tiền từ lũ Mỹ già đầy tiền mặt và đầy hối hận và rồi, khi tôi giàu, tôi sẽ mua một cửa hiệu trong khu Nguyễn Huệ. Đàn ông, đó là điều tốt nhất. Họ xấu hổ và họ trả tiền tốt hơn. Họ sợ scandal kinh khủng. Thế nên, họ để anh yên. Nhưng từ giờ đến lúc đó, tôi phải kiếm được một mái nhà và dọn đến ở đó. Một mái nhà, nó khô ráo hơn một nền đất bùn. Một mái nhà, hiếm lắm. Nhưng nó sang trọng hơn khi anh dẫn những khách hàng đầu tiên về đó ; những người mà anh tập tành với họ... Tôi đã để ý một chỗ rồi. Tôi phải chiều ông chủ nhà. Tôi chưa sẵn sàng. Với lại lũ trẻ vẫn cần tôi. Đó là một gia đình tốt. Nó kiếm đủ tiền để sống. Trong một năm nữa, có lẽ hai năm. Không được chần chừ quá lâu để đi làm mại dâm. Anh sẽ nhanh chóng quá tuổi nếu không cẩn thận. Tôi cũng phải có một ít lông, một ít thôi, không quá nhiều ; để cho có vẻ nghiêm túc. Rồi sẽ thấy... Anh muốn uống trà không ?

Anh ta rót trà cho tôi vào một trong những chiếc tách có hoa mà nó rất tự hào rồi nhìn tôi chăm chú. Anh ta có điều gì đó muốn nói với tôi. Mắt anh ta sáng đến nỗi tôi tưởng anh ta đang khóc.

- Còn anh, anh có một gia đình tốt à ?

- Ừ ! Đủ tốt để muốn tìm lại họ dù thế nào đi nữa.

- Ngày mai sẽ tính.

Anh quay mắt đi. Anh uống một ngụm trà, vẫn ngồi trên gót chân. Sự im lặng kéo dài một lúc. Cuối cùng, anh quay lại và hỏi tôi bằng một giọng gần như thô lỗ.

- Anh nói anh có một gia đình tốt và tôi sẵn sàng tin anh. Trong trường hợp đó, anh may mắn đấy. Tất cả trẻ con, ở đây, sẽ nói với anh như vậy. Không có đứa nào là không mơ ước có một gia đình như của anh và sống như những người giàu. Nhưng anh là một việt kiều, nhìn quần áo và giọng nói của anh là biết.

- Việt kiều là gì ? Anh là người thứ hai gọi tôi bằng cái tên đó.

- Một việt kiều, là một thằng đào ngũ khôn nạn ! Một trong những tên khốn đã bỏ đất nước khi khó khăn và giờ quay về với túi tiền đầy ắp và nhìn tui tôi như thể

tụi tôi là cút. Đó là một việt kiều. Còn anh, anh là con của một việt kiều. Anh được sống sướng và anh không hiểu cái may mắn mà anh có. Ở đây, tụi tôi có một câu tục ngữ : đừng có giật râu mèo nếu anh không muốn bị nó cắn.

- Tôi có giật râu mèo đâu !

- Ồ không ? Vậy tại sao anh rời chợ Chợ Lớn ? Tại sao anh đi theo tôi ?

- Anh biết tôi đi theo anh ? Anh biết từ đâu à ?

- Tôi biết từ lúc bắt đầu. Trong gia đình này, tụi tôi biết hết tất cả.

Tôi không biết trả lời thế nào. Thực ra, tôi không biết điều gì đã thúc đẩy tôi đi theo anh ta. Nhưng, tối nay, tôi mệt mỏi đến nỗi tôi không cảm thấy chút hối hận nào. Vì vậy, tôi nhìn nó một lúc lâu nữa khi anh ta đang uống trà, ngồi xồm trên gót chân giống như những người bán hoa ở chợ Đà Lạt. Những người bán hoa ở chợ lớn Đà Lạt có thể ngồi xồm như vậy cả ngày mà không thấy mệt.

- Còn anh, anh có một gia đình không ? Ý tôi là một gia đình thực sự, cuối cùng tôi hỏi anh ta.

Anh ta vẫn im lặng uống trà và câu hỏi của tôi không được trả lời. Khi uống xong trà, anh ta rửa bát trong một chậu nước xà phòng. Anh ta lấy ra một chai lớn xà phòng Ivory. Sự xuất hiện bất ngờ của chai xà phòng đáng ngạc nhiên này khiến tôi bật cười. Tôi lấy chiếc khăn lau mà người bán bưu thiếp của tôi đưa cho và bắt đầu lau chảo và tách. Mùi y hệt như mùi khi tôi rửa bát ở nhà. Có một cái gì đó thật an ủi trong tất cả những điều này.

- Thế là, anh đã gặp Khỉ Đột rồi à ?

- Khỉ Đột ?

- Ừ ! thằng công an mập ú trong chiếc xe hơi trắng xinh xắn của hắn.

- À ừ !

- Coi chừng đấy ! Hắn ta xấu lắm, Khỉ Đột đấy ! Một con khôn ! Tránh xa hắn ra.

Tôi không nói gì, nhưng trong lòng thì không nghĩ vậy. Làm sao thằng bạn, người bán bưu thiếp của tôi có thể biết được cái tên Khỉ Đột đang tìm tôi ? Tôi quyết định sẽ không hỏi nó bất cứ điều gì.

Sau khi rửa bát, chúng tôi nói chuyện đủ thứ, về cuộc sống của tôi ở Québec, về tuyết, về lễ Giáng sinh. Nhưng tôi không nói với nó một lời nào về dự định nhận con nuôi. Có một lúc, anh im lặng. Anh dường như đang suy nghĩ. Hay đúng hơn, anh dường như đang thăm thú một thế giới nội tâm, có lẽ là những ký ức. Tôi không biết.

- Tôi đã từng có một gia đình. Rồi một buổi sáng, tôi không còn gia đình nữa. Cha và mẹ tôi đã bỏ đi mất. Tôi ở lại một mình với anh trai Thuận, hơn tôi sáu tuổi. Lúc đó tôi tám tuổi. Tôi thậm chí không còn nhớ rõ khuôn mặt của cha hay mẹ tôi nữa. Dù sao thì, tôi cũng ghét họ. Và rồi, để sống sót ở nơi này, phải quên hết mọi thứ và hy vọng tất cả... Thuận đã đi bán dâm để chúng tôi có thể sống sót. Nhưng anh ấy không biết cách làm... Không biết phải đi đâu hay tìm khách như thế nào. Anh ấy đã gia nhập một gia đình. Một gia đình xấu. Chúng tôi đã sống ở đó ba năm. Anh trai tôi lúc nào cũng làm nghề bán dâm ở đó. Rồi một ngày, anh ấy biến mất. Anh trai tôi không sinh ra để sống trên đường phố. Anh ấy không có những gì cần thiết để sinh tồn. Không ! Anh ấy không biết cách... Còn tôi, khi tôi đi bán dâm, tôi sẽ biết cách... Vào thời điểm đó, tôi cũng biến mất. Gia đình đó đã bán tôi và anh trai tôi...

Anh quay mặt về phía tôi. Trong mắt anh là nỗi buồn, sự phần nộ và quá nhiều sức mạnh.

- Tôi không bao giờ gặp lại anh trai mình nữa. Tôi không hề có ký ức gì về những gì đã xảy ra sau khi chúng tôi bị bán cho ai đó mà tôi không biết. Tất cả những gì tôi biết, đó là một buổi sáng tôi thấy mình nằm trên vỉa hè với vết sẹo dài trên lưng, một hộp thuốc và một triệu đồng trong túi. Anh tưởng tượng được không, một triệu đồng ! Tôi trở thành triệu phú lúc mười tuổi! Nhưng người ta không sống lâu được với một triệu đồng khi ở trên đường phố... Tôi đã tìm anh trai tôi rất lâu. Rồi một buổi sáng, tôi hiểu ra rằng tôi sẽ không gặp lại anh nữa. Thế là, tôi ngừng tìm kiếm. Tôi quay trở lại chỗ gia đình đó. Tôi đã giết tên Cha. Hắc tên là Hùng, gã đó. Tôi đã đốt hết tất cả các sào huyệt. Đã ba năm trôi qua rồi và người ta vẫn còn bàn tán về nó ở tất cả các gia đình ở Sài Gòn. Hùng bị tất cả các Cha khác ghét. Không ai thương tiếc hắc. Và rồi tôi, người ta để tôi yên. Người ta sợ tôi, vì tất cả các Cha đều biết tôi biết cách giết người... Tôi đã tự tạo lập cho mình một gia đình riêng. Và khi lão Bình già chết, tôi đã chiếm lãnh thổ. Ở đây, giờ là lãnh thổ của gia đình tôi... Sau đó, tôi tìm chỗ ẩn náu cho cả gia đình mình ; tôi bán mình cho một Cha lớn. Đó là điều phải làm để có sự bình yên. Hắc là Cha lớn nhất Sài Gòn. Hắc tên là Trí.

Hắn chạy xích lô cho khách du lịch. Tôi biết hắn vì hắn cũng là Cha lớn của gia đình cũ của tôi. Cái gia đình đã bán tôi và anh trai tôi. Nhưng hắn không biết chuyện đó. Thường xuyên, hắn nhắc đi nhắc lại với tôi rằng việc anh trai tôi biến mất đã làm hắn buồn thế nào. Hắn nói rằng hắn quý tôi. Mỗi tuần, tôi trả cho hắn tiền thuê và hắn để tôi yên. Đổi lại khoản tiền đó, hắn bảo vệ gia đình. Thế là công bằng.

Khoảng lặng sau đó rất nặng nề. Anh đã nói rất nhiều, thằng Cha nhỏ của tôi, nhưng anh không nói hết mọi chuyện. Không phải điều gì cũng nói được với một người xa lạ. Nhưng tôi biết, tôi thấy. Anh không nói ra, nhưng tôi tưởng như nghe thấy thế giới nội tâm của anh đang gào thét rằng anh đã muốn có được cơ hội như tôi biết bao ; anh đã ước ao có một gia đình thực sự biết nhường nào. Anh lấy từ trong một chiếc hộp ra một vật và đưa cho tôi.

- Đây, của anh !

- Đồng hồ của tôi ! Làm sao đồng hồ của tôi lại đến tay anh được ?

- Tên anh là gì ? nó hỏi tôi như một lời đáp lại.

- Thịnh !

- Tôi, tên tôi là Trần Quân. Nhưng ở đây, người ta gọi tôi là Cửu Long. Đó là cái tên tôi muốn người ta nhớ đến khi nói về tôi : Cửu Long.

12

Đó là cách cuộc gặp gỡ đầu tiên của tôi với Cửu Long diễn ra. Cái tên kỳ lạ đó đã gây ấn tượng mạnh cho tôi. Chín Ròng, thật không tầm thường chút nào ! Anh toát lên sức mạnh và khiến người ta phải kính nể. Nhưng tôi không hề biết về nguồn gốc của cái tên đó. Tôi không biết rằng thực ra đó là biệt danh người ta đặt cho con sông gần nơi anh sinh ra : sông Mê Kông.

Còn tôi, tới hôm đó tôi chẳng dám làm gì to tát. Dù sao, sự có mặt của tôi bên cậu bé đó cũng đã có tác dụng làm dịu đi những nỗi lo âu rõ rệt nhất của tôi. Những cuộc nói chuyện của chúng tôi đã khiến tôi quên đi, một lúc, rằng tôi đã lạc lối và cô đơn trên đời. Một thứ ít nhất đã được giải quyết : tôi không còn đói nữa. Nhưng tôi kiệt sức và tôi đã ít chú ý đến những gì xảy ra sau đó.

Các thành viên trong gia đình đã trở về từ ngày làm việc của họ vào lúc hơn chín giờ. Họ tụ tập trong sào huyệt của Cửu Long. Họ lần lượt nhìn chăm chăm vào tôi. Cửu Long, không mất thời gian liếc nhìn tôi lấy một cái, cũng không bận tâm giải thích sự có mặt của tôi với các cậu bé của nó, chỉ đơn giản nói bằng một giọng thờ ơ : «Nó là anh em của tôi.» Thế là đủ để xoa dịu sự tò

mò của họ về tôi. Tôi bị ấn tượng bởi uy quyền toát ra từ người bạn đồng hành của tôi. Đối với những cậu bé này, đa số không quá mười ba hay mười bốn tuổi, phần lớn dưới mười tuổi, nó thực sự đại diện cho một thủ lĩnh ; hơn thế nữa, một người cha, Cha của chúng. Và đó là cách chúng nhìn anh, với sự tôn trọng và tình yêu thương, vâng, đúng vậy, với tình yêu thương con cái đặc biệt giàu ý nghĩa ở Việt Nam. Một Cha giải thích, ra lệnh, trừng phạt và an ủi. Tôi thấy ấn tượng khi thấy anh phân phát những lời khen ngợi và khiển trách, đặc biệt là thấy anh an ủi đứa trẻ này, đứa nhỏ nhất trong bọn.

Không hơn sáu tuổi, tôi dám chắc. Nó bị một bà già tát vào mặt, bà ta xé áo nó và xô đẩy nó. Nó khóc. Rồi ràng là nó đã sợ hãi. Cửu Long cho nó một cái áo khác. Rồi thấy món quà đó không thể xoa dịu nỗi buồn của đứa trẻ, anh bế nó lên, đung đưa. Đứa trẻ ngủ thiếp đi trong vòng tay anh. Ngay trước đó, Cửu Long đã nói với nó : «Ngày mai, con yêu, con sẽ không đi làm. Con ở lại với cha và chúng ta sẽ đi Chợ Lớn tìm cho con một cái áo vừa ý và một ít quà ngọt.»

Đứa trẻ đã mỉm cười. Cửu Long đứng dậy và đi đặt nó nằm trên một chiếc giường nhỏ mà tôi đã không nhìn thấy, và dù vậy nó vẫn ở đó, ngay bên phải, phía sau

chiếc giường carton lớn. Trên giường, tôi để ý thấy một chiếc chăn ấm áp, xinh xắn, có họa tiết Chuột Mickey. Chiếc giường trẻ con đó trông gần như thoải mái. Lập cuộn tròn người trên đó và ngủ ngay lập tức.

Tôi đã để ý thấy Cửu Long không dùng từ mua khi đề nghị với đứa bé sẽ kiếm cho nó một cái áo mới theo ý thích của nó. Cậu ấy dùng từ *tìm*. Cửu Long, gia đình, và có lẽ tất cả trẻ em đường phố đều như vậy, chúng không bao giờ mua bất cứ thứ gì : chúng tìm. Hơn nữa, phần tiếp theo của buổi họp mặt bắt đầu bằng những lời này.

- Thế nào, Liêm ! (Đó là cậu bé lớn tuổi nhất trong gia đình, dù sao thì cũng là cao nhất, với nốt mụn trứng cá rất rõ ; thật ra là một cậu bé khờ khạo và gầy, rất gầy) anh tìm được gì ?

Kể từ lúc đó, tôi mất hứng thú với những gì đang diễn ra trong căn lều. Lúc đầu là vì ý tứ, sau đó là vì thiếu quan tâm.

Khuôn mặt cha tôi, khuôn mặt mẹ tôi lại ám ảnh suy nghĩ của tôi. Tôi tự hỏi liệu một ngày nào đó mình có tìm lại được họ không. Tôi tự trách mình đã không chú ý hơn đến nhà của bà dì tôi : hình dáng, màu sắc, và nhất là địa chỉ, ít nhất là tên con phố. Nhưng lúc đó tôi

đã quá tức giận, và tôi đã quá bận tâm với tâm trạng của mình đến nỗi chẳng thiết tha gì nữa. Tôi tự trách mình vì sự ích kỷ, vì tính khí xấu của mình trong mười ngày qua ; vì sự ghen tị không kiểm soát được đối với một cô bé chẳng làm gì tôi mà tôi lại độc địa gọi là con khỉ gió. Tôi biết mình chỉ cần một chút thiện chí là có thể yêu quý nó. Nhưng tôi đã từ chối làm điều đó. Tôi đã tỏ ra vô cảm với một đứa trẻ đã, nhiều hơn tôi rất nhiều và trong một khoảng thời gian ngắn hơn rất nhiều, tích tụ đủ nỗi đau cho cả một đời người. Trong khi tôi...

Gia đình chia tay nhau một giờ sau khi ăn xúc xích và cơm mà Cửu Long đã chuẩn bị cho họ. Tôi từ chối một phần. Người ta đánh thức đứa bé dậy và chính Cửu Long đã phục vụ bữa ăn cho nó trong một cái bát đẹp trang trí hình Charlie Brown trong tư thế chơi bóng chày. Cậu ấy giúp nó cắt xúc xích và thêm vài nhánh súp lơ xanh vào phần cơm của nó.

- Em phải lấy sức mà, Lập. Ăn đi !

Đứa bé mỉm cười với anh bất chấp giấc ngủ đang làm trĩu nặng đôi mí mắt. Sau đó, Cửu Long tắm rửa cho nó, mặc cho nó một bộ pyjama (điều hiếm thấy ở Việt Nam nơi hầu hết trẻ em ngủ chỉ mặc mỗi quần đùi). Anh đắp chăn cho nó trên giường. Rồi anh kể cho nó nghe một câu chuyện về công chúa, sau đó đứa bé lại thiếp đi.

Một người mẹ chu đáo cũng không thể làm tốt hơn thế.

- Tôi tìm thấy nó dưới một đồng rác cách đây hai tuần, bạn tôi tìm sự sau khi đưa bé ngủ lại. Chỗ đó gần kênh Trần Xuân, ở quận bốn. Nó bẩn thỉu, đói khát. Trên người chỉ có mỗi cái quần đùi còn bẩn hơn cả nó. Tôi đợi cả ngày để xem có ai đến đón nó không, dù tôi biết rất rõ là sẽ chẳng có ai đâu. Khi màn đêm buông xuống, tôi đưa nó về gia đình... Nó ngủ với tôi. Nó sẽ là một cậu bé ngoan, nếu nó vượt qua được nỗi sợ hãi của mình. Nhưng trước hết, nó cũng phải học nghề. Khi học được nghề rồi, có lẽ nó sẽ trở thành một tay Cha giỏi. Ai mà biết được ! Có thể nó sẽ tìm được một gia đình thực sự muốn nhận nuôi nó. Nó còn trẻ. Nó rất đẹp trai. Tôi hy vọng nó sẽ sống được mà không phải làm điếm. Làm điếm khó lắm. Nhưng nếu nó phải trải qua chuyện đó, thì nó sẽ có sức mạnh để làm. Nó sẽ sống sót. Ít nhất tôi có thể cho nó điều đó.

Lúc đó, tôi tự hỏi liệu Cửu Long có đang bộc lộ những nỗi ám ảnh, nỗi sợ hãi riêng của chính mình thông qua tất cả những hy vọng mà anh đặt vào cậu bé non nớt mà anh hầu như không quen biết này hay không. Có lẽ, chắc chắn là một chút, anh đang khóc cho chính mình mà không rơi nước mắt. Nhưng những lời anh nói thật cảm động và chúng làm tăng thêm cảm giác tội lỗi của

tôi. Cửu Long biết cảm thông với người khác, anh chu đáo như một người mẹ đối với nhu cầu của một đứa trẻ mà anh không quen biết, trong khi tôi chỉ thể hiện sự khinh miệt đối với một sinh linh sắp trở thành em gái tôi.

Mặc dù rất quý trọng người bạn mới của mình, tôi vẫn không thể ngăn mình nghĩ rằng có lẽ Cửu Long không hành động vì lợi ích tốt nhất của đứa trẻ. Bởi vì nếu quả thật điều tốt nhất có thể xảy ra với Lập là được một gia đình người Việt tốt bụng nhận nuôi, vậy thì tại sao Cửu Long không đơn giản dẫn nó đến một trại mồ côi ? Sau rốt, quả thật Lập là một đứa trẻ rất đẹp và nó vẫn còn đủ trẻ để khơi dậy tình yêu thương và sự trù mến nơi một cặp vợ chồng đang tìm kiếm một đứa trẻ để nhận nuôi. Câu hỏi đó nóng bỏng nơi đầu môi tôi. Nhưng tôi quyết định không chất vấn Cửu Long về vấn đề này.

Một giờ sau, chúng tôi đi ngủ. Tôi hoàn toàn choáng váng vì mệt mỏi. Chúng tôi cuộn mình, Cửu Long và tôi, dưới hai tấm chăn và tôi thiếp đi ngay lập tức, đầu dựa vào vai cậu ấy.

Tôi ngạc nhiên khi thức dậy rất sớm vào sáng hôm sau trong cùng tư thế đó. Cửu Long vẫn còn ngủ. Tôi không dám đánh thức anh và nằm im trên chiếc giường

carton lớn. Sự mệt mỏi lại ập đến và tôi lại chìm vào một giấc ngủ sâu. Mặt trời đã lên cao khi Cửu Long đánh thức tôi. Đã hơn mười giờ sáng. Cái nóng trong căn lều đã như thiêu như đốt.

Trong ánh sáng chói chang đó, nơi này mang một diện mạo khác. Tôi nhận thấy việc dựng lều đơn sơ đến mức nào. Mọi thứ đều sạch sẽ và ngăn nắp, nhưng có những vết rách lớn trên những tấm bạt dùng làm tường, cho thấy sợi nhựa đã cũ và sẽ gặp nhiều vấn đề nếu trời mưa.

Một giờ sau, chúng tôi lên đường đến chợ lớn Chợ Lớn, nơi những khó khăn hiện tại của tôi bắt đầu. Lập đi trước chúng tôi. Nó ăn mặc sạch sẽ, đầu tóc gọn gàng. Nó đang ăn dở một cái cháo quẩy. Tôi nhận lấy cái mà Cửu Long đưa cho tôi. Anh rất vui vì tôi không từ chối món quà mà anh vừa chộp được ở tiệm bánh trong chợ địa phương.

- Tôi quen bà chủ tiệm, người bán bư thiếp của tôi giải thích trong khi nhai một miếng bánh rán của mình. Bà ấy làm như không thấy tôi khi tôi lấy trộm bánh của bà ấy. Nhưng thực ra, bà ấy biết rõ lắm. Vào buổi sáng khi tôi đi qua, luôn có ba bốn cái bày trên quầy, đặt ở đó để tôi khỏi phải với tay. Tôi chỉ lấy những gì tôi cần. Nếu tôi đi một mình, tôi chỉ lấy một cái cháo quẩy.

Không bao giờ lấy gì khác. Vấn đề là tôn trọng khách hàng.

Tất cả những chuyện trộm cắp hơi kỳ lạ này, sự hợp pháp hoàn toàn bất hợp pháp này, sự mặc cả về những hành động tử tế này khiến tôi hơi choáng váng, thậm chí hoàn toàn bối rối. Quyết định rồi, Việt Nam sẽ không bao giờ ngừng khiến tôi ngạc nhiên. Nhưng làm sao mà trách bạn tôi được ?

Cửu Long đưa tôi trở về với cha mẹ tôi. Trong bữa ăn sáng, tôi đã nhờ anh đưa tôi trở lại Chợ Lớn. Anh không nói có cũng không nói không. Hai mươi phút sau, nắm tay Lập, anh thông báo với tôi rằng chúng tôi sẽ đi Chợ Lớn. Tôi chắc chắn rằng nếu có một nơi nào trên thế giới mà tôi có cơ hội tìm lại cha mẹ mình, thì đó là Chợ Lớn. Tôi tin rằng cha mẹ tôi hẳn đang tìm kiếm. Chắc chắn là từ đó người ta sẽ tiếp tục các cuộc tìm kiếm. Đó là điều có vẻ đúng nhất.

Khi tôi nói với anh bạn tôi về giả thuyết của mình, anh ta không đồng ý cũng không phủ nhận. Anh ta chỉ đơn giản nói : «Sẽ có đầy bò vàng. Phải coi chừng đấy.» Mà không cần anh ta phải giải thích bất cứ điều gì, tôi đã nhanh chóng hiểu cụm từ bò vàng ám chỉ điều gì.

Bây giờ là mười một giờ bốn mươi tám. Chúng tôi đi bộ đã hơn năm mươi phút. Chúng tôi đi theo đường Đỗ Ngọc Thạch đến kênh Bến Nghé. Từ đó, chúng tôi rẽ phải vào Phan Văn Khỏe đến Chợ Lớn. Chúng tôi đang ở trước cổng chính. Cách khoảng một trăm mét. Hai chiếc xe buýt vừa đổ xuống một lũ khách du lịch mặc quần soóc và đội mũ lưỡi trai nhỏ.

- Không thể bỏ qua cơ hội trời cho này, Cửu Long nói với tôi và đưa cho tôi một xấp bưu thiếp. Bọn này là lũ Mỹ to béo, không nghi ngờ gì nữa, cựu chiến binh Mỹ, cảm thấy rất tội lỗi và sẵn sàng chuộc lỗi bằng cách mua của chúng ta vài tấm bưu thiếp với giá gấp đôi. Lập, canh chừng lũ bò vàng ! Thịnh, anh đi với tôi! Đây là buổi học đầu tiên của anh về bán hàng rong ; một hoạt động hoàn toàn hợp pháp ở Việt Nam.

- Nhưng làm thế nào ? Giá bao nhiêu ?

- Anh bán năm tấm với giá năm mươi nghìn. Chúng sẽ đưa anh một trăm, nhưng anh không có tiền thối. Anh hiểu rõ chứ ? Mảnh khoe là ở đó. Anh làm vẻ mặt ăn năn, hơi đói khát một chút, không quá, anh nở một nụ cười thật tươi. Và rồi anh chạm vào chúng. Chúng thích được vuốt ve cái bụng. Chúng tưởng mình vẫn còn quỵn rũ với cái bụng to kinh tởm, lũ ngốc !

Thế là, tôi lẻo đẻo theo sau lũ khách du lịch. Họ to béo, bụng phệ, nói to, cười to. Đàn bà thì bốc mùi nước hoa rẻ tiền, đàn ông thì mùi Aqua Velva. Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là dân Mỹ. Tôi nhắm vào hai gã to nhất. Họ cười với tôi, giả vờ không muốn món hàng rẻ tiền của tôi. Dừng lại, liếc nhìn.

- Bao nhiêu tiền ?

Tôi giả vờ không hiểu. Họ lặp lại lần nữa và lần này lướt ngón trỏ trên ngón cái, dấu hiệu được công nhận rộng rãi để ám chỉ tiền bạc. Tôi giơ năm ngón tay ra và đưa cho họ xem một bộ năm tám bưu thiếp Sài Gòn xưa màu đen trắng. Họ bắt đầu cười và lắc đầu lia lịa. Và hai con chuột béo ú đưa cho tôi 5000 đồng cho năm tám. Tôi phản đối. Tôi liền giơ năm và năm và năm và lại năm bằng các ngón tay trên bàn tay còn lại để cho họ hiểu rõ sự nhầm lẫn của họ. Họ đỏ mặt, lũ ngốc. Họ đỏ mặt như thể họ tưởng tượng đang ăn cắp của tôi bằng cách đưa 5000 đồng trong khi đó đáng ra phải là một cái giá gần như hợp lý. Hai gã to lớn đó đưa cho tôi 100.000 đồng mỗi người để đổi lấy năm tám bưu thiếp của tôi. Tôi ra hiệu là tôi không có tiền lẻ. Họ mỉm cười, gần như nhẹ nhõm để cho tôi hiểu rằng tôi có thể giữ hết. Cửu Long quả là có lý. Những người Mỹ đến thăm Việt Nam chất chứa đầy cảm giác tội lỗi mà họ tìm cách

đánh đổi bằng sự hào phóng vô hạn.

Lần này tôi thử với hai bà mập mập, đỏ mặt, cổ biến mất dưới lớp mỡ dày của cằm ba ngón, mũi đỏ lên. Họ thậm chí còn không nhìn tôi. Họ lắc lư cái mông to đùng theo sau hai gã đàn ông béo và nói chuyện với nhau bằng giọng the thé. Trông họ như hai con gà tây quần trong những chuối vòng giả to bản. Với đôi tay lơ đãng, trong những cử chỉ đầy khinh miệt, họ lướt nhẹ vào má tôi như con ngựa dùng đuôi để đuổi ruồi. Cử Long đã thấy hết. Tôi thấy môi anh ta mím lại vì tức giận. Anh ta tiến lại gần hai con gà tây, làm điệu, quấy rầy họ bằng nụ cười đẹp nhất và ánh mắt quyến rũ của mình. Thêm chút nữa, người ta sẽ tưởng anh ta đang tán tỉnh họ. Họ không ngừng làm nhảm trong khi cũng đáp lại nụ cười với người bán hàng dễ thương rất đặc trưng này. Họ đã lấy bưu thiếp của anh ta sau khi mặc cả. «10.000 đồng cho năm tấm. Đúng là ăn cướp!» Cử Long hẳn đã kêu lên trong bất kỳ hoàn cảnh nào khác. Nhưng lần này, anh ta có cái để tự hào. Anh ta đã moi được từ hai bà này nhiều hơn nhiều so với giá trị những tấm bưu thiếp.

Họ chẳng thấy gì, lũ gà tây ! Giờ đây, những cánh tay được độn bằng những lớp thịt mềm oặt của họ đung đưa, lơ lửng không còn những chiếc đồng hồ đeo tay.

- Chúng chẳng đáng giá bao nhiêu đâu, Cửu Long cười khẩy và kín đáo cho tôi xem chiến lợi phẩm. Toàn là đồ rẻ tiền thôi. Nhưng thế là đủ làm chúng bức mình rồi. Chúng ta không ở đây nữa. Lại đây Lập ! Đi theo tôi, Thịnh.

13

Chúng tôi hướng về phía cuối tây của đại quảng trường chợ Chợ Lớn. Ở đây, không còn một bóng dáng khách du lịch nào. Thế nhưng lại có một đám đông đặc biệt đông đúc và ồn ào. Phần lớn là các tiểu thương, hòa lẫn trong biển người Hoa và người Việt đang vội vã.

- Hôm nay là ngày đấu giá, Cửu Long giải thích với tôi, vừa cố mở đường đi vừa nắm chặt tay thằng bé Lập, người mà dường như đã bị cái nóng làm cho uể oải. Còn bản thân Cửu Long thì dường như chẳng hề hấn gì trời cái nóng ngọt ngọt và độ ẩm chắc phải gần trăm phần trăm.

Còn tôi, tôi đổ mồ hôi và cúi kính với cái nắng như thiêu như đốt và độ ẩm ướt sũng đến mức người ta có thể thấy cá từ dưới nước nhảy lên và bắt đầu bay lượn giữa trời. Người bạn của tôi dẫn chúng tôi tới một cầu thang lên cao chạy dọc theo phía sau một khách sạn nhỏ bản thủ nằm ngay sát quảng trường chợ. Anh ta bảo chúng tôi leo lên.

- Nhất thiết không được gây ồn. Tôi không muốn có ông chủ nhà bám theo gót đầu.

Chúng tôi đã leo lên được tầng thượng, cao hơn bốn tầng. May thay, nơi này được che bóng một phần bởi một cây sầu riêng khổng lồ. Nơi này gần như là thiên đường. Một làn gió nhẹ làm dịu đi sự khó chịu của thời tiết và làm khô da tôi. Dưới tán lá, không khí gần như có thể thở được. Tôi nằm dài dưới đất để lấy lại hơi.

Cửu Long giao cho tôi trông nom Lập trong khi anh ta thận trọng tiến đến mép mái nhà hướng ra đại quảng trường chợ Chợ Lớn. Anh ta ngồi xỏm ở đó một lúc lâu để quan sát khu vực. Khi quay lại, anh ta có vẻ lo lắng. Anh ta không nói gì. Tôi cũng không hỏi.

Anh ta kéo một cành cây đang sà thấp, thấp hơn những cành khác, nặng trĩu những quả hình trứng với lớp vỏ dày đầy gai kỳ lạ : trái sầu riêng. Tôi thì không biết thứ này. Cửu Long bứt một quả rồi thả cành cây ra. Anh ta đập vỡ quả bầu khổng lồ đó vào một cọc gỗ nhô lên từ mái nhà. Anh ta xé một phần vỏ quả ra. Một thứ nước vàng chảy ra và làm ướt tay người bạn tôi, anh ta lười biếng lau tay vào quần. Anh ta đưa quả cho tôi. Bên trong chứa đầy những múi thịt to màu vàng, tạo cảm giác như một đồng lòng lợn. Và cái mùi này ! Chúa ơi, cái mùi này ! Kinh khủng ! Mùi hôi thối của cống rãnh ! Còn vị thì sao ? Buồn nôn ! Một vị như cứt ! Nhưng hai cậu bé dường như không khó chịu bởi mùi hôi thối đó.

Họ đang ăn ngấu nghiến phần thịt có sợi, cả hai bàn tay đều thò vào trong. Tôi đã đứng xuôi gió để tránh thoát cái mùi hôi thối như từ đáy thùng rác ấy.

Cửu Long không nói gì, anh ta ăn. Giữa những miếng ăn, anh ta nhìn tôi và cười.

- Tiếc là anh không thích nó ! Nó rất mát.

Tôi không dám nói với anh ta rằng tôi thà chết khát còn hơn là nhét đầy bụng thứ trái cây điên rồ này. Và đó cũng là điều tôi đang làm. Bởi vì, nói thật với bạn : tôi đang chết khát. Nhưng kệ nó đi !

Cửu Long duỗi dài chân và Lập đã đến nằm xuống, đầu tựa vào đùi của Cha nó. Người bạn tôi nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó như đang ve vuốt một con mèo. Đứa trẻ để yên cho anh ta làm vậy rồi cuối cùng thiếp đi.

- Có vô số bò vàng, người bạn tôi lăm bắm bằng một giọng phân vân vừa nhìn con mình ngủ. Và rồi cũng có đầy những cà vạt. Không bình thường.

- Cà vạt là cái gì ?

- Công an mặc thường phục ! Lũ cớm không có nhiều khiếu hài hước. Họ không thuộc công an. Họ thuộc Cục Phòng chống Tội phạm Nhà nước. Người ta gọi họ cho

những vụ tham nhũng, bắt cóc, buôn bán ma túy, các tội phạm có nguồn gốc nước ngoài hoặc liên quan đến người nước ngoài, mafia Trung Quốc ; tất cả những gì có thể có tác động tiêu cực đến danh tiếng của đất nước ở nước ngoài. Họ tham nhũng đến tận xương tủy. Họ tự mình phạm các vụ trộm cắp và tội ác rồi sau đó đổ vấy cho tội phạm có tổ chức. Và, dĩ nhiên, chúng giữ lại tiền thu được từ các vụ trộm cướp của họ. Khi chúng tịch thu tài sản, chúng giữ lại một phần lớn rồi sau đó bán lại trên chợ đen. Chúng là một lũ thối nát. Tin tôi đi. Tốt hơn hết là đừng có rơi vào móng vuốt bẩn thỉu của chúng !

- Nhưng tại sao chúng lại ở đây ?

- Anh không có một chút ý niệm nào sao ?

- Không.

- Là vì anh, đương nhiên rồi ! Tôi không biết cha mẹ anh có thể đã nói gì với chúng, nhưng chúng xem việc này rất nghiêm túc.

- Vậy điều đó có nghĩa là cha mẹ tôi chắc chắn đang ở đây ?

- Có thể, nhưng để biết chắc thì phải xuống đó kiểm tra. Và khá là mạo hiểm...

- Mạo hiểm cho ai ?

- Cho tôi, trong số những người khác, rồi đến Lập và cả anh nữa.

- Cho tôi ?

- Theo những gì tôi thấy tối hôm qua khi Khi Đột bước ra khỏi xe và tiến đến chỗ anh, anh đã không nhào tới ôm cổ nó. Tôi thậm chí còn có cảm giác anh không có quan hệ tốt với người đàn ông tử tế đó. Tôi không biết lý do của anh đề nghị ngờ hấn là gì, nhưng tôi có khuynh hướng cho là anh đúng. Lũ cớm, toàn là lũ cộng sản, thôi nát, buôn bán trẻ em. Nhưng hấn ta, hấn là tên tệ nhất. Và nhân tiện tôi nói cho anh biết là Khi Đột đang ở đó, ở tuyến đầu. Vào vị trí của anh, tôi sẽ tiếp tục tránh xa hấn ra, nếu anh muốn được khỏe mạnh.

- Ý anh muốn nói gì ?

- Đơn giản là nếu hấn đã quyết định thanh toán anh, thì sự hiện diện của cha mẹ anh, cho dù họ có ở đó đi nữa, cũng sẽ không ngăn cản hấn làm điều đó.

Anh ta nhẹ nhàng dịch chuyển đầu đứa trẻ ra và đặt thân hình nhỏ bé đang ngủ xuống sàn mái nhà. Đứa trẻ co người lại, ngáp, vung tay. Rồi hơi thở của nó trở lại nhịp điệu đều đặn. Đứa trẻ lại ngủ thiếp đi.

Cửu Long lại tiến đến mép mái nhà và tiếp tục quan sát đại quảng trường chợ. Còn tôi, tôi vẫn đứng đó một chút choáng váng. Những lời nói cuối cùng của người bạn tôi hoàn toàn làm tôi bất ngờ. Tôi có cảm giác, trong một tích tắc, như nghe thấy giọng nói của bà tôi. Gần như y hệt những gì bà đã viết cho tôi trong bức thư tuyệt mệnh. Tôi chợt nhận ra rằng bà ngoại có lẽ đã không sai khi lo lắng. Với những gì đã xảy ra với tôi từ hôm qua, có lẽ sẽ là khôn ngoan nếu tôi nghiêm túc nghe theo những lời khuyên cuối cùng của bà.

Cửu Long ra hiệu cho tôi. Tôi đến chỗ anh ta. Bằng ngón tay, anh ta chỉ năm điểm trên quảng trường, ngay gần lối vào chợ.

- Quan sát kỹ đi ! Tôi đã phát hiện năm cà vạt. Lũ ngốc đó mặc thường phục. Nhưng chúng nổi bật hẳn ra giữa đám đông đến nỗi, ngay cả khi mặc đồng phục khác mặc dù có những sọc vàng to, chúng cũng không thể lộ rõ hơn được. Quần đen, áo sơ mi trắng tay dài, cà vạt đen, kính râm. Trên toàn khu chợ, ngoài khách du lịch ra, chỉ có họ là những người đeo kính râm. Với lại, mỗi người bọn họ đều có một micro gắn trên ve áo cổ sơ mi.

- Tôi thấy họ rồi. Tôi thấy ba, không, bốn người !

- Quan sát họ kỹ vào. Họ có thể ngu xuẩn, nhưng họ cũng và nhất là rất nguy hiểm. Chúng ta thấy năm người, nhưng chắc chắn còn có nhiều ngàn ấy ở các lối vào khác và bên trong. Rõ ràng, họ đang dồn hết trứng vào một giỏ. Tôi chưa từng thấy nhiều như vậy. Nói cho tôi biết : không lẽ cha anh là một trong những tên ngoại giao ngu xuẩn đã tràn vào Sài Gòn những năm gần đây? Người ta thấy họ la cà khắp các khu phố sang trọng. Nhiều đến mức người ta không còn phân biệt được họ với đám đông nữa.

- Không. Cha tôi có một cửa hàng tạp hóa !

- Cái gì cơ ?

- Một cửa hàng nhỏ, nếu anh thích nói vậy. Ở Montréal.

- Montréal ? Đây là ở đâu ?

- Ở Québec.

- Québec ? Đây là ở đâu ?

- Ở Canada. Ở Bắc Mỹ. Trên Trái Đất ! Ít nhất thì anh cũng biết hành tinh Trái Đất chứ ?

Tôi không biết tại sao, nhưng sự thiếu hiểu biết của anh đã làm tôi tức giận. Chắc là do cái nóng. Sự mệt mỏi, sự căng thẳng. Dù sao thì, bất cứ thứ gì ! Không

biết Québec ở đâu thì thật là... Đừng có nói quá. Ai mà chẳng biết Québec. Chỉ có những kẻ dốt nát mới...

- Đừng có tỏ vẻ ta đây thông minh với tôi, thằng bé! Cửu Long nói với tôi bằng một giọng chua chát. Không phải tôi là kẻ lạc lối ở Thành phố Hồ Chí Minh.

Tôi mất một vài giây để nhớ lại rằng Thành phố Hồ Chí Minh là tên chính thức của thành phố Sài Gòn.

- Tôi có lẽ không biết hành tinh Trái Đất của anh ở đâu, như anh nói. Tôi cũng có lẽ không biết Canada ở đâu, nhưng ít nhất tôi cũng sắp xếp để không bị lạc ở đó. Tôi ở đây, nhà của tôi. Vì vậy, anh đừng có giỡn với tôi bằng cách cố tỏ ra thông minh như anh. Hiểu chưa? Và rồi anh, cậu chúa nhỏ, anh có biết Việt Nam ở đâu trước khi anh đến đó không ?

Hắn đột ngột ngừng nói. Hắn tập trung ánh mắt vào quảng trường. Hắn không chú ý chút nào đến những gì đang diễn ra ở đó. Rõ ràng, hắn không tiêu hóa nổi việc tôi đã chế nhạo hắn.

- Tôi xin lỗi.

- Tôi chắc là không, anh không biết ! Đồ ngốc ! Thế mà đây là nơi anh đến. Và anh thậm chí còn không biết nó ở đâu. Anh đúng là một thằng khách du lịch rác

ruồi! ... Thế rồi anh có thích đất nước chúng tôi không? Ít nhất nó không có mùi quá tệ chứ ? Và tất cả những thùng rác đó, những con chuột đó, và những con kên với nước đen và nhờn đó, nó không làm anh buồn nôn quá chứ ? Và những đứa trẻ đường phố nghèo khổ ? Tôi hy vọng anh sẽ gửi vài đồng từ con lợn tiết kiệm của anh để chúng tôi có thể trở lại trường học, kèm theo một bức thư tử tế từ tôi tới thiếu ba lần một năm để đảm bảo với anh về lòng biết ơn vĩnh cửu của tôi và của ba thế hệ tiếp theo... Đồ ngốc ! Tất cả lũ khách du lịch khôn nạn ! Anh chẳng tốt hơn những người khác. Tất cả các người đều giống nhau. Các người không đáng giá bằng cút mà các người ỉa ra !

- Được rồi, tôi đã xin lỗi rồi !

- Đi chết đi, anh và những lời xin lỗi cút ấy của anh !

- À vậy à ! Thế thì đi đến chỗ lão kia đi, nếu anh không hài lòng !

Tôi không biết làm sao tôi có thể nói với hắn điều đó! Và lại bằng tiếng Pháp nữa ! Hắn im bật. Hắn nhìn tôi mà không hiểu gì về tất cả những gì tôi nói. Bởi vì tôi đã không ngừng nói với hắn. Và tất cả những gì tôi nói với hắn, đều thốt ra bằng tiếng Pháp. Như một tiếng ợ đã bị giữ lại quá lâu.

- Anh tưởng anh là ai, ngài Cửu Long ? Một Cha ? Cái đéo, lũ Cha-Cha ! Anh còn ngu hơn cả tôi bởi vì anh, những câu chuyện của anh, anh tin đấy ! Canada, Québec, Montréal, anh sẽ không bao giờ biết vì anh đơn giản chỉ là một kẻ dốt nát, và một thằng ngốc tỏ vẻ ta đây dũng mãnh, nhưng lại ỉa ra quần chỉ vì nghĩ đến những gì đang chờ đợi anh cho phần đời còn lại. Làm mại dâm ! Hãy tưởng tượng xem nó có thông minh không ! Rồi anh nghĩ rằng bán cái mông nhỏ của anh cho khách du lịch Mỹ thì anh sẽ... Rồi anh làm tôi phát bực ! Trước hết, tôi thậm chí còn không đến từ Việt Nam. Tôi sinh ra ở Montréal. Tôi là người Québec và tôi nói tiếng Pháp phòng trường hợp anh không để ý. Cái đất nước chết tiệt khôn nạn của anh, tôi thậm chí còn không muốn đến. Cha mẹ tôi bắt tôi đến đây. Nếu tôi có thể, chắc chắn tôi đã ở nhà với bà tôi rồi !

Và rầm, một cú vào lợi ! Tôi đã ngã ngửa ra dưới gốc cây to. Tôi nằm ngửa và nhìn mặt trời cắt vụn thành nghìn mảnh trong tán lá. Mắt tôi đầy nước mắt, đầy sự tức giận. Đầy phần nộ ! Đầy hối tiếc ! Và cả sự nhục nhã nữa : đó là việc phải nhờ đến sự an toàn của mình từ thằng ngốc này, kẻ lấy tên một con sông để tự cho mình là quan trọng, nhưng thậm chí còn không biết những dòng nước đó chảy về đâu. Vào Biển Đông, đồ dốt nát ! Anh tên là Cửu Long, nhưng anh thậm chí còn không

biết Biển Đông là gì. Tôi không biết Việt Nam và tôi đã không biết nó ở đâu trước khi đến, nhưng ít nhất tôi biết Việt Nam nhúng ngón chân vào Biển Đông ở phía đông và Vịnh Thái Lan ở phía tây. À ! thế thì ai ngu hơn trong hai đứa ? Tôi, kẻ mỗi ngày một bớt ngu đi hay là anh, kẻ mỗi ngày một ngu thêm ?

Môi tôi bắt đầu run. Tôi phải nỗ lực rất nhiều để không mất mặt và bật khóc trước mặt hắn. Hắn sẽ quá tự hào về điều đó.

Và rồi hắn bật cười. Ngay lúc đó nó khiến tôi nổi cơn thịnh nộ... Nhưng tôi thấy rõ Cửu Long không chế nhạo, ít nhất là không chế nhạo tôi.

- Tôi hoàn toàn không hiểu anh nói gì nhưng tớ đồng ý với anh ! hắn ném cho tôi với nụ cười tươi nhất của hắn.

Tôi nhìn hắn một lúc, rồi nó mạnh hơn tôi. Tôi cũng bật cười. Chúng tôi cười to và lâu đến mức cuối cùng đánh thức cả Lập.

Rồi Cửu Long đứng dậy, nắm tay đưa trẻ và đi xuống sau khi bảo tôi chờ ở đây.

- Sẽ không lâu đâu. Vài việc vặt.

Tôi đợi những bốn mươi lăm phút, một mình, vật lộn với những lo lắng sâu sắc nhất. Nếu ý nghĩ bàn giao tôi cho bọn công an đã nảy ra trong đầu anh thì sao ? Rất có thể. Sau tất cả, tôi không thực sự biết anh này ! Và anh đã đi quá nhanh mà không cho tôi thời gian suy nghĩ, không nói với tôi anh sẽ làm gì. Vài việc vặt ! Thật là nhảm nhí, vài việc vặt ! Với lại, anh đã cười, không phải sao ? Và nếu anh không cười tôi, thì anh cười cái gì ? Có lẽ chẳng có gì. Có lẽ anh chỉ cười vì hạnh phúc khi nghĩ về số tiền chuộc mà anh sắp nhận được để đổi lấy việc tôi đầu hàng. Sau tất cả, anh có vẻ quên Khi Đột rõ mà ! Bởi vì anh chắc chắn sẽ không đi đàm phán với bọn cạ vặt mà anh có vẻ sợ như sợ đuôi quỷ. Không. Anh đã quyết định bán tôi cho Khi Đột.

Tôi chờ thêm mười phút nữa. Họ không trở lại. Cuộc thương lượng dài hơn hẳn nghĩ. Tôi không đắn đo gì nữa, tôi quyết định đầu hàng lũ cạ vặt. Tôi tiến lại gần mép mái nhà. Mặc dù đang ở trên cao, tôi vẫn phát hiện ra một tên có vẻ thấp bé và ít lực lưỡng hơn những tên khác. Nếu mỗi nguy hiểm trở nên rõ ràng vào lúc đầu thú, có lẽ tôi sẽ có cơ hội tự vệ chống lại tên đó với một cú đánh chuẩn vào hạ bộ.

Tôi chuẩn bị rời khỏi mái nhà thì nghe thấy có tiếng nói phát ra từ chiếc thang mà chúng tôi đã leo lên một giờ trước đó. Chắc là công an. Họ đã phát hiện ra chỗ ẩn náu của tôi. Một con rùng mình dài làm tôi mềm nhũn cả người. Mềm. Ừ, mềm nhũn. Một con sứa mắc cạn trên bãi biển trong một đêm trăng tròn, một con hào không vỏ, một con tôm hùm không mai, thạch chuối ngoài cái bát, còn tôi thì trần như nhộng trên phố Sainte-Catherine giữa trưa thứ bảy đầy nắng.

Điều tôi sợ nhất đã xảy ra. Tôi đã bị phản bội bởi thằng phản bội Cửu Long !

Tôi sẽ không phải đầu hàng ai nữa. Cửu Long đã làm thay tôi rồi. Anh đã tiết lộ sự có mặt của tôi trên mái nhà. Không chừng là với lũ bò vàng.

«Cậu trông đợi gì ở một thằng nhóc bằng tuổi cậu, sống lang thang sáu năm trời, tự cho mình là Cha và lần mò trong các ngõ hẻm với một đứa trẻ trên lưng mà nó làm với một con búp bê ? Cậu đáng đời lắm ! Và giờ thì cậu bị kẹt như chuột trong bẫy. Lối thoát duy nhất thì đầy lũ bò vàng. Cậu sẽ vào tù và cha mẹ cậu sẽ tốn một đồng tiền để đưa cậu ra khỏi đó. Thôi kệ ! Cũng chẳng buồn vì cuộc phiêu lưu đã kết thúc !»

Tôi lại vênh tai nghe. Giọng nói đã trở nên rõ hơn, to hơn. Dường như có bất đồng vài tầng dưới. Chắc là họ đang cãi nhau để vạch ra chiến thuật tấn công. Hoặc là, lũ bò vàng đang tranh giành quyền sở hữu con mồi. Kỳ lạ là, họ dường như không đông lắm, nhiều nhất là hai hoặc ba. Nghe kỹ hơn, một giọng nói có vẻ the thé hơn những giọng khác. Tôi thấy nó quen quen. Đó là giọng của Cửu Long. Tôi liếc nhìn về phía cái thang. Quả thật, đúng là anh. Anh ở đó, nhưng chẳng có một bóng công an nào.

Hắn đang tranh cãi với một ông lão, một người Hoa, dường như muốn ngăn hắn không cho leo thang. Cuộc tranh cãi rất gay gắt. Họ nói về giá cả. Về việc thanh toán một cái gì đó, về một dịch vụ đã hứa từ hai tháng trước nhưng chưa bao giờ được thực hiện. Cuối cùng, cuộc tranh cãi kết thúc. Ông lão có một nụ cười kỳ lạ. Ngay cả từ chỗ tôi đứng, tôi cũng thấy ông ta mồ hôi nhễ nhại. Cửu Long bảo Lập đừng nhúc nhích, đợi anh. Ông lão người Hoa cho anh vào. Họ đóng cửa lại. Sự im lặng kéo dài chừng mười phút. Cửu Long bước ra. Anh chỉ có một mình. Anh nắm lấy tay đưa trẻ một cách thô bạo. Một lần nữa, hai đứa rời sân khách sạn và lạc vào những con phố đông đúc của Chợ Lớn. Một giờ sau, chúng quay lại.

Cửu Long sẽ lại gõ cửa ông lão người Hoa, người sẽ mở cửa với cùng nụ cười rộng đầy đáng ngại đó. Lần này họ sẽ ở trong đó khoảng nửa giờ. Cửu Long bước ra với chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ, và hần lặng lẽ cài lại khuy. Cuối cùng, Lập và hần leo lên thang trong im lặng. Trong tay, Lập cầm hai cái túi. Trên đầu nó đội một chiếc mũ lưỡi trai mới.

Cửu Long không tức giận khi cuối cùng hần đứng trước mặt tôi. Hần chỉ có hơi rã rời. Tôi nở một nụ cười thật tươi. Tôi đưa tay ra. Tôi thấy rõ mắt hần đỏ như lửa và hơi ươn ướt. Tôi biết rõ có chuyện gì đó đã xảy ra ở dưới kia. Nhưng tôi nhẹ nhõm quá khi gặp lại hần nên tôi không hỏi gì cả. Tôi nhào tới ôm cổ hần. Tôi tin là tôi đã hôn hần mất, vì tôi nhẹ nhõm quá. Hần thì thào bằng một giọng mệt mỏi :

- Anh làm tôi tổn kém nhiều lắm đây, biết không ! Rất nhiều !

14

Cửu long ra hiệu cho thằng bé đưa tôi mấy cái túi. Tôi mở chúng ra. Bên trong có một cái quần vải, một áo thun và đôi giày vải trắng. Tôi nhìn bạn mình mà không hiểu lắm hắn đang muốn làm gì. Lập vắn đội chiếc mũ lưỡi trai mới trên đầu và nó đang cười.

- Đây là quần áo mới của anh. Làm gì có chuyện anh đi lại trong chợ Chợ Lớn mà mặc bộ đồ như thế kia. Anh sẽ bị lũ cà vạt phát hiện trong chưa đầy mười giây. Vội lại, đừng lo, tôi trả tiền rồi. Phải thế thôi. Đây không phải lúc để báo động đâu. Nhưng chuyện này, anh đừng nói với ai.

- Chuyện gì chứ ?

- Là tôi đã trả tiền. Gia đình sẽ nghĩ tôi mất hết khả năng. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi trả tiền cho cái gì. À ừ ! Anh có thể nói là anh làm tôi tốn kém lắm đây !

- Nhưng anh lấy tiền đâu ra ?

Cửu Long nở một nụ cười tinh quái và hắn cho tôi xem một cái ví đựng đầy mấy tờ 5000 đồng. Tổng cộng sáu tờ. Ba mươi nghìn đồng : 3 \$. Không phải một gia tài.

- Một ông lão người Hoa, cái miệng đầy vàng ! Cửu Long ném cho tôi một câu, có chút thất vọng. Nhưng không gặp may, con gà mái đỏ đã bị mấy con gà trống vật lông rồi. Vào ngày đấu giá, người ta gặp rất nhiều người như thế, túi tiền đầy ắp. Chỉ việc xoi thôi. Lập giúp tôi nhiều lắm. Nó khóc lóc giả vờ bị lạc mẹ. Nó bám vào chân mấy ông già. Mấy ông già luôn là những người có túi tiền đầy nhất. Trong khi họ an ủi nó, Lập lợi dụng để sờ soạng các túi của họ. Khi nó phát hiện ra túi nào có kho báu, nó chạy mất hút vừa kêu «Mẹ ơi ! Mẹ ơi !». Và tôi, chỉ việc hái ra tiền. Tất nhiên, đó là một phi vụ mạo hiểm, nhất là khi chỗ đó đầy công an như hôm nay, nhưng lúc đó, tôi không có lựa chọn. Chúng ta không gặp may. Mới chỉ được 200 nghìn đồng. Đủ để mua cho anh ít quần áo. Anh cần một cái áo len, quần dài và giày dép, hấn nói thêm và lôi từng món đồ từ một cái túi giấy lớn... Tôi không biết cỡ anh, tôi lấy đại thôi.

Anh giật lại cái áo thun vừa mới ném cho tôi. Anh kéo dẫn mép cổ áo, vò nhàu vải. Anh nhìn tác phẩm của mình một lúc, thấy chưa hoàn hảo, liền cạy một đường chỉ dài ở dưới nách một tay áo, rồi hấn lấy nó lau mặt. Một lần nữa, hấn giơ cái áo len trước mắt, xem xét nó, lần này với cảm giác công việc đã hoàn tất.

- Đây, cởi áo sơ mi của anh ra và mặc cái này vào. Không được mặc đồ quá tử tế. Không được thu hút sự chú ý.

Với cùng sự tỉ mỉ đó, anh làm sồn mép quần, chà xát mặt trước của chiếc quần vào những chỗ gồ ghề của bề mặt mái nhà. Một chỗ rách toạc ra ở đây, một vết bẩn rộng màu xanh lục hiện ra ở kia. Vải trở nên bóng lên. Chiếc quần bị hỏng rồi. Anh sẽ làm điều tương tự với đôi giày vải cho đến khi những vết nứt rộng xuất hiện ở phía chỗ phình ra của ngón chân út. Đôi giày trắng trở nên xám xịt nhờ việc áp dụng cẩn thận một lớp bồ hóng dày dần cạo từ các bức tường của ống khói bằng tôn nhô lên từ mái nhà. Tôi mặc vào bộ quần áo mới mà còn bền hơn đồ cũ của tôi. Nó kéo giãn các đường chỉ, nó cọ xát vào háng. Tôi gặp khó khăn khi kéo phéc-mơ-tuya. Cái quần lót thì quá chật. Chẳng sao, chúng tôi xé toạc đường chỉ. Chúng tôi xắn mép ống tay áo của quần dài. Anh bắt tôi cởi tất ra. Với cùng thứ bồ hóng đã dùng để triệt tiêu sự sạch sẽ đáng ngờ của đôi giày, anh bôi đen mắt cá chân, cánh tay, và má tôi.

Trắng quá ! Chỉ có con nhà giàu mới trắng như thế. Đấy ! Giờ thì anh có thể ra mắt được rồi. Trông anh giống một đứa trẻ Sài Gòn thực thụ. Gần như là khó phân biệt được. Anh không nói gì và có lẽ sẽ ổn thôi.

Chúng tôi trèo xuống bằng thang. CỬ Long rửa tay trong một cái thùng lớn dùng để hứng nước mưa. Anh rửa mặt cho thẳng bé. Tôi cũng làm như vậy. Việc đó làm vết bẩn loang ra hơn là tẩy sạch nó, nhưng có vẻ làm bạn tôi hài lòng.

- Ông lão người Tàu đó muốn gì ở anh vậy ? Tôi hỏi trong khi CỬ Long lau tay bằng vạt áo sơ mi của anh. Anh không trả lời tôi.

Một lúc, anh im lặng, ánh mắt đăm đăm nhìn vào cánh cửa nhỏ nơi anh đã đi vào cùng ông lão. Rồi anh quay đi. Anh nắm tay Lập và bỏ đi không nói gì.

Tôi đuổi kịp anh chỉ với ba bước chân dài. Không khó, tôi cao hơn anh. Tôi đi và chạy nhanh hơn. Chúng tôi đã chạy đua. Một dãy nhà. Cuộc đua không kéo dài lâu, nhưng đủ để anh hiểu rằng anh không phải đối thủ. Điều đó làm anh ngạc nhiên lúc đầu, rồi sau đó là sốc. Anh nắm tay Lập và không nói chuyện với tôi trong mười phút sau đó.

Chúng tôi hướng về phía khối người di chuyển đó, dòng chảy không ngừng của con người đi đi lại lại như thể họ đang theo một đám rước, không nhìn nhau, không nói chuyện, không cười, cứng nhắc, điềm tĩnh bất chấp cái nắng như thiêu như đốt giữa trưa. Những

cụm người tụ tập xung quanh các sạp hàng lớn và buôn bán hàng hóa, các loài động vật sống hay chết dở, khi, rắn, gà, lợn, các loại thảo dược quý hiếm và ít quý hiếm hơn, các thùng đầy trái cây, rau, hạt cà phê, lá trà tươi và nhiều thứ khác mà tôi không kịp nhận ra.

Chúng tôi băng qua một bãi đỗ xe máy kéo dài dọc theo mặt tiền phía nam của tòa nhà dài màu vàng nâu. Chúng tôi đi vòng qua chợ về phía tây, rồi Cửu Long dừng lại. Anh cúi xuống. Anh buộc dây giày.

- Anh có thấy không ? Anh ta hỏi tôi thì thầm.

- Cái gì ?

- Đám người trước cửa ra vào. Hàng người xếp hàng.

- Ừ, tôi có để ý. Sáng nay đông người thật. Bằng cách nào đó, điều đó sẽ giúp chúng ta.

- Đừng tin thế. Ở Chợ Lớn không bao giờ có hàng người chờ đâu. Nếu có hàng người chờ, nghĩa là có chuyện không ổn. Có bốn thằng *bò vàng* và hai thằng *cà vạt*. Anh thấy chúng chứ ?

- Chúng đang làm gì ? Chúng canh gác lối vào à ?

- Không chỉ canh gác. Chúng đã đóng một cánh cửa. Chúng bắt mọi người phải đi ngang qua chúng. Nghĩa

là chúng đang tìm ai đó. Có lẽ cha mẹ anh đã đưa cho chúng tấm hình của anh.

- Cha mẹ tôi không mang theo hình của tôi. Họ không thể cung cấp hình của tôi cho chúng nếu họ không có hình của tôi. Hợp lý mà, đúng không !

- Không, không hợp lý chút nào. Chắc từ đầu chuyên đi tới giờ các người đã chụp khối ảnh chứ gì ?

- Tôi gật đầu đồng ý, đoán được điều hần đang nghĩ.

- Hình ảnh, anh bạn ạ, có thể rửa trong chưa đầy một tiếng. Với lại, còn hộ chiếu của anh nữa. Phải coi chừng đấy ! Chúng có ở đó vì cặp mắt đẹp của anh đâu, cũng chẳng phải vì mắt tôi. Với lại, tôi còn phải bảo vệ Lập nữa.

Hần đứng thẳng dậy. Hần nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Anh bạn, tôi đã đưa anh đi xa nhất có thể. Giờ đến lượt anh hành động.

- Cái gì ? Nhưng anh không định để tôi đi một mình đến đó chứ ? Anh đã tự nói mà : bọn đó là lũ buôn trẻ con. Chúng độc ác, chúng là cộng sản, là lũ quái vật.

- Tôi có nói thế à ?

- Ủ, anh nói thế đấy !

- Đúng thế. Nhưng đừng tin tất cả những gì tôi nói. Chỉ là để dọa anh thôi.

- Không, không phải để dọa tôi. Bà tôi, người đã sống ở Sài Gòn nhiều năm hơn anh nhiều, đã nói với tôi y hệt như vậy với gần như cùng những từ ngữ. Vì vậy, tôi biết đó là sự thật. Vì vậy, anh phải đi cùng tôi. Dù sao, nếu chúng thực sự đang tìm tôi, thì sẽ không có nguy hiểm gì cho anh.

- Ô ! Có chứ, có nguy hiểm đấy ! Tất cả lũ bò vàng trong vùng đều biết tôi. Chúng ghét trẻ em đường phố và còn ghét hơn cả đám Cha. Nếu chúng thấy tôi với anh, chúng sẽ ngay lập tức tưởng tượng rằng gia đình tôi đã bắt cóc anh và tôi đang cố gắng đòi tiền chuộc hay không biết cái gì nữa. Với chúng, trong trường hợp tốt nhất, chúng ta là lũ chuột ; trong trường hợp xấu nhất, là những tên trộm, kẻ giết người, kẻ buôn bán ma túy, kẻ buôn trẻ con trong tương lai. Tóm lại, là đối thủ cạnh tranh cho thị phần tội phạm của chúng, một sự cạnh tranh phải ngăn chặn bằng mọi giá. Nhận xét, họ không sai ; nhiều người trong số chúng ta trở thành như vậy.

- Vậy thì, nếu không thể vào đây, thì vào chỗ khác. Còn có những cửa khác.

- Tất cả đều bị giám sát, tin tôi đi. Không có giải pháp nào khác đâu. Anh chọn lấy một thằng cóm. Ưu tiên một thằng cà vạt. Rồi anh giải thích với nó.

- Và tôi có một nửa cơ hội là không bao giờ gặp lại cha mẹ !

- Không, không phải vậy nếu anh đi với một thằng cà vạt.

- Anh biết gì về chuyện đó ? Anh chưa từng phải đối phó với bọn chúng. Và nếu cha mẹ tôi không ở trong chợ thì sao ? Nếu dọc đường bọn cóm quyết định không đưa tôi về, bán tôi... À không, địt mẹ ! Là hấn ta ! Đến đây ! Đừng ở lại đây.

- Có chuyện gì vậy ?

- Lão cóm béo đó !

- Ai vậy, Khỉ Đột ?

Tôi thậm chí không cho Cửu Long kịp phản ứng. Tôi nắm lấy tay Lập và bắt đầu chạy.

- Nhưng anh định chạy đi đâu ? anh ta hét lên với tôi trong khi chạy theo sau.

Đó là lúc chúng tôi nghe thấy tiếng còi đầu tiên. Rồi một tiếng hét từ phía bên phải.

- Là hắn ! một giọng đàn ông hét lên. Là thằng nhóc mà ta đang tìm. Nó ở kia kia !

Nhiều tiếng còi khác đáp lại tiếng đầu tiên. Những người qua đường ở Chợ Lớn co cụm lại mỗi lúc một đông hơn. Tiếng chân chạy vang lên khắp nơi. Tiếng còi huýt vang lên từ mọi hướng. Tôi dốc hết sức chạy, nhưng bước chân của Lập làm tôi chậm lại. Và gã bò vàng béo múp đang gần kề.

- Nhưng anh đã làm gì thằng độn cút to xác đó mà hắn cứ khăng khăng theo đuổi đến thế ?

- Không có gì.

- Không có gì ?

- Tôi chỉ mới làm mặt xấu với hắn.

- Cái gì ? Anh làm mặt xấu với Khi Đột ?

- Bốn lần !

- Nhưng anh thực sự muốn gặp rắc rối đây !

Đó là lúc Khỉ Đột đuôi kịp tôi. Tôi cảm thấy hơi thở của hăn ở sau gáy. Hăn giật Lập ra khỏi tay tôi. Rồi hăn đổ sầm lên người tôi như một cái cây đổ lên lâu đài bằng giấy. Tôi có cảm giác như chân tay tôi đã biến mất tận Alaska và hơi thở của tôi đang bay lượn đâu đó ở tầng ngoài cùng của tầng bình lưu. Hăn giữ chặt vai tôi một cách hung dữ, hai bắp đùi hăn siết lấy mặt tôi. Có một tiếng hét, chỉ một, từ bên phải. Tôi thấy một cánh tay vượt qua đầu tôi, ở cuối cánh tay đó có vật gì giống như xích xe đạp đang vung vẩy. Gã cóm béo, miệng hơi thối, ngã ngửa ra sau và thét lên một tiếng đau đớn khủng khiếp.

Cửu Long tóm lấy eo tôi. Nhắc nhở tôi lên và bắt tôi chạy.

- Lại đây ! anh ta hét. Chạy đi !

Bỗng nhiên quảng trường có vẻ vắng tanh. Đám đông đã tản ra. Chúng tôi bị bao vây bởi hai chục tên cóm đã tràn vào nơi này như ruồi bu trên mông một con ngựa chết. Không còn chỗ nào để chạy thoát.

- Bên này ! Cửu Long hét với tôi, vừa mới rút lui về phía Chợ Lớn.

Lũ bò vàng đã đuổi theo chúng tôi và hét đám đông tránh ra. Nhưng mọi người không còn nghe lời nữa. Khối người khép lại trước mặt bọn chúng như Biển Đỏ khép lại trước quân đội Ai Cập.

Cái gì ? Anh không biết chuyện đó à ? Không có thời gian để kể đâu !

Tôi vừa đuổi kịp Cửu Long. Chúng tôi leo lên ba bậc thang dẫn đến hành lang dài phía sau. Chúng tôi lao dọc hành lang về phía lối vào. Hai tên cà vạt đang chờ sẵn ở đó, nhất quyết đóng vai lính canh cổng địa ngục. Cửu Long đã chớp lấy một cây sào tre. Nó phóng cây sào vào chân tên công an đầu tiên. Tên thứ hai né được đòn, tóm lấy quần nó, ra lệnh cho nó bình tĩnh. Bảo nó là nó đã bị bắt. Quá muộn, tôi đập hấn ngất với cây sào còn nằm trên đất. Tên đầu tiên vẫn đang quần quai đau đớn; hấn bị cây sào đập vào... anh biết chỗ đó mà !

Chúng tôi tiến vào bên trong chợ. Không một tên cóm nào, nhưng có rất nhiều kẻ tò mò đang hò hét, những kẻ khác thì cười đùa. Chúng tôi lao lên tầng hai. Lũ bò vàng lại sát ngay sau chúng tôi. Xe công an đã dừng trước chợ. Tiếng hét, tiếng chân chạy trên cầu thang. Cửu Long nắm tay tôi và dẫn tôi qua mê cung những gian hàng chật đến mức khó lòng mà lách qua. Đó là lúc chúng tôi nảy ra ý định lật đổ tất cả mọi thứ trên đường

chạy. Chúng tôi nghe thấy từ bên phải và bên trái những tiếng «Chúng ở đó !», «Bên này !» xác nhận quyết tâm của lũ côm trong việc tóm cổ chúng tôi. Và nếu chúng thành công, tôi tin là tôi sẽ không đủ sức để chống cự lại chúng lần thứ hai đâu.

Lập gần như không thể theo kịp nhịp độ của chúng tôi. Nó bắt đầu khóc. Cữu Long dỗ dành nó, tìm cách trấn an nó. Nhưng anh không làm được nữa. Tôi cảm thấy bản thân anh cũng đã hết hơi. Còn tôi, tôi không thể chịu đựng thêm được nữa. Những người bán hàng trong chợ vốn im lặng cho đến khi chúng tôi bắt đầu lật đổ mọi thứ trên đường đi giờ đây khiến chúng tôi khốn đốn. Ở đây không có không khí, không có chỗ trống và những bàn tay thò ra từ khắp nơi để làm chậm bước chạy trốn của chúng tôi. Tiếng còi, tiếng giày đinh của những kẻ đuổi theo chúng tôi ngày càng rõ. Chúng ở ngay đó. Tôi thấy hai tên cách không đầy mười bước. Rồi, tôi thậm chí không kịp suy nghĩ. Cữu Long kéo mạnh tôi về phía khoảng không ngay lúc tôi cảm thấy bàn tay một gã đàn ông tóm lấy cánh tay tôi. Chúng tôi chuyển từ bóng tối sang ánh sáng. Từ không khí ngột ngạt ra chỗ thoáng đãng. Tôi thở. Không còn sàn nhà dưới chân tôi. Rồi lại có một cái. Mềm oặt. Không còn trần nhà trên đầu tôi, chỉ có bầu trời xanh. Đã có một cửa sổ trên tầng, nhưng không có kính. Chúng tôi đã

nhảy xuyên qua nó. Tiếp đất trên những kiện vải.

Đó là lúc tôi nghe thấy tên mình. Ở đó, bên trái. Cuối cùng, tôi tin là vậy. Không chắc ! Tôi ngoảnh mặt đi. Tôi dừng lại. Không có gì ! Cửu Long xuất hiện trong tầm mắt của tôi. Nó nắm lấy cánh tay tôi. Kéo tôi. Nó có đôi mắt gần như dữ dội, thẳng Cha của tôi.

Tôi lại bắt đầu chạy. Những tiếng nói phía sau lưng, những mệnh lệnh bảo chúng tôi dừng lại, những tiếng còi dần dần mờ đi. Lại có người ở khắp mọi nơi. Nhưng không còn bóng dáng cóm. Chúng tôi ẩn náu trong một con hẻm. Đủ thời gian để lấy lại hơi thở rồi không hiểu bằng cách nào, chúng tôi lại thấy mình trên mái khách sạn cũ, nằm dài trên sàn, mệt mỏi, nhưng được làm tươi mát nhờ bóng râm của cây Sầu Riêng.

15

Chúng tôi đã sụp xuống dưới gầm cầu cây Sầu Riêng. Đã kiệt sức, lấp lánh mồ hôi. Tôi chưa bao giờ trèo thang nhanh đến thế trong đời. Hơn nữa, trước những cuộc phiêu lưu của tôi ở Việt Nam, tôi chưa từng trèo thang bao giờ.

Những tiếng còi của công an vẫn tiếp tục vọng tới chúng tôi, dù khá nhỏ, từ khu vực xung quanh chợ lớn. Dường như ở đó đang ngự trị một sự hỗn loạn tột cùng. Chúng tôi không còn quan tâm đến nó nữa. Chúng tôi nhìn nhau, Cửu Long và tôi. Và rồi chúng tôi bật cười. Không vì lý do gì. Giải thoát khỏi nỗi sợ hãi, ngạc nhiên vì được ở đây và vui sướng tột cùng vì điều đó. Tự do, còn sống, nguyên vẹn, với vừa đủ làn gió nhẹ vuốt ve những cơ thể nặng trĩu của chúng tôi.

Chúng tôi ho sặc sụa đến rách phổi và cười đến tẹo quai hàm. Thật sự, nhưng mà thật sự, tôi có thể nói hôm nay rằng khoảnh khắc ấy, trôi qua trên mái một khách sạn tồi tàn ở khu Chợ Lớn, để cười như điên cùng người bạn Cửu Long của tôi, chắc chắn là một trong những khoảnh khắc đẹp nhất đời tôi. Tôi không nghĩ mình đã trải qua khoảnh khắc nào mãnh liệt hơn. Vào chính khoảnh khắc ấy, tôi đã hiểu từ yêu thương

có nghĩa là gì. Bởi vì vào chính khoảnh khắc ấy, tôi đã yêu Cửu Long như tôi tin là chưa từng yêu ai khác như thế trong suốt cuộc đời mình, dù sao thì chắc chắn là không theo cách này và chắc chắn không với cường độ như vậy. Vào lúc đó, tôi không bận tâm anh ấy là trai hay gái. Nếu tôi buông thả, tôi đã hôn anh ấy. Và hôm nay tôi hối tiếc vì đã không làm vậy.

Hơn nữa, Cửu Long không còn chỉ là một chàng trai. Anh ấy là một linh hồn, một tâm hồn, anh ấy là vũ trụ của tôi, hơn cả cả thế giới này, hơn cả tự do mà chúng tôi đang nếm trải lúc đó. Anh ấy còn hơn cả cuộc sống tự thân. Anh ấy là ánh mắt tôi hướng về một thế giới mới, một thế giới tôi không biết, thứ khi thì khiến tôi khiếp sợ và giờ đây lại lấp đầy tôi vượt quá mọi hy vọng. Một thế giới lấp lánh nơi những hình thái biến đổi hình thái và màu sắc biến đổi màu sắc. Một thế giới của cảm giác, của những cảm xúc thuần khiết nơi mọi thứ dường như đều ở đúng vị trí của nó. Anh ấy và tôi, ở đây, tại Việt Nam, lúc này.

Chúng tôi mỉm cười với nhau. Chúng tôi chỉ đơn giản mỉm cười với nhau. Chúng tôi nhìn nhau, chúng tôi chỉ đơn giản nhìn nhau. Không một cử chỉ nào, được nuôi dưỡng bởi chỉ ánh mắt của nhau, được an ủi bởi chỉ nụ cười của nhau. Chính vào lúc đó tôi đã hiểu, chính vào

lúc đó anh ấy cũng hiểu rằng chúng tôi sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa. Rằng chúng tôi sẽ là một phần, của nhau, trong cuộc đời riêng của mỗi người. Tôi là anh trai của anh ấy, anh ấy là anh trai của tôi. Dòng máu chảy trong huyết quản chúng tôi không đến từ cùng một người cha hay một người mẹ, nhưng chúng tôi được liên kết bởi những sợi dây bền chặt hơn cả máu mủ. Chúng tôi được liên kết bởi những tâm hồn đã hàn gắn vào nhau, có lẽ từ muôn thuở và chắc chắn là mãi mãi.

Lập đã ngủ thiếp đi dưới tán lá của cây to. Tôi đói. Tôi khát. Nhưng không có chuyện rời khỏi mái nhà. Cửa Long đứng dậy. Không khí lại bắt đầu chuyển động và cuộc sống trở lại nhịp điệu của nó, dịu dàng và bình lặng hơn. Anh bẻ một trái lớn đầy gai. Anh bỏ nó trên một chỗ gồ ghề của bức tường thấp bao quanh viên mái. Chất lỏng màu vàng chảy ra cùng với mùi hôi thối. Nhưng, lần này, Cửa Long nài nỉ.

- Ăn đi, Thịnh, ăn đi. Anh sẽ thấy, sau miếng thứ ba, anh sẽ khám phá ra vị giải khát của nó. Anh không thể nhịn uống nhịn ăn lâu hơn nữa đâu. Với lại, tội mình chẳng có gì khác trong tay cả.

Tôi kiệt sức vì tất cả những cuộc chạy cuồng loạn dưới cái nóng như thiêu như đốt và những cảm xúc vẫn còn khiến trái tim tôi đập thình thịch.

- Tụi mình ở đây đến hết ngày hôm nay đây, Cửu Long tiếp tục lắm lắm. Không có chuyện xuống dưới trước khi trời tối. Vậy nên, ăn đi !

Anh tách ra vài múi thịt sơi và kiên quyết đưa cho tôi.

- Quên cái mùi đi. Tập trung vào vị ngọt của trái cây. Lúc đầu sẽ có vị đắng. Đừng nhai. Để cho thịt trái trượt giữa lưỡi và vòm miệng của anh. Các chất đường sẽ từ từ tiết ra. Một chút vị mật ong sẽ xuất hiện.

Tôi đã làm những gì anh nói. Chính ngày hôm đó tôi đã khám phá ra trái sầu riêng, cả mùi lẫn vị. Tôi đã ăn đến no nê. Rồi tôi cũng thiếp đi, bị khuấy phục bởi cái nóng và sự mệt mỏi. Tôi vui sướng khi tin rằng Cửu Long đã canh giấc ngủ cho tôi và cho đứa trẻ. Nhưng tôi không biết chắc. Tất cả những gì tôi có thể nói là, khi tôi mở mắt ra, trời đã tối và anh đang ngồi bên cạnh, chờ tôi tỉnh giấc.

Lập đang chơi trong một góc với một món đồ chơi. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi mới, đúng như Cửu Long đã hứa với cậu hôm trước.

- Tôi để anh ngủ. Vào cuối buổi chiều, Lập cần đuổi chân. Tụi tôi xuống dưới. Tôi còn phải mua cho nó chiếc áo mới nữa. Khu chợ lớn bắt đầu vắng người rồi lũ cừ vạc

cũng cuộn gói rồi. Tụi tôi vẫn tránh cái Chợ Lớn. Tôi không muốn mạo hiểm. Vẫn còn vài con bò vàng loanh quanh đâu đấy... Anh ngủ có ngon không ?

- Có, nhưng tôi ê ẩm hết cả người. Tôi đau khắp nơi.

- Nè, uống đi. Nó sẽ làm anh đỡ hơn. Vội lại tôi mang theo đồ ăn rồi... Tất cả đều được trả tiền... Đó không phải lúc để gây sự chú ý. Có ba cái bánh rán tôm và cơm.

- Anh thật sự trả tiền à ?

- Tôi đã để lại chiếc đồng hồ của người Mỹ để đổi lấy. Đồ rơm như tôi đã đoán trước. Nhưng nó đáng giá hơn cái áo, món đồ chơi và bữa ăn. Chừng nào nó không phải bằng bạc, và chừng nào nó được trả bằng những thứ chúng ta cướp được, thì danh dự vẫn còn. Nhưng dù sao thì tốt hơn hết là đừng nói đến chuyện đó.

Chúng tôi đã ăn, ý tôi là, chúng tôi đã nuốt chừng ba cái bánh rán và ba bát cơm. Rồi chúng tôi thu dọn hết mọi thứ và rời đi.

Thật đáng chú ý khi thấy những con phố nhộn nhịp của Sài Gòn trở nên vắng vẻ nhanh chóng thế nào khi màn đêm buông xuống. Xung quanh chợ, những mặt tiền nhà cửa lúc này còn chất đầy hàng hóa lấp lánh

sắc sỡ giờ đây có vẻ xỉn màu và xám xịt. Khu chợ vang vọng tiếng bước chân của những người về muộn đang đóng cửa hàng. Gió cuối cùng cũng có chỗ để di chuyển và mang theo mùi hương ủa tàn của trái cây và rau củ đang thối rữa trong những thùng bị bục. Vài người phụ nữ, những đứa trẻ rách rưới len lỏi giữa các dãy bàn để tìm kiếm trong đồng rác rưởi đó thứ gì đó cho vào bụng.

- Họ là những người không có giấy tờ, Cửu Long thông báo với tôi bằng một giọng ảm đạm.

- Không có giấy tờ ?

- Ừ, để sống ở Sài Gòn, phải có giấy tờ công dân do Cục Kiểm soát Dân số phát hành. Không có những giấy tờ đó, không thể thuê nhà, không thể tìm được việc làm. Thậm chí không thể xin được giấy phép để mở cửa hàng buôn bán hay làm xe xích lô. Họ là những gia đình từ các tỉnh lân cận kéo đến. Họ định cư ở đây một cách bất hợp pháp. Họ dựng những chỗ trú tạm bợ hoặc chiếm giữ mái hiên của một lối vào cửa hàng để qua đêm. Và khi thực sự không thể tiếp tục nữa, họ rời thành phố, cạn kiệt ảo tưởng và sức khỏe. Hầu hết cha mẹ bỏ lại đằng sau lũ trẻ thừa của họ. Những đứa trẻ đó ở lại đây và trở thành trẻ em đường phố : Những đứa trẻ đó, nếu may mắn, sẽ được một Cha nhận nuôi. Đó là điều đã xảy ra với Lập. Đó là điều đã xảy ra với anh tôi

và tôi.

- Gia đình anh, ý tôi là gia đình ruột thịt của anh, là những người không giầy tờ ?

- Ừ.

- Họ đã bỏ rơi anh và anh của anh ?

- Anh hiểu hết rồi đấy.

- Chuyện gì xảy ra với những đứa không tìm được gia đình ?

- Chúng vật vờ trong thành phố rồi sớm muộn cũng bị lũ bò vàng tóm cổ và người ta không bao giờ thấy chúng nữa.

- Người ta làm gì với chúng ?

- Không ai biết thực sự. Người ta nói là chúng được đưa đến các trại trẻ mồ côi trong thành phố.

- Và anh không tin điều đó ?

- Đối với một số, điều đó chắc chắn là đúng : những đứa xấu xí nhất, tàn tật hoặc ốm yếu nhất. Nhưng những đứa khác, người ta bán chúng cho các gia đình hoặc đưa chúng đến với các ông chủ nhỏ.

- Ông chủ nhỏ ?

- Họ là những ma cô, những kẻ mối lái, những ma cô. Đồ khốn nạn ! Đừng có lại gần bọn đó... Còn có những tin đồn đáng lo ngại khác liên quan đến trẻ em đường phố bị lũ bò vàng tìm thấy trong một số khu phố.

- Tin đồn ! Những tin đồn gì ?

Cửu Long không trả lời tôi. Anh ấy nắm lấy tay Lập và lại bước đi về phía phố Học Lạc. Tôi đi theo phía sau trong im lặng. Những lời cuối cùng của Cửu Long để lại trong tôi một cảm giác rất khó chịu.

Anh ấy không nói ra, nhưng tôi biết đó là điều anh ấy muốn tôi hiểu : cha mẹ tôi đã bỏ rơi tôi. Như cha mẹ anh ấy đã bỏ rơi anh ấy và anh của anh ấy. Có lẽ anh ấy đúng ! Có lẽ cha mẹ tôi đã bỏ rơi tôi ! Có lẽ vậy. Ít nhất thì đó là điều anh ấy nghĩ. Tôi cũng nghĩ vậy. Chẳng phải cuối cùng cha mẹ tôi đã mua và trả tiền cho một đứa con thực thụ thuần Việt, được chứng nhận nguồn gốc rồi sao ? Vậy thì, dĩ nhiên, tôi, tôi không còn có ích gì cho họ nữa. Thế là họ bỏ đi. Họ dẫn tôi thẳng đến chợ Chợ Lớn. Trên đường đi, cha tôi gây sự với Cửu Long. Để cho tôi thấy rằng ông ghét những đứa trẻ đường phố. Để nói với tôi mà không cần nói ra rằng ông cũng ghét tôi. Rồi chúng tôi đến chợ. Chúng tôi đi vòng

quanh. Họ giả vờ không tìm thấy thứ gì. Họ lên lầu hai. Họ biết rõ chợ Chợ Lớn ; suy cho cùng, cha và mẹ tôi đã sống cả tuổi trẻ của họ ở Sài Gòn. Họ biết có một cầu thang khác ở đầu kia của khu chợ lớn. Họ nói với tôi rằng họ sẽ không đi lâu. Họ không dẫn tôi theo. «Ở lại đây. Đợi cha mẹ ở cầu thang.» Tại sao lại ở cầu thang ? Tại sao phải mất nhiều thời gian thế để quay lại? Họ đã không bao giờ quay lại, đó là sự thật. Họ lên lầu hai với lý do muốn mua quần áo cho Thảo My. Họ đã không mua quần áo. Họ đã xuống bằng cầu thang khác. Họ rời khỏi chợ. Họ đã bỏ rơi tôi.

Họ đã không có ở chợ sáng nay. Với tất cả sự ồn ào mà chúng tôi gây ra trong cuộc chạy đuổi điên cuồng bên trong khu chợ, nếu cha mẹ tôi có ở đó, họ đã lên tiếng rồi. Tất nhiên, tôi đã tưởng nghe thấy tên mình. Ai đó đã gọi tên tôi. Nhưng đó không phải là mẹ hay cha tôi. Có lẽ chỉ đơn giản là Cửu Long. Hoặc, đó là một người phụ nữ khác đang gọi con của họ... Ai mà biết được.

Sự thật là, cha mẹ tôi đã không ở đó. Họ đã đưa đặc điểm nhận dạng của tôi cho công an rồi họ bỏ đi. Họ sẽ không quay lại. Họ chắc đã báo công an bằng điện thoại. Có lẽ họ thậm chí đã bán tôi cho gã bò vàng to lớn miệng hôi đó rồi.

Đó là điều Cửu Long muốn nói với tôi. Nhưng anh ấy không cần phải nói ra. Sự im lặng của anh ấy là đủ. Và ngày hôm nay, cái ngày mà với tôi, một lúc, đã xuất hiện thật đẹp để phi thường, giờ đã trở nên không thể chịu nổi. Tôi dừng bước, nhìn lên trời. Không có ngôi sao. Không một ngôi sao nào. Thế là, tôi nôn mửa. Tôi bắt đầu nôn, như muốn móc hết ruột gan trong người ra. Khi tôi nôn xong, tôi đã khóc, tôi gào thét đến nghẹt thở. Tôi mất hết sức lực. Tôi mù, câm, điếc. Thân thể tôi rách tả tơi, đầu óc trống rỗng với tất cả những tiếng ồn ào của giọng nói, giọng cha tôi, giọng mẹ tôi. Tôi gục xuống dưới chân một bức tường bẩn thỉu trên phố Học Lạc.

Anh đã an ủi tôi. Anh ấy ôm tôi và ru tôi. Tôi tin anh ấy cũng khóc. Dù sao thì, khi giọng anh vọng đến tôi, nó nghẹn ngào ; và trong mắt Cửu Long lấp lánh những vì sao không có trên bầu trời. «Chúng ta sẽ tìm lại được cha mẹ anh. Chúng ta sẽ tìm lại được. Đừng khóc, Thịnh. Đừng khóc nữa !»

Và anh ấy nói suýt ! Thật nhẹ nhàng, anh vuốt ve tóc tôi và lặp lại : «Chúng ta sẽ tìm lại được cha mẹ anh.» Nhưng tôi, tôi không muốn tìm lại họ nữa. Giờ tôi ghét họ. Ôi vâng ! Tôi thề là tôi căm thù họ.

Nhưng tôi sẽ sống sót. Ôi vâng, nhờ tất cả các Chúa Giêsu nhỏ và tất cả các vị Phật trên đời, tôi thề rằng tôi sẽ sống sót ! Một ngày nào đó, tôi sẽ tìm lại họ. Tôi sẽ cho họ thấy sự giàu có của tôi. Bởi vì tôi quyết tâm sẽ trở nên giàu có. Chúng tôi sẽ học cách để trở nên như vậy, Cửu Long và tôi. Và nếu, để vượt lên, chúng tôi phải làm mại dâm, thì chúng tôi sẽ làm. Chỉ để trở nên giàu có. Chỉ để trở về Montréal với anh trai tôi, để cho người đàn ông và người phụ nữ đó thấy tôi đã trở nên giàu có như thế nào. Rất, rất giàu !

Tôi biết đọc và tôi biết viết. Thế là quá đủ để sinh tồn ở Sài Gòn. Tôi sẽ học cách ăn cắp, lừa đảo, buôn bán, phản bội nếu cần, nói dối. Trừ Cửu Long, trừ anh trai tôi. Chúng tôi sẽ nói với nhau tất cả. Chúng tôi sẽ không giấu nhau điều gì. Và chúng tôi sẽ trở nên giàu có. Và tôi sẽ không bao giờ rời bỏ Cửu Long nữa, anh sẽ không bao giờ rời bỏ tôi. Cùng nhau, chúng tôi sẽ trở nên giàu có. Vâng, chúng tôi sẽ trở nên rất giàu ! Và Cửu Long, một ngày nào đó, anh cũng sẽ biết đọc và viết. Tôi sẽ dạy anh.

Tôi đứng dậy. Chúng tôi rời đi. Tôi bước đi. Con giạn của tôi như gắn thêm đôi cánh vào chân tôi. Tôi nặng trĩu nỗi cay đắng và phẫn nộ, nhưng cũng nhẹ nhàng như một con chim bay lên. Những con đường trở nên

quen thuộc một cách kỳ lạ như thể tôi đã sống ở đây cả đời. Tôi đi trước, Cửu Long theo sau với Lập đang ngáp. Tôi rẽ vào đại lộ Nguyễn Trãi lớn cho tới Châu Văn Liêm. Chúng tôi băng qua bãi đậu xe máy lớn với những cửa hàng sửa chữa xe phân khối lớn ngoài trời. Chúng tôi băng qua đường Hùng Vương. Tôi tiếp tục cho tới bệnh viện mà không bận tâm tới Cửu Long đang theo sau tôi, chắc hẳn ngạc nhiên vì tôi tìm lại được phương hướng dễ dàng như vậy trong một thế giới mà với tôi vẫn còn xa lạ. Nhưng không có gì là xa lạ với tôi nữa, ở đây. Và tôi nóng lòng được trở lại sự an toàn của khu trại và hơi ấm của gia đình. Chúng tôi sắp tới nơi rồi. Tôi rẽ vào con đường chéo cắt về phía bắc đại lộ Nguyễn Chí Thanh. Tôi lách vào con hẻm thứ hai bên trái. Hàng rào màu xanh lá cây lớn bao quanh khu đất trống nơi dựng trại của gia đình không còn xa nữa.

- Gia đình đã về chưa nhỉ ? tôi nói, hào hứng với viễn cảnh được chiếm chỗ của mình giữa tất cả những người xa lạ đó.

Cửu Long không trả lời tôi. Tôi không nghe thấy tiếng động nào sau lưng. Không một tiếng bước chân, không một hơi thở, thậm chí không cả tiếng ngáp của Lập. Chỉ có một sự im lặng tuyệt đối. Có gì đó không ổn. Một nỗi lo sợ trào dâng trong tôi. Tôi chỉ có một

mình. Tôi lại một mình. Cửu Long đã biến mất. Anh cũng bỏ rơi tôi. Tôi quay lại từ từ, sợ hãi vì những gì mình sắp thấy...

Không. Phù ! Anh vẫn ở đó. Anh vẫn nắm tay Lập. Anh đứng chôn chân giữa hẻm. Anh không cử động nữa. Ngay cả đôi mắt nó cũng không chớp. Anh dường như còn không thở nữa. Anh đang lắng nghe, đang nhìn, đang cảm nhận thứ gì đó. Anh nhìn chăm chăm vào bầu trời đen kịt phía trên đầu chúng tôi. Bất chấp bóng tối, tôi cảm thấy người bạn của mình đã tái mét, anh đang kinh hãi vì một mối đe dọa hoặc một sự xuất hiện hay ai đó mà nó đã thấy hoặc chưa thấy, người mà lẽ ra nên có mặt hoặc không nên có mặt ở đó. Thế mà chúng tôi đang đơn độc trên đoạn hẻm này.

Tôi ngược mắt nhìn theo hướng ánh mắt Cửu Long đang nhìn chăm chăm. Tôi chẳng thấy gì, chỉ đơn giản là một bầu trời hồng, lấp lánh ở rìa những mái nhà. Rồi... Ồ, cứ như là có khói, những làn khói mỏng. Hít hà kỹ hơn, ta có thể ngửi thấy mùi cháy. Đó dường như là thứ làm bạn tôi sợ hãi.

Giờ thì anh đang lùi lại. Anh nắm tay Lập và họ chạy. Họ quay lại con đường nhỏ chéo kia. Sau đó họ rẽ vào đại lộ Nguyễn Chí Thanh và biến mất trong đám đông người qua đường đang đứng chờ trước cổng bệnh viện. Họ chạy nhanh đến mức tôi suýt nữa không theo kịp.

16

Tôi đuổi sức khi cuối cùng cũng đuổi kịp họ. Họ đang đợi, ngồi trên thành bê tông đỡ hàng rào sắt rèn cao bao quanh sân trong của bệnh viện. Họ cũng đuổi sức. Nhưng ánh mắt của Cửu Long cho tôi thấy nỗi khiếp sợ đang ngự trị trong nó. Rõ ràng, một chuyện khủng khiếp đã xảy ra khiến bạn tôi như sắp gục ngã.

Anh, người cho tới lúc đó đã cho tôi ấn tượng về một kẻ mạnh mẽ, luôn làm chủ cảm xúc, có thể tìm được cách đối phó với mọi trò đùa tai quái mà số phận xấu xa dành cho nó, giờ đây lại hóa đá, không thể phản ứng. Ánh mắt anh đảo khắp nơi không dừng lại. Anh sợ một cuộc tấn công nào đó mà tôi không biết hoặc lo lắng về sự xuất hiện của một con quỷ nào đó mà tôi không hay.

Sau một hồi chờ đợi lâu, Cửu Long hít một hơi thật sâu và thở ra từ từ như thể đang cố gắng tống khứ mọi thứ xấu xa bên trong ra ngoài. Rồi, không nói một lời, anh lại nắm tay Lập và lại bước đi. Chúng tôi hướng về phía đông qua ba dãy nhà rồi rẽ về phía bắc, vào một con đường mà tôi không thể đọc được tên.

Tôi không có thời gian tìm những tấm biển tên đường bị giấu một cách bừa bãi. Tôi khó lòng theo kịp tốc độ mà Cửu Long áp đặt. Anh lại bắt đầu chạy. Ba bốn lần, tôi hỏi anh chúng tôi đang đi đâu. Anh không trả lời.

Giờ thì anh đi bộ. Chúng tôi băng qua đường Trần Quý. «Ta đi đâu vậy ?» tôi lại nói. Vẫn không có câu trả lời. Anh chậm lại ngay sau khi rẽ vào đường Phổ Cổ Diêu, rồi dừng hẳn. Cảnh tượng trải ra trước mắt làm tôi lạnh người. Hàng rào xanh lớn đã bị phá hỏng. Một chục xe công an đậu ở đó, đèn xoay nháy sáng, trước cánh đồng trống lớn nơi sáng nay vẫn còn dựng mười căn lều của gia đình Cửu Long.

Người ta đã chất đóng những bức tường carton lớn, những tấm nệm giả, những cọc gỗ, những tấm nhựa xanh lớn dùng để cách ly những nơi trú chân tạm bợ, quần áo, thùng, đồ dự trữ thức ăn, chăn màn, dây thừng. Tất cả ! Rồi họ châm lửa đốt. Ngọn lửa bốc cao hơn năm mét với những dải khói mỏng bay vút lên trời. Những tấm nhựa tỏa ra một đám mây đen dày đặc bay lên giữa những mảnh tàn tro. Hình ảnh có gì đó giống địa ngục. Và giữa tất cả chôn đó, có những tên công an đang cười đùa. Trừ một tên : hấn, Gã Khi Đột, với vẻ mặt độc ác.

- Hấn vẫn còn đó ! Cữu Long gầm gừ trong cơn phẫn nộ. Hấn sẽ luôn ở đó ! Hấn sẽ không bao giờ buông tha ! Hấn sẽ không để chúng ta yên chừng nào một trong hai chúng ta còn sống !

Tôi nhìn bạn mình mà không hoàn toàn hiểu hết ý nghĩa những lời anh vừa thốt ra. Nước mắt chảy dài trên má anh, in những vệt dài của bụi bẩn. Anh ôm chặt Lập vào lòng. Đứa bé không khóc. Nó dường như không hoàn toàn hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thế mà thật đơn giản, toàn bộ khu cắm trại của gia đình đang cháy. Lũ cóm đã châm lửa và chúng đã bắt hết tất cả các chàng trai. Những người này đang ngồi xếp thành vòng tròn, tay bị trói sau lưng. Ba thằng cóm vàng canh chừng chúng, nhỏ nước bọt xuống đất. Một thằng thứ tư vung một cây gậy lớn, quật xuống lưng bất kỳ ai không may than vãn hay cựa quậy. Mỗi nhát gậy hấn trút lên người một trong những chàng trai, Cha lại co rúm người lại như chính mình đang hứng chịu trận đòn roi ấy. Môi anh rớm máu vì cắn chặt. Cơ thể anh căng cứng bởi một cơn thịnh nộ bùng cháy mà anh đang cố kìm nén để không hét lên, để không chạy về phía lũ cóm vàng và xé xác chúng bằng những cú đấm. Phải rời đi, đi thật xa. Tránh bị bắt lượt chúng tôi. Nhưng Cữu Long không nhúc nhích. Anh nhìn như bị thôi miên,

mắt mở to, mặt lạnh như tiền, trắng bệch như thể máu đã cạn kiệt.

Còn tôi, tôi không còn nhìn cánh đồng lớn, ngọn lửa hay những chàng trai đang bị lũ cớm vàng bắt giữ nữa. Mà là Cửu Long. Ngàn câu hỏi ủa về trong đầu tôi. Chúng ủa tới đập vào xương sọ của tôi, tự mình tìm kiếm những câu trả lời mà tôi không thể diễn đạt cho đúng. Ngày hôm nay đã nép mình dưới đôi cánh u tối của những câu hỏi không lời đáp, như bao điều huyền bí gắn với những tấm màn mây cứ không ngừng đi qua đi lại trên bầu trời Sài Gòn.

Gã Khi Đột ấy là ai, kẻ luôn lê lét thân hình khổ sở của hắn khắp mọi nơi chúng tôi lui tới ? Cửu Long biết hắn và anh sợ hắn. Vậy tại sao anh không nói gì ? Anh đang cố giấu tôi bí mật gì ? Và sáng nay, chuyện gì đã xảy ra với ông lão người Hoa ? Rồi, ai đã phản bội gia đình ? Và tại sao ? Và cha mẹ tôi đâu ? Và tôi đang ở đâu ? Và chúng tôi sẽ ra sao ? Và sẽ làm gì với Lập nếu chúng tôi phải chạy trốn ? Và... Và...

Và nước mắt đã làm ướt má tôi. Không một âm thanh nào thoát ra từ miệng tôi. Không một tiếng nức nở, không một lời nào. Chỉ có một nỗi lo âu vô hạn. Sự nản lòng hoàn toàn. Sự tê liệt trước một nỗi tuyệt vọng không tên.

- Đừng ở đây nữa, Cửu Long lên tiếng bằng giọng run run như thể anh đang lạnh. Phải tìm một chỗ để qua đêm. Ngày mai, chúng ta sẽ rời Sài Gòn vài ngày. Tôi đã chuẩn bị một chỗ ẩn náu trên bờ sông Mê Kông. Chúng ta sẽ an toàn ở đó.

- Nhưng ở đây, ở Sài Gòn, đêm nay, có thể an toàn để ngủ ở đâu chứ ? Công an khắp thành phố đang truy lùng chúng ta.

Cửu Long không trả lời tôi. Không còn nguồn lực nào khác ngoài cậu bé này để dẫn đường cho tôi trong thành phố đã trở lại thành một con quái vật, một môi đe dọa, tôi bước theo những bước chân của nó và đi theo mà không mấy ảo tưởng về cơ hội thoát ra lành lặn của chúng tôi. Rõ ràng, tên cớm bản thủ béo ú kia không có ý định từ bỏ cuộc săn đuổi. Sớm muộn gì, hắn cũng sẽ gài bẫy chúng tôi ở đâu đó. Và chúng tôi sẽ chết.

Tôi biết nếu tên cớm tóm được Cửu Long, hắn sẽ giết nó và sau đó giết tôi. Vậy nên, Cửu Long nói đúng: phải chạy trốn, nhanh chóng và xa. Từ giờ, chúng tôi không còn khả năng đảm bảo an toàn cho một cậu bé sáu tuổi, người sẽ sớm đói lả và kiệt sức. Nó sẽ làm chúng tôi chậm lại. Chưa kể, nó có nguy cơ bị ốm hoặc, tệ hơn, bị mắc vào lưới mà Khỉ Đột đang giăng khắp nơi. Phải loại bỏ Lập. Nó có cơ hội sống sót. Nhưng làm sao để

nói cho Cửu Long hiểu được lý lẽ ? Nó gắn bó với đứa trẻ này vượt quá mọi lý lẽ.

Chúng tôi đã đi bộ rất lâu đêm đó và đến trước một công viên bị chặn ở đầu phía đông bằng một hàng rào màu xanh lá, phía sau là bộ khung bê tông của một tòa nhà từng đang xây dở. Tôi ngẩng đầu lên và quan sát về phía bên phải, đỉnh tròn của một tòa nhà lớn khổng lồ in bóng đen của nó lên bầu trời nửa đêm. Trên đỉnh, những chữ đèn sáng rực của Khách sạn Nevo World. Trong công viên, vài cặp đôi ôm nhau đang ngủ say. Nơi này không xa lạ với tôi. Dù màn đêm làm biến dạng mọi nơi chốn, nơi này gần như quen thuộc với tôi. Tôi đã từng đi bộ đến đây ba hay bốn lần với cha mẹ tôi.

Cha mẹ tôi ! Đây là lần đầu tiên tôi nghĩ về họ kể từ sự kiện sáng nay ở chợ lớn Chợ Lớn. Khuôn mặt mẹ tôi. Khuôn mặt đẹp của bà. Nó ở ngay trước mặt tôi. Tôi có thể chạm vào nó, cảm nhận nó. Bà đang đứng trước mặt tôi. Bà mỉm cười với tôi. Bà nhìn tôi bằng đôi mắt sáng ngời. Bà nói với tôi. Tôi không nghe thấy những lời bà nói, nhưng chúng thật dịu dàng và êm ái. Tôi biết điều đó, vì nó luôn là như vậy. Rồi bà bay lên trời cùng với ánh nhìn của tôi. Bà lạc mất giữa những vì sao. Mẹ tôi là một vì sao. Nhưng tôi quên mất : tối nay, không có ngôi sao nào. Thế là mẹ tôi biến mất.

Tôi nghĩ về điều đó. Nhưng phải rồi ! Đúng là thế ! Tôi đã đi bộ đến đây với cha và mẹ chỉ mới chiều hôm qua thôi... Nếu chúng tôi đi bộ đến, thì chắc là nơi đây không xa nhà của bà dì già, nếu không thì chúng tôi đã bắt taxi. Vậy, hợp lý mà nói, nhà bà dì già chắc không sống xa đây lắm. Ở trong một con đường nào đó quanh đây. Nhưng này, con đường nào ? Chúng tôi đã đến từ phía nào ? Từ phía đông, chúng tôi đến từ phía đông. Vậy thì...

Không, đúng thế ! Khi rời nhà bà dì già, chúng tôi đã đi từ Quận 1. Sau đó, chúng tôi đã đi đến chợ Bàn Tân. Nhà bà dì ở rất xa đây. Mỗi lần chúng tôi đến đây, chúng tôi đều bắt taxi và đi bộ rất lâu.

Tôi ngược mắt nhìn lên trời đầy nản lòng. Tôi tìm kiếm ngôi sao của mẹ tôi hay tốt hơn là khuôn mặt của bà. Nhưng chẳng có gì cả. Lần đầu tiên, tôi thực sự ý thức được rằng có lẽ tôi sẽ không bao giờ gặp lại bà nữa. Rằng tôi không thể làm gì được và có lẽ tôi sẽ chết vì đau buồn. Trong tôi không còn sự giận dữ, không còn cơn thịnh nộ ; chỉ còn một hố đen lớn nuốt chửng những hy vọng cuối cùng của tôi.

Chúng tôi lại lên đường, Cửu Long, Lập và tôi. May là không lâu lắm. Tôi không nghĩ mình có thể chịu đựng thêm được nữa. Tôi kiệt sức rồi. Với lại, Lập lão đảo

bước đi nửa tỉnh nửa mê, ngáp dài mỗi bước và dụi mắt. Chúng tôi đi đến cuối công viên. Chúng tôi rẽ về phía nam vào đường Nguyễn Thái Học. Chúng tôi đến ranh giới của một khu phố đông đúc dọc theo hai bên đường Nguyễn Thái Học. Dãy nhà dài với những bức tường bần thiêu bị chọc thủng bởi những con hẻm đều đặn, dẫn sâu vào màn đêm. Về phía tay phải, tôi quan sát thấy một loạt các khách sạn mini san sát nhau dọc theo hai bên những con hẻm này. Các biển hiệu sáng rực, nhưng những con hẻm thì vắng tanh. Thậm chí không một con mèo, chỉ hai ba con chuột cống to tướng. Thế thôi.

Và thế là chúng tôi đến ngang đường Bùi Viện. Chúng tôi rẽ về phía đông rồi men theo đường Bùi Viện cho đến một một con hẻm nhỏ bần thiêu. Ở đó, Cửu Long ra hiệu cho chúng tôi dừng lại. Con hẻm này có gì đặc biệt mà Cửu Long lại dừng chân lâu và nhìn chằm chằm với vẻ chú ý đến vậy ? Tôi không thể nói được.

Nhưng nheo mắt lại thật kỹ, cuối cùng tôi cũng phát hiện ra thứ thu hút sự chú ý của người bạn tôi. Bốn chiếc xích lô đậu ở đó. Chủ nhân của chúng dường như đang ngủ trên băng ghế có đệm của chiếc xe. Mui xe được kéo lên, chỉ vừa thấy đôi chân trần của họ nhô ra từ những băng ghế tối màu. Cửu Long ra hiệu cho chúng tôi lại gần bằng cách đặt một ngón tay lên miệng,

ra hiệu cho chúng tôi phải hết sức thận trọng và giữ im lặng.

Hắn giơ tay lên. Lập và tôi dừng lại. Cử Long đưa tay về phía một trong bốn chiếc xích lô. Nhẹ nhàng, hắn rút từ trong túi ra một vật dài và sáng loáng. Bây giờ hắn giơ cánh tay duỗi thẳng qua đầu. Vật dài sáng loáng chỉ vừa lấp lánh trong nắm tay hắn. Hắn sắp đánh. Đánh vào đâu ? Vào đầu, vào chân, vào bụng ? Phải đâm trúng tim. Một nhát nhanh và chính xác, giữ lưỡi dao tại đó một lúc, đủ thời gian để người đó chết. Đặt tay lên miệng hắn để bịt đi tiếng kêu vẫn có thể phát ra. Nhưng hắn phải nhắm thật chuẩn. Hắn chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu hắn làm hỏng, tất cả chúng tôi đều chết. Ba tên kia sẽ thức giấc vì bị đánh động bởi tiếng kêu của nạn nhân. Chúng sẽ xông vào chúng tôi, đánh chúng tôi túi bụi, xé xác chúng tôi, giữ lại những miếng ngon cho bữa trưa và quẳng những gì còn lại cho chó và cá sấu. Thật là một viễn cảnh khủng khiếp ! Phải chăng cuộc sống của một đứa trẻ đường phố ở Sài Gòn là như vậy? Giết người để không bị giết ?

Cử Long, cánh tay vẫn giơ thẳng trên đầu, vật sáng loáng lấp lư trong nắm tay, tiến lại gần. Vật đó giờ đung đưa trong tay hắn như thể nó đã mềm ra dưới tác động của một sức nóng rất mãnh liệt. Cử Long sẽ không bao

giờ có thể đâm thứ mềm oặt như thế vào bụng tên tài xế xích lô này được. Hấn đưa tay kia về phía thùng xe có bàn đạp. Hấn nắm lấy thanh thép giữ cho mui xe mở. Hấn lắc nhẹ chiếc xe và gọi người đang nằm trong đó.

- Trí ! Trí ! Dậy đi ? Tôi cần giúp. Trí ! Dậy đi !

Một tiếng ngáp dài vang lên, rồi một giọng nói khàn đứt quãng vì giấc ngủ ngày khò khè cất lên từ tận sâu trong bóng đêm.

- Anh còn muốn gì nữa, Cửu Long ? Anh không thấy tôi đang ngủ à.

- Tôi cần anh ! Lũ bò vàng đang đuổi tôi.

- Lũ bò vàng lúc nào chẳng đuổi anh, có gì mới đâu. Để tôi ngủ.

- Lần này nghiêm trọng lắm ! Khi Đột đốt cháy hết lều của tôi rồi.

- Lại Khi Đột nữa ! Anh đã làm gì nó mà nó hận anh đến thế hả trời ?

- Chưa hết, nó bắt hết gia đình tôi rồi !

Những lời nói đó dường như đã xua tan mọi dấu vết còn sót lại của giấc ngủ đang giữ cho tên Trí kia, vốn bất động cho đến lúc đó.

- Chết tiệt ! Bắt, anh nói sao ?

- Nó ở đó với đội quân quen thuộc của nó.

- Tất cả đều bị bắt ?

- Tất cả các thằng con trai. Chỉ có tôi và Lập là thoát được.

- Còn nó, hắn ta chỉ tôi bằng một ánh mắt nghiêm khắc, là ai ?

- Nó là em tôi.

- À ! Người đàn ông chỉ thốt lên đơn giản, hoàn toàn không ngạc nhiên khi Cửu Long giới thiệu tôi là em trai hắn.

Ba chiếc xích lô kia lần lượt tỉnh giấc và giờ đang lắng nghe cuộc thảo luận diễn ra ngay trước mũi họ.

- Tất cả các thằng con trai, anh nói sao ? Người đạp xích xích lô lại hỏi như thể hắn không thể nào nhét nỗi ý nghĩ đó vào đầu.

- Chúng nằm la liệt trên đất và một tay chân của Khi Đột đang đánh chúng túi bụi.

- Liêm, Thân, Sơn ?

- Và Thuận, Khánh, Tư, Lưu...

Người đàn ông đưa một bàn tay có vẻ quyền uy ra trước mặt như thể đã nghe đủ. Cửu Long im bật. Người đàn ông đứng dậy. Hắn rút một điều thuốc từ chiếc áo khoác cũ rồi châm lửa. Ba người kia cũng làm y như vậy. Ánh sáng phản chiếu trên khuôn mặt họ từ ngọn lửa chiếc bật lửa zippo lần đầu tiên cho tôi một cái nhìn thoáng qua về khuôn mặt trẻ đến kinh ngạc của họ. Không ai trong bốn người quá hai mươi tuổi. Họ gầy gò và mặc quần áo rách rưới. Họ không nói gì, nhưng sự im lặng của họ nói lên tất cả. Họ dường như bàng hoàng trước tin vừa nghe.

- Đức và Khánh sẽ không sống nổi đâu, cuối cùng người tài xế xích lô đầu tiên tuyên bố, giờ đang ngồi xồm trên gót chân, tạo dáng một tư thế rất đặc trưng của người Á Đông. Hắn hít một hơi thuốc mới. Điều thuốc xèo xèo dưới tác động của không khí được hút vào phổi dường như đầy bụi bân của Trí. Hắn bắt đầu ho và khạc nhổ.

- Anh không nên hút thuốc nữa, Trí, Cử Long nhẹ nhàng can thiệp. Anh biết các bác sĩ ở bệnh viện đã nói gì với anh lần trước chúng ta đến đó rồi mà.

- Và đó chính là lần cuối cùng tôi đến đó. Chúng nó cút hết đi ! Toàn lũ ngốc. Nhưng anh, anh là một thằng bé ngoan, Cử Long. Tôi quý anh lắm.

- Anh là cha của tôi, Trí. Anh là Cha lớn của tôi. Tôi kính trọng và yêu quý anh.

Và ở đó, tôi thấy một điều phi thường. Tôi thấy Cử Long quỳ gối trước Cha của hắn và hôn tay anh. Hắn đã hôn cả hai tay anh. Hắn đang khóc. Không thể thấy được, không thể nghe thấy, nhưng tôi biết hắn đang khóc. Và Cha của hắn, không chạm vào, chỉ bằng sự hiện diện của mình, không một lời, không một cử chỉ, đã khiến hắn đứng thẳng dậy như một cái cây được tưới nước sau một cơn hạn hán dài. Đó là lúc tôi hiểu được tầm quan trọng của người Cha trong một gia đình. Đó không chỉ đơn thuần là một người đứng đầu, một thẩm quyền, mà bản thân ông là nguồn cội của mọi trí tuệ, năng lượng duy nhất có thể tiếp cận được với những đứa trẻ đường phố. Không có một người Cha, không thể nào tồn tại trong thế giới vô nhân tính và tàn bạo này. Tôi cũng hiểu mối liên hệ có thể gắn kết Cử Long với Lập và sự tàn khốc của những khoảnh khắc sẽ đến

khi họ chia lìa.

- Anh sẽ sống sót, Cửu Long, anh sẽ sống sót. Nhưng Đức và Khánh thì không. Quá yếu sau lần ở tù vừa rồi. Còn Thân và Sơn, có thể mong đợi thấy chúng sớm dạo chơi trên các đại lộ của những khu phố sang trọng, ăn mặc đẹp, tóc tai gọn gàng, trang điểm phấn son với cái miệng nhỏ xinh của chúng. Với những đứa còn lại, chắc chắn, chúng sẽ bị bán ra từng mảnh.

Một sự im lặng dài theo sau liệt kê những viễn cảnh đều tàn khốc như nhau. Viễn cảnh được khẳng định rằng một số cậu bé sẽ bị bán khiến tôi sửng sốt. Và rồi hẳn ta muốn nói gì với cụm từ «bán ra từng mảnh»? Và những mảnh đó bán cho ai và để làm gì? Phải chăng tôi đã vô tình rơi vào góc duy nhất trên hành tinh này nơi vẫn còn tồn tại những kẻ ăn thịt người?

Cửu Long đưa hai tay chấp lại của hắn về phía Cha hắn, ở đầu những ngón tay đó lấp lánh vật mà hắn đã rút từ túi ra vài phút trước và tôi đã nhầm với một con dao.

- Cho tôi, Cha... Tôi từng mong được dâng lên Cha trong ngày đại lễ của Gia Tộc, nhưng giờ thì không thể được rồi. Tôi lấy được nó từ một tay khách hàng có túi tiền căng phồng, một gã Mỹ vốn muốn đổi nhiều thứ khác để lấy chiếc đồng hồ của hắn, nhưng cuối cùng

hắn chỉ nhận được một trận đòn thừa sống thiếu chết.

Người đàn ông đón lấy chiếc đồng hồ và chăm chú ngắm nghía.

- Ta nhớ vụ đó rồi ! Cha cười gần bằng giọng khàn đặc. Báo chí om xòm lên về vụ đó. Một vụ tấn công khách du lịch ngay giữa lòng Sài Gòn ! Lại còn là dân Mỹ nữa ! Trong khi đất nước đang ra sức phát triển du lịch và thiết lập quan hệ thương mại ổn định với Hoa Kỳ. Anh cũng khá táo tợn đấy !

Bốn anh xích lô bật lên một trận cười sảng sặc, Cử Long lúc này đỡ căng thẳng hơn cũng hòa theo. Cha của nó đã nhận món quà. Vậy là nó không bị trục xuất. Cha vẫn tin tưởng nó và sẽ tiếp tục bảo vệ nó.

Có lẽ tôi cần giải thích cho bạn về quy tắc danh dự chi phối các Đại Gia Tộc trong thế giới khép kín của những đứa trẻ đường phố. Có các Cha Nhỏ (Cha) và các Đại Cha (Cha Lớn). Và do đó, có các Tiểu Gia Tộc và các Đại Gia Tộc. Các Đại Cha tự mình cai quản. Nhưng các Cha Nhỏ phải phục tùng quyền lực của Đại Cha, người chịu trách nhiệm tổ chức Đại Gia Tộc. Bạn hiểu chứ ? Vì vậy, mỗi gia tộc nhỏ không hề biệt lập, mà là một phần của một thể thống nhất lớn, dưới quyền lực tuyệt đối của Đại Cha và Hội đồng của ngài. Chính Đại Cha

là người chọn ra Cha cho từng gia tộc thuộc quyền cai quản của mình. Các Cha Nhỏ có toàn quyền trong việc quản lý hàng ngày gia tộc của mình, nhưng họ phải chịu trách nhiệm trước Đại Cha về hoạt động tron tru của gia tộc đó. Nếu họ có toàn quyền đón nhận bất kỳ ai họ cho là phù hợp vào gia tộc, thì ngược lại, họ phải tuân theo quy tắc phục tùng không khoan nhượng khi Đại Cha ra lệnh trục xuất một thành viên không đáp ứng, theo ý ngài, các điều khoản của khế ước ngầm ràng buộc mỗi thành viên với gia tộc của mình. Quy tắc này cũng áp dụng cho chính Cha khi hắn có thể bị trục xuất vì bất kỳ lý do gì và thậm chí không cần lý do nếu Đại Cha muốn hành động như vậy. Nhưng việc trục xuất hiếm khi xảy ra, vì việc đảm bảo sự ổn định của các gia tộc là có lợi cho Đại Cha. Điều đó liên quan đến sự an toàn của chính ngài cũng như sự thịnh vượng của Gia Tộc ngài. Vì thế, bị trục xuất khỏi một gia tộc là bản án tội tệ nhất mà một người có thể phải chịu. Bởi kẻ bị trục xuất không có cơ hội nào được một gia tộc khác nhận lại. Một kẻ bị trục xuất bị đối xử tệ hơn cả một kẻ mắc bệnh dịch hạch. Hắn ta bị kết án một cuộc sống mãi dâm trong những khu phố tồi tàn, trộm cắp vặt ở những khu chợ bẩn thỉu, cô độc và khôn khổ mà một cái chết non yếu sẽ kết thúc sớm.

Đại Cha nhìn Lập một lúc, rồi tập trung sự chú ý vào Cửu Long, người vẫn đứng im.

- Đưa đứa trẻ ngủ đi, anh ta ra lệnh. Nó ngủ gục rồi. Và quay lại đây. Chúng ta có chuyện cần nói. Và bảo thằng bạn của anh biến đi cho khuất mắt. Nó không phải là thành viên của Gia Tộc.

Những mệnh lệnh được buông ra bằng một giọng thờ ơ, gần như lạnh lùng. Tôi muốn đáp lại hắn bằng cùng một giọng điệu đó : nói với hắn rằng tôi méo quan tâm đến cái Gia Tộc của hắn ; rằng tôi có gia đình của riêng tôi và tôi sẽ sớm đoàn tụ với họ. Rằng hắn không có quyền khó chịu như vậy với một kẻ vừa bị bắt hạnh giáng xuống. Nhưng tôi chọn cách im lặng. Một linh cảm. Chắc chắn là đúng. Tôi ghét người đàn ông ngồi xồm trên gót chân và rít điều thuốc như thể số phận của thế giới phụ thuộc vào cách hắn ta nhét đầy phổi bằng hắc ín và nicotine. Tôi không thích nụ cười sắc lẹm như mũi dao găm của hắn, đôi mắt đỏ ngầu như mắt chuột, sự dơ bẩn của hắn, và nhất là cách hắn đón nhận mọi thứ như thể chúng vốn nợ hắn. Nhưng tôi hiểu rằng đây không phải là lúc phô bày những bức bối của mình.

Cửu Long bỏ đi cùng Lập. Tôi nghe thấy nó hôn đứa bé, đắp chăn và ra lệnh cho nó ngủ. Nó nói chuyện nhẹ nhàng với đứa bé, trấn an nó bằng giọng nói khẽ nghe

không rõ. Nó ở lại bên đũa bé một lúc, rồi tôi nghe thấy tiếng ngáy nhỏ. Lập đã ngủ thiếp đi. Cửu Long quay lại với bước chân nặng nề. Tôi đã trốn vào một góc, nơi tôi có thể nhìn thấy mọi thứ mà không bị phát hiện, nơi tôi nghe thấy tất cả mà biết rằng mình sẽ chẳng có quyền nói gì.

Bốn anh xích lô vây thành vòng tròn quanh một ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng mờ nhạt lên những khuôn mặt sạm đen. Một khoảng trống được chừa ra, đối diện với Đại Cha và những người có vẻ là hội đồng của anh ta. Rõ ràng, đây là một phiên tòa được tổ chức tạm bợ và họ sắp tuyên án.

Cửu Long ngồi xuống chỗ trống, đối diện với những quan tòa của mình. Bốn người đàn ông im lặng hút thuốc và một lúc sau, một trong số họ mới lên tiếng.

- Gia tộc của anh tan nát rồi, người đàn ông bên trái Đại Cha nói, tắt mẩu thuốc vào đế dép. Bởi sự ngu ngốc của anh, anh đã đẩy mười hai đứa trẻ mà Cha lớn giao phó vào chỗ nguy hiểm. Chỗ ở của anh thành đồng hoang tàn. Anh là đối tượng bị một thằng công an thoải tha truy lùng không ngừng. Trong khắp thành phố này, anh không còn chỗ an toàn. Anh là mối đe dọa cho toàn thể Gia Tộc. Anh đã phản lại sự tin tưởng mà người ta đặt vào anh.

- Vinh ! Cha lớn can thiệp bằng giọng điệu bình tĩnh.
Câm miệng lại !

Gã kia cựa quậy trên mông, gừ lên một tiếng rồi nhô ra sau lưng một bãi nước bọt đen sì. Rõ ràng hắn ta ghét Cửu Long. Và việc bị Đại Cha nhắc nhở phép tắc một cách thô bạo như vậy, ngay trước mặt kẻ đang bị xét xử, khiến hắn mất mặt. Con giận nhuộm đỏ đôi mắt hắn. Hai bàn tay hắn siết chặt và hắn bẻ khớp từng ngón tay trong số chín ngón mà không thốt lên lời bình luận nào.

Đại Cha đứng dậy, rời chỗ ngồi và đến ngồi thật gần Cửu Long. Anh ta mời nó điều thuốc, nhưng nó từ chối.

- Phải rồi, tôi quên mất, anh không hút thuốc.

Đại Cha châm điều thuốc mới bằng điều vừa hết, rồi với một cử chỉ chính xác của các ngón tay, anh ta vút tẩu thuốc đi xa.

- Anh đúng đấy, con trai, toàn là thứ cứt đá !

Anh ta hít một hơi thật sâu rồi, rất nhẹ nhàng, thổi làn khói trắng đục từ từ bay lên trời. Anh ta nhìn những vòng khói cuộn tròn rồi dán mắt vào bầu trời không sao một lúc lâu.

- Ngày mai, trời sẽ rất đẹp ! Cha lớn nhận xét. Rồi ngài quay mắt nhìn Cửu Long. Anh tính làm gì với thằng nhỏ ?

Rõ ràng, Cửu Long không ngờ tới câu hỏi này. Nó mất một lúc mới trả lời.

- Lập là con trai của tôi. Nó chưa đủ tuổi để tự bảo vệ mình.

- Thằng nhỏ đó không phải là con trai của ai hết, người đàn ông đáp lại với một sự dữ dội càng thể hiện rõ vì giọng nói của anh ta chẳng hề hung hãn. Chỉ thoáng một chút đe dọa mơ hồ. Thế mà tôi đã ra lệnh cho anh tống khứ nó đi. Tôi phải thừa nhận rằng anh đã không tuân lệnh tôi.

Cửu Long quay về phía Cha của nó, và với một sự bình tĩnh mà tôi không nghĩ nó có được, nó đáp lại ánh mắt của người đàn ông. Một ván bài kỳ lạ đang diễn ra, nơi sự ngạo mạn của một người có thể đồng nghĩa với sự sỉ nhục dành cho kẻ kia. Trong vùng nước này, phải thao túng một cách thận trọng. Cửu Long không thể cho phép mình xúc phạm người bảo hộ bằng thái độ bất kính. Cuối cùng, hắn đảo mắt đi chỗ khác và đáp lại bằng giọng điệu kiên quyết nhưng tôn kính.

- Tôi nghĩ trách nhiệm của Cha mỗi gia đình là tiếp đón bất kỳ ai mà hấn thấy phù hợp.

- Và quyền lực của tôi, Cha lớn tuyên bố, vẫn không hề cao giọng, là xua đuổi bất kỳ kẻ nào không làm tôi hài lòng. Đứa trẻ này còn quá non nớt. Chỉ là gỗ mục.

- Trách nhiệm của Cha là phải bảo vệ và chăm lo cho hạnh phúc của các cậu bé của mình. Lập là cậu bé của tôi. Nó cần sự giúp đỡ của tôi. Tôi sẽ đưa nó đi cùng và sẽ bảo vệ nó.

Những gì diễn ra tiếp sau đã khắc sâu vào trí nhớ tôi. Mỗi mỗi.

Người đàn ông đứng dậy. Khuôn mặt anh ta lạnh lùng, thân thể di chuyển một cách điêu luyện. Anh ta dừng lại trước ngọn đèn và bắt đầu thực hiện một chuỗi các động tác chính xác và chậm rãi giống như những động tác mà các môn đồ Thái Cực Quyền thường biểu diễn. Rồi các động tác trở nên giật cục, nhanh chóng đạt đến một sự điên cuồng nhất định. Nhưng người đàn ông vẫn thể hiện sự mềm dẻo và kiểm soát như cũ. Cánh tay ông ta vung lên những đường bay dài, đôi chân cong lại trong những tư thế tấn công, các ngón tay cào xé không khí. Những âm thanh nhỏ như mèo gầm gừ trượt ra từ miệng ông ta như những lời đe dọa. Rồi người đàn ông

lùi xa ba bước dài. Trong một cú nhảy chia làm ba nhịp, ông ta phóng đến chỗ Cửu Long. Vào giây cuối cùng, một vũ khí lóe ra trong tay trái ông ta, một con dao lưỡi dài mà ông ta vung lên trong làn không khí ẩm áp của đêm trước khi cắm nó xuống giữa các ngón tay hé mở của Cửu Long. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến người bạn tôi không kịp phản ứng. Anh ta vẫn ngồi yên và nhìn vào vũ khí đã cắm giữa ngón giữa và ngón trỏ của bàn tay phải mình. Còn tôi, đứng đó, hóa đá, tưởng rằng bạn mình đã chết.

Mặt người đàn ông dừng lại cách mặt Cửu Long vài centimet, nhưng Cửu Long vẫn không ngừng nhìn thẳng vào anh ta với vẻ ngạo nghễ.

- Đừng có khiêu khích tôi, Cửu Long, người đàn ông nói với giọng điệu nén xuống và đầy đe dọa. Đó sẽ là một sai lầm nghiêm trọng. Đừng có khiêu khích tôi !

Nói xong, người đàn ông đứng thẳng người, cất vũ khí vào dây lưng và quay về chỗ ngồi lúc đầu cuộc gặp. Sự im lặng kéo dài. Tất cả mọi người đều cúi mặt như những nhà sư đang thiền định. Rồi vị Đại Cha lên tiếng.

- Nghe đây, Cửu Long ! Nghe đây, vì tôi sẽ không lặp lại lần thứ hai. Hãy rời khỏi thành phố này và đừng bao giờ trở lại. Từ bỏ thằng nhỏ đi. Anh không còn là

Cha và cũng không còn gia đình nữa. Đừng trở lại, nếu không tôi sẽ giết anh. Và hãy đưa thằng em của anh đi nếu anh không muốn nó cũng bị bán đi. Này ! Lấy lại đồng hồ của anh. Nó sẽ có ích cho anh hơn là cho tôi. Và hãy coi chừng ! Vào lúc bình minh, nếu anh còn ở Sài Gòn, anh sẽ chết.

Gương mặt người đàn ông bừng sáng lên một nụ cười độc ác.

- Tôi yêu anh đấy, Cửu Long. Đó là lý do duy nhất khiến anh chưa chết. Cả hai hãy rút đi và đừng ngoái lại.

Không vội vàng và không bao giờ quay lưng lại với những kẻ xét xử mình, Cửu Long ra hiệu cho tôi đến chỗ anh ấy. Chúng tôi cách bốn người đàn ông kia khoảng ba mươi bước chân. Và khi thấy đã đủ xa để an toàn, Cửu Long quay người và rời đi không chút vội vã. Khi chúng tôi cuối cùng cũng đến đường Nguyễn Tài Học, Cửu Long nắm lấy tay tôi và bắt tôi chạy hết tốc lực. Để giải thích mọi chuyện, tôi chỉ nhận được lời giải thích duy nhất này.

- Phải quay lại công viên.

Chúng tôi đến nơi, vừa thở không ra hơi. Ở đó, tôi thấy Lập đang ngồi chờ trên một chiếc ghế dài trước vòng quay ngựa gỗ đã tắt điện.

- Nhưng nó làm gì ở đây vậy ? Tôi thốt lên với một nụ cười ngạc nhiên rạng rỡ.

- Anh tưởng tôi sẽ bỏ đứa con trai duy nhất còn lại của mình cho tên khốn Trí đó sao.

- Nhưng, nó đã nằm xuống ngủ rồi mà...

- Sau khi nằm xuống, tôi đã bảo nó lập tức rời đi và chờ chúng ta ở đây. Tôi đã cố ý ở lại và giả vờ nói chuyện với Lập. Tôi thậm chí còn giả tiếng ngáy để đánh lừa những kẻ xét xử tôi. Tôi đã dựng một đồng nhỏ với mấy cái chăn. Với một chút may mắn, bọn chúng sẽ không phát hiện ra sự vắng mặt của nó trước khi mặt trời mọc. Điều đó cho chúng ta khoảng, hẩn chăm chú nhìn đồng hồ, sáu tiếng.

- Vậy là anh biết trước chuyện gì sẽ xảy ra ?

- Ừ. Lũ khốn đó không ngủ khi chúng ta đến. Chúng đang chờ đợi chúng ta. Cứ như thể chúng...

Cửu Long không nói hết câu. Hẩn nắm tay Lập và lập tức lên đường.

- Đừng ở lại đây.

Một giờ sau, chúng tôi trở lại trên mái nhà của khách sạn tồi tàn đối diện chợ lớn Chợ Lớn.

17

Thật kỳ lạ khi nhận ra rằng nhận thức của chúng ta về thế giới thay đổi như thế nào khi chúng ta quan sát nó từ mái nhà của một tòa nhà hoặc từ đỉnh của một ngọn núi rất cao. Người ta có cảm giác như đang ở trên đỉnh của thế giới và đang quan sát vũ trụ bằng đôi mắt của Chúa. Như thể tất cả những điều này là của chúng ta, như thể tất cả những điều này là một phần của chúng ta. Nhưng tôi nay, tầm nhìn đó, dù có đặc biệt đến đâu, cũng chẳng có gì thú vị lắm. Tôi không khó khăn lắm để thoát ra khỏi nó.

Cửu Long đã trải ra một cuộn bìa cứng mà anh ta đã cất giữ trong một góc. Anh ấy nằm dài với Lập bên cạnh. Đứa trẻ ngủ rất nhanh, đầu tựa vào đầu gối của Cha nó. Cha nó vuốt ve trán nó bằng những cử chỉ chậm rãi.

Tôi nằm dài bên cạnh anh, không nói gì. Chúng tôi ở gần nhau đến mức tôi có thể ngửi thấy mùi của anh. Anh ấy thơm. Lẽ ra anh ấy phải có mùi hôi sau một ngày nắng nóng và chạy nhảy điên cuồng như vậy. Nhưng không ! Cửu Long thơm. Việc ngửi thấy làn da của anh ấy quá gần tôi khiến tôi hơi bối rối.

Này, những vì sao đã trở lại. Tôi nhìn chúng lấp lánh qua tán lá lớn của cây sồi riêng, trên đầu tôi. Đói và khát hành hạ tôi và tôi đã bằng lòng với những quả đắng của những cây bầu của nó, Nhưng tôi quá kiệt sức để bắt mình phải nỗ lực dù là nhỏ nhất. Tôi kiệt sức, nhưng tôi không cảm thấy buồn ngủ. Có lẽ là do sự phấn khích.

Cửu Long cũng đang nhìn chăm chăm vào bầu trời. Anh ấy thật điềm tĩnh ! Tôi giận anh vì sự điềm tĩnh đó. Anh ấy có cả ngàn lý do để bị bao vây bởi những nỗi lo sợ khủng khiếp nhất. Nhưng không. Anh ấy ở đó, bất động, một đũa tre trên đùi, anh ấy nhìn lên trời và anh ấy thơm. Điều đó khiến cuộc đời tôi rồi bời.

Suy cho cùng, những gì đang xảy ra lúc này, tất cả những gì đang chờ đợi chúng ta, những mối đe dọa chết chóc, sự lưu đày này và tất cả những thứ khác mà tôi không biết, xảy ra cũng một phần lớn là vì anh ấy. Bất kỳ người bình thường nào đã rút lui và bỏ đi không một lời từ biệt. Nhưng không phải anh ấy. Không phải Cửu Long ! Anh ấy, anh ấy là một anh hùng, anh ấy không sợ bất cứ điều gì hay bất cứ ai. Anh ấy đứng trên tất cả những điều tầm thường của cuộc sống. Và thật tệ nếu anh ấy chết vì nó ! Không thể làm món trứng tráng mà không đập vỡ vài quả trứng.

Không. Anh ấy, thưa bạn, đã quyết định thách thức cả thế giới : Cha lớn của anh ấy, tất cả các gia đình ở Sài Gòn, và Khi Đột, và tất cả bò vàng của thủ đô ! Và gửi tất cả những thứ đó lên tầng bình lưu chỉ bằng một cái búng tay.

Bởi vì, bạn thấy đấy, anh Cửu Long, đã quyết định không rời Sài Gòn trước bình minh như người ta đã yêu cầu anh ấy làm một cách rõ ràng. Chúng tôi không có tiền, không có thức ăn và chúng tôi không thể xuất hiện ở bất cứ đâu mà không bị Trí bắt giữ. Nhưng dù sao đi nữa, Étienne ạ ! Anh ấy, anh ấy sẽ không nhúc nhích !

Thế đấy, tôi lại thờ đốc. Con giận trào dâng trong tôi thành từng đợt lớn.

Bởi vì Cha-Cha nhỏ xinh xắn tuyệt vời của lòng tôi đã không hỏi ý kiến của tôi, tôi ! Không hề ! Không hề !

Và Lập ! Hả ? Lập nhỏ bé đẹp đẽ và rất tử tế của chúng ta mà anh ấy nói là yêu quý biết bao, hãy nói về Lập đi. Anh ấy đang làm gì với Lập ? Không có gì. Anh ấy không quan tâm đến nó như không quan tâm đến năm bốn mươi. Cứ để nó chết ! Thế mà anh ấy đã nhận trách nhiệm với đứa trẻ này, không phải sao ? Không ai ép anh ta theo như tôi biết. Rốt cuộc thì không phải đứa trẻ đi theo anh ta đến tận đây. Phải có ai đó đưa nó đến.

Và người đó, chính là Cửu Long. Anh ấy là người quyết định giữ Lập lại với mình. Vậy thì, anh ấy đã nhận trách nhiệm với đứa trẻ. Anh ấy phải đảm bảo an toàn cho nó, không thì chết ! Và điều tối thiểu phải làm trong hoàn cảnh này là không đặt tính mạng của đứa trẻ vào nguy hiểm. Nhưng anh ấy không quan tâm liệu đứa trẻ có chết không. Cửu Long thơm, nhưng anh ấy không có trái tim.

- Tôi không biết tôi sẽ làm gì với Lập.

Cái gì ? Anh ấy vừa nói gì vậy ?

Cửu Long đã đảo mắt đi và đôi mắt to buồn bã của anh ấy nhìn chằm chằm vào tôi không chớp, như thể anh ấy đã chết. Nhưng anh ấy không chết, anh ấy đang thở.

- Tôi phải làm gì với Lập ? Tôi không thể áp đặt cho nó cuộc sống mà chúng ta đang chuẩn bị. Nó sẽ không bao giờ có thể theo kịp chúng ta. Với lại, có thể sẽ nguy hiểm. Tôi đã nhận trách nhiệm với nó. Điều tối thiểu tôi có thể làm là không đặt tính mạng của nó vào nguy hiểm... Anh không nghĩ vậy sao ?

Anh chàng đó thật là phiền phức ! Tôi mới quen anh ta được một ngày mà tôi có cảm giác như mười một năm rồi anh ta hút hết không khí của tôi. Tôi quan tâm gì đến Lập ? Đó là vấn đề của anh ta, hãy để anh ta tự xoay xở ! Chưa đầy mười giây trước, cuối cùng tôi đã tìm được một lý do chính đáng để ghét thằng Cha-Cha nhỏ đó, và giờ đây nó giật mất lý do đó của tôi, như thế này, một cách ác ý, mà tôi chẳng làm gì nó ! Đồ khốn nạn thật ! Một sự giả định đích thực !

Này, nó vẫn còn cử động. Tôi chắc là nó sẽ nói thêm một câu nữa.

- Tôi không biết tôi sẽ làm gì nếu anh không ở đây, Thịnh. Anh thật điềm tĩnh. Nếu anh không có ở đó, lúc này trước mặt Trí, có lẽ tôi đã bỏ chạy. Tôi đã bỏ đi. Tôi đã rời Sài Gòn. Tôi đã nói gì với các bạn ?

- Cái gì ?

- Nghiêm túc đây. Tôi đã rất sợ ! Tôi đã rất ngạc nhiên. Tôi đã chắc chắn rằng Trí sẽ giúp đỡ tôi. Thay vào đó...

Anh ấy ném một cái nhìn trêu mến về phía Lập, người đang ngủ một cách tin tưởng trên đùi anh. Cửu Long không cử động. Mắt anh đờ đẫn, hơi đỏ vì mệt mỏi.

- Tôi phải làm sao để đưa nó đến nơi an toàn ? Nó sẽ cảm thấy bị bỏ rơi.

- Chắc phải có những trại mồ côi chứ, tôi nói hơi lạnh lùng.

- Trại mồ côi ? Nhưng đó là một nhà tù thực sự, trại mồ côi ! Anh không nghĩ rằng chúng ta sẽ bỏ rơi Lập trên bậc thềm của một trại mồ côi chứ ? Điều đó sẽ làm nó bệnh mất !

- Thế thì, nếu chúng ta giữ nó lại với chúng ta, nó sẽ chết. Anh biết rõ như tôi rằng Lập không có đủ khả năng cần thiết để sống sót trên đường phố.

Cửu Long cứng người. Những lời nói của tôi dường như làm anh ấy rất bối rối. Tôi thấy khuôn mặt anh ấy cứng lại và giọng nói trở nên nặng nề đầy trách móc.

- Còn anh ? Anh có những khả năng đó không ? Tại sao anh không tự bỏ mình vào một trại mồ côi ? Anh biết gì về cuộc sống của một đứa trẻ đường phố, viết kiêu ! Anh mới ở đây được hai ngày.

- Anh có thể gọi tôi là bất cứ thứ gì anh muốn nếu điều đó làm anh nhẹ nhõm, nhưng tôi biết đủ để biết rằng Lập không có một phần nghìn cơ hội sống sót quá một năm trên đường phố. Anh cũng biết điều đó rõ như

tôi. Đó là lý do tại sao anh gắn bó với nó đến vậy, tại sao anh bảo vệ nó như một người mẹ thực thụ. Thế mà anh biết điều gì xảy ra với những kẻ không có khả năng tự vệ trong vũ trụ chết tiệt của các anh : họ chết như chó. Cái chết của anh trai anh chẳng dạy anh được điều gì sao ?

Cửu Long bật dậy. Đầu đưa trẻ đập mạnh xuống đất. Lập bắt đầu khóc. Có một khoảnh khắc tôi đã thực sự tin rằng Cửu Long sẽ lao vào tấn công tôi. Ánh mắt cậu ấy chứa một sự giận dữ đến mức tôi chỉ có thể lùi lại hai bước để tạo ra một khoảng cách an toàn giữa hai chúng tôi. Phòng trường hợp...

Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cửu Long không nhúc nhích. Anh ấy đứng nguyên tại chỗ và thở một cách thận trọng, như để làm dịu đi ngọn lửa đang âm ỉ trong lòng. Có lúc, anh ấy quay người lại đột ngột đến mức tôi lại thực hiện một cử động mới để tự vệ. Tôi thấy anh ấy biến mất qua chiếc thang dẫn xuống sân trong của khách sạn. Tôi nghe thấy những tiếng gõ nhẹ vào một cánh cửa kim loại, năm tầng bên dưới. Cánh cửa mở ra. Một tiếng thì thầm vọng lên tôi từ khu vườn. Tôi nhận ra giọng nói của ông lão người Hoa. Nó dường như vỡ oà vì một cảm xúc kỳ lạ. Cánh cửa đóng lại.

Gần mười hai giờ ba mươi phút thì Cửu Long trở lại trên mái nhà, quần đùi xộc xệch. Anh ấy mang theo một phích nước lớn đựng súp nóng hổi, bánh mì và bánh tôm.

Anh ấy trải một tấm bìa cứng rộng để làm khăn trải bàn. Từ một chiếc túi da, anh ấy lấy ra ba cái bát, thìa và một ngọn nến mà anh cắm vào một giá nến bằng đồng đen. Anh ấy mở phích nước và rót súp vào ba cái bát. Anh ấy chờ cho hương thơm của súp tỏa ra trong không khí xung quanh.

Tôi liếc nhìn anh ấy. Anh ấy đang ngồi, hai tay đặt trên đầu gối. Lúc này, hương thơm của súp quyện quanh lỗ mũi tôi và khiến tôi tiết nước miếng.

Cửu Long đưa cho tôi một cái bát. Tôi không biết phải phản ứng thế nào. Trong khi một giờ trước tôi còn nghĩ anh ấy sẽ đập vỡ mặt tôi, thì giờ đây anh ấy lại phục vụ súp cho tôi. Rõ ràng, cậu bé này không thuộc mẫu người bình thường. Mọi thứ ở anh ấy đều làm tôi bối rối... và mê hoặc tôi.

- Xin lỗi nhé, Cửu Long. Lúc này, tôi không muốn làm anh đau lòng.

Anh ấy nhìn tôi chăm chăm với một ánh mắt chất chứa quá nhiều nỗi buồn đến mức nước mắt tôi ứa ra.

- Đừng bao giờ nhắc đến Thuận nữa... Thuận đã chết rồi. Giờ thì, anh trai tôi là anh. Cầm bát lên và ăn đi. Chúng ta không thể ngủ với cái bụng rỗng sau tất cả những cảm xúc này được.

- Có đánh thức Lập dậy không ?

Đứa trẻ lúc đó phát ra một tiếng ngáy nhỏ rồi quay lưng lại với chúng tôi, cuộn tròn trong chăn.

- Tốt hơn là để nó ngủ đi, Cửu Long đồng ý. Dù sao thì chúng ta cũng để phần cho nó một bát súp và một cái bánh. Nó sẽ có cái để nhét vào mồm sáng mai.

Đó là tín hiệu để chúng tôi xông vào thức ăn như ruồi bu vào cứt chó. Chúng tôi ăn ngấu nghiến, cười khúc khích vì khoái chí và nhìn nhau bằng ánh mắt âu yếm. Câu hỏi ập đến trong đầu tôi và tôi buột miệng hỏi ra mà không suy nghĩ. Chỉ sau khi lời nói cuối cùng vừa thốt ra thì tôi mới hối hận vì đã không suy nghĩ kỹ hơn trước khi nói.

- Ông lão người Hoa muốn gì ở anh vậy ?

Cửu Long đứng sững người, đôi đũa lơ lửng, không biết trả lời thế nào. Nhưng trái với những gì tôi mong đợi, câu hỏi của tôi dường như không làm anh ấy khó chịu quá mức. Ngược lại, nó khơi dậy ở anh ấy một nụ cười rạng rỡ.

- Một khách hàng, anh ấy trả lời tôi không chớp mắt. Chỉ là một khách hàng !

Tôi ngây thơ, nhưng chưa đến mức thỏa mãn với câu trả lời bí hiểm đó. Tôi biết rõ lý do khiến những ông già kia hào phóng như vậy đối với một cậu bé mười bốn tuổi đến gõ cửa nhà họ vào những giờ khắc nhỏ bé của đêm khuya. Và tôi không dễ bị lừa bởi những lý do khiến người bạn của tôi mỗi lần ra về sau chuyến thăm ông lão đó lại quần không cài khuy và áo thì xộc xệch. Nhưng tôi không thể hiện gì ra. Nếu cứ khẳng khẳng hỏi thì sẽ tỏ ra vụng về và thiếu phép tắc, một phép tắc mà tôi chưa sẵn sàng từ bỏ quá sớm trong sự nghiệp mới của mình với tư cách là một đứa trẻ đường phố. Dù sao thì người ta vẫn có những nguyên tắc riêng.

Thế là, chúng tôi lại tiếp tục bữa ăn khuya. Không khí vui vẻ trở lại rất nhanh. Đêm đã trở nên đẹp trở lại và những lo lắng dường như đã di cư sang một thế giới khác. Dù vậy vẫn có câu hỏi cuối cùng này, lần này là từ Cửu Long.

- Không có anh thì tôi sẽ làm gì ? Tôi sẽ làm gì đây ?

Anh ấy nhìn tôi với đôi mắt vô cùng dịu dàng, trong đó không loại trừ một nỗi buồn lớn. Sau đó, chúng tôi nằm xuống cạnh nhau. Cửu Long giấu đầu dưới cánh tay tôi và gần như ngủ thiếp đi ngay lập tức.

Một tia sáng lướt qua. Rồi thế giới dần dần phai mờ. Chúa vừa mới nhắm mắt lại.

18

Buổi sáng, tôi tỉnh dậy trong một trạng thái kỳ cục. Tôi đã trải qua một đêm kỳ lạ. Và rồi cái quần lót của tôi ướt sũng. Và tôi đang trong tình trạng cương cứng như một vị tướng tổng tư lệnh. Mà để ý thì đây không phải là lần đầu tiên chuyện này xảy ra với tôi, nhưng lần nào nó cũng làm tôi ngạc nhiên. Và sáng nay, nó làm tôi thấy ngại ngùng. Bởi vì Cửu Long đã thấy rõ sự lúng túng của tôi và anh không ngừng liếc nhìn tôi mà cười khành khạch.

- Anh mơ thấy gì đẹp lắm phải không, anh bạn nhỏ của tôi ? Anh hỏi tôi với giọng mỉa mai.

- Anh nhìn tôi như thế đủ chưa ? Đây không phải là buổi biểu diễn của Cirque du Soleil đâu !

- Ờ, vậy thì đi đái đi. Nó sẽ làm anh đỡ tức hơn.

Anh làm tôi bức mình ! Trong lúc anh quay mắt đi chỗ khác vẫn cười khành khạch, tôi đã trốn vào một góc kín đáo để đi tiểu.

- Lại đây ăn đi ! Cửu Long gọi tôi. Sau một đêm như thế, anh cần phục hồi lại sức lực.

Tôi không bắt bẻ lại lời châm chọc đó. Tôi giả vờ như không nghe thấy. Tôi tiến lại gần chỗ hậu cần nơi Cửu Long đang hoạt động vui vẻ. Tôi đã nghĩ là sẽ thấy anh căng thẳng, lo lắng, hay thậm chí là sợ chết khiếp. Nhưng không. Anh có vẻ bình tĩnh một cách gần như là đáng lo ngại.

Anh ngồi xồm. Anh đun sôi nước trên một cái bếp đã chiến mà hẩn lấy ra từ tôi không biết là đâu. Trên một tấm khăn trải, hẩn đã đặt ba bộ đồ ăn với, ở giữa, bánh mì, pho mát, mứt mận, một hũ Nescafé, sữa và đường.

- Anh lấy tất cả đồng này ở đâu vậy ? Tôi hỏi với vẻ ngây thơ, cố gắng chuyển hướng cuộc trò chuyện sang một chủ đề khác ngoài cái chuyện tuổi dậy thì đang chớm nở của tôi.

- Ở nhà bà Bà Chằng Lửa.

- Bà lão bán bánh ngọt đó hả ?

- Chính xác.

- Ý anh là anh đã đi lang thang quanh chợ hả ?

- Thế thì anh nghĩ sao tôi có thể kiếm được bữa trưa cho chúng ta ? Ở đây, người ta không giao hàng tận nơi đâu.

- Nguy hiểm lắm ! Anh quên những gì Cha Lớn của anh nói với chúng ta tối qua rồi hả. Anh có thể chắc chắn rằng anh ta đã cho giám sát toàn bộ Chợ Lớn để biết xem anh có thực sự chạy khỏi Sài Gòn như lệnh anh ta hay không.

- Tôi biết. Và đó sẽ là điều khiến anh ta tiêu vong. Tôi muốn anh ta biết rằng chúng ta vẫn còn ở đây. Tôi muốn anh ta biết rằng tôi không có ý định rời khỏi Chợ Lớn hay Sài Gòn.

- Nhưng như vậy sẽ làm anh ta nổi điên lên.

- Càng tốt !

- Anh ta sẽ giết chúng ta.

- Anh ta sẽ thử. Từ giờ trở đi, đó là cuộc đối đầu giữa mạng sống của anh ta và chúng ta.

- Nghe hứa hẹn đấy ! Chúng ta sẽ tự vệ bằng cái gì ?

- Bằng cái này ! Cửu Long trả lời, chỉ ngón trỏ vào não của anh.

- Ô, thế thì chúng ta chưa thoát khỏi rừng rậm được rồi !

- Đúng như anh nói.

- Nhưng chúng ta hẳn có thể trông cậy vào...

- Nếu anh có ý nghĩ là chúng ta có thể trông cậy vào đồng minh, thì anh nhầm rồi. Tất cả các gia tộc đều ghét Trí. Nhưng chẳng có gia tộc nào sẽ nhúc nhích ngón tay út để giúp đỡ chúng ta đâu.

- Tại sao ?

- Trí được bảo vệ.

- Bởi ai ?

- Tôi không chắc lắm.

- Nhưng anh hẳn có ý niệm ai đứng sau hẳn chứ ?

- Tất nhiên.

- Ai ?

- Khi nào tôi chắc chắn, tôi sẽ nói cho anh.

- Từ giờ đến lúc đó, chúng ta có nguy cơ nằm xuống dưới sáu tác đất rồi.

- Đúng là một rủi ro thật. Nhưng trong hai ngày nữa, nếu chúng ta sống sót, tất cả các gia tộc sẽ mang sự giúp đỡ đến cho chúng ta mà chúng ta không cần phải yêu cầu.

- Tại sao ? Chuyện gì sẽ xảy ra trong hai ngày nữa mà khiến các gia tộc đời ý ?

- Bốn mươi tám tiếng.

- Vui tính lắm !

- Trên đường phố, mọi chuyện đều có thể xảy ra trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ... Hoặc không có gì, anh vội vàng nói thêm.

- Phải rồi ! Rồi chúng ta, có lẽ sẽ chết, hoặc có lẽ là không.

- Thấy chưa, anh bắt đầu hiểu rồi đấy.

- À ! Mà hiểu thì có gì phức tạp đâu. Chúng ta chỉ cần không chết trước bốn mươi tám tiếng nữa, rồi có lẽ chúng ta có cơ hội chết muộn hơn một chút !

- Có lẽ vậy. Nhưng ít nhất chúng ta sẽ chết với cái bụng no. Lại đây ăn đi.

- Không đói... Không, nhưng anh có nghĩ đến chúng ta không. Anh có nghĩ đến Lập không ? Nó mới có sáu tuổi thôi !

- Tôi biết thằng bé mới sáu tuổi. Tôi sẽ không bao giờ đặt mạng sống của Lập vào nguy hiểm. Nhưng mọi việc

sẽ đến vào lúc của nó.

- Khi nó chết rồi thì đã quá muộn !

- Nhỏ tiếng thôi, tôi đã nói rồi... Lập, để tôi lo. Như anh đã nói rất đúng, việt kiều, Lập là trách nhiệm của tôi. Giờ thì ăn đi ! Chúng ta có nhiều việc phải làm hôm nay.

- Ủ, chết cũng cần nhiều năng lượng lắm...

- Câm miệng ! Hắn thì thâm với tôi.

Chúng tôi bắt đầu nhai những chiếc bánh sừng bò của mình mà không có mấy cảm giác ngon miệng.

- Phải rời khỏi Sài Gòn trong khi còn có thể, tôi nói, lắm bữa giữa hai miếng bánh mì.

- Chúng ta không có tiền.

- Tiền thì kiếm được. Chúng ta chỉ cần móc túi một hai tay buôn ở Chợ Lớn.

- Anh vừa nói là anh không muốn chúng ta bị nhìn thấy trong khu phố. Phải biết anh muốn gì chứ.

- Đừng giả nai. Anh biết rất rõ ý tôi muốn nói gì.

- Không. Thật ra thì không ! Tôi không biết anh muốn...

- Tôi muốn chúng ta rời khỏi Sài Gòn.

- Trước tiên tôi có một hai điều cần kiểm tra. Rồi sau đó sẽ tính.

- Sau đó thì sẽ quá muộn. Anh biết rất rõ điều đó.

- SUYT ! (Cửu Long liếc nhanh về phía Lập, đứa bé dường như không nghe thấy gì và đang chơi đùa cách đó không xa với ba mẫu gỗ và một sợi dây). Anh sợ rồi. Thừa nhận đi cho xong chuyện.

- Ừ tôi sợ. Và bất cứ ai, có đủ đầu óc, cũng sẽ sợ.

- Ồ, thế thì tôi không phải là bất cứ ai.

- Hoặc là anh không có đủ đầu óc.Ồ ! nhưng đúng rồi, tôi quên mất. Anh là Cửu Long, siêu anh hùng ! Kẻ không sợ gì ; kẻ đã từng giết Cha của mình. Kẻ mà người ta sợ như sợ quỷ dữ trong khắp Sài Gòn.

- Rốt cuộc, anh đã hiểu hết rồi đấy !

- Ừ, tôi hiểu. Tôi hiểu rằng chúng ta đang ngập trong cút đến tận cổ và chúng ta hoàn toàn cô đơn !

- Nhảm rồi, việt kiều ! Chúng ta là hai đứa. Và với hai chúng ta, chúng ta sẽ thay đổi thế giới.

- Đúng rồi đấy ! Và ngừng gọi tôi là Việt kiều với lại !

Tôi cắn một miếng thật to vào phần bánh sừng bò phô mai còn lại và cắm mặt vào tách cà phê nóng còn bốc khói. Tôi không nói nữa. Tôi chẳng còn gì để nói nữa. Tôi đã kiệt sức rồi ngay cả trước khi ngày mới bắt đầu. Đến lượt Cửu Long nhấp môi vào tách cà phê. Chúng tôi uống chung một tách vì chỉ có một cái duy nhất, làm bằng bìa cứng, mép sần rách, quai cầm thâm đen. Anh đặt tách xuống và nhìn tôi chăm chú vài giây. Anh lại cầm tách lên và, trước khi hút ngụm cuối cùng, anh ném cho tôi một câu :

- Tôi chưa từng giết ai cả.

Giọng Cửu Long đầy bức bối, như thể anh hối hận hoặc vì đã không làm thế, hoặc vì có sự yếu đuối khi phải thú nhận chuyện đó với tôi.

- Gì cơ ? Nhưng anh nói là cả Sài Gòn...

- Một trong những thằng bé của gia tộc đã tìm thấy tôi lúc tôi đang còn cúi xuống xác thằng Hùng. Nó đã cứng đờ rồi, thằng đó, khi tôi phát hiện ra, một con dao rỉ sét cắm giữa hai vai. Nó chắc phải chết từ nhiều giờ

trước rồi. Tôi vừa rút con dao khỏi người nó thì thằng bé đó bắt gặp. Và vì tôi dính máu khắp người và đáng lẽ tôi có cả ngàn lý do để giết nó... Dù sao thì, thằng bé đó nhìn tôi với một nụ cười rất tươi như thể nó vui sướng hết chỗ nói vì cuối cùng nguyện vọng của nó cũng được đáp ứng. Thằng Hùng, chúng còn gọi nó là Thằng Sẹo, bị mọi đứa biết nó ghét cay ghét đắng. Cả trăm người hẳn đã có cả ngàn lý do để muốn giết nó, bắt đầu bằng các Cha của những gia tộc khác, những kẻ bị thằng Hùng làm cho tai tiếng. Hùng là một tên Cha tồi, một trong những tên tồi nhất Sài Gòn. Và điều đó làm ảnh hưởng đến danh tiếng của những tên khác. Rất nhiều Cha bị chính gia tộc của chúng ghét. Nhưng Hùng thì bị ghét hơn tất cả. Nó độc ác và chẳng quan tâm gì đến nhu cầu của lũ con của nó. Thế nên thằng bé, tên nó là Minh, khi Minh kể lại chuyện của nó khắp nơi, nó đã thêm thắt một chút, nó bịa ra thêm vài chi tiết giật gân của riêng nó. Và vì tôi không hề phủ nhận gì cả...

- Nhưng sao anh không nói sự thật ? Sao anh cứ mặc kệ vậy ?

Cửu Long nhìn tôi với đôi mắt hơi thất vọng, như thể chuyện đó là đương nhiên, như thể câu hỏi đó còn chẳng cần phải đặt ra, như thể lẽ ra tôi phải biết.

- Bởi vì nó có lợi cho tôi.

Chúng tôi kết thúc bữa ăn trong im lặng.

19

Ngay từ đầu đã có thể cảm nhận được rằng ngày hôm nay sẽ thật đặc biệt. Vậy thì, tại sao tôi lại ngạc nhiên đến thế khi hàng loạt sự kiện ấy xảy ra và khi chúng tôi bị cơn thôi thúc báo thù tàn nhẫn ấy cuốn lấy, đến mức khiến tất cả chúng tôi trông giống như những con thú ? Tôi chẳng biết nữa. Lý do duy nhất tôi có thể viện dẫn hôm nay là tuổi trẻ của chúng tôi. Chúng tôi chưa có kinh nghiệm với những sự bùng nổ bột phát như thế. Thế nên chúng tôi đã hành động, trong sự hoàn toàn ứng biến, khi phải tìm cho nổi tuyệt vọng của mình một lối thoát không khiến chúng tôi phải chết.

Chúng tôi bước nhanh. Cửu Long nhìn thẳng về phía trước, không để ý đến những người chúng tôi đi ngang qua, cũng chẳng để ý đến dòng xe cộ điên cuồng mà chúng tôi phải đối mặt vào giờ sáng sớm này. Anh còn chẳng dừng lại ở các ngã tư để quan sát. Anh bước với bước chân vững chắc của kẻ biết mình đang đi đâu.

Như thường lệ, tôi khó lòng theo kịp anh, có lẽ bởi vì tôi chẳng bao giờ biết bạn mình sẽ rẽ hướng nào. Anh rẽ phải ở chỗ giao nhau này, rẽ trái ở chỗ tiếp theo mà không báo trước, tạo cảm giác như anh chẳng theo một lộ trình cụ thể nào cả. Anh bước không chậm lại, thân

hình thẳng đứng như cây cột, khuôn mặt khép kín như con trai. Tôi có cảm giác anh bước đi đơn giản chỉ để người ta thấy, để người ta biết anh vẫn còn ở đây và anh không có ý định rời khỏi Sài Gòn.

Chúng tôi đã để Lập lại an toàn trên nóc khách sạn ở Chợ Lớn. May thật ! Nó đã không bao giờ theo kịp nhịp độ của cuộc diễu hành này trên các con phố Sài Gòn. Đó cũng là cái có mà Cửu Long đã đưa ra khi ra lệnh cho nó ở yên tại chỗ. Đứa bé bắt đầu rên rỉ vì chúng tôi bỏ rơi nó. Nhưng Cửu Long không thèm để ý đến những lời oán trách của nó và chúng tôi đã đi.

Tôi di chuyển trong lo âu. Tôi quan sát từng chi tiết đáng ngờ nhỏ nhất. Tôi cố đoán xem ai thì thầm khi chúng tôi đi qua, ai đang theo dõi chúng tôi, ai đang quan sát chúng tôi. Tôi canh chừng cái khoảnh khắc không tránh khỏi khi nguy hiểm ập xuống chúng tôi, từ phía sau hay phía trước, dưới hình dạng của Cha Lớn hay Khỉ Đột hay một đội quân áo vàng hay cà vạt. Hoặc cha mẹ tôi hay bà ngoại tôi hay hiến binh hoàng gia Canada hay Charles. À ! Thằng đó, không biết giờ nó ra sao rồi nhỉ...

Cuối cùng tôi cũng phải nhận ra rằng nỗi lo lắng của mình là vô có. Chẳng có mối nguy hiểm nào dường như đe dọa chúng tôi. Chẳng có gì và chẳng có ai. Thậm chí

chẳng có một mầm mống báo động nhỏ nhoi nào. Khi cuối cùng sự bình yên cũng làm tâm hồn tôi nhẹ nhõm, thì đó chính là lúc Cửu Long chọn để nắm lấy tay tôi và lôi tôi vào một cuộc chạy bạt mạng trong các con hẻm nhà nghỉ của khu Phạm Ngũ Lão mà chúng tôi đã tới được mà tôi không biết rõ bằng cách nào.

Tôi khó lòng nhận ra chuyện gì đang xảy ra phía sau lưng. Không có thời gian để nhìn. Toàn bộ sự chú ý của tôi tập trung vào việc theo chân Cửu Long trong mê cung những con hẻm, sân nhà và lối đi hẹp mà chúng tôi sử dụng tùy theo những lối mở ra trước mặt và không quan tâm đến những chướng ngại vật đôi khi hiện ra. Những ngưỡng cửa phải tránh, những cầu thang phải leo lên hay xuống, những người mà chúng tôi xô đẩy hoặc tránh khi có thể.

Tôi nghe thấy tiếng chân chạy, tiếng la hét và những giọng nói hốt hải đang xôn xao trong không khí nóng ẩm của buổi sáng sớm. Rõ ràng, có những người đàn ông hoặc con trai đang đuổi theo chúng tôi. Năm hay sáu hoặc mười. Ít nhất là nhiều hơn ba. Họ từ đâu chui ra ? Tôi không biết. Họ đã theo chúng tôi từ khi nào ? Chắc là từ đầu. Vậy tại sao Cửu Long lại chọn đúng thời điểm này để cố thoát khỏi sự giám sát của họ ? Không có ý kiến !

Chúng tôi vừa rẽ trái. Chúng tôi lao vào cánh cửa mở toang của một mini khách sạn, Thanh Thanh. Làm sao tôi có thể đọc được cái tên treo trên cao cửa ? Không biết nữa. Một người đàn ông quát tháo sau lưng chúng tôi, ông chủ không thân thiện chút nào ! Một người phụ nữ đuổi theo chúng tôi, lấy cái xoang gỗ mạnh vào tường. Điều đó không ngăn được chúng tôi thoát ra phía sau, băng qua đường và biến mất vào một khe hở mỏng manh giữa hai tòa nhà vừa đủ rộng để một con mèo chui lọt. Lối đi dần mở rộng ra. Một cái thang được đóng đinh chặt vào tường. Phía sau, chúng tôi không nghe thấy gì nữa. Những bước chân chạy đã tắt lịm như ngọn lửa không còn nhiên liệu.

Chúng tôi vừa lên tới nóc của tòa nhà. Mồ hôi nhễ nhại, miệng khô khốc, phổi như lửa đốt. Chúng tôi ngồi xuống trong bóng râm của một đồng thùng gỗ cũ chất đống. Trong năm phút liền, chúng tôi không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào. Toàn bộ năng lượng của chúng tôi được dồn vào việc phải lấy lại hơi thở. Dần dần, sự bình tĩnh trở lại và chúng tôi bắt đầu cười, sung sướng vì vẫn còn sống hoặc chưa chết, với tất cả các bộ phận nguyên vẹn, an toàn. Tôi thấy trong mắt Cha-Cha anh ấy tự hào về kỳ tích của mình đến nhường nào.

- Làm sao anh biết chúng ta bị theo dõi ?

Cửu Long chỉ tay vào cái mũi của mình.

- Đôi mắt của tôi.

Một lần nữa, chúng tôi bật cười.

- May là chúng ta không dắt Lập theo cùng.

- Lập an toàn ở chỗ nó đang ở, Cửu Long đáp lại, người cứng đờ. Không được đặt tính mạng của nó vào nguy hiểm.

Giọng điệu hoàn toàn khác với những nụ cười mẫn nguyện mà cậu dành cho tôi lúc nãy.

- Chúng ta làm gì ở đây ? Chúng ta đang ở đâu ?

- Đây là nóc của khách sạn mà tôi đã nói với anh.

- Cái gì ? Khách sạn nơi anh muốn đưa những vị khách đầu tiên của mình tới khi anh trở thành một thẳng điểm à ?

Anh không trả lời. Anh ném cho tôi một ánh mắt đen tối như thể tôi vừa xúc phạm anh. Tôi không hiểu phản ứng của anh. Sau cùng thì, tôi có bịa ra gì đâu. Chính anh đã nói với tôi về dự định này. Dù vậy, việc tôi nhắc đến sự thật đó dường như đã xúc phạm anh rất nhiều. Nhanh chóng, anh bình tĩnh lại. Anh giữ thể diện bằng

cách nở một nụ cười rộng.

- Đúng vậy ! Thăng điểm lớn nhất toàn Sài Gòn và giàu có nhất ! Người ta sẽ tranh nhau cái đất nhỏ của tôi với giá cắt cổ. Nói đi, tôi có mộng đẹp không ? Anh có nghĩ họ sẽ thích mộng của tôi không ?

Câu hỏi hoàn toàn làm tôi bất ngờ. Bạn muốn trả lời thế nào với điều đó ? Chưa kể là đột nhiên có rất nhiều nỗi buồn trong giọng nói của Cửu Long. Rõ ràng, bạn tôi không mong đợi bất kỳ câu trả lời nào từ tôi. Sau một lúc, anh quay đi và nhìn chăm chăm vào một con chim đang riu rít trên cành cây đu đủ.

- Tôi sẽ phải tăng vài cân và tập thể dục để tạc cơ bắp. Lũ Mỹ thích mấy đứa con trai hơi đầy đà một chút, có cơ bắp đẹp, ở đây, và đây và nhất là ở đây, anh hét lên trong khi túm lấy chỗ háng của mình.

Anh dán vào tôi một ánh nhìn trân tráo rồi, thấy tôi không phản ứng, anh thêm bằng một giọng nói rồi bời bời như nước bùn bị khuấy động.

- Đối với một đứa trẻ đường phố, làm điểm là vị trí hoàn hảo. Nằm ngửa ra, ta luôn nhìn thấy bầu trời.

Thấy tôi vẫn không phản ứng, Cửu Long đã trốn vào sự chiêm nghiệm thụ động của biển cả xanh rộng lớn trải dài trên đầu chúng tôi. Im lặng thường mang lại lợi ích, nhưng đôi khi nó nặng nề như một hòn đá ném vào tấm gương nước. Nó chìm xuống rất sâu và làm nổi lên trên bề mặt những gợn sóng lan ra vô tận. Và mặc dù các gợn sóng dần dần tan biến trước khi biến mất, nhưng trong sâu thẳm trái tim, như trong đáy nước, hòn đá vẫn tồn tại như một bằng chứng hữu hình rằng sự bình yên luôn mong manh và không bao giờ lâu dài. Đó là sự im lặng bao trùm lấy chúng tôi, Cửu Long và tôi, trong suốt nhiều phút dài. Đó không phải là sự im lặng mong muốn ; đó là sự im lặng bị áp đặt bởi hoàn cảnh.

Sau một lúc mà đối với tôi dường như bất tận, cuối cùng Cửu Long cũng cử động. Anh đứng dậy và thận trọng đi về phía lan can bê tông bao quanh mái nhà. Anh ngẩng đầu lên khỏi bức tường thấp và ném một cái nhìn bao quát xung quanh. Tôi thấy anh dừng lại, mắt dán vào một điểm hơi lùi về phía bên trái. Anh ra hiệu bằng tay cho tôi lại gần. Khuôn mặt anh nhăn lại bởi một nụ cười rộng. Anh dùng ngón tay chỉ vào một đám đông các cô gái đang tụ tập trước cửa một hiệu sách. Một số trong số họ ngồi trên những chiếc ghế nhỏ của một người bán hàng súp đã dựng cơ sở kinh doanh ngay trước mặt tòa nhà nơi chúng tôi đang trốn.

- Họ đẹp, phải không ? Cửu Long nói với tôi, mắt nháy nháy vui vẻ.

Quả thực, những cô gái toát lên một vẻ đẹp kỳ lạ với thân hình mảnh mai, mái tóc đen dài chảy xuống tự do trên tà áo dài lụa trắng mỏng manh và nhẹ như hơi nước của họ. Không có sự thô tục nào toát ra từ những tiếng cười kín đáo, từ những cử chỉ thu mình như những lời cầu nguyện của họ. Ngay cả cách họ ngồi trên những chiếc ghế không thoải mái đó, sự thanh lịch mà họ dùng để ăn súp, nâng bát, cầm thìa cũng thể hiện một sự tinh tế tuyệt vời đến mức gần với ân sủng của các thiên thần. Người ta có thể gắn cánh cho họ và họ sẽ bay đi.

- Họ... thật tuyệt vời ! Tôi nói, tìm từ ngữ diễn tả đúng nhất suy nghĩ của mình.

- Đúng vậy, tuyệt vời. Họ thật tuyệt vời ! Tôi đã từng quen một cô gái như thế. Ý tôi là không phải một trong số những người đó. Đó là ở khu Đồng Khởi, gần nhà thờ lớn. Cô ấy tên là Mai. Chúng tôi tình cờ gặp nhau ở cổng trường. Những lần gặp đầu tiên của chúng tôi luôn là tình cờ. Rồi, sau vài tuần, chúng tôi quen với những khoảnh khắc ăn cắp từ thời gian đó. Tôi biết mấy giờ cô ấy tan trường, nên tôi đợi cô ấy. Tôi thích những lần gặp gỡ của chúng tôi. Tôi có cảm giác như mình sống hai cuộc đời trong một. Chúng tôi cùng nhau đi dạo.

Chúng tôi luôn dừng lại ở một quán cà phê trên đường Thị Bưởi. Chúng tôi thường mua một cây kem mà tôi trả tiền cho cô ấy hoặc cô ấy trả tiền cho tôi, tùy theo ngày hôm đó vận may mỉm cười với ai. Rồi chúng tôi đi bộ tới quảng trường Mê Linh, nơi chúng tôi ngắm nhìn những con thuyền trên sông Sài Gòn. Những cuộc gặp gỡ của chúng tôi tiếp diễn như vậy trong hơn hai tháng. Tôi yêu điên cuồng và tôi tin chắc rằng cô ấy cũng yêu tôi. Người ta nói rằng ở tuổi chúng tôi, tình yêu chẳng có gì quan trọng thực sự. Nhưng họ đã sai. Với tôi, kẻ chẳng có gì, Mai chính là tất cả. Rồi một ngày, cô ấy đã không đến điểm hẹn. Cũng không phải ngày hôm sau hay những ngày tiếp theo. Tôi đã rất lo lắng. Tôi đợi cô ấy mỗi tối, và mỗi tối tôi lại ra về với trái tim tan nát.

- Cô ấy đã có chuyện gì vậy ?

- Một buổi tối khi tôi đang đợi cô ấy, một cô gái tự nhận là bạn của cô ấy đã đến gặp tôi. Ánh mắt của cô ta lúc đó ! Cô ta bảo tôi đợi là vô ích. Rằng Mai không còn học ở trường này nữa. Tôi vẫn ngoan cố. Và mỗi tối trong tuần tiếp theo, tôi vẫn đợi cô ấy gần ngôi trường. Cho đến khi cô gái kia quay lại. Cô ta nhắc lại rằng tôi đang phí thời gian. Rằng tôi chẳng có việc gì để làm ở đó cả. Rồi thấy tôi không phản ứng gì, cô ta đã thêm rằng mọi chuyện xảy ra là do lỗi của tôi. Rằng nếu Mai

không còn ở đây nữa, thì phần lớn là vì tôi và tốt hơn cho mọi người nếu tôi biến mất khỏi cuộc đời cô ấy. Cô gái đó đã rất tức giận. Tôi hỏi cô ta ý cô ta nói gì. Cô ta trả lời với một sự khinh miệt rõ ràng rằng một thằng con trai như tôi chẳng có gì để làm với một cô gái như Mai. Rằng tôi đã làm cô ấy ô uế hay đại loại như thế.

- Đồ khốn !

- Cô ta tiết lộ rằng cha của Mai đã bắt gặp chúng tôi vào một buổi tối khi chúng tôi đang ôm nhau và để ngăn chặn mọi chuyện trở nên tệ hơn, ông ta đã quyết định đưa Mai ra khỏi Sài Gòn. Tôi biết được sau đó rằng Mai đã được gửi vào một trường nội trú ở Đà Lạt. Tôi sụp đổ hoàn toàn.

- Và anh có tin đó là sự thật không ?

- Cái gì ?

- Rằng cô ấy được gửi vào một trường học ở Đà Lạt ?

- Chắc vậy, tôi cũng không biết nữa. Chắc chắn một điều, tôi đã không bao giờ gặp lại Mai.

- Anh chưa bao giờ tìm cách gặp lại cô ấy ?

- Tôi có thể làm được gì chứ ?

- Tôi không biết. Đến nhà cô ấy. Đòi hỏi lời giải thích.

- Lúc đó tôi mới mười hai tuổi. Người ta không coi trọng những kẻ yêu nhau mười hai tuổi. Và lại, tôi chưa bao giờ biết địa chỉ của cô ấy. Cô ấy luôn từ chối không cho tôi đưa cô ấy về nhà. Chúng tôi thường chia tay ở Quảng trường Mê Linh...

- Anh chưa bao giờ đi theo cô ấy ?

- Tôi luôn tôn trọng ý muốn của cô ấy. Tôi chưa bao giờ biết cô ấy sống ở đâu. Đây !

Một lần nữa, Cửu Long chìm vào một sự im lặng sâu thẳm. Trong khoảng thời gian anh kể cho tôi nghe câu chuyện của mình, anh đã ngả người vào bức tường thấp và không nhúc nhích nữa. Có lúc, tôi tưởng anh đang khóc. Anh chỉ đỏ mắt, và đằng sau đôi mắt ấy, là một biển nước mắt được ngăn lại bởi một bức tường kiên hãnh. Một lúc sau, anh hướng khuôn mặt về phía mặt trời. Anh nhắm mắt lại và nói tiếp. Có gì trong lời nói của anh, nặng nề như chúng vậy, chất chứa đầy một niềm hy vọng tuyệt vọng.

- Một ngày nào đó, anh nói, chúng ta sẽ giàu có, anh và tôi. Chúng ta sẽ không còn phải làm gì nữa. Chúng ta sẽ rời khỏi đường phố, cả hai đứa, ngẩng cao đầu, túi

đầy tiền, với thật nhiều nữ trang và răng bằng vàng. Và lúc đó, tôi sẽ lên Đà Lạt. Tôi sẽ bắt cóc Mai và chúng tôi sẽ cưới nhau. Còn anh, chúng tôi sẽ tìm cho anh cô gái đẹp nhất thế giới và anh cũng sẽ kết hôn. Với cô ấy hay với người khác, tùy anh. Chúng ta mỗi đứa sẽ có mười đứa con và không đứa nào trong số chúng sẽ bao giờ cần phải làm đi, bởi vì chúng ta sẽ giàu có ; bởi vì chúng ta, Thịnh ạ, cha của chúng, sẽ ngày càng giàu hơn. Chúng ta sẽ có một ngôi nhà rất, rất lớn, với xe hơi của người giàu, quần áo đẹp, một chiếc thuyền máy. Người ta sẽ gọi chúng ta là ÔNG CHỦ. Chúng ta sẽ có người giúp việc, một bể bơi lớn màu xanh, hoa khắp nơi trong một khu vườn lớn với những bức tượng. Và chúng ta sẽ là bạn mãi mãi, là anh em, những người anh em thực sự.

Anh im bật. Anh ấy trông thật cô đơn, Cha-Cha của tôi ơi ! Vâng, thật cô đơn và tuyệt vọng với những giấc mơ điên rồ của mình, với cuộc sống màu hồng ngọt ngào như một cục kẹo bông gòn dính, ngon lành lúc đầu, nhưng sẽ làm cho ta ốm nếu ta có ý định thưởng thức nó đến tận cùng.

Còn tôi, tôi không nói gì. Tôi không dám thú nhận với anh rằng tôi sẽ không bao giờ làm đi. Tôi không muốn nói với anh rằng chưa ai thấy một đứa trẻ đường

phổ trở thành triệu phú bằng cách làm dĩ. Tất nhiên, bạn sẽ nói với tôi, tôi chưa có kinh nghiệm đường phố như anh ấy. Nhưng tôi thấy và tôi biết.

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng bước chân của họ đằng sau chúng tôi, những bước chân nhẹ nhàng trên nền xi măng nóng. Họ ở đó, đứng im. Họ đối diện với mặt trời nên lúc đầu tôi khó có thể nhận ra họ. Rồi người phụ nữ khẽ quay mặt về phía tôi và ngay lúc đó, trong một sự mê sảng của không hiểu, sự thật bùng lên trong tim tôi. Một nút thắt siết chặt bụng tôi. Tôi ngừng thở. Họ ở đó. Khó tin như có vẻ, họ ở đó. Tôi đứng dậy như thể một sức mạnh vô biên đã đẩy tôi vụt khỏi mái nhà. Tôi khó tập trung. Mọi thứ mờ ảo. Mắt tôi không thể điều chỉnh để nhìn rõ hình ảnh đang hiện ra trước mặt tôi. Thế mà đúng là họ rồi ! Cha mẹ tôi đã đến mà tôi không ngờ tới. Họ ở đó với khuôn mặt, với thân hình của họ. Đây không phải là ảo ảnh, không phải là một trong những ảo giác ngu ngốc đó. Họ không lơ lửng. Họ ở đó, đứng thẳng. Mẹ giang tay ra với tôi, cha rơi những giọt nước mắt lớn. Và rồi mẹ lao tới và ôm lấy tôi, làm tôi ngạt thở vì những vuốt ve và nụ hôn. Cha nhấc bổng tôi lên khỏi mặt đất và lặp đi lặp lại không ngừng tên tôi.

Làm sao họ có thể đến tận đây mà tôi không thấy họ tới, không cảm nhận được sự hiện diện của họ từ xa ? Làm sao tôi có thể quên được mùi hương của mẹ tôi và mùi nước hoa đi kèm với cha ngay khi ông bước ra khỏi nhà ? Dù sao thì, họ cũng đã ở đây ! Họ đã quay lại tìm tôi. Tôi sẽ không bao giờ là một đứa trẻ đường phố. Tôi sẽ không bao giờ làm đĩ.

Cửu Long đứng đó. Bên cạnh tôi. Anh nhìn chúng tôi không nói gì. Anh mỉm cười. Và cha tôi cũng mỉm cười với anh và mẹ tôi không ngừng nhìn anh với ánh mắt triu mến. Và lúc đó tôi hiểu. Bây giờ tôi biết tại sao Cửu Long không muốn chạy trốn khỏi Sài Gòn. Đây là việc mà sáng nay anh ấy có quá nhiều thứ để làm. ANH ẤY ĐÃ TÌM THẤY CHA MẸ TÔI. Anh đã dẫn tôi đến với họ mà bỏ qua mọi nguy hiểm đối với anh khi xuất hiện như vậy trên đường phố Sài Gòn. Tôi nhìn anh, đôi mắt đầy biết ơn. «Chúng ta sẽ luôn là anh em !» Tôi không ngừng nhắc lại với anh điều đó. Cha mẹ tôi đã đón lấy anh. Họ vuốt ve anh và bao phủ anh bằng những nụ hôn. Rồi cả ba người họ cười chào tôi và rời khỏi mái nhà, để tôi lại một mình mà tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình. Tôi không cảm thấy gì nữa. Chỉ có ai đó kéo mép quần tôi để tôi cúi xuống và trú ẩn.

- Đừng có đứng đó, thằng ngốc ! Anh sẽ khiến tụi tôi bị phát hiện.

Tôi ngồi xuống cạnh Cửa Long mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình. Tôi không nhúc nhích. Cha mẹ tôi đã biến mất như những bóng ma không thể với tới và thực tế đã ập đến với tôi một cách tàn nhẫn khác thường. Suốt vài giây, tôi không thể thốt nên lời. Nhưng khi cơn choáng ban đầu qua đi, tôi bắt đầu gào thét.

- Chúng ta đang làm gì ở đây ?

Tôi ném câu hỏi của mình vào gió. Và vì chẳng có chút gió nào, những lời nói của tôi rơi thẳng vào mặt tôi. Tôi đã nói bằng tiếng Pháp, nên Cửa Long chẳng hiểu tôi nói gì. Anh nhìn tôi với đôi mắt giật giật như thể có những sợi tóc mọc ra từ đôi lông anh của nó.

Nắm đấm tôi siết chặt, khuôn mặt tôi căng cứng đến nỗi toàn thân tôi run lên vì những cơn co thắt. Tôi không nói gì. Những giọt nước mắt chảy trên má tôi đã nhanh chóng khô đi. Nhưng cơn giận vẫn còn đó, nguyên vẹn, mãnh liệt, bùng bình, ăn mòn tâm hồn như axit ăn mòn thép.

20

Cửu long đứng sừng sừng. Mắt nó nhìn thẳng về phía trước. Nó đặt một ngón tay lên môi. Nó đứng dậy, co người lại trong tư thế quen thuộc. Nó đứng như vậy, bất động, mặt hướng về một điểm vô hình, ngón trỏ phải giơ lên trời.

Lúc đó tôi nghe thấy tiếng một chiếc xe hãm phanh đột ngột. Tiếng một cánh cửa xe mở ra rồi đóng sập lại như thể chủ nhân của nó đang tức giận, hoặc vội vã, hoặc lo lắng. Có tiếng người nói. Tôi không nhận ra những giọng đó. Họ nói nhanh. Qua âm điệu dồn dập của những giọng nói vọng tới, chúng tôi có thể đoán được mức độ nghiêm trọng của vụ việc đang quy tụ những người đàn ông này. Nhưng là vụ việc gì ? Không có gì rõ ràng từ cuộc trò chuyện của họ. Nó diễn ra quá xa chúng tôi. Những giọng nói phát ra từ con hẻm chạy dọc sau tòa nhà.

Rồi nghe thấy tiếng la hét. Những mệnh lệnh được ra lệnh. Tôi nghe thấy tiếng chạy. Rồi im lặng. Cửu Long không chờ phản ứng của tôi. Anh đã chạy đến cái thang và leo xuống dọc bức tường mà không gây ra một tiếng động nào. Anh đã chạm đất. Anh gần như vô hình, chìm trong bóng tối đặc quánh của con hẻm nhỏ chạy dọc,

như một vết thương hở, dọc theo toàn bộ sườn phải của tòa nhà, một vết thương quá hẹp, thật vậy, đến nỗi phải đi nối đuôi nhau.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy ?

Để trả lời, anh úp tay lên miệng tôi và với ánh mắt nghiêm khắc, anh ra hiệu cho tôi biết tôi phải giữ im lặng. Chúng tôi thận trọng tiến đến cuối con hẻm. Phía trước, cũng chẳng sáng sủa gì hơn phía sau. Con hẻm gấp khúc thì rộng hơn, đủ rộng để một chiếc xe hơi đi qua, nhưng không đủ để ánh sáng mặt trời có thể len xuống thấp hơn chiều cao mini của những tòa nhà bao quanh nó. Mặt đất ngổn ngang những mảnh vỡ, bìa carton và thùng rác bẹp dúm. Một mùi hôi thối bốc lên và lấp đầy không khí bằng mùi ẩm mốc mạnh đến nỗi nó làm ngứa ngáy lỗ mũi tôi. Tôi kéo áo len lên che miệng và mũi để tránh mùi nước tiểu.

Cửu Long vươn cổ và liếc nhìn kỹ con hẻm. Vội vã, anh rút lui. Anh dựa đầu vào tường. Hơi thở anh gấp gáp. Anh trông vừa hài lòng vừa lo lắng. Chắc chắn một điều, những gì anh vừa nhìn thấy dường như không làm nguôi đi sự phẫn khích của anh. Tôi cũng vươn cổ ra và thoáng thấy một chiếc xe công an, cửa xe mở toang. Một người đàn ông đang dựa vào capô với vẻ ảm đạm. Một người đàn ông gầy hơn, ăn mặc xoàng xĩnh, bản

thủ, nhưng năng nổ hơn nhiều đang nói chuyện với anh ta. Tôi không nghe thấy họ nói gì. Dù họ cách nhau chưa đầy mười mét. Tôi vươn cổ ra thêm để nghe rõ hơn.

Đúng lúc đó thì Cửu Long đã tóm lấy cánh tay tôi và kéo tôi trở lại vào bóng tối kín đáo của ngõ hẻm chúng tôi. Nghe thấy tiếng một cánh cửa xe đóng lại. Tôi tưởng chiếc xe sắp nổ máy, nhưng không. Các giọng nói lại càng lúc càng xa. Lần này, một cánh cửa mở ra, rồi đóng lại. Các giọng nói biến mất. Sự yên tĩnh trở lại với khu vực xung quanh.

- Khi Đột và Cha Lớn của anh đang làm gì với nhau vậy ?

- Một đứa bảo kê cho đứa kia.

Cửu Long ra hiệu cho tôi đi theo anh. Anh liếc nhìn con hẻm đối diện. Anh lao đi và tới được một đồng rác thải nhô ra trước một bức tường phía sau chiếc xe công an. Anh điên rồi, tôi tự nhủ. Anh sẽ bị bắt mất. Hai người đàn ông kia không có một mình. Nhưng không có một tiếng động nào phát ra từ bóng tối. Cửu Long ra hiệu cho tôi đến chỗ anh, tôi lập tức làm theo trong một sự im lặng đáng kinh ngạc. Cửu Long, một ngón tay đặt lên miệng, lần lượt chỉ về hai đầu con hẻm. Có thể thấy,

trên những bức tường dơ bẩn, bóng của bốn người đàn ông đang dựa lưng vào tường, dường như đang canh gác ở hai đầu hẻm và hút thuốc. Cử Long nắm lấy tay tôi và chúng tôi chạy, cúi thấp người, vài mét, để trốn vào một chỗ lõm vào trong tường, hóa ra lại là một lối đi khác thậm chí còn hẹp hơn lối trước. Không một tiếng động, rình mò như mèo, chúng tôi luồn vào phía sau một tòa nhà cũ. Một cái sân nhỏ đã tự đào một hốc cho mình trong dãy nhà tối om liền kề không dứt này.

Ở đó, bên trái, một cửa sổ với khung mục nát và không có kính dường như đang ra hiệu cho chúng tôi. Đằng sau một đồng thùng rác, một con mèo bị kích thích bởi hơi nóng xung quanh nhìn chúng tôi với đôi mắt to lơ lơ.

- Trời ơi, nó kinh tởm quá ! Tôi không thể không lảm bảm khi nhìn chăm chăm vào nó với vẻ ghê tởm.

- Kinh tởm cái gì ? Nó là mèo điếm. Anh không thể đòi một con mèo điếm phải giống mấy con mèo lông bạch của các bà quý tộc ở khu sang trọng được. Với lại, đây là nhà nó, nên tôn trọng chút đi.

Tôi không biết Cử Long đùa hay anh ấy nghiêm túc. Tất cả những gì tôi có thể nói là anh ấy chẳng cười chút nào. Dù sao thì con mèo rận rũi này thật sự rất kinh

tỏm. Nhưng mà ! Tôi không biết tại sao, nhưng tôi có một cảm giác sâu thẳm rằng đây không phải là điều nên nói lúc này. Có lẽ Cửu Long là một con mèo trong kiếp trước ?

Anh chỉ tay vào khung cửa sổ phía trên chúng tôi.

- Bọn chúng ở trong đó.

Không đợi tôi phản ứng, anh giơ tay lên và tự kéo mình lên đến độ cao của cửa sổ rồi vượt qua nó không chút do dự. Tôi nghe thấy tiếng «bịch» khi bàn chân anh chạm xuống sàn nhà bên trong. Với nhiều do dự hơn và ít thuận thực hơn bạn tôi, tôi cố gắng theo chân để vào bên trong tòa nhà. Phải cần đến sự can thiệp mạnh mẽ của Cửu Long thì cuối cùng tôi mới có thể theo kịp anh. Khi ngã xuống sàn nhà của cái nơi có vẻ là một nhà kho bỏ hoang, tôi bị trầy một đầu gối. Tôi định rên rỉ thì Cửu Long nhanh chóng bịt miệng tôi lại bằng cách áp tay lên miệng tôi lần nữa.

Từ từ, mắt tôi quen dần với bóng tối của nơi này, một bóng tối mờ昧, chỉ vừa được xé toạc bởi vệt ánh sáng yếu ớt rơi xuống từ cửa sổ. Mò mẫm và hết sức thận trọng, Cửu Long tiến về phía cuối của căn phòng rộng lớn này, nơi dần dần lộ ra trước mắt chúng tôi. Anh nắm tay tôi và dẫn tôi qua nơi vô định hình này mà dường

như anh rất quen thuộc. Những bức tường đen như thê được quét bằng nhựa đường. Toàn bộ sàn nhà được phủ một lớp chất nhầy dày đặc. Lỗ chỗ, những đồng hồ độn các mảnh vỡ đủ loại, một chồng những thùng kim loại to lớn, gỉ sét và móp méo. Dựa vào tường, bên phải chúng tôi, những thùng các-tông bị xé toạc. Một cái bàn cũ ọp ẹp, ba cái ghế không chân. Cuối phòng thì sạch hơn, hay đúng hơn là ít bẩn hơn. Có ba tấm nệm trải trên sàn nhà, nơi đã mất đi lớp thảm nhầy nhựa. Trên đầu chúng tôi, vài ống nước treo lơ lửng trên dây thép, không có bóng đèn nào ở các đèn trần. Trên những bức tường mà tôi thấy toàn màu đen, giờ đây có thể thấy những dòng chảy xộp màu xanh lục. Dưới đất, hai đồng xi măng cứng lớn đầy rẫy giòi bọt.

Giờ đây có tiếng nói vọng đến từ bên phải. Ở đó có một cánh cửa hé mở, ánh sáng phía sau, ánh sáng ban ngày. CỬU LONG dừng lại, một ngón tay đặt lên miệng. Tôi nóng kinh khủng. Độ ẩm dính nhớp của nơi khủng khiếp này, những mùi hôi thối bốc lên khiến tôi buồn nôn. Nhưng sự quan tâm mà CỬU LONG dành cho những gì đang được thảo luận sau cánh cửa đã củng cố lòng can đảm đang suy giảm của tôi. Vừa mới sẵn sàng nôn ọe cách đó một phút, giờ đây dạ dày tôi một cách kỳ diệu lại trở về đúng vị trí.

Tôi lắng nghe. Nhưng những lời nói đến với tôi từng mảnh, và bản thân các từ ngữ dường như chỉ là một chuỗi âm tiết rời rạc không liên kết với nhau. Tôi không thể tìm ra ý nghĩa cho tất cả những gì tôi nghe thấy. Tôi mất một lúc lâu để hiểu chuyện gì đang xảy ra và để nhận ra rằng mạng sống của chúng tôi đang lung lay không ngừng vào khoảng không hoàn toàn.

Một cái nhìn liếc về phía Cửu Long cho tôi hiểu rằng sự bất an đang bao trùm lấy tôi trong vài giây qua đã ập xuống anh ấy với một lực mạnh hơn nhiều. Anh ấy đứng đó, bất động, lưng dựa vào tường. Những lời nói tiếp tục tuôn ra với một sự tàn nhẫn làm tê liệt. Cha-Cha của tôi thở không ra hơi. Anh có một ánh nhìn suy sụp, đôi mắt tròn xoe của anh đầy nước mắt mà trông như hai mảnh băng. Và dù có làn da màu nâu sẫm, giờ đây da anh lại nhuốm màu trắng. Anh run từ đầu đến chân. Tôi có một cảm giác rất rõ ràng là anh đang chết dần. Thứ anh đến để tìm, anh đã tìm thấy, nhưng với cái giá nào.

Phải rời đi. Phải rời khỏi nơi này, ngay tại đây, ngay bây giờ, ngay lập tức nếu chúng ta muốn tránh một tai họa lớn hơn. Nhưng chúng tôi không thể cử động. Cả anh và tôi đều không có khả năng đưa ra bất kỳ quyết định nào. Những lời nói ủa vào tai chúng tôi như những

tiếng sấm trên bầu trời giông bão. Rồi đột nhiên, ánh sáng lóe lên xuyên qua bóng tối. Tất cả những gì tôi nghe thấy chỉ vừa mới một phút, một phút mà đối với tôi dài như cả một thế kỷ, bỗng mang một ý nghĩa tàn khốc.

Hai người đàn ông mà tôi đoán được danh tính - mặc dù tôi không nhận ra cả hai giọng nói - đang nói về Cửu Long. Họ đã biết được rằng anh vẫn còn loanh quanh ở khu vực chợ Chợ Lớn và tỏ ra lo lắng.

- Người ta thấy hắn rời Chợ Lớn lúc tám giờ. Với con chó nhỏ xíu mà hắn gọi là em trai.

- Và đứa trẻ ? giọng thứ hai hỏi.

- Nó không đi cùng bọn chúng, giọng đầu tiên xác nhận.

- Vậy là chúng bỏ nó lại trong Chợ Lớn. Ở đâu đó, an toàn và một mình. Thú vị !

- Hắn thậm chí còn chẳng thèm lẫn trốn, giọng đầu tiên khạc ra với một sự giận dữ gần như là thù hận.

- Phải tìm ra nó càng sớm càng tốt.

- Ai ?

- Đứa trẻ ! giọng thứ hai trả lời. Một khách hàng đã chờ một quả tim suốt ba tháng. Tôi đã thành công trong việc đẩy giá lên. Nhưng không thể trì hoãn việc giao hàng thêm nữa. Bệnh nhân nhỏ của họ sắp đạt đến điểm không thể cứu vãn. Lập vừa đúng tuổi yêu cầu. Nó đến với chúng ta vừa vặn và còn tươi nguyên. Không được để lỡ cơ hội.

- Đồ khốn kiếp giao hàng đó ! Nó có thể chờ thêm một hai ngày. Trước tiên chúng ta phải giải quyết thằng rác rưởi Cửu Long đã. Nó chế nhạo tôi. Cái bộ mặt chuột chết đó đã giễu cợt tôi trước mặt tất cả các gia đình ở Sài Gòn.

- Nếu chỉ có vậy thì còn đỡ, giọng thứ hai nói thêm. Nhưng thằng nhãi con đó nguy hiểm. Nó biết nhiều chuyện. Lẽ ra chúng ta nên tổng khứ nó đi khi còn có thể.

- Anh biết rất rõ tại sao chúng ta tha cho nó, giọng đầu tiên đáp với giọng điệu sắc lẹm. Chúng ta sẽ gặp rắc rối với thằng anh của nó.

- Chúng ta vẫn gặp rắc rối mà, giọng thứ hai gầm lên. Vói thằng anh trước tiên và giờ là với Cửu Long. Tôi đã nói với anh rằng chúng ta sẽ gặp khó khăn nếu không tổng khur cả hai anh em chúng nó.

- Làm vậy sẽ thu hút sự chú ý !

- Ô ! Trong lúc chờ đợi, vấn đề của chúng ta vẫn đang chạy nhảy kia kìa ! Và nếu nó quyết định kể hết cho công an...

- Nhưng anh là công an, đúng không ? Vậy thì nhiệm vụ của anh là phải đảm bảo chuyện đó không xảy ra chứ.

- Nói thì dễ, giọng thứ hai càu nhàu, lần này đầy bức dọc. Anh nghĩ tại sao tôi lại đầu tư vào chỗ hẩn tối qua ?

- Hẩn đã tuột khỏi tay anh, phòng khi anh quên thì tôi nhắc lại, giọng đầu tiên nhắc lại một cách chua chát.

- Thằng Cha đó, anh đã từng có hẩn trong tầm ngắm mà. Chẳng phải hẩn đã chạy đến chỗ giấu của anh khi thấy chỗ ở bị lũ người của tôi tràn vào hay sao ?

- Lúc đó tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Nếu anh chịu khó báo cho tôi biết ý định của anh, tôi đã hành xử khác rồi... Tôi đã làm điều gấp rút nhất.

- Hẳn sẽ không chế nhạo bọn ta lâu đâu, tôi đảm bảo.

- Tốt hơn hết là vậy ! Và khi bắt được hẳn, không được để hẳn tuột mất.

- Đừng lo. Tôi sẽ không phạm cùng một sai lầm đến hai lần. Bọn ta sẽ làm y như với thằng anh. Khi tôi xong với hẳn, sẽ không còn mảnh nào nguyên vẹn. Đúng lúc có một đơn hàng lớn sắp nhập. Thằng Cha con của anh khỏe mạnh, vậy là một món hàng thượng hạng sẽ mang lại lợi nhuận cao ; giác mạc, thận, tim, phổi, gan. Và phần còn lại, tôi sẽ giải trí. Khi người ta tìm thấy hẳn, sẽ không ai có thể nhận dạng được. Hẳn sẽ kết thúc dưới sông Mê Kông, giống như thằng anh ngu ngốc của hẳn... Phải nói là thằng đó đã kêu thét lên khi bọn tôi bắt được. Nhưng nó đã mang lại cho bọn tôi một khoản kha khá. Và bọn tôi thậm chí còn chẳng cần khâu nó lại !

Hai gã đàn ông bật ra một trận cười xấu xa. Và cuộc thảo luận chệch hướng sang các chi tiết cung ứng cho một khách hàng người Đức và hai phòng khám chui của Mỹ, một đặt ở Bolivia và cái kia ở Bahamas. Tôi không thể nắm bắt thật rõ chuyện gì đang diễn ra. Tất nhiên, những từ ngữ lướt qua đầu tôi : buôn lậu, trẻ em, thời hạn, giao hàng, nội tạng, thư tín, hàng hóa, và tôi không biết còn gì nữa. Nhưng thực tế mà những từ ngữ đó mô tả thật không thể chịu nổi đến mức tôi không thể

ghi nhận, lưu trữ nó bên trong mình, khiến tất cả những từ ngữ đó dường như tự chuyển động trong một vũ trụ không có thực.

Rồi chúng đột nhiên hiện lên như một mũi băng thoát ra từ tảng băng trôi, sau khi lao xuống biển, lại trôi lên với một tiếng gầm sấm sét. Và ý nghĩa mà những từ ngữ đó chuyên chở lại khủng khiếp đến mức khiến tôi buồn nôn. Ở Québec, tôi đã thoáng nghe nói về nạn buôn bán nội tạng người trên tin tức, trên báo, ở trường. Tôi đã nghe các giáo viên của mình lên án với sự ghê tởm về hoạt động buôn bán đề tiện đó. Tôi đã thấy cha tôi phẫn nộ trước những hành vi vừa man rợ vừa vô nhân đạo như vậy. Tôi đã nghe mẹ tôi bày tỏ sự phẫn nộ. Nhưng tôi chưa bao giờ dừng lại để nghĩ về thực tế của vấn đề và thậm chí còn chẳng nghĩ đến việc nghi ngờ nó. Nó dường như quá xa vời với chúng tôi, quá không tưởng, đến nỗi tôi thà tin rằng đó chỉ là những chuyện bịa đặt của các nhà báo thiếu tin để đăng. Nhưng giờ đây, trong cái hầm bẩn thỉu và đồ nát này, tôi buộc phải thừa nhận rằng đó chính là thứ đang được bàn tán ở đây, cách tôi chỉ mười bước chân. Buôn bán nội tạng trẻ em.

Lẽ ra tôi đã nôn mửa nếu không phải vì ánh mắt tôi đặt lên Cửu Long lúc đó. Anh ấy trong tình trạng suy sụp đến mức tôi phải tự kìm chế bản thân để tránh điều

tôi tệ nhất cho cả hai.

Chuyện gì xảy ra sau đó, tôi không biết. Những gì tôi làm để thoát khỏi hai con quái vật đó không còn rõ ràng nữa. Tất cả những gì tôi nhớ là chúng tôi nghe thấy từ bên ngoài, những tiếng kêu meo meo khiến tóc dựng ngược, tiếp theo là những tiếng rít. Rồi chúng tôi nghe thấy những giọng nói hét về phía chúng tôi : «Có ai đó. Bọn mình bị theo dõi ! Ai ở đó ? Ra đi !» Sau đó là tiếng ghé đồ và những bước chân tiến về phía chúng tôi. Và rồi khuôn mặt mèo kinh khủng đó hiện ra ở cửa sổ như một con quỷ xù lông trong khi tôi đang giúp Cửu Long vượt qua khung cửa sổ đó. Tôi cũng chui qua cửa sổ ngay khi hai gã đàn ông xuất hiện trong nhà kho. Rồi mọi thứ diễn ra rất nhanh. Con mèo biến mất vào bên trong tòa nhà. Chắc nó vừa mới nhảy vào mặt một trong hai gã, Khỉ Đột, chắc vậy, bởi giữa tiếng la hét và than van, tất cả những gì tôi nghe thấy là tiếng hét đau đớn phát ra từ một giọng nam trung.

- Con thú tồi tệ này vừa cắn vào má tôi ! Đồ cút thôi. Anh sẽ không mất gì đâu...

Rồi có hai hoặc ba phát nổ.

Khi quay lại, tôi thấy con mèo phóng ra từ cửa sổ, kêu meo meo. Ở bên trong, vẫn nghe thấy những tiếng hét đó.

- Chỉ là một con mèo ! một giọng nói đầu tiên lặp lại, như thể nhẹ nhõm. Chỉ là một con mèo thôi. Và tôi đã bắn trượt nó !

- Ừ nhưng tôi đang chảy máu ! giọng thứ hai hét lên. Con thú tồi tệ đó đã làm tôi biến dạng mất rồi...

Tôi đã dừng lại, ôm lấy thân hình gục ngã của bạn mình. Khi chạy ngang qua chúng tôi, con vật dừng lại. Nó nhìn tôi với vẻ thờ ơ, liếm mép. Sau đó nó chớp mắt và tiếp tục chạy một cách thông thả, gần như thờ ơ với mọi thứ đang diễn ra xung quanh.

Một giờ sau, chúng tôi, Cửu Long và tôi, thấy mình đang ngồi xổm trên một trụ bê tông dưới chân cầu bắc qua kênh Bến Nghé tại đoạn đường Châu Văn Liêm. Đó là cách xa nơi chúng tôi đã ở một giờ trước hơn ba cây số. Làm sao tôi có thể đến được đó trong khi vác Cửu Long trên vai ? Tôi không biết nữa.

Bây giờ, anh ấy đang khóc. Anh ấy khóc không ngừng kể từ khi chúng tôi rời khỏi con hẻm ở khu Phạm Ngũ Lão. Anh ấy ho, nhổ ra nỗi đau của mình rồi lại bắt đầu

khóc mà tôi không tìm cách dỗ dành gì, ngoại trừ việc ôm anh ấy và siết thật chặt vào lòng.

Không ngừng, anh ấy lặp đi lặp lại : «Anh trai tôi, họ đã giết anh trai tôi... Tha thứ cho em, Thuận, tha thứ cho em, anh trai ơi ! Em không biết, Thuận ạ !»

Và anh ấy khóc vượt qua mọi nỗi đau, mọi đau khổ, suy sụp, tan nát. Và tôi cũng khóc. Vì những lý do khác và cũng vì những lý do giống nhau. Vì nỗi đau của riêng tôi và vì tất cả những khổ đau này đang chôn vùi chúng tôi, những đứa trẻ đường phố, mà chúng tôi không thể làm gì được. Đặc biệt là anh ấy và tôi cùng với anh ấy. Khóc cho cái chết của một người anh, khóc cho nỗi đau của một người bạn. Khóc cho toàn bộ cuộc sống này không còn ý nghĩa gì nữa, khóc chống lại sự tàn ác của con người, khóc cho sự bất lực của chúng tôi. Khóc vì tất cả, khóc chẳng vì điều gì. Khóc để quên hết mọi thứ, khóc để không quên bất cứ điều gì.

Rồi những giọt nước mắt tự ngừng lại, khiến tôi tin rằng chúng ta chỉ sở hữu một lượng nước mắt nhất định. Như vậy cũng tốt. Nó giúp chúng ta tránh chìm vào một nỗi tuyệt vọng vĩnh cửu. Bởi vì con người, dù là một đứa trẻ, cũng có những số phận khác ngoài việc khóc. Sự trả thù, khi không còn gì khác, là một số phận có giá trị ngang bằng tất cả những số phận khác.

Khi cuối cùng chúng tôi rời khỏi nơi trú ẩn dưới cầu kênh Bến Nghé, Cừu Long trông không được khá lắm. Anh ấy đi chậm chạp, khuôn mặt đóng kín. Đôi mắt anh ấy đã sâu hoắm trong hộp sọ của anh như thể người ta đang nhìn thấu vào tận bên trong tâm hồn anh. Dáng đi của anh cứng nhắc, hai nắm tay siết chặt, các khớp ngón tay trắng bệch vì sức căng cực độ đang dồn nén trong người. Tôi bình tĩnh hơn dù đầu óc chẳng sáng suốt hơn chút nào. Tuy nhiên, tôi cảm thấy một gánh nặng vừa được trút khỏi vai chúng tôi. Mặc dù bị choáng váng bởi sự thật ập xuống như trời giáng, tôi cảm thấy Cừu Long ít bị bất lực hơn tôi lúc đầu tưởng. Anh đi thẳng lưng, liếc nhìn khắp nơi về thế giới chứng tỏ anh không chạy trốn thực tại, mà đang từng bước chiếm hữu nó như một thứ vũ khí mà anh sẽ biết cách sử dụng khi thời cơ đến. Và thời cơ đó sẽ đến sớm hơn tôi dự đoán và theo một cách thức như sét đánh.

- Chúa ơi ! Cừu Long kêu lên bằng giọng nát vì một nỗi khiếp sợ bất ngờ. Lập ! Chúng ta đã bỏ mặc Lập một mình. Bọn chúng sẽ tìm thấy thằng bé thôi.

21

Khi chúng tôi tới gần khu chợ Chợ Lớn, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Cửu Long, người đang dần lấy lại được sự kiểm soát cảm xúc, dường như đang đánh hơi không khí để tìm manh mối.

- Chúng ta không bao giờ nên bỏ rơi Lập lâu như vậy. Lẽ ra ta nên đưa nó đi cùng.

Tôi cảm thấy, trong giọng nói của anh, sự lo lắng đang trỗi dậy trở lại. Anh rảo bước nhanh hơn. Người ta thông thả dạo bước trên các vỉa hè nóng bỏng. Ngay cả giao thông dường như cũng bị tê liệt. Cứ như thế, đột nhiên, thế giới bắt đầu quay chậm rãi xung quanh chúng tôi trong khi chúng tôi bị thôi thúc bởi một mong muốn điên cuồng được lao thật nhanh, để đến bên đứa trẻ bị bỏ rơi trên nóc một khách sạn tồi tàn. Sự đối lập giữa sự vội vã của chúng tôi và nhịp độ chậm rãi của thế giới đổ vào người tôi một trận cuồng phong của sự bối rối. Tôi bước nhanh hơn mà không thực sự biết mình đang làm gì và, chẳng mấy chốc, tôi chạy như một con ngựa hoảng loạn, ý thức được một mối nguy vô hình giữa thế giới chuyển động chậm này.

Cửu Long cũng bắt đầu chạy. Ý thức về điều tồi tệ đến với anh hơi muộn, giờ đây anh đang đuổi theo nó thông qua những tiếng kêu phát ra từ hai lá phổi :

- Lập ! Lập ! Chúa ơi, Lập !

Chúng tôi tới sân khách sạn. Chẳng có gì nhúc nhích và, bất chấp những lời gọi liên tục của chúng tôi, đứa trẻ không xuất hiện cũng chẳng đáp lời. Chúng tôi lo sợ điều tồi tệ nhất. Chúng tôi cảm thấy nó, chúng tôi biết nó.

Vì vậy, khi cánh cửa mở ra để lộ ông lão người Hoa, khuôn mặt tàn tạ vì sợ hãi và bị bầm dập những vết bầm tím lớn khắp nửa bên phải, chúng tôi hiểu rằng điều tồi tệ nhất đã xảy ra.

Thở hổn hển, không chờ giải thích từ ông lão, Cửu Long trèo lên chiếc thang dẫn lên mái nhà. Khi tôi theo kịp anh, anh đang gục xuống chiếc giường bằng bìa cứng, tấm chăn của đứa trẻ trong tay. Tôi đã sợ trong giây lát rằng cú sốc này sẽ gây chết người cho anh và ý nghĩ lao mình xuống vực sẽ nảy ra, hoặc tôi sẽ thấy anh tan nát, vật vã trong sự tuyệt vọng tột cùng. Không phải vậy. Cửu Long nhìn chăm chăm vào tấm chăn với ánh mắt chứa đầy một cơn thịnh nộ vô bờ. Toàn thân anh bắt đầu run lên. Nhưng lần này, không phải vì sợ hãi

hay bất lực. Anh run rẩy vì một sự cuồng nhiệt khiến toàn thân anh nhuộm màu đỏ và vàng. Tôi cảm thấy trong anh một ý chí, một sức mạnh, một sự quyết tâm mà tôi chưa từng thấy trước đây.

Anh đứng dậy, ném tấm chăn sang một bên. Anh nắm lấy các thanh chắn của chiếc thang, tụt xuống bằng cách trượt theo nó. Anh không có câu hỏi nào để hỏi ông lão người Hoa. Tuy nhiên, ông lão vội vã tiết lộ cho chúng tôi chi tiết sự việc và tuôn ra một lời nhấn mà rõ ràng họ đã giao nhiệm vụ cho ông ta chuyển tới chúng tôi.

- Tôi không thể làm gì được, thưa anh Khang, ông ta rên rỉ. Tôi chẳng thể làm gì được. Họ dọa sẽ giết đứa trẻ nếu ông không gọi điện cho họ trước tối nay. Họ nói anh sẽ hiểu. Tôi chẳng thể làm gì được. Tôi thề. Họ có khoảng mười tên công an. Họ trèo lên mái nhà, họ bắt đứa trẻ và họ đi mất. Khi tôi bước ra để xem chuyện gì xảy ra, một tên công an to lớn đã đánh tôi cùng với hai thuộc hạ của hắn. Hắn ra lệnh cho tôi không được kể cho ai nghe về chuyện vừa xảy ra nếu không họ sẽ quay lại và lần này họ sẽ không tử tế như vậy đâu. Và rồi họ bảo tôi chuyển lời nhấn này đến anh, hãy gọi cho họ. Rằng anh sẽ hiểu. Đó là điều hắn ta nói : rằng anh sẽ hiểu... Tôi chẳng thể làm gì được, thưa anh Khang. Tôi xin lỗi.

- Đứa trẻ có còn sống khi bọn chúng mang nó đi không ? Cửu Long vội hỏi bằng một giọng điệu bình tĩnh đến kinh ngạc.

Khuôn mặt người Hoa bừng sáng với một nụ cười rạng rỡ.

- Ôi có, thưa anh Khang ! Nó còn sống nguyên đấy. Và còn mạnh mẽ nữa. Nó đã cho bọn chúng một phen. Vài tên không thoát được mà không bị thương. Cú đá vào chỗ hiểm của một tên, những vết cào sâu suýt nữa móc mắt tên khác và những vết cắn dành cho bất cứ thứ gì không may mò mẫm trong tầm răng của nó. Tôi tin, thậm chí một tên công an còn để lại một mẩu tai... Thật tuyệt vời khi được chứng kiến, thưa anh Khang. Con trai anh đúng là một con quỷ nhỏ vừa bước ra từ địa ngục. Ôi vâng, thưa anh Khang, một con quỷ thực sự ! Hay tôi nên nói là một thiên thần, một thiên thần từ trời giáng xuống để trả thù cho tất cả những người nghèo khổ như anh và tôi, thưa anh Khang.

Chúng tôi rời khỏi nơi đó, bỏ mặc ông lão người Hoa với những cái cúi chào lia lịa của ông ta và đến một nhà hàng tồi tàn trên đường Thập Muội chạy dọc theo mặt tiền phía nam của chợ Chợ Lớn. Chúng tôi chẳng nói gì với nhau, nhưng tôi không ngừng suy nghĩ. Về cái gì, anh hỏi tôi ư ? Tôi không biết. Chẳng về gì cả ! Tôi

chẳng nghĩ về điều gì cả, nhưng có những điều «không gì cả» mà người ta nghĩ đến lại chất chứa nhiều hơn cả những điều «tất cả».

Cửu Long bỏ mặc tôi ở lối vào nhà hàng. Người đàn ông sau quầy thu ngân đã tiến về phía anh với những cử chỉ phản đối dữ dội.

- Cút khỏi đây ngay ! Tôi không muốn có rắc rối trong quán của tôi.

- Một cơ sở, cái đó à ? Cửu Long khinh bỉ ném lại, chỉ vào căn phòng nơi ba bốn khách hàng đang ngồi lê. Chỉ vừa đủ tốt để làm một cái chuồng heo.

- Đừng có cố tỏ ra anh hùng rơm ! gã đàn ông sau quầy ợ ra một giọng the thé vừa giơ ngón tay đe dọa về phía Cửu Long. Anh không làm ai trong khu này sợ nữa đâu. Tôi chỉ cần gọi một cuộc điện thoại và...

- Anh còn chỉ tôi thêm một lần nữa thì anh sẽ không phải đợi lâu đâu, những rắc rối... Mà nhắc đến điện thoại, tôi mượn cái điện thoại của anh.

- Chuyện đó không thể được, người đàn ông mặc áo sơ mi trả lời, lùi lại một bước. Tôi sẽ không cảnh báo anh lần thứ hai đâu, Cửu Long. Cút khỏi chỗ của tôi và đừng bao giờ bước chân vào đây nữa.

Cửu Long đã hát văng ba cái bàn và, với một tiếng hét man dại, chớp lấy một con dao trước khi xông đến tấn công người đàn ông đã lùi lại phía sau quầy thu ngân của mình trong tiếng hét. Máy người khách hiện diện ở đó đã không đợi thêm. Họ chuồn thẳng không trả tiền, bỏ lại những món ăn vừa mới dùng dở.

Tôi tiến lại gần để xem chuyện gì xảy ra. Cửu Long đang đề lên người đàn ông. Hắn giữ lưỡi dao cách mặt người chủ quán vài centimet, người này kêu eng éc như một con chuột bị sập bẫy.

- Tôi không có thời gian để lãng phí mà nói chuyện với anh, Khôi Minh. Không phải với một thằng chó như anh. Anh còn nói chuyện với tôi, anh để thoát ra một lời từ cái miệng khỉ nốc nha của anh và tôi thề với ba vị Phật là tôi sẽ móc cả hai mắt của anh bằng cái đầu tròn của con dao ăn này... Giờ thì, anh không được nhúc nhích và nói cho tôi biết điện thoại của anh đâu.

Với một bàn tay run rẩy vì sợ hãi, người đàn ông chỉ cho hắn phía dưới cùng của một kệ, dưới quầy thu ngân. Cửu Long ngồi dậy. Vẫn ngồi vắt ngang lồng ngực của người đàn ông nhỏ bé, hắn vươn tay ra và nắm lấy ống nghe. Hắn quay một số, chờ đợi.

- Anh làm gì vậy ? Tôi nói, liếc nhìn người chủ quán một cách lo lắng, người dường như ngày càng khó thở.

Cứ như thể tôi đã nói với gió. Cửu Long thậm chí còn không có vẻ gì là để ý đến sự hiện diện của tôi.

- Tối nay hai mươi hai giờ, cầu kênh phía sau vườn bách thú, hắn nói nghiêng răng. Một giọng nói dường như hét lên ở đầu dây bên kia, ít nhất là theo những mảnh âm thanh hỗn loạn vang ra từ ống nghe mà tôi phỏng đoán. Nhưng cũng giống như câu hỏi của tôi, Cửu Long chẳng thèm để ý. Đừng có trễ, anh thêm vào trước khi gác máy một cách thô bạo.

Anh đứng dậy mà không thèm ném một cái nhìn nào cho người đàn ông, kẻ bị dồn ép bởi sức nặng đè lên lồng ngực, đang phải vật lộn để lấy lại hơi thở. Cửu Long đặt con dao xuống quầy và quay đi. Người đàn ông tưởng thời cơ đã đến để phản ứng. Tôi vừa kịp trông thấy hắn ta xông tới. Hắn ta lao vào Cửu Long như một kẻ điên cuồng. Nhưng Cửu Long đã lường trước cuộc tấn công. Độ chính xác và tốc độ trong hành động của anh khiến tôi tin rằng anh hẳn đã khao khát nó một cách mãnh liệt. Bằng cách bật người lên, Cửu Long tránh được đòn tấn công. Bằng tay trái, anh chớp lấy con dao mà anh đã bỏ lại trên quầy. Gần như không nhúc nhích, anh đâm lưỡi dao cùn xuyên qua bàn tay của kẻ tấn công mình. Một

tiếng kêu đau đớn khủng khiếp vang lên khi lưỡi dao xé nát thịt da.

Rồi chúng tôi rời nhà hàng, bỏ mặc người đàn ông ngồi xồm trên sàn nhà của cái quán tồi tàn của hắn, cánh tay phải bị giữ chặt vào tường bằng bàn tay bị đóng đinh.

Cửu Long bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên như thể chẳng có chuyện gì xảy ra hoặc đúng hơn như thể anh đã dự đoán được tất cả những gì vừa xảy ra. Với bước chân nhanh nhẹn, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, anh quay trở lại sân thượng khách sạn. Tôi đi theo anh, lễo đẽo phía sau, mắt đảo lia lịa từ góc này sang góc khác, chắc hẳn sẽ thấy từ đây mọc lên những lưỡi dao cắt họng, từ kia những tên sát thủ hoặc, tệ hơn nữa, công an. Nhưng chẳng có ai, ngoài hàng ngàn người qua đường vẫn như thường lệ tản bộ quanh khu vực chợ lớn. Tôi không ngừng hỏi Cửu Long những câu hỏi giống nhau mà hắn vẫn tiếp tục không muốn trả lời.

Trên sân thượng, hắn đi về phía một chỗ lõm vào trong tường. Còn tôi, theo sát không xa phía sau với cả tràng câu hỏi của mình. Người đàn ông trong quán là ai? Tại sao ông lão người Tàu lại gọi anh là anh Khang? Giờ mình làm gì? Mình đi đâu? Rốt cuộc tên anh là gì? Anh đã gọi điện cho ai? Lập đâu? Ai bắt cóc nó? Tại

sao mình đi vườn thú ? Mình sẽ gặp ai ?

Nhưng với mỗi câu hỏi của tôi, tôi luôn nhận được cùng một câu trả lời : sự im lặng.

Cửu Long di chuyển một tấm ván cũ và làm lộ ra một cái lỗ trên tường. Anh thò tay vào đó và lôi ra một con dao mà lưỡi sáng bóng như gương và dường như sắc bén như dao cạo. Anh cầm lấy nó, cùng với bao dao, và xỏ tất cả vào thắt lưng quần. Anh định đứng dậy. Với một cử chỉ đột ngột, tôi xô vào anh, tìm cách ép anh trả lời những câu hỏi của tôi. Chỉ một câu trả lời cho mười câu hỏi của tôi. Điều đó không quá đáng. Chỉ để biết rằng tôi có còn tồn tại hay không.

Rõ ràng đó là một sự bất cẩn không nên phạm phải. Trong khi tôi tưởng nó đã được cất đi, nằm yên trong bao, thì giờ đây tôi có con dao dưới cổ họng và bàn tay còn lại của Cửu Long đang nắm chặt trong mái tóc tôi. Anh nhìn tôi với cùng đôi mắt điên cuồng như lúc anh nhìn thẳng vào kẻ tấn công trong nhà hàng. Một khuôn mặt bị tàn phá bởi một sự giận dữ vừa được kìm nén. Lỗ mũi hần phồng lên vì giận dữ. Miệng anh méo mó trong một cái nhăn nhó làm biến dạng khuôn mặt. Từ giữa những chiếc răng nghiến chặt, tôi nghe thấy tiếng rít lên của một con mèo giận dữ, khóe miệng anh tiết ra một chút bọt nhỏ. Một con thú bị dồn vào chân tường,

một đứa trẻ bị khủng bố, một người đàn ông trong tình trạng trả thù !

- Là tôi mà, Cửu Long ! Là Thịnh đây ! Chỉ là tôi thôi! Tôi nói bằng một giọng nghệt thờ vì sợ hãi.

Tôi sẽ phải lặp lại tên mình năm lần cho anh nghe để anh cuối cùng, mặc dù chậm rãi, chịu nói lỏng sự kìm kẹp. Cái nhãn nhó của anh sẽ biến mất vào bên trong, và con dao của anh vào lại trong bao. Lâu lắm anh nhìn tôi không nói gì. Tôi thấy sự mất trí trong ánh mắt trống rỗng đó. Tôi biết có điều gì đó đã vỡ trong anh. Và tôi biết rằng, chừng nào mắt xích đó chưa được hàn gắn lại, linh hồn hắn sẽ tan vỡ thành từng mảnh trên biển cả cuồng nộ của sự trả thù, không quan tâm đến những quy tắc của sự thận trọng tối thiểu nhất.

Cửu Long đứng dậy. Anh quay lưng lại với tôi và rời khỏi sân thượng mà không thốt ra một lời nào. Tất nhiên, tôi lại đi theo anh. Lần nữa. Không phải vì tôi nhiều bằng vì anh. Giờ thì tôi lo lắng.

Trong khi tôi tưởng chúng tôi sẽ đi về phía đông, về khu Phạm Ngũ Lão, thì tôi thấy bạn mình rẽ về phía con sông. Chúng tôi đi bộ khá lâu trên đường Bến Chương Dương. Chúng tôi dừng lại ngang cây cầu cuối cùng đánh dấu điểm giao nhau của kênh Bến Nghé với sông

Sài Gòn.

Cuộc đi dài dưới ánh nắng như thiêu như đốt đó đã làm nguội đi cơn giận của Cửu Long. Nhưng anh vẫn im lặng và không màng đến sự có mặt của tôi. Còn tôi, tôi im lặng và để mặc cho gió. Những giờ trôi qua trong sự im lặng hoàn toàn.

Cửu Long vẫn bất động, ánh mắt hướng về con sông. Đôi khi, anh dõi mắt theo hai những con mòng biển đang tranh giành một con cua lạc lối, rồi anh lại trở về với sự bất động. Tôi chỉ hầu như không thấy ngực anh nhô lên khi thở.

Tôi đứng dậy và đi vào trung tâm thành phố. Một giờ sau tôi trở lại với túi đầy ắp thức ăn : bánh mì, bánh bao và thịt heo cùng với hai lon cola lạnh. Tôi đưa phần của anh.

- Tôi không mất đồng nào đâu, tôi nói với anh khi đưa ổ bánh mì kẹp thịt heo nướng. Anh có thể ăn mà không lo sợ.

Qua nét hài hước đó, tôi hy vọng khơi dậy ở anh một nụ cười, một cái chớp mắt, một dấu hiệu nhỏ đồng tình để đánh lạc hướng anh khỏi trạng thái u sầu ảm đạm. Nhưng anh không cử động ngoại trừ bàn tay để lấy

chiếc bánh sừng bò duy nhất tôi mang về từ chuyến cướp phá ở chợ Bến Thành, cách đó khoảng mười con phố về phía bắc. Anh ăn không ngon miệng và sau đó chúng tôi nhìn ánh mặt trời lặn vỡ tan trên những con sóng đục ngầu của dòng sông.

Đôi diện, cỏ cao đã bắt đầu đen xạm những bờ sông Từ Hiêm, trên bờ đông của sông Sài Gòn, một nơi gần như hoang dã, vừa xa lại vừa rất gần thành phố. Vài con thuyền muện màng rời khỏi đó, trở về chỗ neo đậu trong khi những tia sáng tím cuối cùng của mặt trời đang ngủ dần tắt. Những giờ dài im lặng cuối cùng đã làm cạn kiệt sự kiên nhẫn của tôi. Tôi cố nén thêm chút nữa, nhưng chẳng bao lâu thì không thể chịu được nữa.

- Cữu Long, anh phải nói với tôi. Tôi biết anh đang buồn. Tôi hiểu cái chết của anh trai anh...

Anh không cho tôi kịp kết thúc câu. Không nhìn tôi, anh vung tay và tôi thấy một hòn đá văng ra, nảy ba lần trên mặt nước phẳng lặng của dòng sông.

- Tôi không quan tâm đến Thuận. Tôi không quan tâm đến anh trai tôi. Nó chết rồi. Nó chỉ nhận những gì nó xứng đáng. Nó yếu đuối. Kẻ yếu đuối không xứng đáng được sống. Trên thế giới này, chỉ có chỗ cho những kẻ mạnh... Tôi quan tâm đến Lập. Hấn, hấn còn sống.

Giọng anh vang lên trong gió chiều, bất ngờ như một tia chớp giữa bầu trời không mây. Không phải sự lạnh lùng của những lời nói mà là sức nặng của chúng trong không khí làm tôi tê liệt, cùng với sự quyết tâm đằng sau đó.

Một lần nữa, Cửu Long để tâm trí lang thang. Nhưng không kéo dài. Anh nhìn tôi một lúc, rồi đứng dậy và tiến đến gần nước. Tôi nghĩ anh sẽ lao đầu xuống đó. Anh đưa tay ra cho tôi. Tôi đến bên anh và cũng đưa tay ra. Anh nắm chặt tay tôi trong tay mình. Anh thở nhẹ nhìn nước chảy dưới chân chúng tôi. Chẳng mấy chốc, anh vòng tay qua eo tôi. Tôi cũng làm như vậy. Chúng tôi lại nhìn dòng sông, tay ôm lấy nhau.

Chính tối hôm đó anh đã kể cho tôi nghe truyền thuyết về chín con rồng. Anh kể cho tôi nghe từng tập bằng giọng điệu nhẹ nhàng và tôn kính như thể anh đang tiết lộ cho tôi những bí mật thâm sâu. Chính tối hôm đó, anh đã cho tôi thấy sức mạnh và lòng dũng cảm có thể vượt qua những trở ngại tồi tệ nhất như thế nào. Tôi nghe mà không nhúc nhích. Tôi lại cảm thấy rất ổn trong vòng tay của Cửu Long, tôi cảm thấy an toàn, như được tránh khỏi mọi nguy hiểm ngay cả khi chúng tôi đang ở trong lòng nguy hiểm lớn nhất. Anh kể cho tôi nghe câu chuyện về những con rồng huyền thoại đó

lao về phía cửa sông để ngăn chặn dòng chảy tàn phá và điều tiết lũ lụt của nó. Những con chim kỳ lạ đó, tôi thấy chúng, đầy màu sắc, cao quý và uy nghi, thoát ra khỏi mặt trời và vỗ đôi cánh lấp lánh xuống mặt đất.

Anh cũng giải thích cho tôi biết cái tên Cửu Long đến với anh như thế nào. Từ nơi sinh của anh, ở đây tại phía bắc đồng bằng, tại Châu Đốc, nơi sông Mê Kông chia thành chín nhánh. Từ người mẹ luôn coi đứa con này là một sinh thể khác biệt, có thể làm điều tốt nhất cũng như điều tồi tệ nhất, giống như những con rồng ở đây vì điều tốt nhất và ở nơi khác vì điều tồi tệ nhất. Và cái tên đó đã gắn bó với anh, thậm chí đối với người khác, đến mức khiến họ quên đi tên thật của anh.

Khi về sau, anh bị bỏ rơi trên đường phố Sài Gòn, Cửu Long nhanh chóng hiểu cái tên của mình đã truyền cảm hứng tôn trọng ở người khác như thế nào. Và anh đã không từ bỏ quyền lực mà danh hiệu Cửu Long, một cái tên có gốc rễ huyền thoại, ban cho mình. Anh đã phát huy nó và tự làm mình nổi tiếng thông qua nó. Những kẻ, ngày hôm qua, chế nhạo anh vì tuổi tác của anh, ngày nay tôn trọng anh vì cái tên của anh.

Khi anh kể xong truyền thuyết về Cửu Long và nguồn gốc cái tên của mình, anh lại chìm vào trạng thái lơ đãng đó khiến anh bị trói buộc vào một nỗi tuyệt vọng không

tên nào đó. Nhưng lần này, tôi hầu như không cho anh lựa chọn nào để thoát ra. Lần này, trái với mọi mong đợi, anh đã không ngần ngại trả lời câu hỏi của tôi.

- Tại sao ông lão người Hoa gọi anh là Khang ?

Cửu Long thở dài trước khi trả lời tôi và anh làm vậy mà không nhìn tôi.

- Khang là tên con trai ông ấy.

Sự tiết lộ này khiến tôi sửng sốt.

- Ý anh là ông già dâm dục đó gán cho anh biệt danh của con trai ông ta trong khi anh và ông ấy... Ý tôi là ông ấy và anh, hai người... Ông ấy gọi anh là Khang trong những dịch vụ nhỏ mà anh cung cấp cho ông ấy. Ông ta hoàn toàn điên rồi. Làm sao ông ta có thể gọi anh bằng tên chính con trai mình ? Nhưng người đàn ông đó đã có mối quan hệ nào với con trai mình ? Và làm sao anh có thể chấp nhận một điều như vậy ? Điều đó hoàn toàn... Ý tôi là thật trái tự nhiên khi một người cha...

- Nhưng tôi không phải con trai ông ấy, Cửu Long phản pháo, hơi nghi ngờ.

- Không, nhưng anh vẫn... Ý tôi là, anh đồng ý tham gia vào cơn mê sảng của kẻ ám ảnh tình dục đó bằng cách đóng vai chính con trai ông ta... Thật kinh tởm !

- Nhưng anh đang nói gì vậy ?

- Tôi đang nói về anh và... và... và, và khách hàng của anh... về những gì hai người làm cùng nhau.

- Và chúng tôi được cho là làm gì cùng nhau ? Cừ Long hỏi tôi, với giọng điệu thờ ơ.

- Những gì hai người làm ?

Tôi đứng hình.

Cái mặt dày của anh chàng này, thật đấy ! Cái cách anh ta nhìn tôi với vẻ ta đây. Anh ta biết rõ tôi đang nói về cái gì. Anh ta chỉ đơn giản là cố gắng thoát khỏi phần trách nhiệm của mình bằng cách khiến tôi cảm thấy có lỗi trong khi chính anh ta là người đang ăn nằm với khách hàng...

- Ý tôi là, việc ngủ với một ông già trong khi già vờ là con trai ông ta là hoàn toàn điên rồ.

- Điên rồ ? Cừ Long chế nhạo.

- Tôi không thấy có gì buồn cười trong đó ! Tôi nói với anh với giọng điệu tức giận. Anh có thể làm mại dâm với bất cứ ai anh muốn...

- Vậy thì anh xía vào làm gì ?

- Không gì cả. Anh hoàn toàn đúng. Không có gì trong số đó là việc của tôi.

Tôi giật mình khỏi vòng tay anh. Cuối cùng thì chán quá rồi ! Thật đấy ! Anh ta làm những gì anh ta muốn, Cửu Long con của mẹ anh ta. Nhưng tôi, tôi không bắt buộc phải chịu đựng điều đó. Kể từ khi tôi ở bên anh ấy, chỉ toàn là rắc rối, và không chỉ là nhỏ. Tôi chán ngấy rồi ! Để anh tự xoay sở ! Tôi, tôi đi đây. Có chút may mắn, tôi sẽ tìm lại được cha mẹ ở một góc phố nào đó. Hoặc là tôi không tìm thấy họ và tôi sẽ kiếm một gia đình khác hoặc tôi sẽ đến trình báo công an. Chắc chắn phải có một người công an lương thiện trong cái thành phố chết tiệt này chứ ! Suy cho cùng, tôi đến đây đâu phải để chứng kiến chuyện này. Tôi đến đây với cha và mẹ để tìm một đứa em gái. Tính đến giờ, tất cả những gì tôi tìm thấy là rắc rối, rắc rối và thêm rắc rối.

Tôi nhặt cái túi ni lông. Tôi nhét vào trong đó những mẩu bánh sandwich thừa, bánh sừng bò và tất cả những thứ còn lại. Và tôi chuồn đi. Ở nơi khác chắc chắn sẽ

không tệ hơn thế này. Dù sao thì, với cái đà mọi chuyện diễn ra, nếu sáng mai tôi còn sống, thì chắc chắn tối mai tôi sẽ chết.

Tôi quăng túi ni lông lên vai bằng một cử chỉ mạnh bạo. Tôi bước đi bước đầu tiên.

- Đứng đi, Thịnh ! Tôi cần anh ! Tôi xin anh, đừng đi !

Những lời nói của bạn tôi làm tôi ngạc nhiên đến mức tôi suýt nữa thì lao đầu xuống dòng nước đục ngầu của con sông. Anh ấy tóm lấy tôi đúng lúc. Rồi anh ấy giữ tay tôi trong tay mình. Tay anh ấy thật ấm, ấm làm sao.

- Tôi không phải là người mà anh nghĩ. Và tôi không làm những việc mà anh tưởng tượng. Đúng là người đàn ông Trung Quốc đó là khách hàng của tôi. Người khách hàng đầu tiên của tôi. Nhưng những dịch vụ tôi cung cấp cho ông ta chẳng liên quan gì đến những gì anh nghĩ. Ông ấy chỉ có một người con trai, tên là Khang. Anh ấy đã chết từ rất lâu rồi, vào đầu cuộc chiến chống Mỹ. Anh ấy bằng tuổi tôi. Người đàn ông đó không bao giờ gượng dậy được sau cái chết của con trai... Hai năm trước, tôi muốn tìm một nơi kín đáo để ẩn náu khi gặp chuyện khó khăn hoặc đơn giản là để được bình yên. Ông ấy đã tiếp nhận tôi. Vì tôi không muốn chia

sẽ không gian riêng tư của ông, ông cho phép tôi ở trên mái nhà. Ông gọi tôi là Khang. Và, dù tôi có nhắc lại tên mình cả trăm lần, ông vẫn tiếp tục gọi tôi là Khang. Thế là tôi mặc kệ. Lúc đầu, tôi không biết tại sao ông ấy cứ khẳng khẳng gọi tôi là Khang. Và tôi cũng không quan tâm lắm nếu đó là cái giá phải trả duy nhất để được ở trên mái nhà của ông.

«Mãi về sau ông ấy mới kể cho tôi nghe câu chuyện của mình. Một buổi tối, ông lên mái nhà. Chúng tôi chia sẻ bữa ăn và chính lúc đó ông đã kể về mình mà không chút e dè. Tôi nhận ra rõ ràng là ông lão không nói chuyện với tôi, mà với một người lạ mà ông gọi là quý ông. Đôi khi, ông ngược mắt nhìn tôi mà không biết rõ mình đang ở đâu trong câu chuyện và lại kể từ một đoạn xa xôi hoặc lặp lại một đoạn dài trước khi lại lạc lối và ném về phía tôi một ánh mắt ngơ ngác khác. Cũng chính tối hôm đó, ông ấy trở thành khách hàng chính thức đầu tiên của tôi. Tôi được giao nhiệm vụ cung cấp thuốc phiện cho ông. Việc tìm thuốc phiện ở Sài Gòn là một chuyện nhạy cảm. Đó là một giới rất khép kín. Những kẻ cung cấp không tin tưởng bất kỳ ai. Ngay cả những khách hàng thường xuyên nhất của họ. Phải dựa vào các mối quan hệ của mình mà không bao giờ hoàn toàn tin tưởng họ. Nhà chức trách không đùa với việc buôn lậu thuốc phiện. Thế nên phải cẩn thận.

- Nhưng anh vẫn nhận lời à ?

- Ông lão cần tôi và tôi cần mái nhà của ông. Thế là tôi chấp nhận thỏa thuận mà ông đề nghị. Lúc đầu, thâm nhập vào giới thuốc phiện không dễ dàng gì, nhưng giờ thì ổn rồi. Tiền hoa hồng khá. Và rồi, qua nhiều tuần, không nhận ra, tôi đã bước vào thế giới của ông lão Mhing. Từ từ, tôi chấp nhận trở thành người con thay thế của ông. Ông dạy tôi cách nấu thuốc phiện, cách vê nó và tạo hình nón, đặt những giọt lệ quên lãng lên điệu. Ông ấy gọi thuốc phiện của mình như thế : những giọt lệ quên lãng của ông. Một ngày, ông chỉ cho tôi căn phòng nơi ông nằm hút và một bức ảnh của con trai ông. Sự giống nhau giữa con trai ông và tôi thật đáng kinh ngạc. Ông lão đã khóc rất lâu. Tối hôm đó, lần đầu tiên tôi chấp nhận chơi trò chơi đó. Tôi đồng ý phục vụ ông hút thuốc phiện như con trai ông từng làm. Tôi để ông mặc cho tôi y hệt người con trai đó : quần cộc rộng thùng thình và áo bolero trên thân hình trần. Ông vuốt ve đầu tôi nhẹ nhàng trong khi tôi chuẩn bị những nón thuốc, gọi tôi là Khang với một sự trù mến không phải là giả tạo. Kể từ đó, trò hóa trang đó lặp lại nhiều lần mỗi tuần. Chúng tôi đóng vai của mình, và câu chuyện là có thật. Và tôi tin rằng tôi hạnh phúc, bằng một lời nói dối ngọt ngào đến thế, được góp phần gìn giữ ảo tưởng cho một người đàn ông bị cuộc đời dày vò. Tôi

là một đứa con không cha tạm thời có một người cha không con. Và công việc mua bán này, tôi thú thật với anh, Thịnh, luôn làm tôi xúc động và cũng an ủi tôi.»

Theo dòng kể của Cửu Long, những hình ảnh ủa về trong tôi, nơi tôi đã thấy Cửu Long bước ra khỏi nhà ông lão với cái quần xệ xuống, áo sơ mi thì xộc xệch. Thật dễ dàng để kết tội ai đó chỉ dựa vào thành kiến của riêng mình mà không bao giờ chịu thử thách chính phán đoán của mình. Tôi tin là Cửu Long đã thấy sự bối rối của tôi và cử chỉ mà anh ấy làm lúc đó sẽ mãi là cử chỉ đẹp nhất và dịu dàng nhất mà tôi từng được thấy trong suốt cuộc đời dài của mình. Anh ấy chìa môi ra và hôn tôi.

- Cảm ơn, Thịnh. Cảm ơn vì đã lo lắng cho tôi.

Nụ hôn đó, nụ hôn duy nhất tôi từng nhận được từ một người đàn ông, đã xóa tan mọi cảm giác tội lỗi. Sự im lặng trở lại sau đó. Chúng tôi lại ngồi xuống và thời gian lại trôi qua một chút.

22

Công an quận bị tấn công và phòng khám bị hỏa hoạn

bài báo đăng trên Sài Gòn Ngôi Sao, báo Nhà nước, ngày 28 tháng 7

Công an Thành phố Hồ Chí Minh lấy làm tiếc về vụ tấn công xảy ra tại Công an quận 18, ở Chợ Lớn trên đường Lão Tử. Song song với vụ việc này, lực lượng công an và cứu hỏa đã phải chống chọi với ngọn lửa cho đến tận sáng sớm, ngọn lửa đã thiêu rụi hoàn toàn phòng khám nổi tiếng Phạm Phú Túc. Đáng tiếc có một người chết, một công an bị đâm một cách dã man và ba người bị thương nặng. Hai người vẫn mất tích.

Việc phòng khám Phạm Phú Túc bị phá hủy là một mất mát to lớn cho thành phố thân yêu của chúng ta và cho cả Việt Nam. Nơi đây đã tiến hành các ca phẫu thuật ứng dụng công nghệ mới tiên tiến. Nơi đây còn thực hiện các ca cấy ghép nội tạng mà nhờ đó, trong khoảng mười năm qua, nhiều trẻ em thuộc các tầng lớp năng động nhất của xã hội chúng ta đã được hưởng lợi.

Các tình tiết xung quanh những sự kiện này cho phép tin rằng chúng có liên quan với nhau. Hai vụ việc này được cho là kết quả của một hành động phối hợp được thực hiện bởi một băng nhóm tội phạm trẻ tuổi được tổ chức rất chặt chẽ và hoạt động rất tích cực trong giới của việc buôn bán ma túy và những vụ làm ăn mờ ám khác, đặc biệt là vụ buôn bán nội tạng người kinh khủng và rùng rợn, những thứ đã góp phần một cách đầy vô liêm sỉ vào việc làm hoen ố danh tiếng của thành phố thân yêu và xinh đẹp của chúng ta.

Điều này cho thấy tính đúng đắn trong những lập trường mà Đại hội Hội đồng Nhân dân Thành phố Hồ Chí Minh vừa qua vào tháng Sáu vừa rồi đã thông qua và...

Tôi đã giữ lại bài báo này được đăng ngay sau những sự việc mà tôi sắp kể lại cho các bạn. Tôi tóm tắt lại ý chính để các bạn tự mình đánh giá sự việc như chúng đã xảy ra và như chúng đã được các phóng viên, những người ít quan tâm đến việc chất vấn một lực lượng công an với quyền lực quá lớn, đưa tin. Để giảm nhẹ cho họ, khi biết được ai đứng đằng sau tất cả những chuyện này, hãy nói rằng có lẽ họ sẽ phải trả giá đắt nếu tìm kiếm những câu trả lời sáng rõ hơn ở nơi khác : chắc chắn là công việc của họ, có lẽ cả mạng sống của họ nữa.

Chúng tôi băng qua đường Hải Thượng Lãn Ông, một con đường cong hình vòng cung đều đặn từ bờ sông đến chợ Chợ Lớn. Bằng cách này, chúng tôi có thể đi dạo mà không trở thành mục tiêu có thể nhìn thấy từ hàng cây số. Vĩa hè ở Chợ Lớn gần như vắng người vào buổi tối, nên việc cô di chuyển mà không bị phát hiện không phải là điều đơn giản. Nhưng sự hiểu biết địa hình của Cửu Long sẽ giúp ích cho chúng tôi.

Anh ấy chỉ đơn giản nói : «Phải đi thôi !» Tôi đứng dậy và chúng tôi lên đường. Tất nhiên, tôi có hỏi anh ấy chúng tôi đang đi đâu. Nhưng không phải ngay lúc khởi hành. Lúc khởi hành, tôi đi theo anh như tôi vẫn luôn làm cho đến lúc đó. Trên đường đi, giả vờ như chuyện đó chỉ làm tôi quan tâm một nửa, tôi hỏi anh có phải chúng tôi đang hướng đến cây cầu phía sau sở thú như tôi đã nghe anh nói qua điện thoại chiều hôm đó không. Không nhìn tôi, anh ấy nói không, thậm chí còn nói thêm rằng chúng tôi đang đi theo hướng ngược lại.

Được khích lệ bởi câu trả lời đầu tiên và tò mò về việc chúng tôi không đến địa điểm dự định, tôi liền hỏi anh điểm đến thực sự của chúng tôi là gì. Anh ta trả lời: «Rồi anh sẽ biết.» Nhận thấy mình sẽ chẳng thu được gì theo hướng này, tôi quyết định thử một hướng mới.

- Chúng ta sẽ gặp những ai ?

- Gia đình ! Đó là câu trả lời duy nhất của anh, như thể điều đó là đương nhiên.

Nhưng với tôi, không gì là đương nhiên cả. Tuy vậy, tôi cũng tạm bằng lòng với câu trả lời đó. Vậy là tôi theo anh cho đến khi chúng tôi đến được nơi mà chúng tôi đang đứng lúc này.

Có thể nghĩ thấy, từ sân trong của một ngôi chùa, mùi hắc của những vòng nhang mà các tín đồ đã đốt suốt cả ngày. Dù sao thì thở thứ đó vẫn tốt hơn là hít thở mùi hôi thối bốc lên từ những núi rác mà chợ Chợ Lớn thải ra mỗi đêm để những người thu gom rác nổi tiếng của thành phố thu dọn vào lúc sáng sớm.

Cửu Long, sau một lúc nghỉ ngơi, chỉ cho tôi một điểm mờ trên bầu trời đen.

- Phải đi qua chỗ đó.

Tôi ngược mắt nhìn về phía ngón tay anh chỉ.

- Mái chùa á ? Anh không hơi điên à ?

Không quan tâm đến sự do dự của tôi, anh vừa nói thêm vừa leo lên một bức tường thấp dẫn đến một cái thang :

- Đó là cách duy nhất để chúng ta đến được tòa nhà phía bên kia mà không bị đề ý. Anh theo tôi, đừng gây tiếng động. Và coi chừng chỗ đặt chân, mái dốc lắm. Ngồi rất trơn và có những viên lỏng lẻo.

- Nhưng chúng ta sẽ gây ồn ào kinh khủng, tôi không thể không nhấn mạnh khi nhìn chằm chằm với vẻ mặt ngơ ngác vào mái nhà với những đầu đao cong vút. Các sư ở dưới sẽ nghe thấy chúng ta mất.

- Các sư không ngủ trong chùa.

- Chúng ta có nguy cơ ngã vỡ mặt.

- Anh hoàn toàn nói đúng. Nhưng đó là mối nguy hiểm duy nhất đang rình rập chúng ta. Giờ thì theo tôi. Cố gắng đi bằng đầu ngón chân. Các sư không ngủ ở đây, nhưng có thể có vài vị đang thiền định. Thiền là môn thể thao quốc gia của các sư mà.

Đến lượt tôi trèo qua bức tường thấp và thận trọng bước lên những thanh ngang đầu tiên của cái thang.

«Đi bằng đầu ngón chân !» tôi không thể không lầm bầm trong khi tiếp tục leo. «Đi bằng đầu ngón chân ! Tôi đâu phải là vũ công ba lê ! Có cần thêm cái váy tutu không ? Rồi còn gì nữa ? Phải biến thành diễn viên nhào lộn trên không à ? Cửu Long thực sự không có

một ý niệm thực tế về thế giới chúng ta đang sống...»

Tôi vừa nhìn thấy cây xà trung tâm dùng để nối hai phần mái. «Ôi không ! Chúng ta sẽ không đi trên đó chứ. Anh ấy điên thật, lời tôi nói !»

Ôi vâng ! Chính xác là phải đi trên đó. Nó không rộng hơn đế giày của tôi là mấy. Ở ngay giữa, có những hình chạm khắc rồng và các họa tiết trang trí đẹp mắt bằng thép đen chắn ngang đường đi. Sẽ phải đi vòng qua chúng.

«Nhưng làm thế nào chứ ? Nhảy xuống à ? Nếu tôi trượt chân thì sao ? Hả ? Nếu tôi trượt ? Tôi chết, chắc chắn ! Tôi sẽ chết mà không biết chúng ta đang đi đâu và sẽ gặp ai !»

Cửu Long không chần chừ một giây. Anh bước lên xà và băng qua khoảng cách đến đầu bên kia gần như là chạy. Đối với tôi, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Tôi liếc nhìn xung quanh : hai mái dốc hơn cả những cầu trượt nước ở Saint-Sauveur ! (Ồ, cái đó quay lại với tôi rồi ! Tôi đã từng ngã vỡ mặt ở những cầu trượt nước Saint-Sauveur !) Lạy Chúa, xin cầu nguyện cho chúng con ! Tôi đi dò dẫm, hai tay giang ra hình chữ thập. Hình ảnh tôi như chúa Giêsu nhỏ bị đóng đinh chẳng

làm tôi yên tâm chút nào, nào, nào... Nhưng nó an ủi tôi. Nó an ủi tôi khi biết rằng nếu chết, tôi sẽ lên thẳng thiên đường vì đã chết vì lợi ích của đồng loại. Mà để ý nhé, tôi thích sống vì lợi ích của bản thân hơn, nhưng vì tôi chắc chắn mình sắp chết, thì tốt hơn là nên có đầy những ý nghĩ đạo đức trong đầu. Này, làm dầu thánh giá, chắc chắn không hại gì. Một lời cầu nguyện cũng vậy. Lạy Cha chúng con ở trên trời...

Tôi tiến lên chậm rãi. Đến chỗ con rồng đứng đó, tôi dừng lại. Lúc đầu tôi hơi do dự, sau đó thì do dự rất nhiều. Và rồi, cơn sợ hãi tóm lấy tôi. Không thể cử động được nữa ! Tôi bị đông cứng như một cái thạch đã để trong tủ lạnh ba tuần. Trời tối đen. Nỗi sợ hãi làm đôi mắt tôi đầy nước mắt nóng hổi. Chân tôi run lẩy bẩy. Đôi cánh ! Tôi muốn có đôi cánh !

- Đừng nhìn xuống ! Cửu Long nói với tôi bằng giọng ghen ngào để không làm cả khu phố xôn xao. Cứ đi thẳng. Nhìn tôi. Đừng nhìn xuống ! Thở đi ! Nhìn tôi ! Thỉnh, nhìn tôi ! Phải bước đi. Không được đứng đó. Anh sẽ mất thăng bằng. Đặt một chân trước chân kia.

«Anh ta nói chuyện hay thật đấy ! Tôi còn chẳng biết chân mình ở đâu nữa. Và rồi chân nào ? Trái hay phải, anh muốn tôi cử động à ? Tôi có cảm giác như mình chỉ có một chân. Chân kia biến đi đâu rồi ? Chết tiệt ! Gió,

bây giờ ! Thiếu điều đó nữa thôi ! Làm ơn cho tôi đôi cánh đi ! Chẳng bao giờ có chim sẻ khi người ta cần chúng. Nhưng khi chúng cần ị lên đầu chúng ta, à ! thì, cho xem ! AAAAAAAhhhhhhh ! Thế đấy, mẹ kiếp, tôi chết rồi !»

Tôi vừa trượt chân khi bước qua xác con rồng. Giờ đây tôi đang treo lơ lửng trên những viên ngói lạnh, tay trái bám vào ngón chân cái của con vật. Tôi làm rơi một chiếc giày trong cú ngã, tôi làm rách quần đùi và tôi đã hét lên một tiếng như sắp chết.

Tôi cố gắng lấy lại tư thế bằng cách duỗi cánh tay phải ra để nó cũng bám vào thân con rồng. Vô ích. Ba lần thử đều không đủ. Tôi lại cố trèo lên bằng cách chống chân lên các mép tròn của các đầu viên ngói, một lần nữa, cũng hoàn toàn vô ích.

Phải bị ép chặt vào bức tường của mái nhà, tôi thở khó khăn. Những con chuột rút làm cứng đau đón các cơ trên cánh tay mà bàn tay vẫn còn dính chặt - nhưng không biết được bao lâu nữa - vào chân con rồng. Những giọt mồ hôi lăn trên sống mũi và ở viền tóc tôi. Để làm mọi thứ tồi tệ hơn, ngứa ngáy khắp nơi.

Tôi sẽ không thể trụ được lâu hơn nữa. Bàn tay tôi đang nắm lấy ngón chân cái to tướng của con thú đã bắt đầu lơ lửng. Giờ đây, tay tôi mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào.

- Tôi sắp rơi rồi, Cừu Long ! Tôi không bám được nữa đâu.

- Anh phải cố thêm chút nữa ! Anh không thể rơi xuống được ! Bên dưới là hàng rào cao với những thanh sắt nhọn hoắt. Anh sẽ bị xiên chết mất !

Lạy Chúa tôi ! Chết vì bị đâm xuyên như một tên ma cà rồng hạ đẳng trên những mũi nhọn hoắt ! Chắc là đau đớn lắm. Người ta kể rằng những kẻ bị đóng cọc không chết ngay tức khắc, mà còn giãy giụa trên những cây cọc tre của mình trong nhiều phút trước khi trút hơi thở cuối cùng.

Tôi đã muốn thử một lần nữa, nhưng giọng của Cừu Long đã giữ tôi lại.

- Đừng cử động nữa. Tôi đến đây !

Anh bước nhanh một bước trên xà nhà. Anh tóm lấy đuôi con rồng, trượt về phía trung tâm trong khi ôm chặt lấy thân con quái vật bằng hai tay rồi dừng lại ngay phía trên tôi. Tôi lại thét lên một tiếng đau đớn nữa.

- Đừng buông ra, Thịnh ! Đừng buông !

- Không phải vậy đâu, đồ ngốc ! Anh đang đè bẹp ngón tay tôi đây.

Anh lập tức nhấc đế giày lên.

- Ôi, xin lỗi ! Tội quá.

Anh bám vào râu con vật, rồi cúi người xuống duỗi chân trái về phía tôi. Tôi thành công túm lấy tay phải vào mép quần của anh. Cửu Long cố kéo tôi lên, nhưng không được.

- Phải thả quần tôi ra không thì tôi mất nó đây, anh thì thậm vừa cười gượng. Nắm lấy mắt cá chân tôi. Giữ chắc vào, tôi duỗi thẳng chân. Tôi kéo anh lên... Đây, giờ nắm lấy tay tôi... Nắm lấy tay tôi... Không phải tay đó, tay kia... Đúng rồi.

Cuối cùng, trong một nỗ lực cuối cùng, các ngón tay chúng tôi chạm vào nhau, nắm tay anh siết chặt quanh cổ tay tôi. Từ từ, anh kéo tôi lên ngang tầm anh và chúng tôi, cả hai đều thở hổn hển, đã đến được đầu kia của mái nhà, còn sống, nhưng cả hai đều chết khiếp.

Chúng tôi ngã vật vào vòng tay nhau. Thực ra, thì đúng hơn là tôi lao vào vòng tay của Cửu Long mà khóc, thân thể run rẩy không sao kiểm soát nổi một cơn co giật nào. Tôi kiệt sức và tê cóng vì tất cả những nỗ lực ấy. Có lẽ tôi đã ngủ thiếp đi trong vòng tay anh, nếu như không có tiếng nói vang lên vào đúng lúc tôi cuối cùng cũng buông xuôi để nghỉ ngơi.

- Chuyện gì...

Tôi không có thời gian để hỏi xong câu hỏi. Cửu Long lập tức đặt một bàn tay cứng nhắc lên miệng tôi. Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài im lặng và lắng nghe. Những giọng nói rất gần. Có lúc, tôi tưởng đó là tiếng của các nhà sư mà những tiếng thét cuối cùng của tôi đã đánh thức giữa cảnh đêm khuya thanh vắng. Nhưng không mất nhiều thời gian để nhận thấy rằng không phải vậy. Mặc dù rất to, như thể được phát ra từ một khoảng cách rất ngắn so với chúng tôi, những giọng nói dường như không đến gần, mà trái lại đang đi xa. Mặc dù tên chúng tôi không bao giờ được nhắc đến, rõ ràng là họ đang nói về chúng tôi. Không phải chúng tôi ở đây, mà là chúng tôi ở nơi khác : ở cây cầu phía sau sở thú. Tôi ngược nhìn Cửu Long với vẻ hoài nghi, anh mỉm cười.

Chúng tôi ngẩng đầu lên trên bức tường thấp bao quanh ban công, nơi có một cầu thang bê tông dẫn xuống đường phố. Từ lối vào của tòa nhà bị che khuất khỏi tầm nhìn của chúng tôi, một toán người, khoảng hai mươi người tất cả, xuất hiện trên đường phố. Những mệnh lệnh rời rạc thúc giục họ ủa vào lộn xộn trong năm chiếc xe công an đang chờ với tất cả đèn pha bật sáng. Và rồi, Khi Đột xuất hiện bên cạnh hai gã còm nhom. Hắn ta ở đó, giữa đường phố, ra lệnh hét vang mặt.

Tôi cảm thấy bàn tay của Cửu Long siết chặt vào đùi tôi, vặn xoắn thịt da tôi như thể đó chỉ là những mảnh giẻ rách. Tôi phải dồn hết sức lực còn sót lại để không hét lên lần nữa.

- Hiểu rõ chưa, hai người ? tên trưởng công an béo tốt gào lên với hai thuộc hạ gầy nhom đến nỗi dường như nổi lênh bênh trong bộ đồng phục màu vàng kaki phân của họ. Các người chặn các cửa lại cho tôi, các người không trả lời bất kỳ ai, kể cả điện thoại ! Các trường hợp khẩn cấp cứ đợi đấy. Không được mạo hiểm! Chừng nào thằng Cha của bọn chúng chưa bị xóa sổ, lũ rận rỉ này, đang nằm chết rũ trong xà lim của chúng ta, vẫn là một mối đe dọa... Thằng Cha cắt ấy và cái tên phó của nó, tôi lo. Các người chờ lệnh tôi. Chúng sẽ được

chuyển đến các người qua điện thoại di động. Cứ đề máy mở liên tục. Ngay khi chúng tôi giải quyết xong vấn đề của mình, chúng ta sẽ tiếp tục các chuyến giao hàng. Trong lúc đó, không được tự ý hành động không khi trở về tôi vận cở hai người.

- Sếp có chắc là hấn sẽ ở cầu không ? gã thứ nhất trong hai gã còm nhom hỏi.

- Đâu phải lần đầu hấn cho chúng ta ăn bánh vẽ đâu, gã thứ hai, còn gầy hơn cả gã thứ nhất, gầy đến mức, thực ra, chẳng hề đồ bóng, chỉ một đường viền đen mảnh hòa lẫn với các vạch kẻ đường, lên tiếng.

Mặc dù ở khá xa và bất chấp màn đêm che khuất các đường nét trên khuôn mặt hấn, Cửu Long và tôi có thể thấy cơn giận sôi trào ra từ mọi lỗ chân lông trên da của Khi Đột, như một ly coke tràn ra xì bọt khắp nơi. Những nhận xét của hai thuộc hạ đã thực sự làm hấn phát điên lên vì phần nộ. Hấn trông giống như một khinh khí cầu lớn hết nhiên liệu, bị thả lỏng trong một bầu trời giông bão. Và cơn giận càng rõ rệt hơn khi gã đàn ông không thốt ra một lời nào. Hai gã ngốc đó chỉ sống sót được là vì ông chủ của chúng đang vội đi.

Năm chiếc xe rời con phố trong một tiếng lộp cao su miết trên mặt đường, giọng của tên chủ nhân vang

lên lần cuối : «Bọn anh chưa mất gì đâu mà chờ đấy, lũ ngốc chết tiệt. Và hãy cầu nguyện rằng lần này, thằng khốn nạn Cha đó có đến đúng cuộc hẹn, không thì khi tôi quay về, tôi sẽ lột da sống bọn anh.»

Xe ô tô rời đi trong tiếng gầm rú cuối cùng. Lúc đó là mười chín giờ ba mươi. Sự im lặng trở lại trên khắp khu phố. Màn đêm giờ đã buông xuống thành phố. Tất cả những gì tôi nghe thấy, là những lời phát ra từ miệng của người bạn tôi đang mỉm cười : «Đấy ! Xong rồi !»

Tôi hiểu ra rằng cuộc hẹn Cửu Long đặt ra, vào buổi chiều, ở cầu vườn thú, chỉ là một màn đánh lạc hướng để đưa Gã Khỉ Đột và đám tay chân thối nát của hắn ra xa khỏi nơi hành động phải diễn ra. Đó là một cái bẫy mà tên công an đã lao đầu vào.

Sự kiêu ngạo ! Đó mãi mãi sẽ là điểm yếu của những bộ óc nông cạn tự cho mình là những nhà chiến lược vĩ đại. Gã to xác thảm hại đó không thể tưởng tượng được, dù hắn say mê sự ưu việt của người lớn so với suy nghĩ của một đứa trẻ đến đâu, rằng hắn có thể bị lừa bởi một kẻ mới mười bốn tuổi non choẹt, rồn còn chưa khô. Điều mà hắn ta, linh trưởng hợm hĩnh đó, đã quên, đó là những cái rồn khô rất nhanh trên những con phố của Sài Gòn.

Vậy là, chúng tôi đã ở nơi Cửu Long muốn đến và rất đúng giờ mà anh ấy đã quyết định chúng tôi sẽ có mặt. Chúng tôi đang ở cạnh một đồn hiến binh. Và không phải là một đồn hiến binh bình thường. Chúng tôi đang ở cạnh đồn hiến binh duy nhất trong toàn Sài Gòn mà bị bỏ hoang bởi chính những hiến binh của nó, chỉ vì một cuộc điện thoại gọi đến văn phòng của họ bởi một đứa trẻ mới mười bốn tuổi. Một đồn hiến binh chỉ được canh gác bởi hai gã ngốc. Một đồn hiến binh trong những xà lim của nó có giam giữ các thành viên trong gia đình bị bắt hôm trước trong một vụ vây bắt do các cơ quan công an thành phố thực hiện dưới sự chỉ huy của Gã Khỉ Đột khó tả.

Ngay lập tức, tôi hiểu ra : nơi nào có gia đình, ở đó chắc chắn phải có Lập, người mà tất cả những mưu mẹo này được thực hiện để giải cứu. Chúng ta vẫn chưa thoát khỏi rắc rối. Giải cứu Lập và toàn bộ gia đình sẽ không phải là trò chơi dễ dàng đâu.

23

Đồn công an nằm bên phải chúng tôi. Đó là một tòa nhà rộng năm tầng, màu trắng như một số tòa nhà ở Sài Gòn vẫn thế. Đồn chiếm tầng trệt và tầng một. Các xà lim ở dưới tầng hầm, nếu có thể gọi là tầng hầm cái hầm đất nện không điện, không nhà vệ sinh, không cửa, không song sắt đó, với mùi hôi thối của phân chuột và nước tiểu người.

Nếu xét theo cách chúng tôi chiếm giữ nơi này, thì từ tấn công nghe có vẻ hơi kịch tính. Hành động duy nhất của chúng tôi, trong hoàn cảnh này, là phá cửa tầng hai, đi xuống (chúng tôi đã cởi giày ra để thận trọng, trong trường hợp của tôi thì gần như là bắt buộc vì chỉ còn một chiếc) một cầu thang bê tông mà không gây tiếng động để rồi thấy mình đứng giữa một cái hầm thối.

Nếu có cuộc tấn công nào, thì nó không đến từ chúng tôi, mà là từ hai gã còi nhão kia, những kẻ đã không làm bất cứ điều gì chúng tôi mong đợi và lại tự dành lấy, vào đúng lúc sai lầm, vai trò của những anh hùng.

Những vấn đề nảy sinh, chúng tôi đã không lường trước. Và rồi có lẽ là có. Có lẽ Cửu Long đã lường trước chúng !

Và không còn nghi ngờ gì nữa, đó là lý do tại sao anh ấy quay lại lấy con dao găm dài treo bên trong quần mà rút cuộc tôi đã quên khuấy đi. Giá mà tôi biết... giá mà tôi biết ! Liệu tôi có hành động khác đi không ? Tôi nghi ngờ điều đó. Bởi vì nơi chúng tôi đã đến, chúng tôi bị dẫn dắt bởi một chuỗi sự kiện... không lường trước. Nhưng hãy xem xét sự việc từng cái một và từ đầu. Đầu tiên chúng tôi phải đột nhập vào bên trong tòa nhà. Phần dưới bị cấm, Cửu Long và tôi quyết định đột nhập từ trên cao xuống.

Chúng tôi mất gần hai mươi phút để lên đến mái nhà. Cái thang, lẽ ra có thể đưa chúng tôi lên đó trực tiếp, hóa ra lại không dùng được. Chúng tôi phải quay sang tòa nhà bên cạnh, leo lên mái nhà đó rồi lại leo xuống hai tầng bằng cách bám vào các máng xối chạy dọc theo bức tường để cuối cùng lên được mái nhà của tòa nhà chứa các văn phòng của hiến binh.

Ba tầng trên cùng bị chiếm giữ bởi những căn hộ tồi tàn không lớn hơn tủ chứa chổi, nơi những gia đình đông đúc chen chúc nhau. Mùi dầu mỡ thức ăn xuyên qua các bức tường cùng với tiếng trẻ con khóc và tiếng hét của những kẻ say rượu. Nghịch lý thay, chính những tiếng ồn này sẽ giúp chúng tôi xuống các tầng dưới một cách suôn sẻ.

Các cơ sở của công an và các tầng trên bị ngăn cách bởi một cánh cửa kim loại chắc chắn được khóa bằng một ổ khóa lớn bằng bàn tay tôi.

Được rồi, một cú đập búa sẽ giúp chúng tôi thoát khỏi nó mà không hề làm báo động hai tên lính gác hay bất kỳ cư dân nào, những người vẫn đang tiếp tục chửi bới nhau từ căn hộ này sang căn hộ khác.

- Lại là con điên ở phòng 202 gây rối với những cú búa đập lên đầu ba con chó ghê của nó chứ gì, một giọng đàn ông giận dữ từ cuối tầng hét lên khi nghe thấy tiếng ồn ào mà cú đập mạnh gây ra khi làm bật tung ổ khóa.

- Bà ấy nói gì với các anh, con điên ở phòng 202 ? một giọng the thé từ đầu hành lang bên kia trả lời hần.

- Rằng bà ta đụ má chúng anh !

- Chuẩn đấy ! Và bà ấy gửi tất cả chúng bay xuống địa ngục !

- Câm mồm ! một giọng thứ ba phản pháo, giọng chói tai, phát ra thẳng từ một trong những tủ chứa chổi. Làmsao mà ngủ yên được !»

- À, còn ông, lão già nát rượu, đi ngủ đi ! Sắp tới ông sẽ có đầy thời gian để ngủ. Và sẽ không phải trên

giường, mà là dưới đáy một chiếc xe tang.

- Anh, thằng trẻ trâu rận rệp, tôi nhận ra giọng anh rồi ! Anh nên coi chừng cái mộng của anh đi. Tôi có thể khiếu nại với nhà chức trách đến nỗi mắt anh sẽ lòi ra khỏi hốc. Anh sẽ thấy mình trong một trại cải tạo trước cả khi biết đánh vùn từ đó, đồ mù chữ !

- Này, ông nội ! giọng nói lúc nãy đáp lại. Mười năm rồi chúng không còn tồn tại nữa, mấy cái trại vớ vẩn của ông !

Chúng tôi bỏ lại những tiếng ồn ào phía sau và đi xuống cầu thang dẫn đến tầng trệt, nơi đặt văn phòng của công an.

Chúng tôi tiến xuống tầng hầm mà không gặp trở ngại. Chúng tôi đi ngang qua căn phòng nơi hai tên lính gầy gò của chúng tôi, chân đặt thoải mái trên bàn và mộng nhỏ của chúng kẹp chặt trong những chiếc ghế bành cũ kỹ, đang xem trận đấu bóng đá được truyền hình. Chúng đã vận âm lượng thiết bị lên hết cỡ. Dù vậy, vẫn nghe thấy chúng cãi nhau từ cuối hành lang. Chúng tranh luận về bàn thắng cuối cùng và sự yếu kém của trọng tài trong khi nhồi nhét một Ba Ba.

Cánh cửa dẫn đến tầng hầm bị khóa. Không sao, Étienne ! Chìa khóa nằm trên móc ngay trước cửa. Đơn giản chỉ vậy thôi. Một dấu hiệu của sự đơn giản, nếu cần một dấu hiệu, đã thúc đẩy cách làm công an của tất cả các chính phủ tốt đẹp của chúng ta ! Sự đơn giản trong hiệu quả ! Tóm lại, chúng tôi cũng chẳng phải vất óc. Chúng tôi lấy chìa khóa, mở cửa và đi xuống.

Tôi đi đầu. Cửu Long đóng cửa lại phía sau anh ấy. Tôi dừng lại. Không thể tiếp tục, quá tối. Tôi không thấy mình đang đi đâu. Có bao nhiêu bậc thang ? Không biết ! Phải rẽ, phải tiếp tục ? Cũng không biết nữa ! Những căn phòng giam có chấn song, hay là những bức tường với cửa ? Chúng có bị đóng, kẹt, barricade, những cánh cửa ? Và nếu chúng bị kẹt, niêm phong, đóng, barricade, làm sao chúng tôi phá được những cánh cửa chết tiệt đó ? Bị xích, còng tay, các cậu bé ? Và nếu các cậu bé bị còng tay hoặc xích, chúng tôi sẽ tìm thấy chìa khóa để tháo còng hoặc tháo xích ở đâu ? Không biết. Và quan trọng nhất, họ còn ở đó hay không ? Bởi vì lúc này, lúc này, tôi hoàn toàn không nghe thấy gì. À vâng ! Kìa, nghe như có một con chuột đang cào !

Cửu Long đặt tay lên vai tôi. Tôi giật nảy mình.

- Tiếp tục đi. Tiến lên ! anh ta ra lệnh bằng giọng nói nhỏ nhẹ.

Anh ấy dẫn tôi đi trong bóng tối. Tôi nép người và cuối cùng để anh ấy đi qua trước mặt tôi. Tôi thấy những cái bóng chuyển động xung quanh chúng tôi. Tiếng thở. Một tiếng tách nhỏ. Một tia sáng rất mờ. Cử Long bật bật lửa và giữ nó trước mặt, xoay người tại chỗ. Những cái bóng tôi đoán đã ngừng chuyển động. Chúng dường như không nhận ra chúng tôi. Chúng từ từ chuyển động trở lại, gần như sợ hãi, không biết chắc có nên tin vào hình ảnh đang hiện ra trước đôi mắt đỏ ngầu của chúng hay không.

Sony là người đầu tiên thì thầm tên Cha của mình.

- Cử Long ? cậu hỏi, giọng gần như tắt lịm. Là cha à ? Đúng là cha không ?

Cử Long đưa tay ra và vuốt ve má cậu bé. Người kia dường như không để ý đến cử chỉ của Cha mình.

- Cha làm gì ở đây ? Chúng con đang tự hỏi...

Cử Long đặt một ngón tay lên miệng ra hiệu cho cậu bé im lặng. Tất cả những đứa khác đã tiến lại gần. Mùi chúng tỏa ra thật kinh tởm. Chúng bẩn thỉu và những vết tích trên mặt chứng tỏ chúng đã bị đánh đập. Hòa có vẻ là người bị thương nặng nhất, một đứa trẻ mới chín tuổi, mảnh khảnh và gầy gò. Không còn thấy mắt phải

của cậu bé, hoàn toàn bị che khuất bởi những mảng thịt sung tấy và thâm đen. Thế nhưng, cậu lại là người nở nụ cười tươi nhất. Cậu đã nắm lấy tay Cửu Long và chà xát chúng như thể đó là những thánh tích.

- Con không nói gì cả, Cha ạ ! Con không nói gì ! Họ đánh con, nhưng con không nói gì.

- Cha tự hào về con, Hoa ! Rất tự hào về con, Cửu Long thì thầm với một cảm xúc không giấu giếm. Cha luôn biết con là một đứa con rất dũng cảm. Nhưng nếu con có nói, con trai tôi, nếu con có nói...

Tay Cửu Long tiến gần đến khuôn mặt sung vù kinh khủng của đứa trẻ và lần lượt vuốt ve nó với sự trìu mến.

- Nếu con có nói, con trai tôi, thì cha cũng đã tha thứ cho con.

Cửu Long duỗi cánh tay kia ra và ngọn lửa lung linh của chiếc bật lửa lần lượt chiếu sáng khuôn mặt của từng đứa con trai.

- Thật khủng khiếp những gì chúng đã làm với các con, thật khủng khiếp ! Nhưng giờ đã kết thúc rồi. Thịnh và cha, chúng ta đến để giải thoát cho các con. Sẽ không ai làm hại các con nữa. Cha không thấy Lập.

Chúng bắt nó sáng nay ? Nó không ở với các con à ?

Tất cả các chàng trai nhìn nhau tự hỏi ai sẽ là người thông báo cho người thầy của mình về những sự kiện mới nhất.

- Chiều nay Lập vẫn ở với chúng con mà, Hoàng, người được coi là trung úy của Cửu Long, giải thích. Cậu là một chàng trai có vẻ ngoài vạm vỡ và ánh mắt mạnh mẽ. Cậu không phải là người lớn tuổi nhất, nhưng chắc chắn là người sắc sảo nhất. Lập là người duy nhất được cho ăn, cậu tiếp tục với giọng nói tắt lịm. Không, không đúng ! Họ cũng đã cho Khanh và Đức ăn... Nhưng hai người sau từ chối chạm vào đồ ăn. Họ cho rằng chúng bị nhiễm độc. Họ đã đúng. Sau khi ăn xong, Lập lập tức ngủ thiếp đi. Chúng con hiểu là nó đã bị cho uống thuốc. Họ đến tìm Lập, Khanh và Đức ngay trước khi mặt trời lặn.

- Các con có biết họ đã chuyển họ đi đâu không ? Các con có biết Lập ở đâu không ?

Một lần nữa, mặc dù trong bóng tối, tôi cảm thấy một sự do dự dài đang làm tê liệt các chàng trai. Một số nhìn xuống đất không dám đối mặt với ánh mắt của Cha họ. Những người khác, ngược lại, nhìn chăm chăm vào anh với một sự tuyệt vọng đến mức họ sẽ không cần phải

phát ra một lời nào để Cửu Long hiểu rõ sự im lặng của họ.

- Phòng khám... Chúa ơi ! Chúng đã chuyển bọn họ tới phòng khám ! anh lắm bầm bầm bằng giọng điệu thô ráp, chất chứa đầy phần nộ và hận thù đến mức lẽ ra tôi phải hiểu, ngay tại thời điểm đó, rằng tai họa đã bám sát chúng tôi và sẽ không buông tha chúng tôi nữa.

- Tôi cũng không thấy Liêm, Cửu Long hỏi sau một khoảng lặng dài. Liêm đâu ? Chuyện gì đã xảy ra với em trai các người ? Nói đi !

- Nó đã muốn chống lại những tên bò vàng, khi họ bắt Lập và hai đứa kia đi, Hoàng gắng gượng trả lời với tiếng nấc nghẹn trong cổ họng.

- Phải, rồi họ đã đánh nó, Lựu nói rõ thêm với giọng đầy xúc động không kém.

- Bằng những chiếc roi sắt ! Rất nhiều roi ! Hoàng nói tiếp.

- Nhưng nó chưa bao giờ buông tha, tiếp lời là Sĩ, cậu bé gầy nhom trong nhóm với những chi dài thon và cơ bắp mảnh nhưng cứng như thép. Sự ngưỡng mộ viên quanh giọng nói của cậu, cùng lòng tôn kính và sùng mộ vô bờ. Nó đã làm điều mà không ai trong chúng tôi

dám làm. Chúng ta đã chế nhạo nó, chúng ta luôn chế giễu Liêm. Đúng là nó không phải là đứa thông minh nhất trong gia đình. Nhưng giờ tôi biết nó là người dũng cảm nhất trong số chúng ta. Tôi yêu nó. Liêm là em trai tôi. Hơi cứng đầu một chút, nhưng không phải là ngu ngốc, chỉ hơi chậm chạp và có một trái tim to như thế này ! Tôi sẽ nhớ nó rất nhiều, rất nhiều.

- Nó đã cắn một thằng công an vào chân, Thân, một cậu bé khoảng tám tuổi, không hơn, tham gia vào câu chuyện, vừa lau mũi và mắt bằng một cử chỉ lớn của bàn tay. Tôi nghĩ nó chắc đã cắn đứt một miếng da to cỡ này, cậu ta nói, và dùng ngón tay vẽ ra một vòng tròn to bằng cái đĩa. Tên kia gào thét vì đau đớn.

- Thế là họ dồn hết sự giận dữ lên Liêm, Hoàng kết luận. Nó đã chịu đựng mọi trận đòn mà không thốt ra một tiếng kêu, một lời than van nào. Nó... Nó chết rồi, tôi nghĩ vậy.

Bọn trẻ dẫn ra. Cữu Long bước tới một thi thể nằm dài trên sàn, gần bức tường. Có thể đoán được xung quanh đó là một vũng máu lớn. Quả thực, cậu bé đã ngừng thở. Cơ thể đã bất động và lạnh ngắt. Đó là điều tôi nhận thấy khi cúi xuống người bạn mình và đặt tay lên tay anh, bàn tay vốn đang đặt trên trán Liêm.

Lần nữa, lẽ ra tôi phải hiểu được trái tim Cửu Long lúc ấy bị tàn phá bởi một mong muốn báo thù không thể kìm nén đến mức nào. Nhưng tôi chẳng thấy gì. Chắc hẳn bản thân tôi cũng bị che mắt bởi cùng một cơn thịnh nộ, bởi cùng một mong muốn trừng phạt tàn nhẫn tất cả những kẻ hành hình đó. Không khó để tưởng tượng lòng căm thù chiếm lấy trái tim con người khi họ chứng kiến những sự tàn bạo như vậy. Vậy thì hãy tưởng tượng nó, lòng căm thù đó, bởi nó đã ngự trị trong trái tim chúng tôi từ khoảnh khắc đó. Và từ khoảnh khắc đó, tôi thấy những cừu non kia biến thành sói và tôi cảm thấy một niềm khoái cảm tàn bạo. Bị đối xử như thú vật đủ rồi, giờ chúng sẽ hành động như thú vật. Đó là sự cam kết hiện tại của chúng.

Những gì sắp xảy ra là không thể tránh khỏi.

24

Cửu long không thốt lên một lời nào. Bất chấp bóng tối bao trùm căn hầm hôi thối này, tôi thấy mắt anh sáng rực và cơ thể cứng đờ. Ngực anh nâng lên một lần rồi hẳn nói : «đi theo !». Hàng ngũ những đứa trẻ lập tức hình thành sau lưng anh.

Cửu Long đi đầu. Anh bước lên những bậc thang nhỏ một cách thận trọng nhưng không chút do dự. Anh mở cánh cửa tầng trệt. Anh cho đám của mình tiến lên phía trước. Bọn trẻ đi qua hành lang dài rồi bước vào cầu thang bê tông dẫn lên các tầng trên.

Chúng tôi đã quyết định, Cửu Long và tôi, là trên đường về chúng tôi sẽ dùng cầu thang thoát hiểm gắn vào tường sau của tòa nhà, lối vào mà lúc đi chúng tôi đã không dùng được vì đoạn bậc thang cuối cùng được kéo lên cao ngang tầng một. Thật mạo hiểm, vì chúng tôi không biết tình trạng của cái cầu thang gỉ sét đó ra sao, chắc đã không được sử dụng từ nhiều năm rồi. Nếu đoạn bậc thang cuối không chịu hạ xuống, chúng tôi sẽ phải nhảy từ chiều nghỉ tầng một xuống. Mà, việc đó không thể không gặp rủi ro. Năm hay sáu mét phía dưới, mặt đất là một đồng rác khiến cho việc tiếp đất trở nên nguy hiểm.

Nhưng chúng tôi thực sự có lựa chọn nào khác ? Chúng tôi đâu thể hy vọng leo lên bằng máng xối của tòa nhà bên cạnh.

Tôi là người cuối cùng đi qua trước mặt Cửu Long. Chúng tôi đi cuối cùng. Đáng lẽ khôn ngoan hơn là Cửu Long phải ở đầu hàng để dẫn đám đông chạy trốn, nhưng không thể nghĩ đến mọi thứ được. Vì vậy, Cửu và tôi là hai người cuối cùng đi ngang qua căn phòng lớn nơi lúc này hai gã gầy đang mải mê với trận bóng đá. Chúng tôi không cố gắng kiểm tra xem họ có còn ở đó không, tin chắc rằng họ vẫn ở đó và say mê hơn bao giờ hết. Đó là sai lầm chết người của chúng tôi.

Có tiếng xả nước bồn cầu sau cánh cửa, ở cuối hành lang, gần cầu thang bê tông. Một cánh cửa mà cả Cửu Long lẫn tôi đều không để ý thấy. Một tiếng hắng giọng to vang lên rồi tiếp theo là một tiếng khạc nhổ. Lại một tiếng ồn nữa từ căn gạt nước. Nước chảy ồ ồ ộc ộc như trong một cống rãnh. Tay nắm cửa xoay. Cửa mở. Người đàn ông đuổi thẳng người trong một cái ngáp dài ồn ào, đưa nắm tay lên che miệng.

Cái ngáp đó buộc hẳn ta phải nhắm mắt vào đúng lúc hắn xuất hiện trước mặt chúng tôi. Trước khi hắn kịp mở mắt ra, lưỡi dao của Cửu Long đã đâm vào cổ họng gã đàn ông đang loạng choạng và thấy mình trong tư

thế bò bốn chân, mắt trợn ngược đầu tiên vì kinh ngạc, sau đó là vì sợ hãi.

Việc xảy ra quá nhanh khiến tôi không kịp phản ứng. Hóa đá ! Đúng từ đó. Tôi hóa đá ! Tôi chưa bao giờ tưởng tượng rằng chúng tôi lại có thể giết một người. Thế mà điều đó vừa mới xảy ra ngay trước mắt tôi. Tôi thở cực kỳ khó khăn và không thể rời mắt khỏi lưỡi dao vẫn còn nằm chắn ngang cổ họng của gã ta. Hắn thở khò khè trong im lặng. Tay hắn quờ quạng trong không trung như cầu xin lòng thương hại từ ba vị Phật.

Với một động tác nhanh nhẹn, tôi thấy Cửu Long túm lấy cổ áo gã ta với một sự hung hãn man rợ. Tất cả các chàng trai trên cầu thang đang quan sát cảnh tượng với vẻ khoái trá. Tôi thấy có chút bất an khi thấy họ vui mừng trước cái chết của một người, dù cho hắn có xấu xa đến đâu.

Nạn nhân nhìn kẻ sát nhân của mình không nói một lời. Và tôi thấy, một điều kỳ lạ, vẻ nhản nhó sợ hãi của hắn biến thành một nụ cười nhợt nhạt và vô nghĩa. Hắn thiếu mất ba cái răng, trong đó có một cái răng nanh, khiến hắn vừa có vẻ buồn cười vừa đáng thương. Tay hắn đã ngừng khua khoắng và giờ đây đặt yên trên đùi.

Cửu Long ra hiệu kín đáo cho hắn đứng dậy và rút từ từ con dao ra khỏi cổ họng nạn nhân mà không có một giọt máu nào chảy ra. Bạn tôi nhìn chăm chăm vào tù nhân của hắn mà không hề giảm sự chú ý dù chỉ một phần giây.

Gã đàn ông đứng dậy. Vậy là hắn ta không chết, đồ quỷ sứ ! Cửu Long đã không giết hắn. Con dao của hắn chỉ mới chạm vào tĩnh mạch cảnh của viên công an. Tôi đón nhận sự thật này vừa với sự nhẹ nhõm vừa với một chút thất vọng, tôi phải thừa nhận vậy.

Gã đàn ông vì thế mà đứng dậy. Hai tay hắn giơ lên cao đến mức trông như một cái xác bò treo lơ lửng trên móc của người hàng thịt. Và hắn vẫn có nụ cười cứng nhắc y như cũ, có phần ngốc nghếch.

Cửu Long lại ra hiệu bằng tay và gia đình tiếp tục leo lên. Hắn lại vung vẩy con dao dưới mũi tù nhân, ra lệnh cho hãy xếp vào hàng phía sau các chàng trai. Rõ ràng là Cha đã quyết định để gã ta đi cùng chúng tôi.

Mọi chuyện đã có thể kết thúc tốt đẹp như thế nếu như đội HCMV không chọn đúng thời khắc đó để ghi bàn thắng.

Từ phòng có cái tivi, vang lên một tiếng hét mà người ta có thể tưởng là tiếng của một con voi bị mắc kẹt giữa một cửa hàng đồ sứ. Cử Long liếc mắt về phía nơi phát ra tiếng kêu chết chóc đó.

Thế là đủ. Gã đàn ông, lợi dụng lúc mất tập trung đó, liền lao vào Cử Long. Anh ta né người vừa đủ để tránh đòn mà gã kia nhắm vào. Khi làm vậy, hấn đâm con dao vào bụng kẻ tấn công mình.

Gã đàn ông chỉ lùi một bước, ngơ ngác nhìn vào chuôi dao nhô ra từ bụng mình. Vẻ nhăn nhó độc ác biến thành một nụ cười méo mó co quắp vì đau đớn.

Âm thanh ù tai của cơ thể từ từ trượt xuống sàn nhà đủ để kích hoạt các giác quan đã bị thoái hóa của đồng bọn hắn.

- Cường ? Có khỏe không ? Thấy không nhận được câu trả lời, giọng nó trở nên gấp gáp hơn.

- Cường ? ... Cường ? ... Đ.M. ! Chuyện gì xảy ra ?

Tiếng một chiếc ghế đổ và những bước chân chạy về phía chúng tôi vang lên. Khi nó quẹo qua góc hành lang, gã gầy gò thứ hai, còn gầy và nhỏ hơn cả gã đầu tiên, đứng sững lại khi thấy thân thể bạn nó nằm dài ra. Cảnh tượng máu me làm nó tê liệt. Nó thở một cách khó

nhọc. Nó muốn rút lui về phía văn phòng. Nhưng, khi quay đầu lại, nó nhận lấy con dao của Cửu Long ngay giữa mặt, cách mắt vài centimet. Gã đàn ông tái mét. Nó bắt đầu run lên khi thấy chủ nhân của bàn tay đang cầm con dao. Các chàng trai vây quanh nó.

- Là anh, người ta gọi là Cửu Long ! Nó thêu thào khó nhọc. Đúng lúc, chúng tôi đang tìm anh khắp nơi. Ông chủ của tôi, ông ấy muốn gặp anh đề...

- Câm miệng ! Cửu Long ra lệnh với một giọng đe dọa. Anh sẽ đi cùng bọn tôi. Tất cả chúng ta sẽ ra ngoài bằng cửa chính. Anh dẫn bọn tôi đến phòng khám thật nhanh. Anh có mười lăm phút để thi hành ; sau thời hạn đó, tôi đâm thủng anh. Tôi nghĩ tôi không cần phải thuyết phục anh về những gì tôi có thể làm nếu bị đẩy đến đường cùng. Vì vậy, đừng có đại dốt dẫn bọn tôi đi lòng vòng. Tôi cũng có ý niệm nho nhỏ về nơi mà cái phòng khám chết tiệt đó tọa lạc rồi.

Anh đi kèm những lời cuối cùng bằng một cử chỉ khiến tù nhân của mình vô cùng khó chịu. Anh vén áo lên lên và hạ thấp quần một chút, để lộ ra ở sau lưng một vết sẹo lớn chạy từ dưới xương sườn đến khe hông. Vào thời điểm đó, tôi không hiểu vết sẹo đó có ý nghĩa gì và tại sao nó lại tạo ra hiệu ứng như vậy đối với cả các chàng trai lẫn tên công an. Tất cả những gì tôi biết,

là chúng tôi đến đích trong vòng chưa đầy mười phút. Tên công an bị bịt miệng rồi bị bỏ rơi không một manh quần áo, trần như nhộng, trong một sân tối, bị trói vào một cột hàng rào.

Phần còn lại diễn ra rất nhanh. Đám đông hỗn loạn tràn vào phòng chờ của một phòng khám y tế cực kỳ sang trọng. Mọi thứ bị đảo lộn trong tiếng la hét và than van của những khách hàng đang chờ và những nhân viên chạy toán loạn để trốn tránh. Một bác sĩ xuất hiện từ một phòng khám, ông nghe trên cổ, tay đeo găng. Ông ta đứng im. Con dao của Cửu Long lại một lần nữa trở nên rất thuyết phục. Sau khi để lại tám đứa con trai của mình cho cuộc cướp phá phòng chờ và các phòng phụ cận, Cửu Long cùng với sáu chàng trai khác, trong đó có Hoàng và tôi, để cho vị bác sĩ dẫn đường vào một dãy nhà nằm rất kín đáo.

Ở nơi kỳ lạ này, có một dãy các phòng, những chồng ga trải giường bẩn và một mùi rất nồng nặc của formol, long não và những mùi hương khác ám ảnh. Ánh mắt của Cửu Long thật đáng sợ. Cử chỉ của anh trở nên thô bạo. Anh mở từng cánh cửa bằng những cú đá mạnh.

Hai người đàn ông xuất hiện từ một phòng. Họ mặc đồ trắng, đeo khẩu trang và găng tay trắng. Căn phòng, nơi họ bước ra, ngập trong một thứ ánh sáng rất chói.

Một trong hai người cầm một con dao mổ trên tay. Trước cảnh tượng đó, hai người đàn ông trở nên đe dọa. Người đàn ông cầm dao mổ tiến lên, vũ khí giơ cao, về phía Cửu Long. Ông bác sĩ dẫn đường nhân cơ hội đó cố gắng làm một cuộc nổi loạn vô ích. Hậu quả đến với ông ta và hai đồng nghiệp của mình thật tệ. Ba nhát từ những khúc củi giật ra từ một bức tường trong phòng chờ đã hạ gục họ.

- Hoàng ! Cửu Long ra lệnh cho phó của anh. Chúng nó mà cử động thì anh kết liễu chúng nó.

Nói xong, anh đưa cho thằng bé con dao mà nó đón lấy với một nụ cười tàn ác.

Trong phòng liền kề, trên ba chiếc bàn, chúng tôi tìm thấy Lập, Khanh và Đức, bị trói buộc và đang ngủ. May mắn thay, không có bất kỳ vết rách nào được thực hiện trên cả ba người. Họ chỉ bị cho ngủ mà thôi.

Dùng những vòi nước lạnh xối mạnh, họ cũng gần như thành công trong việc đánh thức Đức và Khanh dậy. Nhưng Lập, vừa thoát khỏi những trói buộc, cảm nhận được vòng tay âu yếm của cha nó, liền ngủ thiếp đi ngay lập tức.

Ở đây nữa, mọi chuyện đáng lẽ đã có thể kết thúc như vậy và tổn thất có lẽ đã ít hơn. Nhưng ngay lúc đó, từ một cánh cửa bí mật, Khi Đột, Tri Đại Cha và một gã đàn ông có vẻ ngoài đáng ngờ đang cầm một xấp tiền giấy lớn xuất hiện. Hoàng không cho họ kịp phản ứng. Họ xông vào ba người đàn ông, tay cầm dao găm. Hấn sẽ không hành động nửa vờ !

Hấn làm trật khớp cánh tay phải của Đại Cha bằng cách cắt gân khuỷu tay của hắn ta, sau đó lưỡi dao của hắn đâm mạnh vào vai người lạ mặt kia, kẻ không kịp tránh đòn. Hấn ta ngã xuống, buông tay khỏi xấp tiền đồng.

Khi Đột cũng phản ứng rất nhanh. Với một tiếng hét man rợ, hắn lao người nặng nề của mình vào Cửu Long. Hấn giật lấy Lập từ vòng tay anh và dùng những cú đá mạnh tấn công Cha, khiến người bạn của tôi ghệt thở.

Tôi liền lao tới. Cho đến lúc đó, tôi chỉ là người chứng kiến mọi việc diễn ra. Tôi không thể tập trung được năng lượng cần thiết để hành động. Nhưng ngay lúc đó, trước mặt người bạn mà người ta đang tìm cách giết chết bằng những cú đá, tôi mất hết kiểm soát. Ngoài nỗi đau mà họ đang gây ra cho Cửu Long trước mắt tôi, toàn bộ sự kinh hoàng của nơi chúng tôi đang ở và những tội ác bản thủ mà người ta đang gây ra ở đó hiện

ra trước mắt tôi dưới hình thái đáng sợ nhất : hình thái của Khí Đột.

Tôi nhặt trên đường con dao mổ bị bỏ lại bởi người đàn ông mặc đồ trắng mà mấy cậu bé đã đánh ngất bằng gậy gộc và tôi nhảy bổ vào tên công an béo. Với một động tác rộng, chắt chứa đầy sự căm thù và phẫn nộ, tôi đánh trúng má phải của hắn. Cú đánh khiến hắn thét lên vì đau đớn. Hắn thả rơi đứa trẻ. Rồi thấy toàn bộ nhóm người chống lại hắn, hắn chuồn thẳng qua cánh cửa bí mật, theo sau là Đại Cha, kẻ tiếp tục than vãn, cánh tay đầy máu của hắn ta lủng lẳng như một mảnh giẻ rách bên hông phải.

Tôi giúp Cửu Long đứng dậy. Anh lão đảo và thở không ra hơi. Khanh và Đức, mặc dù vẫn còn choáng váng vì hít phải chất gây mê mà họ vừa mới được ngưng, dù vậy vẫn có thể di chuyển bằng chân của mình với sự giúp đỡ của các bạn đồng hành.

- Châm lửa đi ! Cha nói đơn giản.

Có vẻ như gia đình chỉ chờ đợi mệnh lệnh này để hành động. Họ thi hành trong sự hưng phấn cuồng nhiệt nhất. Họ nhóm ba đám cháy và ném vào đó, lộn xộn, tất cả hồ sơ nào vớ được, những cái ghế, cái bàn, máy vi tính mà họ đập vỡ bằng những cú gậy mạnh. Một lần

khói đen xì sớm bốc lên từ những đồng lửa.

Đòn kết liễu được thực hiện khi Hoàng và nhóm biệt kích của anh quay lại hai phút sau đó với những bình oxy.

- Chuồn thôi ! Cửu Long hét lên khi thấy việc thuộc hạ của mình sắp làm.

Đó sẽ là cuộc tháo chạy hỗn loạn đẹp nhất mà Sài Gòn từng chứng kiến kể từ khi thành phố rơi vào tay việt cộng năm 1975.

Những bình oxy được mở ra rồi ném vào giữa ngọn lửa. Ba phút sau, một vụ nổ lớn vang lên kèm theo những tiếng lách tách. Phòng khám không còn gì ngoài một biển lửa mênh mông. Trong sự hỗn loạn sau đó lan khắp khu phố, nhóm người có thể giải tán mà không thu hút sự chú ý. Sáng hôm sau, gia đình ngủ yên lành, trên bờ sông Mê Kông, đâu đó giữa Cần Thơ và Vĩnh Long.

25

Chúng tôi đã ở đây được hai tuần. Nơi này yên tĩnh và khung cảnh tráng lệ. Con kênh, gần nơi dựng trại, uốn khúc giữa thảm thực vật tươi tốt. Chỗ này chỗ kia, nhô lên những ngọn nghiêng của cây dừa và những cây cau oai vệ nơi những đàn ve sầu kêu râm ran. Một cộng đồng vượn nhỏ, kiếm ăn không xa lắm, hàng ngày lại lục lọi các kho dự trữ của chúng tôi khiến chúng tôi phải bảo vệ bằng những tiếng hét lớn và những nhát roi.

Ba ngày đầu trên bờ sông Mê Kông thật khó khăn. Gia đình căng thẳng và kiệt sức. Những sự kiện cuối cùng đã in hằn sâu sắc vào trí tưởng tượng. Nỗi đau mất Liêm buộc Cửu Long phải tổ chức một đám tang tượng trưng. Họ dựng một bàn thờ và đốt hương lễ vật. Các chàng trai mặc trang phục tang lễ theo nghi thức (một áo dài bằng vải bông trắng nhàu nát, không tay, buộc ngang lưng bằng một sợi dây thừng nhỏ bằng lông đuôi ngựa và một băng đô trắng). Bỏ qua các giai đoạn và không quan tâm đến những ngày quy định, họ làm những chiếc thuyền nhỏ bằng lá cau và gắn một ngọn nến vào. Sau đó họ thả chúng, khi màn đêm buông xuống, trên dòng nước tối của con sông.

Tất cả những điều đó đã chiếm hết tâm trí đủ để tôi không thu hút quá nhiều sự chú ý. Tôi sống một chút như mọi người : theo nỗi buồn của mình.

Suốt ba ngày diễn ra tang lễ, Cửu Long và tôi đã dành nhiều thời gian để nói chuyện về đủ thứ. Chúng tôi nói về cuộc sống, về hy vọng và về những vỡ mộng của mình. Anh hỏi tôi về Montréal, về tuyết, về trường học, về những trung tâm thương mại lớn mà anh không thể hình dung nổi vì chúng đối với anh thật kỳ quái.

Chúng tôi nhồi nhét vào mình một tràng dài những lời nói để ru ngủ một nỗi đau quá lớn đang nghiền nát tâm hồn và thể xác chúng tôi. Nhưng bất chấp hàng ngàn lời nói, bất chấp những câu chuyện dài dằng dặc và những câu chuyện không đầu không cuối, chúng tôi vẫn không thể làm im đi cảm giác tội lỗi đang tràn ngập trong chúng tôi, nỗi xấu hổ không thể thổ lộ mà chúng tôi đang tìm cách, trong im lặng, biến thành hành động tự vệ chính đáng, thành tai nạn ; xấu hổ cho anh vì đã làm điều đó, xấu hổ cho tôi vì đã để anh làm điều đó. Bởi vì bây giờ khi chúng tôi đã nghỉ ngơi, sức nặng của những hành động đã thực hiện có tất cả thời gian để chiếm lấy chúng tôi.

Qua nhiều giờ, rồi nhiều ngày, như cát trong đồng hồ, những lời nói đã cạn kiệt. Sự im lặng trở lại và cùng với nó, từ duy nhất còn đọng lại trong cổ họng chúng tôi, đó là giết !

Nó hiện ra trước mặt tôi, từ đó, mỗi đêm, dưới hình dạng một cơ thể không mặt giữa một vũng máu. Tôi đã có đủ thời gian, dù tôi từ chối nghĩ về nó và chắc chắn là bởi vì tôi từ chối nghĩ về nó, để thấu hiểu trọn vẹn ý nghĩa của nó : giết người nghĩa là chết. Tên công an đã chết, và có điều gì đó trong Cửu Long và trong tôi đã chết cùng hắn. Khi ai đó chết bên cạnh chúng ta, một phần nhân tính của chúng ta ra đi với họ. Khi chúng ta giết họ, một nửa nhân tính ấy bỏ đi. Và chúng ta phải mất nhiều ngày, nhiều tháng, nhiều năm, đôi khi cả một đời, và thậm chí xa hơn thế, để tìm lại nửa phần đã mất ấy.

Sau ba ngày để tang, cuộc sống dần dần được tổ chức lại. Và đó là lúc những rắc rối của tôi bắt đầu.

Các công việc được phân chia tùy theo nhu cầu. Mỗi người nấu ăn, củng cố những túp lều nhỏ dùng làm chỗ trú ẩn cho chúng tôi, hái lượm, săn bắn hoặc đánh cá tùy theo nhu cầu từng lúc. Phải thừa nhận rằng thành quả thu hoạch không được dồi dào cho lắm. Những đứa trẻ đường phố chẳng có điểm chung gì với trẻ em nông

thôn và chẳng đứa nào thực sự có năng khiếu với cuộc sống trong thiên nhiên này, dù nơi đây có phong phú đến đâu. Chẳng đứa nào biết đến nghệ thuật câu cá, hay săn chuột đồng hay bắt được một con heo rừng. Dù sao đi nữa, chúng có bắt được thì cũng chẳng biết phải làm gì với nó.

Vì vậy, rất nhanh chóng, nhu cầu tái kích hoạt các đội ăn trộm vật để đi vét sạch các lối đi trong chợ Cần Thơ, cách đây tám cây số, đã trở nên cấp thiết. Bên cạnh việc mua sắm, tất nhiên là thêm cả móc túi, để khỏi mất tay nghề. Kho báu của gia đình được làm giàu thêm bởi vài chiếc đồng hồ, năm hay sáu chiếc vòng tay bằng vàng, chục cái ví. Nhưng việc hái lượm này phải ngưng lại, vì Cửu Long sợ những vụ trộm vật này sẽ thu hút quá nhiều sự chú ý đến gia đình.

- Mọi người đã để ý thấy sự có mặt của chúng ta. Họ đang theo dõi chúng ta. Và đừng có ảo tưởng, họ không thích chúng ta hơn dân Sài Gòn là bao. Họ chịu đựng chúng ta nhiều hơn là chấp nhận chúng ta. Nếu họ bắt đầu đặt câu hỏi về sự gia tăng các vụ trộm quanh chợ Cần Thơ, không nghi ngờ gì họ sẽ sớm liên hệ đến chúng ta. Và rồi lũ công an sẽ ập xuống đầu chúng ta như một đàn ruồi.

Trong vài ngày, những cuộc đột nhập vào chợ Cần Thơ đã bị hủy bỏ và chỉ được nối lại dưới sự giám sát chặt chẽ của Hoàng.

Tôi thầm hy vọng mọi chuyện sẽ khác đi, nhưng tôi phải thừa nhận rằng quan hệ của tôi với các thành viên trong gia đình vẫn còn khó khăn như xưa, nếu không muốn nói là tệ hơn bao giờ hết. Và tôi phải thú nhận rằng tôi rất đau lòng vì điều đó. Đã góp phần vào việc giải phóng họ, tôi đã hy vọng họ sẽ chào đón tôi ở giữa họ. Chuyện đó đã không xảy ra.

Mối liên hệ của chúng tôi lúc chỉ là sự thờ ơ, còn không thì là sự nghi kỵ lẫn nhau. Một vài người, trong đó có Hoàng - người ngày càng khó chấp nhận mối quan hệ đặc biệt của tôi với Cửu Long - đã ám chỉ rằng có lẽ tôi không vô can trong cả chuỗi bất hạnh ập xuống gia đình này.

- Rốt cuộc, Hoàng đã thốt lên, vào một buổi tối khi cả bọn tụ họp để ăn tối, mọi rắc rối của chúng ta bắt đầu từ ngày hần đến. Tôi không nói thẳng Việt kiều này là kẻ phản bội - nhưng vẻ mặt của hần ta ngăm ám chỉ điều ngược lại - nhưng tôi nói hần là một xui xẻo.

Vừa nghe đến từ đó, một con rùng mình dài chạy khắp đám đông. Rồi Hoàng thêm vào bằng một giọng ảm đạm : «Gia đình sẽ gặp nguy hiểm chừng nào hấn còn ở giữa chúng ta.»

Trong xã hội Việt Nam, chất chứa những truyền thống lâu đời và đủ loại huyền thoại nơi các vị thần hộ mệnh và ác quỷ đủ loại không ngừng can thiệp vào, việc là một xui xẻo bị xem như một tì vết đáng kể, là cái có cho mọi hành động tàn bạo và, vào những lúc tồi tệ nhất, cho cái chết của chính người đó. Xui Xẻo có thể được dịch là kẻ mang vận rủi ; kẻ mà con mắt đen của số phận đã đặt lên.

Phải cần đến toàn bộ uy tín của Cửu Long để tới hôm đó, một vài người trong bọn họ không thuyết phục được những người khác về sự cần thiết phải tống khứ tôi. Cuộc thảo luận dừng lại ở đó và không ai dám chống lại Cha của họ, người mà mỗi người đều nhìn nhận như một anh hùng, theo nghĩa thần thoại của từ này : một vị cứu tinh, một dũng sĩ giữa những dũng sĩ.

Dù vậy, kể từ lúc đó, không ai chịu nổi sự hiện diện của tôi bên cạnh họ. Hoàng nhìn tôi với ánh mắt âm thầm thường trực. Tóm lại, không ai công nhận tôi là một người trong số họ. Tôi phải thừa nhận rằng tôi cũng không nhận ra bản thân mình trong họ, cũng không

trong các giá trị của họ, không trong cách cư xử của họ, không trong ngôn ngữ của họ. Họ chia sẻ một thứ ngôn ngữ riêng của họ, được tạo nên từ những thành ngữ và những từ ngữ teo tóp hoặc thô tục mà việc sử dụng đã mang lại ý nghĩa cho chúng. Và đôi khi, khi họ cùng nhau trò chuyện, tôi chẳng hiểu một từ nào trong tất cả những gì đang được bập bẹ xung quanh tôi.

Mỗi ngày trôi qua, tình cảnh của tôi càng trở nên bấp bênh hơn. Mỗi người xem tôi là một miếng ăn vô dụng cần phải nuôi. Về điểm này, tôi khó có thể cho rằng họ sai. Nhưng lỗi tại ai ? Vì không ai chấp nhận sự hiện diện của tôi gần mình, tôi không chia sẻ bất kỳ công việc nội trợ nào và tôi ngồi một góc chẳng làm gì ngoài việc đếm những ngọn cỏ vào ban ngày và những vì sao vào buổi tối.

Tôi cũng nhận thấy thái độ của Cửu Long đối với tôi cũng đã thay đổi. Xa cách hơn lúc đầu, rồi ngày qua ngày anh càng ngày càng trở nên xa cách, ít nói hơn. Hai ngày gần đây, anh chỉ nói chuyện với tôi khi thật cần thiết và luôn có mặt của những đứa con trai khác.

Vì vậy, khi thấy anh đến, mặt mũi ảm đạm và ánh mắt lảng tránh, tôi biết là có chuyện gì nghiêm trọng sắp xảy ra. Một chuyện gì đó giống như việc tôi bị trục xuất vĩnh viễn và không thể cứu vãn khỏi gia đình. Và tôi đã

không làm. Điều tôi không biết là điều đó có ý nghĩa gì đối với anh. Và thật ra, tôi thực sự không ngờ sẽ nghe thấy những gì người bạn của tôi sắp nói.

Đó là cuối ngày. Mặt trời vẫn còn rực rỡ trên những cánh đồng lúa ngập nước bao quanh phía sau khu trại của chúng tôi. Trời vẫn còn rất nóng. Cả ngày hôm đó rất ẩm ướt và thích hợp cho sự nhàn rỗi. Tôi đang dựa lưng, một mình như thường lệ, vào thân cây cau.

- Ổn chứ ? Cửu Long hỏi tôi như một lời chào.

Tôi không trả lời anh. Tôi thấy hơi vô nghĩa khi anh hỏi tôi một câu như vậy vào lúc như thế này. Tôi ném viên đá mà tôi đang cầm giữa các ngón tay. Khi nó rời khỏi tay tôi, tôi chợt nhận ra rằng hòn đá này mang tên tôi : Pierre (Đá). Vào lúc này, tôi có một cảm giác khó chịu là chính mình đã ném mình xuống sông mà không có áo phao. Mà, như mọi hòn đá, tôi không biết bơi. Làm sao một ý nghĩ như vậy có thể lướt qua đầu tôi ? Tôi không biết nữa. Và tại sao tôi lại nhớ đến cái tên tiếng Pháp của mình vào lúc này ? Tôi cũng không biết nữa.

Tôi có cảm giác đã đánh mất nó đâu đó trong hành lý của mình, cái tên ngoại quốc ấy cái tên vốn rất hợp với tôi khi tôi còn ở Montréal. Nhưng tất cả giờ đây

đường như quá xa xôi, xa lắm ! Kể từ khi tôi đến Việt Nam, chưa ai gọi tôi bằng cái tên đó cả. Họ gọi tôi là Thịnh. Như thế tôi vốn luôn được gọi như vậy, trong khi tôi không nhớ mình đã từng được gọi bằng cái tên nào khác ngoài Pierre.

Ở đây, tại đất nước xa lạ này, tôi gần như đã tin rằng cái tên Thịnh mới là tên thật duy nhất của tôi. Như thế Pierre chưa từng tồn tại. Tôi đã quên mất rằng ở một nơi khác, người ta chỉ biết đến tôi với cái tên đó. Tôi đã quên cha mẹ tôi đã nhấn mạnh thế nào để đặt cho tôi cái tên tiếng Pháp đó... Ở một nơi khác, tôi tên là Pierre và ở nơi đó tốt hơn nơi đây gấp ngàn lần với vô vàn trung tâm thương mại tuyệt vời. Ở một nơi khác, tôi đã có cha mẹ. Ở một nơi khác, cha mẹ không bỏ rơi con cái họ như thế. Ở một nơi khác, trẻ con không buộc phải giết chóc để được sống sót. Và người ta không cần ném một hòn đá xuống nước để nhớ lại tên mình.

- Anh đang nghĩ gì vậy ? Cửu Long lại hỏi tôi.

- Về điều mà tôi biết là anh định nói với tôi nhưng vẫn chưa nói. Tôi buông lời mà không thèm nhìn anh.

Anh cúi người xuống và ngồi xuống bên cạnh tôi, dựa lưng vào gốc cau. Anh bắt đầu nhìn chăm chăm lên bầu trời mà không nói gì. Tôi chắc chắn sẽ không dễ

dành cho anh nói ra bằng cách nói hộ những từ đầu tiên. Vì vậy, tôi để mặc anh. Sự im lặng kéo dài trong nhiều phút. Có lúc tôi thậm chí còn tưởng n anh ó đã ngủ. Mắt anh nhắm nghiền và bụng anh phập phồng đều đặn. Điều đó càng dễ thấy hơn vì anh gần như trần trụi. Anh đã đi tắm ở sông và trên người chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi. Làn da lấp lánh của anh bùng nổ dưới ánh nắng mặt trời. Mái tóc tạo thành những đường rẽ ngôi dài màu đen trên làn da nâu của vai anh.

Anh rất đẹp trai. Đây là lần đầu tiên tôi dừng lại để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của Cửu Long. Đôi chân chắc khỏe, rắn rỏi, thân hình gần như đã phát triển đầy đủ với cơ ngực tròn và hông thon dài.

Nhưng anh không nói gì và điều tôi biết là anh sắp nói với tôi khiến anh trở nên kém đẹp trai vô cùng.

- Anh có tin vào những truyền thuyết không ?

Tôi không trả lời anh. Rõ ràng là anh không mong đợi tôi trả lời.

- Tôi thì thích tưởng tượng rằng những truyền thuyết là có thật. Rằng những nàng công chúa trong truyện cổ tích là dành cho chúng ta với điều kiện là ta tin chắc vào sự tồn tại của họ. Anh có biết truyền thuyết về Viên

ngọc trai không ? Không ! Tất nhiên là anh không biết rồi ! Thế mà đó lại là một câu chuyện tình yêu rất đẹp...

Anh im lặng. Tôi chờ đợi anh kể cho tôi nghe, nhưng anh không làm thế. Anh quay lại giấc ngủ và chỉ thức dậy khi màn đêm buông xuống thế gian. Tôi vẫn ở bên cạnh anh. Không ai đến làm phiền chúng tôi. Bữa tối đã diễn ra mà không có mặt chúng tôi. Tôi thấy rõ lũ trẻ nhìn chúng tôi và Hoang thì nhìn nhiều hơn những đứa khác. Nhưng không đứa nào nhúc nhích mang đồ ăn đến cho chúng tôi. Chúng liếc nhìn chúng tôi, rồi lập tức quay đi ngay khi cảm thấy tôi để ý chúng.

- Tôi đã đưa Lập đến một gia đình...

Anh chỉ nói thế rồi lại mở mắt : *Tôi đã đưa Lập đến một gia đình.*

Anh đứng dậy. Chân anh tê cứng và lưng thì đau. Anh vươn vai. Anh đi vòng qua đám trẻ đang vội vã quay lại bát súp của chúng. Anh không nhìn chúng. Anh lấy hai miếng bánh mì trên bàn và quay lại chỗ tôi. Trên đường đi, anh giật chiếc áo len đã phơi trên một cành cây hình chạc. Anh mặc áo vào. Anh ném cho tôi một góc bánh rồi bước đi một mình về phía con đường dẫn đến làng. Anh dừng lại. Anh ngồi xuống một gốc cây cũ đã bóc vỏ. Anh ăn bánh mì. Anh nhìn thẳng phía trước, khoanh

tay. Anh chỉ buông tay ra để cầm một miếng rồi lập tức khoanh tay lại.

Tôi mất một chút thời gian để tiêu hóa thông tin mà Cửu Long vừa cho tôi. Lập, được nhận nuôi, gia đình... Mọi thứ bỗng trở nên có ý nghĩa mà tôi không cần phải vắt óc suy nghĩ. Tôi không thể tin được là Anh đã làm vậy. Tôi không thể tin được là Anh đã chấp nhận chia tay đứa trẻ mà Anh yêu quý hơn tất cả mọi thứ trên đời, rằng Anh đã chấp nhận giải thoát Lập khỏi địa ngục đường phố... để cho nó một cơ hội.

Tôi nhìn Cửu Long đằng kia. Cô đơn, thật cô đơn! Cô đơn một cách vô cùng và khủng khiếp ở nơi tận cùng thế giới được bao bọc bởi màn đêm. Anh khiến tôi thương hại. Tôi tự hào về anh, nhưng tôi thương hại nó. Không phải để thương xót, mà là vì muốn an ủi anh. Nhưng làm thế nào để an ủi một người bạn đã mất tất cả, không còn gì ngoài chiếc áo trên lưng và chiếc quần đùi, nhưng không còn ước mơ, không còn hy vọng ?

Tôi tiến lại gần. Tôi không nói. Tôi tưởng anh đang khóc. Nhưng không ! Những đứa trẻ đường phố không bao giờ khóc. Tôi không nhúc nhích. Tôi ngồi xuống bên cạnh anh. Tôi nhìn như anh, về phía trước. Chẳng có gì cả. Chỉ là khoảng trống tối đen của màn đêm.

- Lập ờn. Nó đã khóc rất nhiều. Nhưng tôi biết là nó ờn.

Anh nhìn tôi. Đôi mắt anh trống rỗng như một đêm không sao, thêm vào đó là sự tuyệt vọng.

- Chúng ta sẽ đi vào lúc bình minh ngày mai.

Anh đứng dậy và đi về phía túp lều của anh.

Chúng tôi lên đường lúc trời vừa rạng sáng. Chúng tôi đi bộ đến Cần Thơ và từ đó đón xe buýt về Sài Gòn.

Lúc chia tay không kéo dài lắm. Hoàng và các cậu bé đứng thành hai hàng để lần cuối chào người Cha mà họ hết mực yêu quý.

Cửu Long đã nhường lại toàn bộ quyền điều hành gia đình cho Hoàng. Hai người đã nói chuyện rất lâu vào đêm hôm trước. Và khi Cửu Long bước ra từ cuộc gặp với phó tướng của mình, anh đến đánh thức tôi. «Cậu ấy sẽ là một người Cha tốt !» Anh chỉ nói vắn tắt như thế để giải thích.

Một giờ sau, chúng tôi rời khỏi khu trại. Tôi không còn biết nghĩ gì về tất cả những điều kỳ lạ, khó hiểu đang xảy ra xung quanh mình nữa. Tôi thấy khó mà tin được rằng người bạn của mình lại từ bỏ gia đình của

anh ấy một cách dễ dàng như vậy, mà chẳng hề có thêm một tiếng động nào.

Trời mưa như trút nước. Hai tuần trời nắng đẹp vừa qua khiến chúng tôi quên mất rằng cuối tháng Bảy, mùa mưa luôn ở rất gần. Chiếc xe buýt di chuyển với tốc độ rùa bò. Chuyến đi kéo dài đến tận bốn tiếng đồng hồ vì đường xá bị hư hỏng nặng và những màn mưa dày đặc khiến việc di chuyển trở nên hết sức nguy hiểm.

- Đây là thời điểm tốt nhất để về Sài Gòn. Cửu Long kết luận trước khi chìm vào giấc ngủ.

Chúng tôi đến nơi giữa một mê cung những con phố và ngõ hẻm hôi thối, nơi mọc lên những ngôi nhà xiêu vẹo, trong một cơn mưa xối xả. Một đám đông nhàn rỗi lê bước, bất chấp cơn bão, đi tìm một chỗ trú tạm. Những con phố vốn đã âm đạm trong ngày nắng đẹp, giờ dưới cơn mưa lại càng mang một sắc thái bệnh hoạn. Những con chuột chạy dọc theo các bức tường, trốn chạy dòng nước dâng lên từ các đường ống cống không được bảo trì. Những người đàn ông với ánh mắt dữ tợn, ngồi bên trong một quán cà phê bẩn thỉu, nhìn chúng tôi và cười.

Đúng là trông chúng tôi chẳng khác gì hai con mèo ướt lướt thướt, bị bỏ rơi trong một môi trường chẳng mấy tử tế. Trên xe buýt, trước khi đến Sài Gòn, Cửu

Long đã cho tôi biết một chút về những gì sẽ chờ đợi tôi khi xuống xe. Nhưng dù đã được báo trước, cú sốc vẫn thật khủng khiếp.

Khu Vạn Tượng (Quận Tư) của Sài Gòn vẫn luôn nổi tiếng là một nơi tồi tàn, nơi những vụ án xấu xa nhất được vạch ra và là nơi tụ tập của tất cả những thành phần lệch lạc trong thành phố : trộm cắp, sát nhân, ăn anh, những kẻ buôn bán đủ thứ, gái điếm mắc bệnh giang mai và tất cả những ma cô, tú bà trong tỉnh đang tìm kiếm thịt tươi để bổ sung vào chuồng của chúng. Đó là nơi chán nản nhất trên thế giới đối với những ai không có chỗ dựa. Đối với những kẻ khác, đó là nơi để thỏa mãn mọi thói hư tật xấu với chi phí rẻ mạt, mặc dù thường xuyên có người phải bỏ mạng chỉ vì một phút lơ đãng. Bởi vì người ta cũng có thể tìm thấy ở đây mật độ cao nhất những kẻ đàn độn, dâm dăng, tâm thần và những kẻ khuyết tật bẩm sinh trên mỗi mét vuông của cả Việt Nam.

Bất chấp trời mưa, Cửu Long bước đi mà không nhìn ai. Anh đi thẳng về phía trước. Anh đang tìm một địa chỉ. Khi tìm thấy nó, anh quay sang tôi và đưa tay vuốt mái tóc của tôi, như thể để sửa lại nếp cho một bờ tóc rối bù đáng sợ.

- Anh không nói gì cả. Anh không chào ai cả. Nếu có ai khạc nhổ về phía anh, anh cũng khạc nhổ về phía họ. Anh nghe rõ chưa. Anh cũng khạc nhổ... Thịnh ? Anh nghe rõ không ? Anh nghe rõ không, Thịnh ? Nếu có ai khạc nhổ, anh cũng khạc nhổ về phía họ. Anh hiểu chưa ?

Hơi choáng ngợp bởi tất cả những gì tôi đã thấy cho đến lúc này, ngạc nhiên khi thấy mình ở một nơi như vậy cùng với Cửu Long, anh đã phải lắc tôi vài lần để tôi có thể thốt ra một câu trả lời làm anh hài lòng.

Sau đó, anh gõ cửa và liếc nhìn tôi. Chắc là để trấn an tôi. Đây là lần đầu tiên trong hai tuần qua Cửu Long thực sự tử tế với tôi. Nhưng nó chẳng có tác dụng mấy. Mọi thứ trong tôi sôi sùng sục và tôi chỉ muốn nôn mửa.

Một người đàn ông ra mở cửa. Anh ta cao lớn và lực lưỡng. Một vết sẹo dài kéo dài từ gò má bên trái đến viền môi. Nó khiến anh ta có một bộ mặt góm ghê như một con chó ngao dữ tợn.

- Các người muốn gì ? Hấn hỏi.

- Gặp Mẹ Dolly. Cửu Long trả lời bằng một giọng điệu không chút e dè.

Người đàn ông nở một nụ cười xấu xa, để lộ ra một hàm răng vàng ố với hai chiếc răng giả bằng vàng lấp lánh.

- Mẹ Dolly đang bận. Mẹ Dolly không tiếp ai.

- Bà ấy sẽ tiếp tôi. Cửu Long khẳng khẳng. Tôi là Trần Quân, con trai của bà ấy.

- Mẹ Dolly không có con trai.

- Chà ! Giờ thì bà ấy có một đứa rồi.

- Thế còn bàn chân của tôi ? Anh muốn nó ở đâu, bàn chân của tôi ? Nó đã lâu không được đá vào mông một thằng nhãi nào rồi. Nó đang ngứa ngáy đây.

- Nếu chân anh ngứa, thì gãi nó đi, Măt Heo. Rồi thông báo cho chủ của anh biết tôi đến.

Tôi suýt ngất xỉu khi nghe Cửu Long nói chuyện với người đàn ông với sự ngạo mạn như vậy. Có lúc tôi nghĩ hắn ta sẽ giết chúng tôi. Thật ngạc nhiên, hắn không làm gì cả. Hắn nhìn chăm chăm vào chúng tôi vài giây, rồi đóng sập cánh cửa lại mà không nói một lời.

- Măt Heo, đó là tên của hắn. Cửu Long giải thích với tôi khi chúng tôi lại đứng dưới trời mưa, một mình, trước cánh cửa đóng. Nghe nói thậm chí đó là tên thật

của hắn. Dù sao thì, hắn cũng luôn được gọi như vậy.

- Trông anh biết hắn rõ lắm.

- Ô ! Mặt Heo cũng biết tôi rõ lắm. Đây không phải là lần đầu tôi đến đây. Nhưng hắn làm như thể...

- Tại sao ?

- Để tỏ vẻ ta đây hung dữ. Để làm cho người ta tin rằng hắn là ông chủ. Hắn trông như một con quái vật, nhưng thực ra là một kẻ nhát gan. Bất cứ ai chỉ cần nâng giọng lên trước mặt hắn là hắn xiu ngay. Điều đó hơi ảnh hưởng đến vai trò gác cổng của hắn. Nhưng bà già Dolly lại quý hắn. Thế nên...

Cánh cửa mở ra ngay khi Cửu Long sắp kết thúc câu nói. Mặt Heo nhìn chúng tôi với ánh mắt ác độc.

- Mẹ Dolly sẽ tiếp các người.

Hắn lùi lại, liếc nhìn xung quanh để đảm bảo rằng chúng tôi thực sự chỉ có hai người rồi để chúng tôi đi qua.

- Cuối phòng, cầu thang nhỏ bên tay phải. Hắn chỉ dẫn với một giọng cộc cằn.

Cửu Long không đợi hắn chỉ dẫn mà đã bước vào bên trong, nơi dường như là một căn phòng lớn. Trong đó tối đến mức chỉ sau ba bước, người bạn tôi đã biến mất.

Còn tôi, tôi vẫn đứng đó trước cửa, tê liệt, dưới trời mưa, đôi chân bám chặt vào một vũng nước bẩn, các ngón chân tôi nhô ra từ chiếc dép cũ rách không còn dính máu. Cửu Long đã quay lại, anh nắm lấy tay tôi và kéo tôi một cách thô bạo vào trong.

- Không được đứng một mình trên phố như thế. Không phải chỗ này ! Ở đây mọi người dòm ngó nhau... Và nhớ này : phải khạc nhổ. Hiểu chưa ?

Tôi gật đầu mà thực ra chẳng hiểu mình vừa đồng ý với điều gì. Cửu Long buông tay tôi và chúng tôi bước vào trong thứ bán tối tởm lợm này, thứ mà dần dần mắt tôi cũng phải quen đi. Giá mà tôi đừng bao giờ làm quen với anh thì hơn.

Nơi này còn tệ hơn những gì tôi tưởng tượng ; tối tăm, những bức tường dán đầy giấy dán tường bản thủ với những bông hoa nhung to tướng trông chẳng khác nào những vết mỡ loang lổ. Ở đây bốc mùi bia cũ và nước tiểu. Các cửa sổ bị bịt kín bằng những tấm ván ép to tướng nguệch ngoạc sơn đỏ, trên đó dán những tấm áp phích phim cũ kỹ từ những năm sáu mươi, thời

hoàng kim, như bà mẹ mình Dolly béo úc, chủ nhà thô nổi tiếng và bản thủ nhất thành phố, thường tự nhận. Đó là điều Cửu Long sẽ kể cho tôi sau này. Còn lúc này, tất cả những gì tôi thấy là những ánh nhìn trơ trên đang dò xét chúng tôi như thể chúng tôi là món chính trong một bữa tiệc thịt tươi vậy.

- Nào, các cậu bé, một gã đàn ông xấu xí với nụ cười móm mém lên tiếng, đến đây chơi với bác à ?

Câu hỏi châm ngòi cho một tràng cười khàn khạch, nhòn nhọt khắp căn phòng. Có khoảng chục cái bàn ọp ẹp với những người đàn ông mặt anh sạm nắng như những sợi dây lưng cũ bị năm thày găm nhăm ngòi xung quanh. Cũng có cả những người phụ nữ ăn mặc hở hang, trẻ có già có, làn da rất trắng, gần như xanh xao, với lớp trang điểm khiến họ trông như những chú hề. Họ uống, họ ợ và họ cười mà không biết vì cái gì, không biết vì ai hay tại sao. Họ cười bởi đó dường như là tất cả những gì có thể làm trong màn đêm nhân tạo và vĩnh cửu này.

Tôi giật mình. Một bàn tay vừa vuốt ve lưng tôi. Tôi tưởng như là xúc tu của một con bạch tuộc. Ở đây, mọi thứ đều có thể. Chính là gã đàn ông với nụ cười móm mém đó vừa túm lấy eo tôi và cười khàn khạch trong khi người đàn bà đi cùng hắn mơn trớn hắn bằng những

cái vuốt ve yếu ớt. Tôi không nhận ra, nhưng tôi đứng bất động giữa căn phòng. Có lẽ từ lúc tôi bước vào. Không thể cử động. Hóa đá vì sự kỳ lạ của nơi này và những bộ mặt của những tên khách hàng đang vây quanh tôi từ mọi phía. Tôi không thở được nữa. Tôi tìm Cửu Long. Anh biến mất rồi. Mắt tôi đầm lệ. Tất cả những gì tôi có thể cảm nhận được là nỗi sợ của mình, một nỗi sợ tự nuôi lớn chính nó và khiến tôi ngạt thở. Và rồi những ngón tay như những cây kim được nung nóng đỏ lừ, những ngón tay đó vừa chui vào trong quần tôi và sờ soạng bộ phận sinh dục của tôi.

Gã đàn ông đã khắc nhử trước mặt tôi. Hắn khắc hai lần. Và tôi không làm gì cả. Tôi không thể làm gì được. Miệng tôi khô khốc. Thế là những ngón tay càng lúc càng ra sức. Tôi cố giãy ra khỏi vòng siết chặt, nhưng vô ích. Cửu Long đã quay lại. Gã đàn ông cũng khắc nhử về phía nó. Cửu Long dừng lại. Nhưng, quen thuộc với nơi này hơn tôi, nó cũng khắc nhử lại.

Gã đàn ông rút tay ra khỏi quần tôi. Hắn giữ tôi sát vào người như thể tôi là đồ vật của hắn. Hắn lại khắc nhử dưới chân Cửu Long. Cửu Long lại một lần nữa dừng bước. Gã đàn ông không còn cười nữa.

- Khắc hai lần, Cửu Long gằm gù, ánh mắt không rời gã đàn ông, chỉ có lỗ khỉ mới làm thế.

Nó giật tôi ra khỏi vòng tay của tên khách và bắt tôi đi theo nó. Chúng tôi nghe thấy một tiếng găm, tiếp theo là âm thanh một cái ghế bị ném vào tường, rồi những bước chân. Gã đàn ông nửa say đã lao vào Cửu Long, cố chém nó bằng con dao rựa của hắn. Nhưng thằng bạn tôi, hắn đã đoán trước phản ứng của hắn, đã né sang một bên và đẩy tôi dạt vào phía những cái bàn. Gã đàn ông bị bất ngờ ngã chổng queo xuống sàn. Vũ khí văng khỏi tay hắn và trượt dọc theo các bậc thang của cái cầu thang nhỏ. Cửu Long, với một động tác nhanh nhẹn, đã lao tới tên say rượu, lưỡi dao của nó lấp lánh trên cổ họng của tên khốn.

- Tôi đã giết người một lần rồi. Lần thứ hai sẽ dễ dàng hơn.

Ánh mắt của thằng bạn tôi như điên dại. Một cơn thịnh nộ điên cuồng làm rung chuyển toàn bộ cơ thể nó dựng đứng như một vũ khí và đôi mắt nó lồi ra khỏi hốc mắt, đỏ ngầu vì giận dữ và hận thù.

- Trần Quân, đủ rồi ! một giọng nói đầy uy quyền vang lên từ trên đầu cầu thang. Anh biết là tôi không muốn chuyện đó ở đây mà. Mặt Lợn, dẹp giùm tôi đồng phân đó đi. Còn anh, Trần Quân, dắt thằng em theo và lên đây với tôi.

Cửu Long mất vài giây mới buông tay ra. Và trước khi đứng dậy, lẩm bẩm giữa các hàm răng như một lời đe dọa, nó nói những lời cuối cùng với tên say rượu vẫn còn nằm dài dưới đất.

- Tôi tên là Cửu Long. Nhớ lấy tên tôi. Và tôi khuyên anh đừng bao giờ để tôi gặp anh lần nữa !

Nó đứng dậy, gần như run rẩy. Nó nắm lấy tay tôi và bắt tôi đi theo. Như một người mộng du, tôi tuân theo mà không thể rời mắt khỏi cái hình hài sâu bọ của gã đàn ông đang quần quai vì xấu hổ trên sàn nhà dơ bẩn.

Trên những bức tường trong phòng khách của người đàn bà béo, được chiếu sáng bởi những khung cửa sổ lớn phủ rèm voan trắng mỏng manh, có ít nhất chục tấm áp phích khác nhau của bộ phim Hello Dolly và vô số bức ảnh minh họa sự nghiệp của nữ danh ca Barbra Streisand vĩ đại, một số có chữ ký lưu niệm của ca sĩ nổi tiếng. Đó là giai thoại về biệt danh mà người đàn bà béo tự đặt cho mình.

Bà ta đã cho chúng tôi dùng bữa tối. Một cô gái trông có vẻ nhút nhát đã hối hả dọn bàn và bung các món ăn như thể chúng tôi là những vị khách quan trọng. Sau đó, cô ta lặng lẽ rút đi mà không hề liếc nhìn Cửu Long và tôi.

- Nó tên là Diễm, bà mẹ giải thích. Thông cảm cho nó. Những khuôn mặt lạ làm nó khiếp sợ. Nó đã bị lạm dụng và đánh đập bởi cha, các anh trai và phân nửa số chú bác của nó trước khi bị bán vào một nhà thổ ở Nha Trang. Nó đã bỏ trốn. Và tôi đã tìm thấy nó đang khóc lóc, bần thủ và đói khát trên các bến tàu ở cảng. Tôi đã nhận nuôi và chăm sóc nó. Nó không nói chuyện. Chủ nhà thổ ở Nha Trang, một người bạn, đã kể cho tôi nghe câu chuyện của nó. Đứa trẻ tội nghiệp bị ám ảnh kinh hoàng. Nó mới phục vụ tôi được một tháng. Nhưng mà, chuyện đó thì anh không thể biết được, Trần Quân, bà ta thêm vào với một giọng điệu hiểm độc ! Anh không thể biết vì anh đã không cho tin tức gì trong hơn sáu tháng rồi.

Bà ta đưa tay ra và nhắc lên một ấm trà nơi những lá trà hoa sen thơm phức đã úa tàn đang ngâm. Bà rót thứ chất lỏng vàng nhạt vào ba cái tách rồi đặt ấm trà xuống với những cử chỉ mềm mại và có chừng mực.

- Đứa trẻ tội nghiệp hoảng sợ chỉ với ý nghĩ phải làm việc trong phòng khách, bà mẹ tiếp tục, nhắc nhẹ tách trà nóng của mình lên. Tôi đã đảm bảo với nó rằng nó sẽ không bao giờ phải làm việc đó nếu đó là điều nó không muốn. Mẹ Dolly không ép buộc ai. Tôi rất quý Diễm. Nó có một trái tim thuần khiết, điều rất hiếm có

trên thế gian này. Có lẽ tôi sẽ nhận nó làm con gái trước khi lìa đời. Nếu các vị thần đồng ý, dĩ nhiên! Nhưng các vị thần không phải lúc nào cũng có cách nhìn nhận mọi việc phù hợp với nguyện vọng của một bà già.

Bà ta bật ra một trận cười lớn rồi tắt lịm trong một cơn ho rỗng.

-Mama không chịu giữ gìn sức khỏe chút nào ! Cửu Long lên tiếng với giọng điệu giáo huấn.

- Đừng cảm thấy có nghĩa vụ phải lo lắng cho tôi, người đàn bà mập mạp đáp. Hãy lo cho cái mông của anh đi. Nó đang cần lắm đấy. Ở đây, nó đang bị treo giá đấy. Người ta chỉ nói đến chuyện đó thôi. Vụ giết thẳng công an...

- Đó là một tai nạn, Cửu Long sửa lại với vẻ bĩu môi.

- ... và vụ cháy phòng khám, người đàn bà mập mạp kết thúc mà không thèm để ý đến lời phản đối của vị khách trẻ.

- Chuyện đó à ! Tôi thú nhận là bọn tôi đã chơi vui lắm.

- Ừ ! Thì trò chơi hay ho đó có thể khiến anh mất

luôn cả da mông đầy, đồ tôi, người đàn bà mập mạp mắng mỏ. Người ta đang lùng bắt anh khắp nơi. Với câu chuyện mà Khi Đột tường thuật trên TV tối hôm trước, tôi nghĩ là anh chưa thoát nạn đâu. Giới thượng lưu của Sài Gòn đã nhìn thấy anh bị treo cổ bằng hạ bộ rồi đấy.

- Đó là một phòng khám buôn bán nội tạng...

- Anh không cần phải kể cho ta nghe những thứ người ta buôn bán ở chỗ chết tiệt đó, bà ta đáp lại một cách nghiêm khắc khi đặt tách trà xuống. Tôi biết rõ lắm. Tôi đã mất ba đứa con gái vì lũ quái vật đó. Chúng đã mang lại cho tôi rất nhiều tiền. Tôi vẫn chưa gượng dậy được. Và giờ, anh bảo với tôi là anh thậm chí không còn gia đình. Anh bị ngã trúng đầu hay sao vậy ? Con bọ nào đã chích anh mà khiến anh dám động đến Khi Đột và Trí ?

- À ! Trí thân mến ! Người bạn xinh đẹp Chợ Lớn của tôi dạo này thế nào rồi ?

- Hắn ta bị cắt cụt tay rồi, người đàn bà mập mạp cười nhạo. Tôi nghĩ hắn sẽ không còn là dân Chợ Lớn được bao lâu nữa đâu. Cái đồ phân đó tốt hơn hết là nên bắt đầu kiếm một góc đường nào đó để ăn xin đi !

Một lần nữa, bà ta bật lên trận cười lớn hung tợn,

kết thúc như lần trước, trong một cơn ho dữ dội. Tuy nhiên, cuộc trò chuyện vẫn tiếp tục trong gần một giờ, từ những chủ đề nhẹ nhàng nhất đến nghiêm túc nhất mà không mất đi vẻ thân thiện. Cuối cùng, người đàn bà mập mạp bật dậy, lại một lần nữa giận dữ, chỉ tay về phía Cửu Long với ánh mắt tức giận.

- Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi tôi đã hỏi lúc đầu cuộc nói chuyện, nhưng với yêu cầu này, anh đã trả lời một cách hùng hồn : anh đúng là bị ngã trúng đầu rồi !

- Nhưng không nhất thiết phải là ở đây...

- Ở đây hay ở nơi khác, đều không được bàn đến. Tôi có ít nguyên tắc, nhưng những nguyên tắc tôi có, tôi giữ lấy. Và tôi sẽ không cho lợn ăn thịt con trai tôi đâu.

- Thôi nào, Mẹ Dolly, đâu phải bà thực sự là mẹ của tôi...

Cửu Long không có thời gian để nói thêm về chủ đề này. Một cái tát mạnh đã chấm dứt mọi cuộc thảo luận.

- Đồ hỗn xược ! Nếu không có tôi ở đây chăm sóc anh những tuần anh ở một mình, thì anh đã không còn trên đời này để sỉ nhục tôi rồi.

- Tôi xin lỗi, Mama, Cửu Long làm bầm vừa nói vừa

xoa má đau. Tôi không có ý thiếu tôn trọng bà. Nhưng tôi muốn thoát khỏi đường phố trước khi quá muộn.

- Và anh nghĩ mại dâm là giải pháp ư ? Đó là cái chết chắc chắn trước hai mươi tuổi. Nếu không phải là AIDS hay một trong những căn bệnh bản thỉu đó cướp đi mạng sống của anh, thì sẽ là một trong những kẻ khách hàng của anh lột da anh và vứt anh trần truồng ở cuối một con hẻm. Và sẽ không ai quan tâm đến cái thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của anh cho đến khi nó thối rữa và bốc mùi đến mức không cho phép người ta thở thoải mái được nữa. Lúc đó, họ sẽ gọi đội vệ sinh thành phố đến tống anh vào thùng rác. Và anh đã tự chuốc lấy đây, đồ nhãi ranh !

- Sẽ không như vậy nếu bà bảo vệ tôi, Mama ! Không ai dám động đến các con của Mama đâu !

- Nhưng anh vẫn không hiểu. Chúng đã lấy đi của ta ba đứa con gái trong một năm. Anh nghĩ chúng sẽ ngần ngại với một thằng con trai, một thằng con trai bị truy nã vì tội giết người nữa hay sao ? Chúng không tôn trọng bất cứ thứ gì đâu.

- Nhưng tôi có thể đi Nha Trang. Nghe nói việc làm

ăn ở đó tốt lắm.

- Tôi không có khả năng bảo vệ anh. Không có sức khỏe, không có mối quan hệ, cũng chẳng có tiền. Tôi may ra chỉ đủ để giữ cái quán rượu tồi tàn này mở cửa. Và lại, tôi không nhận con trai. Đó không phải là sở trường của tôi. Tôi là một mục tử bà chứ không phải một trung tâm cứu trợ trẻ em gặp nạn.

Bà đứng trước cửa sổ. Bà nhìn ra ngoài. Khuôn mặt tròn mạp của bà bất động, vẫn đỏ bừng vì tất cả sự căng thẳng mà người ta có thể đọc thấy trên đó. Mái tóc trắng của bà được chải chuốt gọn gàng. Đôi mắt to màu nâu mở rộng của bà luôn lấp lánh. Líp mascara đã hơi nhòe ở đầu chân mi, nhưng điều đó không đủ để làm hỏng một vẻ đẹp sâu sắc mà ngay cả tuổi tác dường như cũng không chạm tới. Người phụ nữ ấy đẹp. Tuy nhiên, bà trông có vẻ già nua và mệt mỏi. Nhìn nghiêng như vậy, dưới ánh sáng của một ngày u ám, những nếp nhăn của bà phản bội một nỗi đau sống mà dường như bà đang đốt cháy những nguồn lực cuối cùng. Vào ngày hôm đó, đối với tôi, thật rõ ràng là Mẹ Dolly đang chuẩn bị để chết.

Sự im lặng kéo dài một lúc lâu mà người đàn bà mập mạp không hề cử động. Rồi, đến từ hư không, giọng nói của bà bao trùm cả căn phòng với một cảm xúc sâu lắng.

- Trần Quân đẹp trai của tôi, anh vẫn chưa hiểu rằng anh không phải là một đứa con bình thường đối với tôi... Anh là con trai của tôi. Đứa con trai duy nhất của tôi. Cũng như thể tôi đã cưu mang anh trong tôi suốt chín tháng. Và tôi không cho phép anh mạo hiểm trên con đường cụt đó. Anh đã nhìn tôi chưa ? Tôi chưa đến sáu mươi tuổi mà tôi đã kiệt sức, mập mạp và bệnh tật. Tôi không có ai trong đời. Vào ngày giỗ của tôi, tên tôi sẽ không có trên bất kỳ bàn thờ tổ tiên nào.

- Có chứ, Mama, tên bà sẽ ở trên bàn thờ của tôi. Tôi sẽ không bao giờ quên bà. Và tôi sẽ cầu nguyện cho bà vào mỗi ngày giỗ của bà.

- Anh thật là tử tế, con trai của tôi. Và đó là một lý do nữa để tôi không cho anh phá hỏng cuộc đời anh. Anh thực sự muốn theo dấu chân ta trên con đường đau khổ này ư ? Anh muốn ta dẫn anh vào đó ư ? Không ! Có những giải pháp khác. Luôn luôn có những giải pháp khác. Chỉ cần tìm ra thôi.

Bà uống hết trà trước cửa sổ mà không nói thêm một lời nào nữa. Vấn đề đã được quyết định rồi.

27

Thế ra, đây mới là tên thật của mày : Trần Quân !

- Tôi đã nói với anh rồi mà, đúng không ?

- Ừ, nhưng tôi quên mất tiêu.

- Ừ thì cứ tiếp tục quên đi. Tôi tên là Cửu Long.

Chủ đề khép lại với những lời lẽ khôn ngoan đó.

Mẹ Dolly đã cho người chuẩn bị phòng khách. Căn phòng rộng rãi, được trang trí trang nhã và cách âm hoàn hảo, một điều rất hiếm ở Sài Gòn và càng hiếm hơn trong khu vực Quận 4. Ở đây, người ta chỉ thấy những dãy nhà ổ chuột tồi tàn chằng chịt vào nhau đến mức khó hiểu làm sao chúng không đổ sập. Người ta tự hào về phép màu đó, như thể đôi khi chỉ cần rất ít thứ cũng có thể làm hạnh phúc cho những con người giản dị.

Tôi nằm trên một chiếc giường tốt có màn bao quanh. Cửu Long nằm dài bên cạnh tôi, đầu tựa vào bụng tôi. Nó nhìn lên trần nhà và đan các ngón tay vào nhau. Một tấm dra trải đơn giản che phần dưới cơ thể chúng tôi. Trời nóng như đổ lửa nhưng, kỳ lạ thay, chúng tôi lại ít cảm thấy điều đó.

Sự im lặng trùm lên chúng tôi không làm chúng tôi thấy nặng nề. Như thói quen của chúng tôi trong thời gian gần đây, chúng tôi thích im lặng hơn. Cả tôi và anh đều biết, đôi khi chỉ một lời nói cũng có thể đè nặng thêm lên những hạnh phúc vốn đã mong manh. Vì vậy, chúng tôi thà không nói gì.

Hơn nữa, chúng tôi cảm thấy thật thoải mái trên chiếc giường lớn này !

Tuy nhiên, ở một góc phòng, nép mình dưới một món đồ nội thất để không ai nhìn thấy, một sự bất an đang chờ đợi thời cơ thích hợp để chui ra từ hang của nó. Và quả thực, sau một lúc, nó đã lộ dạng.

- Cảm ơn, Cửu Long !

- Cảm ơn ? Tại sao, cảm ơn ?

- Vì đã nhờ bà Dolly tìm lại cha mẹ tôi.

- Có gì đâu ! Chuyện bình thường thôi mà, anh nói trong khi vẫn tiếp tục đan các ngón tay vào nhau.

- Và anh nghĩ họ sẽ tìm được không ?

- Biết đâu, Mama đã tìm thấy họ rồi ấy chứ.

- Nhưng tại sao... ?

Tôi do dự. Tôi không biết nên bắt đầu chủ đề tế nhị này như thế nào để không làm tổn thương người bạn mà tôi mang ơn.

- Tại sao ? Tại sao anh chưa bao giờ nói với tôi là cha mẹ tôi đã ở chợ Chợ Lớn sáng hôm đó ?

Cửu Long không nhúc nhích. Tôi đã mong anh phản ứng, nhưng không. Anh vẫn tiếp tục đan các ngón tay như thể câu hỏi của tôi là dành cho một người khác.

- Hả, tại sao chứ ?

Cửu Long thở dài một hơi dài như thói quen của anh khi không muốn trả lời một câu hỏi. Anh lật nằm sấp và nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng như thể đang cố tìm ra lời trách móc ẩn giấu trong lời nói của tôi. Rõ ràng là anh không tìm thấy. Anh lại ngả đầu xuống gối và kéo tấm dra lên đến tận nách. Anh vẫn nhìn chăm chăm lên trần nhà, nhưng đã ngừng chơi đùa với các ngón tay.

- Lúc tôi thấy họ, bọn tôi đang tìm cách thoát khỏi sự truy đuổi của Khỉ Đột, nếu anh còn nhớ. Tôi không thể dừng lại được. Nếu sáng hôm đó Khỉ Đột tóm được tôi, thì hôm nay tôi đã không ở đây rồi. Họ đã tống khứ tôi đi rất nhanh. Với lại còn có Lập...

- Nhưng sau đó ? Khi bọn mình đã ở trên mái khách sạn, lẽ ra anh có thể nói với tôi, không phải sao ?

- Lúc đầu, tôi không muốn anh buồn. Sau đó, lại xảy ra những sự kiện mà anh biết đấy. Mọi thứ diễn ra nhanh quá khiến tôi không thực sự có thời gian để nghĩ về cha mẹ anh.

Có một chút gì đó gần như hung hăng trong lời nói của bạn tôi. Rõ ràng là anh muốn nói thêm điều gì đó. Nhưng anh im lặng, để lại phần còn lại trong suy nghĩ của anh lơ lửng trong không khí. Tôi cũng không nói gì. Tôi biết bạn tôi không nói hết với tôi. Và chính xác là những điều anh không nói đó lại là thứ tôi muốn nghe. Nhưng người ta không thể ép một người nói ra điều mà họ không muốn nói. Với lại, tôi không nghĩ đây là thời điểm thích hợp để làm Cửu Long khó chịu. Cả hai chúng tôi đều kiệt sức. Vì vậy, tôi để yên, tôn trọng sự im lặng đã ngự trị giữa chúng tôi. Nhưng sự im lặng đó không kéo dài lâu. Khoanh tay sau gáy, tựa người thoải mái trên gối, Cửu Long lại lên tiếng.

- Tôi không muốn tạo cho anh những hy vọng hão huyền, đánh thức những con quỷ cũ... Anh biết đấy, tôi cũng không chắc chắn lắm đó có phải thực sự là cha mẹ anh không. Tôi không biết họ... Ý tôi là, tôi đã nghe thấy họ gọi tên anh, nhưng tôi không thực sự chắc chắn

đó là cha mẹ anh đang gọi. Anh biết đấy, anh không phải là thằng Thịnh duy nhất ở Sài Gòn. Có thể là bất kỳ ai. Đồng người lắm...

- Có thực là chỉ vì vậy mà anh không nói với tôi ?

Cửu Long quay sang tôi ; anh nhìn tôi có chút lo lắng rồi ánh mắt lại di chuyển về phía trần nhà.

- Không.

Anh do dự. Một sự im lặng ngưng ngừng giữa chúng tôi. Thực ra, là cả một đội quân thiên thần đã bay ngang qua, bởi vì sự im lặng kéo dài một lúc khá lâu.

- Tôi cần anh, cuối cùng Cửu Long thừa nhận bằng một giọng ngưng ngừng. Tôi không muốn mất anh. Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người không đòi hỏi gì ở tôi, một người mà tôi có thể nói chuyện mà không cảm thấy bị đe dọa. Anh không thể tưởng tượng được điều đó thực sự quan trọng với tôi. Rốt cuộc tôi đã tin rằng anh là món quà từ trời cao. Rằng anh sẽ ở lại mãi mãi. Rằng với anh, sẽ chẳng có điều gì tồi tệ nào xảy đến với tôi. Rằng anh và tôi, chúng ta sẽ cùng làm những điều phi thường... Vì tất cả những điều đó... Vì tất cả những điều đó mà tôi đã không nói với anh.

- Thế tại sao bây giờ lại nói ?

- Ý anh là sao ?

- Ủ, tại sao anh lại quyết định nói với tôi hôm nay ?

- Gì chứ, lẽ nào anh muốn tôi không nói gì sao ?

Lại một chút gây hấn nữa di chuyển trong không khí. Tôi mặc kệ.

- Bởi vì không thể kéo dài thêm nữa, anh ấy thừa nhận sau khi thở dài một hơi dài khác. Giờ nó đã quá nguy hiểm rồi. Bởi vì anh, anh may mắn có cha mẹ yêu thương và đang tìm kiếm anh. Tôi đã đưa Lập đến nơi an toàn. Tôi cũng sẽ đưa anh đến nơi an toàn. Đó là cách của tôi để cho anh thấy tôi yêu anh. Rằng anh là người bạn duy nhất tôi từng có, là người anh em duy nhất còn lại của tôi.

Tôi nhớ đã cảm thấy, vào khoảnh khắc đó, tất cả sức nặng của những lời nói ấy đổ ập lên đầu tôi như một tấm bia bằng chì. Nó là quá nhiều hoặc không đủ, tôi không biết nữa. Tôi đã không chuẩn bị tinh thần để nghe những điều đó. Thật là bất ngờ. Những lời thú nhận gây thốt đến vậy từ phía Cửu Long làm tôi xúc động hơn tôi tưởng. Ngay lập tức mắt tôi đầy nước mắt. Những giọt nước mắt rất nóng, gần như âu yếm. Tôi đã cố che giấu điều đó. Nhưng tôi không thể. Nước mắt cứ

chảy và tôi không biết phải làm gì nữa.

Sự bối rối xáo trộn trái tim tôi theo mọi hướng. Tôi nôn nóng được gặp lại cha mẹ. Nôn nóng gác lại đằng sau tất cả những khổ đau này, quên nó đi, coi như nó chưa từng tồn tại. Nhưng đồng thời tôi không muốn rời xa Cửu Long. Tôi không muốn bỏ rơi anh ấy. Còn anh ấy, tôi không muốn quên anh ấy. Anh ấy là một phần không thể tách rời trong cuộc đời tôi. Anh ấy nói chưa từng có người bạn nào như tôi, tôi cũng có thể nói điều tương tự về anh ấy. Anh ấy là người bạn duy nhất tôi từng có. Anh ấy là người anh trai tôi hằng mơ ước. Anh ấy còn hơn cả một người anh, hơn cả một người bạn. Anh ấy là chính cuộc sống chảy trong tôi ! Tôi nợ anh ấy tất cả. Không có anh ấy, chuyện gì sẽ xảy ra với tôi? Tôi thà không nghĩ đến còn hơn.

Hơn nữa, tôi không thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra với Cửu Long nếu tôi bỏ rơi anh ấy trong thế giới tàn khốc này. Tôi biết anh ấy sẽ không bao giờ thoát ra khỏi đó mà không bị tổn thương. Tôi chắc chắn rằng anh ấy sẽ chết nếu ở lại phía sau, không có tôi, một mình. Và điều đó, tôi không thể nào chấp nhận được.

Một chuyện sau đó đã xảy ra mà tôi không bao giờ tin là có thể : tôi thấy Cửu Long khóc. Không như tôi mong đợi, anh ấy đã ôm chầm lấy tôi. Anh ấy run lên. Anh ấy

giấu mặt dưới cánh tay tôi để tôi không nhìn thấy mặt anh ấy. Anh ấy áp sát toàn thân vào tôi và buông thả cho nỗi đau của mình. Tôi không thể tưởng tượng được rằng có ai đó có thể đau đớn đến thế. Thật đáng sợ và cũng thật xáo động. Anh ấy chỉ nói một lần, duy nhất một lần, và tôi phải áp sát tai vào miệng anh ấy mới nghe thấy, anh ấy nói : «Tôi sợ !»

Lúc đó, tôi cảm thấy như đôi cánh mọc ra từ mình và khép lại nhẹ nhàng quanh anh ấy. Tôi vừa lớn vụt lên trong chốc lát. Một sức mạnh không ngờ tới xuất hiện trong tôi, như một lớp da thứ hai ôm khít lấy lớp da đầu và biến tôi thành một con người khác.

Tôi ôm Cửu Long và an ủi anh ấy như một người anh lớn an ủi đứa em trai. Vai trò đã đảo ngược. Nhưng nó thật hợp với tôi. Tôi hạnh phúc biết bao khi có thể trả lại cho bạn mình một chút trong tất cả những gì anh ấy đã cho tôi. Đến lượt tôi mạnh mẽ, và tôi đã mạnh mẽ. Đến lượt tôi tìm ra giải pháp, và tôi sẽ tìm thấy nó. Mẹ Dolly đã nói thế. Luôn luôn có một giải pháp. Chỉ cần tìm ra nó. Nếu bà ấy nói vậy, nghĩa là bà ấy cho rằng giải pháp đó không ở đâu xa. Và chính tôi sẽ là người tìm ra nó.

Chính vào khoảnh khắc chính xác đó, ý nghĩ ấy đã đến với tôi. Tự nó đến, thật đơn giản, như thể nó là lẽ đương nhiên. Một ý tưởng sẽ giải quyết được tất cả. Một ý tưởng quá sáng ngời, quá đổi đơn giản đến nỗi tôi tự hỏi ngay lúc đó, sao nó không đến với tôi sớm hơn.

Nó sẽ thành công. Nó phải thành công thôi. Tôi sẽ tìm những lời lẽ để thuyết phục họ. Cần phải làm vậy. Tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi người anh em của mình trong cuộc sống tuyệt vọng này. Tôi sẽ chết vì điều đó mất.

Tôi đã không nói về điều đó với Cửu Long, đêm đó. Tôi muốn giữ những giờ phút này tránh khỏi mọi sự kích động để cho kế hoạch của tôi chín muồi trong sự yên tĩnh và im lặng. Vì vậy, tôi đã dành phần lớn đêm đó để suy nghĩ kỹ về vấn đề, nghĩ về cách tôi sẽ thông báo chuyện này với Mẹ Dolly. Chắc chắn bà ấy cũng đã nghĩ, từ phía mình, đến một giải pháp thỏa đáng. Vì thế, tôi sẽ phải thật thuyết phục để bà ấy chấp nhận ý tưởng của tôi thay vì những hy vọng của riêng bà. Bởi không nghi ngờ gì nữa, bà lão sẽ tìm cách giữ Cửu Long lại bên mình. Bà yêu anh ấy như con trai ruột của mình, bà đã nói rất rõ ràng. Và chắc chắn bà có những tham vọng hoàn toàn khác về anh.

Nhưng khó khăn nhất sẽ là làm cho cha mẹ tôi chấp nhận ý tưởng này. Không dễ dàng gì đâu ! Đặc biệt là cuộc gặp đầu tiên giữa cha tôi và Cửu Long không được, hãy nói là, hài hòa cho lắm. Cha tôi đã xô đẩy bạn tôi một cách thô bạo và anh ấy đã trả đũa bằng cách khiến ông mất mặt giữa phố. Vậy thì, làm sao có thể khiến hai người đó hiểu rằng họ được sinh ra để sống cùng nhau ?

Vả lại, Cửu Long không phải là một đứa bé. Nhận nuôi một cậu bé mười ba hay mười bốn tuổi sẽ gây ra những khó khăn pháp lý nghiêm trọng. Chưa kể đến những vấn đề thích ứng với một thế giới cực kỳ khác biệt và đầy ràng buộc hơn nhiều so với cuộc sống đường phố, dù rất nguy hiểm, nhưng lại có được một phần tự do và không khuất phục. Thuyết phục Cửu Long có lẽ sẽ không dễ dàng như tôi tưởng. Liệu anh ấy có sẵn sàng đánh đổi sự độc lập của mình để lấy sự an toàn ngay lập tức không ?

Hiểu Cửu Long như tôi hiểu anh ấy, không gì là chắc chắn cả.

Và rồi còn có sự thật là anh ấy đang bị công an truy nã vì tội giết người. Và tôi cũng thế !

Làm thế nào chúng tôi thoát ra khỏi toàn bộ chuyện này mà không ai trong hai chúng tôi bị tổn hại và có thể mất mạng ? Về phần tôi, tình hình ít có vấn đề hơn vì tôi vẫn được coi là nạn nhân của một vụ bắt cóc. Nhưng với Cửu Long thì không như vậy. Anh ấy là một kẻ có tội đang chạy trốn, tội bắt cóc trước tiên và sau đó là tội giết người. Và công lý ở đây, không mấy quan tâm đến quyền suy đoán vô tội hay độ tuổi của những kẻ bị đưa ra trước tòa. Sẽ cần một phép màu để vạch trần sự vô tội của Cửu Long trước ánh sáng và để gỡ bỏ mọi trở ngại cho việc anh ấy được cha mẹ tôi nhận nuôi. Điều đó gần như là không thể. Thế nhưng, tôi không thấy một giải pháp nào khác.

Vì vậy, đêm đó tôi ngủ rất ít, suy nghĩ đi suy nghĩ lại trong đầu từng luận điểm của mình, nuôi dưỡng chúng bằng những suy tư và ảo tưởng của mình, bởi càng về khuya, tâm trí tôi càng rối bời. Vào lúc hừng đông, khi cuối cùng tôi gục ngã dù không muốn trước sự mệt mỏi và cơn buồn ngủ, tôi đã hoàn toàn mất dòng suy nghĩ và tình huống trở nên rối như tơ vò.

May thay, Mẹ Dolly đã để chúng tôi ngủ rất muộn vào sáng hôm đó. Đã hơn mười giờ khi bà ấy ào vào phòng. Mặt trời đã lên rất cao.

- Tôi có tin mới đây, bà cụ tuyên bố giòn già trong khi kéo tấm màn dài của cửa sổ. Dậy đi. Đi tắm cho tỉnh táo và lên sân thượng gặp tôi. Chúng ta sẽ ăn sáng ở đó. Chúng ta có việc cần bàn.

Ánh sáng chói chang của buổi trưa làm cho tôi và Cửu Long mù mắt. Và thật khó khăn chúng tôi mới chui ra khỏi đồng chăn ga nhàu nát. Vòi sen nước lạnh sau đó giúp chúng tôi gần như lấy lại được đầu óc minh mẫn.

Ra khỏi nhà tắm, chúng tôi tìm quần áo. Chúng đã biến mất. Không lẽ lại ra sân thượng mà trần như nhộng. Bà lại bước vào mà không gõ cửa và bắt gặp chúng tôi đang trần truồng, mông đít chổng lên trời. Chúng tôi đang cúi xuống thò đầu dưới gầm giường để tìm đồ lót.

- Nếu các anh đang tìm mấy bộ đồ rách rưới đó thì vô ích đây, bà tuyên bố đầy uy quyền. Diễm đang giặt và khử trùng chúng cùng với toàn bộ hành lý của các anh. Chúng sẽ được trả lại cho các anh trong một hoặc hai tiếng nữa. Đây là mấy bộ đồ mới toanh. Tôi hy vọng chúng vừa vặn. Tôi mua chúng sáng nay. Tôi không có thói quen mặc quần áo cho trẻ con.

- Chúng tôi không phải là trẻ con, Cửu Long phản pháo, cảm thấy bị xúc phạm bởi nhận xét của bà.

- Trong trường hợp đó, thưa quý ông đẹp trai, mấy thứ này sẽ vừa với quý ông. Và mau lên nào ! Cà phê đã sẵn sàng rồi.

Bà không mua đồ tạp nham đâu ! Đó là những bộ quần áo chất lượng rất tốt, gần như là quá đẹp, với tất và giày da từ thợ làm giày tốt nhất trong thành phố : cửa hàng Bân Giây Trung trên đại lộ Nguyễn Huệ. Ít nhất thì đó là điều mà Cửu Long khẳng định. Nếu đúng vậy, thì bà Dolly quả là không phải dạng vừa đâu !

Mười lăm phút sau, chúng tôi xuất hiện trên sân thượng, nơi bà chủ nhà đang chờ, bận đọc tờ báo buổi sáng của mình. Tôi cảm thấy hơi gò bó trong bộ đồ mới. Nhưng đôi giày thì rất thoải mái, làm từ da mềm với các mép được đệm.

Bà đón chúng tôi với nụ cười duyên dáng nhất. Sự lo lắng của đêm hôm trước đã nhường chỗ cho một tâm trạng vui vẻ. Bà gấp tờ báo lại theo cách mà chúng tôi có thể nhìn thấy rõ bức ảnh của một người đàn ông không xa lạ với tôi. Đó là một người đàn ông đứng tuổi, tóc mai hoa râm và ánh mắt gắt gỏng. Chúng tôi đã từng gặp nhau hai lần kể từ khi tôi đến Sài Gòn. Mỗi lần đều theo một cách quan trọng. Và mỗi lần, người đàn ông này đều có cách nhìn chăm chăm vào tôi khiến tôi tin rằng tôi không hoàn toàn xa lạ với ông ta. Tôi nhớ : một

cái nhìn ngắn ngủi, sâu sắc, gần như làm tôi sợ, cùng với vết sẹo dài làm biến dạng khuôn mặt ông.

Dưới bức ảnh có thể đọc : *Thiếu tá Lê Giang, người phụ trách cuộc điều tra về đường dây buôn bán nội tạng người đã hoành hành nhiều năm tại Sài Gòn, cho biết đã có một bước đột phá quan trọng trong cuộc chiến chống tội phạm có tổ chức. Cơ quan của ông được cho là đã phát hiện ra những bằng chứng mới lần này liên quan đến một số sĩ quan công an. Các vụ bắt giữ được cho là sắp được tiến hành.*

- Ông ấy đẹp trai, phải không ? Mẹ Dolly xen vào khi thấy tôi chú ý đến bức ảnh trên báo. Ngay cả vết sẹo của ông ấy cũng không làm ông ấy xấu đi. Và hơn nữa, ông ấy không được chụp trong bộ đồng phục. Đó là một khung người mà bộ đồng phục làm cho trở nên cao lớn và đẹp đẽ hơn. Ông ấy chắc chắn là công an trung thực duy nhất của toàn Sài Gòn. Tôi gọi ông ấy là Gigi. Ông ấy ghét khi tôi gọi như vậy. Ông ấy có một sức quyến rũ điên cuồng. Ông ấy là khách hàng trung thành nhất của tôi. Thực ra là khách hàng cuối cùng của tôi, bà cụ gằm gù và lại bắt đầu ho. Một người bạn rất thân thiết và rất hữu ích trong công việc kinh doanh mà tôi đang làm.

- Tôi đã từng thấy người đàn ông này rồi, tôi không thể không tiết lộ với bà, biết rất rõ rằng sự tiết lộ này nghe có vẻ kỳ quặc. Kỳ lạ thay, bà không hề thấy vậy. Bà chỉ đơn giản trả lời : *Tôi biết !* và chúng tôi chuyển sang bữa sáng mà chúng tôi dùng trong một bầu không khí tương đối vui vẻ. Ít nhất là trong trường hợp của tôi. Tôi đang nóng lòng muốn biết tin tức về cha mẹ mình. Chỉ cần nói cho tôi biết họ ở đâu, họ đang làm gì, khi nào họ sẽ đến đón tôi.

Và rồi tôi chờ thời điểm thích hợp để trình bày kế hoạch của mình với Cử Long và Mẹ Dolly. Tôi vẫn chưa biết mình sẽ làm thế nào. Vụ việc có vẻ sẽ rất khó khăn. Tôi cảm nhận được tình cảm của bà cụ dành cho Cử Long ngày càng lớn qua mỗi ánh mắt bà nhìn cậu.

28

Mama dolly đợi cho đến khi Cửu Long rời khỏi phòng mới lại gần. Bà ngồi xuống giường. Bà giúp tôi gấp quần áo và xếp chúng vào hai chiếc ba lô mà bà đã nhờ Diễm đi mua vào cuối buổi sáng. Đôi tay bà run rẩy khi gấp chiếc áo cuối cùng.

- Khi các anh đến Canada, cuối cùng bà cất giọng nói run run như đôi tay, anh hãy chăm sóc thật tốt cho Trần Quân. Nó là một đứa trẻ mong manh hơn vẻ ngoài. Và nó đã chịu quá nhiều cực khổ. Nó xứng đáng có một cuộc sống tốt đẹp hơn số phận mà các vị thần đã ban cho nó cho đến giờ.

Bà dừng lại một lúc và nhìn chăm chăm vào những ngón tay mà bà đang xoa bóp nhẹ nhàng. Tôi nhận thấy các khớp ngón tay biến dạng và lòng bàn tay tròn trịa không nói dối về bản chất của căn bệnh đang hành hạ bà.

- Tay tôi đầy viêm khớp. Độ ẩm của đất nước này thật khủng khiếp đối với những bà già vô dụng. Bà cười thành tiếng và nụ cười của bà, như mọi lần khác, chìm vào giữa một cơn ho rỗng. Nếu tôi không quá gần cái chết, tôi chắc chắn đã phản đối kế hoạch của anh. Nhận

nuôi một đứa trẻ và đưa nó đi xa đất nước của nó là một điều tồi tệ không nên xem nhẹ. Nhất là ở độ tuổi của Trần Quân. Tôi vẫn tiếp tục nghĩ rằng, đưa một đứa trẻ ra khỏi đất nước của nó là một tội ác, một hành vi buôn bán đê tiện mà người ta không lường hết được hậu quả. Sống quá xa cội nguồn của mình không tốt cho tâm hồn. Nó sẽ héo mòn. Nhưng Cửu Long sẽ được bao quanh bởi những người giống nó. Nó sẽ sống với những người mà tôi hy vọng, biết cách giữ cho ký ức về quê hương sống mãi. Vì vậy tôi cho rằng đó là một thỏa hiệp may mắn. Tâm hồn Trần Quân khao khát sự bình yên. Và nó sẽ không tìm thấy điều đó ở nơi đây. Các vị thần có những kế hoạch khác dành cho nó. Còn tôi, tôi không còn sức lực hay sức khỏe để bảo vệ nó khỏi những nguy hiểm có thể rình rập trong thành phố này, nơi ghi nhớ tất cả. Ở Sài Gòn, không thể tái tạo một cuộc sống lương thiện. Quá khứ bám lấy bạn như một lớp vỏ mốc meo.

Một lần nữa, Mẹ Dolly dừng lại. Bà đặt lên tôi một ánh nhìn chứa đầy nỗi buồn vô hạn. Dù không một giọt nước mắt nào rơi, dễ dàng thấy bà đang khóc, như bao người mẹ Việt Nam trước đây đã khóc khi thấy con trai mình ra đi không trở lại. Những giọt nước mắt thầm lặng mà người ta khó lường hết được sự lớn lao và cường độ. Những giọt nước mắt từ đó chảy ra một nỗi đau không

tên. Và khi những giọt nước mắt cạn khô, nỗi đau sẽ tồn tại mãi mãi, và tất cả những hành động khác trong phần đời còn lại của họ chỉ là một lời chứng không hồi kết. Một nỗi đau thêm nữa với mỗi hành động. Sống sót trong những hoàn cảnh như vậy là một điều tội tệ khủng khiếp. Thế nhưng, họ đã sống sót, những người phụ nữ bị tổn thương đó. Họ làm vậy với hy vọng thầm kín sẽ một ngày được gặp lại những đứa con trai đã mất, hy vọng được nuôi dưỡng mỗi ngày và mỗi ngày lại thất vọng thêm một chút.

- Thịnh ! Anh cho phép tôi gọi anh là Thịnh chứ ?

Bà nắm lấy tay tôi và siết chặt một cách dịu dàng.

- Tôi thấy rất nhiều sự tốt bụng trong anh. Tôi cảm ơn Đức Phật đã đặt anh trên đường đi của con trai tôi. Trần Quân không thể gặp được một tâm hồn nào tốt hơn. Nó yêu anh rất nhiều và tôi biết anh cũng yêu nó rất nhiều. Đó là điều an ủi tôi về sự ra đi của nó. Đến lượt tôi, tôi có thể nhờ anh một việc được không ?

- Tất nhiên rồi, Mẹ Dolly. Bất cứ điều gì bà muốn.

-Ồ ! Đừng lo. Không có gì to tát đâu. Trần Quân không biết đọc cũng không biết viết.

- Anh sẽ học. Con sẽ giúp anh, tôi lập tức đáp lại, tìm cách trấn an bà lão.

- Tôi biết mà, bà trả lời. Nhưng trong lúc chờ đợi nó có thể làm được, anh hãy hứa với tôi là sẽ cho tôi biết tin tức của nó ngay khi các anh về đến nơi. Và rồi hãy thông báo cho tôi biết về sự tiến bộ của nó, ít nhất là vào lúc ban đầu.

- Tôi sẽ không quên đâu. Tôi hứa với bà. Nhưng bà biết đấy, sẽ không dễ dàng để thuyết phục cha mẹ tôi. Với lại còn có cả vấn đề về việc Cửu Long và tôi đang bị công an truy nã.

- Đừng lo lắng về chuyện đó. Tôi đã giải quyết hết với một người bạn cũ. Ông ấy biết rõ tình hình. Ông ấy biết rất rõ về các anh và ông ấy có ảnh hưởng lớn. Các anh sẽ không gặp vấn đề gì về phía đó. Còn về cha mẹ anh, nếu họ đã sinh thành được một đứa con tốt bụng và hào hiệp như anh, họ sẽ biết đồng cảm với hoàn cảnh khốn khó của người bạn thân nhất của con trai mình. Tôi không có chút nghi ngờ nào về điều đó.

Cửu Long đã trở lại phòng lúc đó. Bà lão ôm cả hai chúng tôi vào lòng và siết chặt chúng tôi thật mạnh.

- Cả hai anh hãy cẩn thận. Hãy cảnh giác. Mọi nguy hiểm vẫn chưa loại trừ hết. Khi Đột vẫn còn tự do. Và một con thú khi cảm thấy bị săn đuổi thì càng nguy hiểm hơn. Tôi đã cử vài người do thám, những người ăn xin, những người biết cách qua mặt. Họ đảm bảo với tôi rằng khu vực xung quanh nhà nơi cha mẹ Thịnh đang ở, ít nhất là vào lúc này, là an toàn. Nhưng ai mà biết được. Vì vậy hãy thận trọng ! Hãy rất thận trọng !

Một giờ sau, sau những lời tạm biệt đầy xúc động, chúng tôi cáo từ Mẹ Dolly và Diễm, người lần đầu tiên mỉm cười. Cảm xúc không thiếu và chúng tôi phải nỗ lực đôi chút để kìm lại những giọt nước mắt đang nhức nhối trong mắt. Chúng tôi rời Khu Bốn để không bao giờ trở lại, chúng tôi biết điều đó, và ngay cả với tôi, việc này cũng không dễ dàng.

Bà lão đã lén bỏ vào túi áo tôi địa chỉ của bà dì Cẩm Hà của tôi và bà đưa cho chúng tôi năm mươi nghìn đồng.

- Sẽ nhanh hơn và tôi sẽ yên tâm hơn nếu các anh bắt taxi. Hãy xuống xe ở góc đường Cách Mạng Tháng Tám và Ngõ Tối. Sẽ đơn giản hơn nhiều. Mọi chi tiết đều có trên tờ giấy này. Các anh không thể nhầm lẫn được. Ở đó, sẽ có một ông lão ăn xin đang chờ các anh. Ông ấy sẽ tự giới thiệu với các anh với cái tên Lý Thái

Tổ. Ông ấy từng là giáo sư lịch sử tại trường đại học Sài Gòn. Ông ấy bị ám ảnh bởi ý nghĩ rằng mình là hóa thân của vị hoàng đế huyền thoại. Ông ấy không được tỉnh táo lắm, nhưng đáng tin cậy. Ông ấy sẽ dẫn đường cho các anh qua mê cung thực sự của những con đường ở Khu Ba. Ông ấy biết rõ nơi đó như lòng bàn tay. Các anh sẽ được an toàn với ông ấy.

Bà gửi đến chúng tôi một lời tạm biệt cuối cùng và Cửu Long và tôi rời đi, nỗi buồn trong lòng. Khi chúng tôi quay lại để chào bà lần cuối, bà đã biến mất.

Chiếc taxi đã không đi đúng đường như thường lệ ở Sài Gòn, nơi những tài xế taxi muốn kiếm thêm thu nhập tháng không ngần ngại kéo dài hành trình tùy ý. Điều này có hậu quả khó chịu là dẫn thẳng chúng tôi vào trung tâm thành phố trên đại lộ Điện Biên Phủ. Một vụ tai nạn chặn toàn bộ giao thông. Và chúng tôi tiến từng bước chậm như rùa.

Thật ngạc nhiên, Cửu Long vẫn im lặng. Anh ấy không thốt ra một lời nào kể từ lúc chúng tôi khởi hành. Anh ấy chống trán vào cửa kính và nhìn thẳng về phía trước. Thỉnh thoảng anh ấy nhìn tôi, ném cho tôi một nụ cười, rồi lại trở nên vô hồn và bắt đầu ngắm nhìn phong cảnh bằng một ánh mắt lơ đãng.

Sáng nay, anh ấy đã không phản ứng gì khi tôi thông báo ý định sẽ đề nghị cha mẹ tôi nhận nuôi anh ấy. Anh ấy đã cười, nhưng không nói gì. Anh ấy có vẻ xúc động, nhẹ nhõm theo một cách nào đó, nhưng im lặng và xa cách một cách kỳ lạ. Anh ấy ôm lấy tôi. Anh ấy nói «Người anh em của tôi !» rồi đứng dậy khỏi bàn, viện cớ đột nhiên buồn đi tiểu.

Anh ấy cũng lơ đãng và vô hồn như vậy trong lúc chuẩn bị hành lý và tôi đã có phần lớn các cuộc thảo luận với Mẹ Dolly. Tôi có cảm giác khó chịu là mình đã quyết định mọi thứ mà không hỏi ý kiến người chính liên quan.

«Đừng đòi hỏi quá nhiều ở nó, Mẹ Dolly giải thích với tôi khi tôi nhìn với vẻ mặt ân hận theo Cửu Long một lần nữa rời khỏi phòng ngay khi chúng tôi bắt đầu những cuộc thảo luận cuối cùng về việc khởi hành. Nó đang từ bỏ một thế giới quen thuộc để đến một thế giới khác mà nó chẳng biết gì. Anh không thể yêu cầu nó nhảy cẫng lên vì vui sướng hay bày tỏ lòng biết ơn của mình một cách rất vui vẻ được. Nó đang lo lắng và buồn. Nhưng mẹ biết nó đủ để nói với anh rằng tin này ngọt ngào với nó. Và rồi, anh sẽ học cách đọc được trái tim nó. Trần Quân là một đứa bé kín đáo, chưa bao giờ bộc lộ sự hào hứng của mình một cách ồn ào.»

Nhưng lúc này, trong chiếc taxi, tôi không cảm nhận được ở anh loại cảm xúc đó, nỗi u sầu của cuộc chia ly mà Mẹ Doly đã nói đến. Đó là một chuyện hoàn toàn khác : nỗi sợ ! Tôi cảm thấy nỗi sợ ở Cửu Long. Nỗi sợ quá đỗi quen thuộc với những đứa trẻ đường phố. Sợ hãi là cơ chế báo động duy nhất có sẵn cho những đứa trẻ này. Nó góp phần theo cách nào đó giữ khoảng cách với những nguy hiểm trước mắt nhất. Người ta hoặc là quen với nó, hoặc là chết. Và đó là điều tôi thấy trong mắt người bạn mình : nỗi sợ không thể diễn tả nỗi đã nhuộm một màu xám xịt lên toàn bộ cuộc sống, ngay cả trong những khoảnh khắc hạnh phúc nhất.

Tôi cũng đã từng biết đến nỗi sợ đó, nhưng có lẽ không đủ lâu để nó vẫn còn đeo đuổi tôi một khi chúng tôi đã thoát khỏi gánh nặng đó trên cuộc đời mình. Tôi rời bỏ thế giới này không chút tiếc nuối ; tôi sắp sửa đoàn tụ với cha mẹ và, đối với tôi, nỗi sợ không còn tồn tại nữa. Với Cửu Long, tôi cảm thấy rõ, mọi chuyện không đơn giản như vậy. Thế giới tổn thương này đã thấm đẫm toàn bộ ký ức của cậu ấy bằng những đoạn đời đau đớn mà không gì có thể xóa bỏ hoàn toàn. Nó sẽ còn ám ảnh cậu ấy rất lâu nữa, như một cái cây bị ảnh hưởng lâu dài trong sự phát triển và sức mạnh của nó bởi sự vắng mặt quá lâu của hơi ấm và ánh sáng. Có lẽ sẽ là như vậy với Cửu Long, ít nhất là trong một thời

gian nữa.

Tài xế taxi không ngừng bấm còi để cho người khác biết sự hiện diện của mình giữa đông xe máy, ô tô và xe tải bất động hoàn toàn. Anh ta thậm chí còn mở cửa xe để đập vào một chiếc xích lô vừa lảng máng sát quá. Cuộc ẩu đả suýt nổ ra. Tiếng hét la của hai người đàn ông có một hệ quả tích cực là cuối cùng đã kéo Cửu Long ra khỏi trạng thái uể oải có chút bệnh hoạn mà cậu ấy đã tự giam mình trong đó từ bữa sáng.

- Chết tiệt, không bao giờ tới nơi đâu ! Lại đây, Thịnh!

Cậu ấy kéo tay tôi và bắt tôi ra khỏi xe. Việc thấy chúng tôi bình thần bước ra khỏi taxi mà không thềm thanh toán tiền cước khiến tài xế gần như phát điên. Anh ta lại càng bấm còi inh ỏi hơn và la hét dữ dội, mà Cửu Long láo xược đáp lại.

- Đ.M. đồ thủ d ! Anh đã tổng tội tôi vào đồng rác này và anh còn muốn được trả tiền nữa ! Anh chỉ là một thằng ăn cắp khốn nạn. Bọn taxi các người chỉ là một lũ khốn nạn đáng b đá.

Nói xong, anh ấy quay lưng lại với tài xế đang giận dữ điên cuồng bên chiếc xe đang dừng, anh ấy tụt quần và phô mông ra cho ông ta xem. Anh ấy phá lên cười và

chúng tôi chạy về hướng ngược lại. Tôi vừa mới có một ý niệm về những gì Cửu Long hẳn đã nói với cha tôi từ góc phố của anh ấy, ba tuần trước. Và sau khi suy nghĩ kỹ, tôi tự nhủ rằng cuộc gặp đầu tiên giữa hai người quả thực sẽ không phải là thân thiện nhất.

Những lời chửi rủa của tài xế nhanh chóng báo động cho ba công an đang đứng gác ở góc phố tiếp theo. Thấy chúng tôi bỏ chạy khỏi hiện trường một cuộc cãi vã, họ hẳn nghĩ rằng thể hiện sự hiện diện của mình không phải là một ý kiến tồi. Một trong số họ gọi chúng tôi lại bằng một tiếng còi. Tôi cảm thấy người bạn mình run lên, do dự giữa việc bỏ chạy và tuân lệnh.

- Cửu Long, không phải lúc để thu hút sự chú ý đâu. Bình tĩnh nào. Để tôi nói.

Viên công an dừng lại trước mặt chúng tôi : một khối khinh bỉ khổng lồ, một ánh mắt kiêu ngạo sau cặp kính râm khiến anh ta trông hung dữ.

- Chuyện gì xảy ra thế mấy cậu đẹp trai ?
- Là ông ấy, thưa ông công an !
- Tài xế taxi ?

- Vâng ! Ông ấy cứ liên tục sờ đùi cháu. Nên khi anh trai cháu thấy vậy, anh ấy đã kéo chúng cháu ra khỏi đó.

- Tất nhiên là không trả tiền rồi ?

- Thế còn chị gái của ông, Cửu Long phản pháo, thì cô ấy có trả không ?

- Giữ lịch sự vào, cậu bé, viên công an đáp lại với vẻ mặt dữ tợn. Tôi đã trị những đứa cứng đầu hơn cậu nhiều.

- Tôi không ngạc nhiên ! Trẻ con là cớ của các ông mà, lũ công an Sài Gòn. Nó giúp các ông tránh phải ăn đòn đầy mồm từ mấy gã khỏe hơn.

Tôi cố gắng làm dịu tình hình bằng cách giả vờ hỏi lỗi.

- Bọn cháu chỉ là khách du lịch. Bọn cháu không biết những ông công an tốt bụng của Sài Gòn, thưa ông. Nếu ông muốn, bọn cháu sẽ trả tiền taxi. Anh trai cháu rất mệt. Với lại cha mẹ cháu đang đợi không xa đây. Họ sẽ lo lắng mất. Bọn cháu là công dân Canada. Ông thấy không ? Cháu có giọng của một việt kiều đúng chất kiều mà. Nghe là biết liền.

Tôi hy vọng đánh lạc hướng sự chú ý của viên công an, nhưng không ăn thua. Ông ta tiếp tục nhìn chăm chăm vào Cửu Long. Ông ta vừa tháo kính ra. Hai đồng nghiệp của anh ta cũng đã tới nơi. Họ vây quanh chúng tôi sát lại.

- Còn cậu, cậu bé, tôi biết cậu. Tôi không thể nhớ nổi tên trên cái bộ mặt của cậu, nhưng tôi biết cậu. Và cậu nói chẳng có chút giọng việt kiều nào cả... Phải không thằng đẹp trai ? Cậu có sự ngạo mạn của một tên tội phạm trẻ khôn nạn đang làm ô nhiễm thành phố xinh đẹp của chúng ta, khắc nhô lên luật pháp và thách thức chính quyền. Bộ đồ đẹp của cậu không đủ để che giấu tên du côn nhỏ mà cậu là. Cậu bốc mùi đường phố... Tôi chắc chắn đã thấy cái bộ mặt khôn nạn của cậu gần đây... Cậu không phải là đứa chúng tôi đang tìm đây chứ ?

- Không, không, đúng là anh trai cháu mà. Anh ấy tên là Trần Quân.

Nhưng tên công an không còn quan tâm đến tôi nữa. Toàn bộ sự chú ý của hắn đổ dồn về Cửu Long.

- Anh không phải là thằng được gọi là Cửu Long đây chứ ? Và là thằng đã giết một người bạn tốt của tôi. Cái bộ mặt kia đúng là anh rồi ! Nào, chúng ta sẽ tiếp tục

cuộc trò chuyện này ở đồn.

Cửu Long phản ứng ngay lập tức.

- Chạy đi, Thịnh ! Nó hét với tôi và quay sang phía tôi. Chạy đi !

Nghe những lời đó, Cửu Long ném túi của nó vào giữa háng của gã công an, hất ta gục xuống nghện đi một tiếng kêu đau đớn. Hai tên kia đứng sững lại một lúc, đủ để Cửu Long thoát khỏi chúng. Một trong những tên công an vừa với lấy máy bộ đàm.

- Bọn chúng ở đây rồi, thủ trưởng... Xác nhận... Trung sĩ Trung đã nhận ra bọn chúng... Hướng Cách Mạng...

Đó là những từ duy nhất tôi có thể nghe thấy được trong lúc chạy trốn. Cửu Long đã đuổi kịp tôi.

- Vứt túi của anh đi. Chúng ta không cần nó nữa. Theo tôi !

Chúng tôi rẽ vào con đường bên phải, con đường hiện ra giữa một khoảng sân rộng, nhưng thực ra chẳng là gì khác ngoài một ngã tư của những con hẻm tối tăm vì thiếu ánh nắng mặt trời và mờ mịt bởi những bức tường bản của những ngôi nhà bao quanh nó khắp phía. Chúng tôi đã ở lối vào mê cung của Khu Ba. Chúng

tôi dừng lại, không biết nên đi theo hướng nào cho phù hợp. Và ngay khi chúng tôi quyết định chuồn đi bằng con hẻm bên trái thì bọn chúng xuất hiện.

Giữa những người đàn ông, sáu tên trong tổng số, hấn ta ở đó, to lớn, tàn bạo, đe dọa.

- Cuối cùng thì anh cũng đến đây, Cửu Long bé bỏng yêu quý của tôi ! Một khối thịt mềm oặt ẻo tuyên bố và tiến về phía chúng tôi với nụ cười.

Tôi mất vài giây để nhận ra hấn. Hấn không mặc đồng phục. Và ăn mặc thường phục như thế, hấn trông thật khó nhận ra. Nhưng đúng là hấn rồi, Khỉ Đột !

- Anh nên nghe lời Cha cả của anh và biến khỏi Sài Gòn khi còn có thể thì hơn ! Anh lại muốn chống lại tôi và điều đó sẽ khiến anh phải trả giá rất đắt. Anh tưởng chấm dứt được việc kinh doanh nho nhỏ của tôi bằng cách phóng hỏa cái nhà đó à ? Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy không phải thế đâu. Đúng lúc tôi đang có vài khách hàng cần được thỏa mãn. Lôi bọn chúng đi ! Thăng Phan, anh đi với tôi. Phải đi chuẩn bị phòng và báo cho đội can thiệp.

Khi Đột, hãnh diện với sự ưu thế của mình, vừa rời khỏi hiện trường. Tôi hoàn toàn suy sụp, sốc nặng vì những sự kiện vừa qua đến nỗi tôi không thể nhìn rõ những gì đang xảy ra xung quanh. Tôi bước đi như một cái máy. Tôi kinh hãi nghĩ về những điều có thể xảy ra với chúng tôi, với Cửu Long và với tôi. Không biết bằng cách nào, chúng tôi chẳng mấy chốc đã hiện ra giữa dòng xe cộ đông đúc trên đại lộ Cách Mạng Tám Tháng Ba. Ánh nắng gắt làm chúng tôi chói mắt trong giây lát. Bốn tên đàn ông vây quanh chúng tôi ngoảnh mặt đi một giây để bảo vệ mắt khỏi ánh sáng quá chói chang. Đó là thời điểm mà bạn tôi chờ đợi. Nó túm lấy tay tôi, đánh sang trái rồi sang phải, giúp chúng tôi thoát khỏi sự khống chế của những kẻ canh giữ và lại lôi tôi vào một cuộc chạy điên cuồng giữa đại lộ đang nóng bỏng.

Chúng tôi đã nhìn thấy nó quá muộn. Nó vừa lao vụt ra từ đường Chiều. Cửu Long vừa kịp dùng hết sức đẩy tôi về phía vỉa hè bên trái. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau lần cuối trước khi chiếc xe màu be tông trúng nó một cú trời giáng. Tôi thấy bạn tôi bay lên không trung và rơi xuống nắp ca-pô của chiếc xe. Cuộc chạy trốn vừa kết thúc cho Cửu Long và cho tôi. Tôi đứng đó, thở hổn hển suốt nhiều phút dài, không thể nói gì, không thể làm gì. Từ chiếc xe, Khi Đột lao ra và muốn nhặt

xác Cữu Long.

Xe công an ập tới. Chúng xuất hiện khắp nơi. Người ta đã bắt Khỉ Đột và năm tên khác. Một người đàn ông tiến lại gần tôi. Ông ấy nói với tôi, nhưng tôi không nghe thấy gì. Ông ấy đẹp trai, với mái tóc bạc bên thái dương và ánh mắt trầm tĩnh. Ngay cả vết sẹo lớn bên mắt trái cũng không đủ làm ông ấy xấu đi. Mẹ Dolly đã đúng.

Người ta đặt Cữu Long lên cáng và đưa cả hai chúng tôi đến bệnh viện. Trong xe cứu thương, tôi nằm bên cạnh nó. Có một lúc tôi sợ nó đã chết, nhưng không. Nó vẫn còn sức mở mắt và nhìn tôi mỉm cười.

Còn tôi, tôi không muốn gì hơn ngoài im lặng. Tôi không còn gì để nói nữa.

29

Tôi đã ngồi cạnh người đàn ông trong bức ảnh.

- Cháu có thể gọi chú là Gigi nếu cháu muốn, chàng trai, viên công an đã nói với tôi bằng một giọng điệu dịu dàng đến mức trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nó đã khiến tôi quên mất rằng đây là một công an.

Tôi đã không trả lời. Ông ấy mời tôi một ly nước trái cây. Tôi vẫn chưa nói gì. Họ muốn tôi nằm xuống để khám. Tôi đã cự tuyệt thẳng thừng. Họ không nài nỉ nữa. Tôi vẫn ngồi đó chờ tin tức về Cửu Long.

Mẹ Dolly ngồi bên phải tôi. Bà ấy im lặng nắm tay tôi. Ngay khi có ai đó bước ra từ phòng nơi họ đang phẫu thuật cho Cửu Long, bàn tay bà ấy siết chặt lại. Chính người đàn ông trong bức ảnh đã gọi điện cho bà. Bà ấy đã đến ba mươi phút sau đó. Kể từ lúc đó, bà ngồi cạnh tôi. Bà không nói một lời. Diễm đã đi lấy cà phê cho bà. Cô gái, mặc một chiếc áo dài trắng giản dị, ngồi đối diện Mẹ Dolly và không nhúc nhích. Chúng tôi bất lực nhìn vào cánh cửa phòng phẫu thuật, nơi Cửu Long đang nằm.

Người ra kẻ vào hồi hả với những chiếc máy, chậu, dụng cụ được lau rửa liên tục. Cuối cùng, sau hơn ba giờ chờ đợi, một người đàn ông đã bước ra từ phòng mổ. Ông ta đội mũ trùm đầu, mặc một chiếc áo khoác trắng rộng thùng thình, và một chiếc khẩu trang phẫu thuật mà ông ta đã tháo ra.

Ông ta khiến tôi nhớ đến hai người đàn ông đã bước ra từ phòng mổ của phòng khám nơi chúng tôi đã phóng hỏa để cứu Lập, hai tuần trước. Ký ức đó lập tức khiến tôi thấy người đàn ông này khó chịu. Đó là kiểu người mà ta không thể mong đợi điều gì tốt đẹp.

Ông ta bước về phía chúng tôi những bước nặng nề như thể chính ông ta đang hấp hối. Ông ta có bộ mặt của một tên đào mồ. Ông ta trông rất trẻ. Xấu xí. Rất xấu xí. Nhưng trong bệnh viện này, mọi người đều xấu xí, ngay cả người đàn ông để người ta gọi mình là Gigi và vốn dĩ đẹp trai.

Bác sĩ đã bắt tay viên công an Gigi. Ông ta lễ phép chào Mẹ Dolly, người mà rõ ràng anh ta quen biết. Rồi họ nói chuyện. Diễm dường như không nghe. Còn tôi, tôi nghe thấy tất cả. Họ đã cố nói một cách kín đáo. Nhưng căn phòng chúng tôi đang ở thì bé tí hon.

- Đúng như tôi lo sợ, vị bác sĩ nói bằng một giọng mệt mỏi. Cậu bé này đã mất một quả thận. Nhìn cách mà nó được khâu lại, đó là công việc của những tay chuyên nghiệp, nhưng là công việc làm ẩu. Rất có thể đây là một nạn nhân khác của bọn buôn nội tạng. Đáng ngạc nhiên là họ đã để cậu ta sống. Bọn chúng hiếm khi chấp nhận loại rủi ro này. Nhất là với những đứa trẻ đường phố.

- Người anh của nó đã kém may mắn hơn, viên công an Gigi trả lời bằng giọng nói thờ ơ. Cậu ta đã được tìm thấy trong dòng nước sông Mê Kông, ba năm trước. Cậu ta không còn một cơ quan nội tạng nào nguyên vẹn. Ngay cả đôi mắt cũng không còn trong hốc mắt.

- Câu chuyện thật buồn !

- Điều tệ nhất, đó là một tên công an thôi nát đã cầm đầu mạng lưới. May mắn thay, hắn và tất cả những kẻ cộng tác rác rưởi của hắn đã bị nhốt sau song sắt. Việc còn lại của chúng tôi là vạch mặt những bác sĩ đã nhúng tay vào vụ việc bẩn thỉu này. Chỉ còn là vấn đề thời gian. Đúng không, bác sĩ Lan ?

- Tôi thành thật mong muốn điều đó, vị bác sĩ trẻ vội vàng đáp.

Tôi đã nhận thấy ánh mắt hoảng hốt mà anh ta liếc nhìn viên công an vào lúc đó. Viên công an Gigi đã nở một nụ cười kỳ lạ, gần như tàn nhẫn khi thấy vẻ mặt bối rối của người đàn ông trẻ. Sau đó, sự chú ý của tôi chuyển về phía cuối hành lang.

Cha mẹ tôi vừa mới tới. Đó là dịch vụ của công an đã thông báo cho họ rằng tôi đã được tìm thấy và tôi đang ở bệnh viện với một sĩ quan của Cơ quan An ninh Quốc gia. Mẹ đã chạy từ cuối hành lang để giật tôi khỏi chỗ ngồi và bế tôi lên khóc nức nở. Cha và mẹ đã phủ lên người tôi những nụ hôn. Khuôn mặt mẹ tôi cười một cách cay đắng trong sự run rẩy của thần kinh mà dường như không gì có thể làm dịu đi. Cần đến sự can thiệp tế nhị của viên công an Gigi để họ lấy lại được chút bình tĩnh. Người đàn ông đã dành thời gian để giải thích cho họ rằng tôi ổn, không có gì phải lo sợ và về phần ông ta, họ có thể đưa tôi về nhà bất cứ lúc nào họ muốn.

Mẹ tôi đã cảm ơn viên công an Gigi đến ba mươi lần mà không thể kiểm soát được sự quá kích thần kinh, thứ dần dần nguôi ngoai. Cha mẹ tôi sau đó muốn đưa tôi ra khỏi căn phòng chúng tôi đang ở để đưa tôi về nhà dì Cẩm Hà. Tôi đã cứng đầu từ chối di chuyển. Tôi đã đặt lại bàn tay mình vào tay Mẹ Dolly và im lặng nhìn chăm chăm vào bức tường trước mặt. Trước sự

ương ngành của tôi, mẹ tôi đã nổi giận. Con giận nhanh chóng qua đi.

Viên công an Gigi đã rút lui cùng với cha mẹ tôi. Họ nói chuyện trong một phòng bên cạnh phòng của chúng tôi. Tôi không nghe thấy gì về những gì ông ta kể với họ, nhưng khi cha mẹ tôi bước ra khỏi phòng, mẹ tôi nhìn chăm chăm một cách gay gắt vào bà già bên phải tôi rồi quay lại ngồi bên cạnh tôi mà không thốt ra lời nào. Theo một cái gật đầu của Mẹ Dolly, Diễm đã nhường chỗ cho cha tôi. Cô ấy chắc đã trở về nhà của Mẹ Dolly, vì chúng tôi không thấy cô ấy nữa.

Sau ca phẫu thuật, Cửu Long được chuyển lên một phòng trên tầng ba. Tôi được phép vào thăm anh ấy trong căn phòng nơi anh ấy đang ngủ, bị choáng váng bởi thuốc an thần được truyền qua đường tĩnh mạch. Cha mẹ tôi ở bên cạnh tôi, ngồi trên những chiếc ghế kim loại trong một căn phòng tối om bởi những tấm rèm có lẽ đã lâu không được giặt. Những sợi dây chạy lung tung xung quanh giường của anh. Những sợi dây này kết nối anh ấy với ba cái máy in ra dữ liệu của chúng trong những tiếng lách cách phát sáng chuyển động không ngừng.

Cửu Long xanh xao như những tấm ga trải giường phủ lên người anh ấy đến tận vai. Đầu anh ấy được băng bó và cánh tay phải đặt giữa hai thanh nẹp kim loại. Chân phải của anh ấy hơi nâng lên được cố định bởi những thanh nẹp khác và được giữ cho duỗi thẳng bởi những sợi cáp được giữ bởi những quả tạ treo ở cuối đệm. Nhưng điều làm tôi lo lắng nhất, là cái ống nhựa dài chạy từ gốc hông anh ấy và chia làm hai để nối với một cái máy thứ tư đặt ngay trên sàn. Cái máy này vận hành một máy bơm dùng để, như người ta đã giải thích với tôi, làm sạch máu của anh rồi sau đó bơm lại vào người anh ấy.

Tôi đã ở bên giường Cửu Long vài phút. Rồi các y tá đến và tôi phải nhường chỗ cho họ. Kể từ lúc đó, cha, mẹ, Mẹ Dolly và tôi chờ trong phòng bên cạnh phòng của anh.

Viên công an Gigi phải rời bệnh viện, viện có có hồ sơ cần xem lại và giấy tờ phải điền. Chúng tôi ở lại đó, cả bốn người, không biết nói gì với nhau. Vì vậy chúng tôi chẳng nói gì. Tôi có cảm giác khó chịu là mình đang bị bao quanh bởi những người xa lạ, và người ít xa lạ nhất vẫn là Mẹ Dolly. Cứ như thể cả một đời người chia cách tôi với cha mẹ.

Bây giờ tôi biết rằng họ chưa bao giờ bỏ rơi tôi. Tôi cũng biết rằng họ đã phải sống trong sự vắng mặt của tôi với nỗi lo âu tột cùng. Tôi thấy rõ, qua những quãng thâm làm tối đi ánh mắt của mẹ, rằng bà chắc đã không ngủ nhiều trong ba tuần vừa qua. Nhưng điều đó không thay đổi được sự thật là tôi đã thay đổi. Tôi không còn là cậu bé con của họ nữa. Tôi gần như đã trở thành một đứa trẻ đường phố. Tôi đã dính líu vào những sự kiện mà hầu hết người lớn đều không thể chịu đựng nổi. Và tôi đã sống sót. Tôi sống sót vì điều gì đó trong tôi đã vỡ tan và vì một thứ gì đó khác, lớn lao hơn, đã đến thay thế nó. Tôi không thể nói đó là cái gì. Nhưng tôi biết rằng thứ đó khiến tôi vừa mạnh mẽ hơn vừa mong manh hơn. Những giá trị mới, một cách nhìn thế giới khác.

Cuộc sống, đối với tôi, luôn được thể hiện bằng những màu sắc rực rỡ và rõ ràng. Ba tuần này đã thêm vào đó tất cả những sắc thái vừa làm tối đi vừa làm sáng tỏ, thứ mang lại cho thế giới kích thích chân thực của nó. Giờ tôi biết rằng cuộc đời tôi sẽ không bao giờ trở lại như xưa, cũng không giống với những gì nó đã từng, nhưng cũng không giống với những gì nó đang là lúc này. Tôi biết rằng mọi thứ thay đổi và chúng ta thay đổi cùng với chúng.

Mẹ Dolly đứng gần giường. Bà nhìn Cửu Long. Khuôn mặt bà không biểu lộ cảm xúc.

Nhưng anh ấy trông còn già hơn cả sáng nay. Cha mẹ tôi đi đi lại lại giữa phòng chờ và phòng bệnh. Họ không hiểu tại sao tôi lại trì hoãn việc trở về nhà đi như vậy. Họ không hiểu rằng tôi không muốn về đó. Rằng tôi từ chối rời xa Cửu Long. Mẹ nhìn với ánh mắt khó chịu vì tôi vẫn còn nắm tay bà lão ấy. Mẹ thở dài, mẹ tôi, mỗi lần bà vào phòng cùng tôi. Tôi cảm nhận được sự bức bối của mẹ mỗi khi bà đến gần thì thào vào tai tôi rằng đã đến lúc tôi nói lời tạm biệt «cậu bé tội nghiệp đó rồi ! Buồn lắm ! Nào ! Đi thôi !». Nhưng mỗi lần như vậy, tôi đều kháng cự. Mỗi lần, tôi không nhìn mẹ và tôi chờ đợi. Và bà ấy cũng chờ cùng với cha đứng bên cạnh, người chẳng nói gì.

Hai giờ sau, vị bác sĩ trẻ quay lại. Ông ta nói chuyện với Mẹ Dolly.

- Tôi vừa nhận được kết quả xét nghiệm. Tình hình không sáng sủa chút nào. Quả thận cuối cùng của cậu bé đã hoàn toàn hỏng và những vết gãy xương nhiều chỗ buộc chúng tôi phải tính đến việc cấy ghép trong thời gian sớm nhất có thể.

- Liệu cậu ấy có đủ sức chịu đựng một ca mổ thứ hai trong thời gian ngắn như vậy không ? Mẹ Dolly hỏi.

- Đó là cơ hội duy nhất mà cậu ấy có. Vấn đề không phải là cậu ấy có chịu đựng được ca mổ hay không, mà là liệu chúng tôi có thể thực hiện được ca cấy ghép đó trong thời hạn yêu cầu hay không.

- Ý bác sĩ là sao ?

- Tìm được một quả thận tương thích trong một khoảng thời gian ngắn như vậy gần như là không thể. Tình hình đã không đến nỗi như vậy nếu cậu bé còn quả thận thứ hai, nhưng đây không phải là trường hợp đó.

Mẹ Dolly ngẩng đầu lên và nhìn chăm chăm vào vị bác sĩ với vẻ dữ dội.

- Bác sĩ Lan, đã bao giờ ông cấy ghép cho một đứa trẻ nhà giàu một quả thận mà ông chưa bao giờ thắc mắc về nguồn gốc của nó chưa ?

- Thưa bà, tôi không cho phép bà nói như vậy, vị bác sĩ trẻ bực tức.

- Không, bà lão tiếp tục, không để bị lung lạc bởi tâm trạng của vị bác sĩ. Bởi vì, bác sĩ thấy đấy, tôi đã tự nhủ rằng hẳn phải có ở đâu đó một bác sĩ đã cấy nó

cho ai đó, quả thận mà họ đã lấy đi của con trai tôi. Hẳn phải có ở đâu đó trên thế giới một đứa con trai nhà giàu chết tiết nào đó đang đi lại với quả thận của đứa trẻ này, không phải sao ? Và Trần Quân sẽ chết vì không còn thận có sẵn ? Suýt nữa thì thành buồn cười nếu nó không quá đổi bi thương ! Có phải không, thưa bác sĩ ?

Mẹ Dolly sau đó đã đâm ánh mắt vào mắt của người đàn ông trẻ. Người sau không thể chịu đựng được ánh nhìn đó vì nó chất chứa đầy sự buộc tội thâm lặng. Ông ta điều chỉnh lại cặp kính một cách lo lắng rồi nói thêm:

- Sự gay gắt này sẽ chẳng đưa chúng ta đến đâu cả. Đứa trẻ này đã bị kết án rồi. Nếu chúng ta không tìm được người hiến tạng tương thích trong vòng bảy mươi hai giờ nữa, cậu ấy sẽ chết. Giờ thì, xin thứ lỗi cho tôi.

- Tôi không tha thứ cho anh đâu ! Bà lão khi đó quát lên bằng giọng điệu hung hăng.

Người đàn ông dừng lại, đông cứng vì kinh ngạc.

- Tôi biết tôi đang đối phó với ai đấy, bác sĩ ! Và Ông biết rất rõ tôi là ai. Chúng ta đã gặp nhau không chỉ một lần đâu, ông và tôi. Tôi đã cung cấp cho ông những cô gái tốt nhất của tôi. Vì vậy, ông hãy tìm cách cứu con trai tôi hoặc tôi sẽ xé xác ông.

Người đàn ông ngược nhìn Mẹ Dolly với ánh mắt đầy lo sợ. Ông ta tái mét.

- Tôi nói lại với bà, những lời đe dọa và sự cay đắng của bà sẽ không cứu được cậu bé này.

- Có lẽ thế, bác sĩ, nhưng ông phải biết rằng cái chết của nó sẽ giết chết ông ! Hãy suy nghĩ kỹ về những gì tôi nói.

Người đàn ông rời khỏi phòng bệnh, loạng choạng. Mẹ Dolly ngồi xuống bên Cửu Long và khuôn mặt bà khép lại, hướng về anh. Nỗi đau của người này trên nỗi đau của người kia. Vào lúc đó, tôi hiểu rằng đã đến lúc tôi cần nói chuyện với cha mẹ mình.

Chúng tôi rời bệnh viện, cả ba người, trong những phút tiếp theo. Mẹ tôi không thềm đi chào Mẹ Dolly, người vẫn đang cúi xuống giường bệnh của Trần Quân.

Trên chiếc taxi đưa chúng tôi về nhà bà dì già Cẩm Hà, tôi đã không thốt lên một lời nào. Mẹ tôi không ngừng nói liên hồi, có lẽ muốn làm tôi phân tán khỏi tình trạng đau khổ mà bà cho là bình thường sau tất cả những gì tôi vừa trải qua, dù hơi quá mức nếu xét đến...

- ... việc con chỉ mới quen cậu bé này có vài ngày thôi. Đâu có phải như một người bạn lâu năm. Phải biết phân biệt mọi thứ, Pierre...

- Chưa kể đó là một đứa trẻ đường phố, cha tôi xen vào với giọng khô khan. Cha đã nhận ra nó, con biết đấy. Cha không muốn buộc tội nó ở đây, nó đã trả giá đủ đắt cho cuộc sống trụy lạc của mình rồi. Nhưng nó vẫn không thay đổi được việc đúng là thằng bé đó đã xúc phạm chúng ta ba tuần trước. Cha có trí nhớ tốt về các khuôn mặt. Và cha khẳng định chắc chắn về điểm này. Đúng là nó... Thôi, tất cả chuyện đó, thật là buồn. Nhưng giờ nó đã qua rồi. Cuộc sống giờ đây sẽ có thể trở lại nhịp điệu bình thường, phải không con trai ? Cười lên nào. Nhìn xem ngày hôm nay đẹp làm sao !

Tôi suýt hét lên vì những lời nói của họ làm tôi tổn thương quá, vì sự vui vẻ của họ đối với tôi thật không thể chịu nổi. Có lúc, tôi tự hỏi liệu mình có nhầm cha mẹ không. Rồi tôi hiểu ra rằng họ vẫn vậy. Chỉ đơn giản là tôi, tôi đã thay đổi.

Ba tuần này đã đánh thức tôi về một thực tại mà cha mẹ tôi thậm chí còn không nghi ngờ đến sự tồn tại. Một thực tại nơi cuộc sống chiếm trọn vị trí của nó và cái chết đồng hành cùng bạn ở mỗi bước chân. Người

ta không thể bước ra khỏi một trải nghiệm như vậy mà không bị tổn thương. Những người chúng ta gặp sẽ ở trong ta suốt cuộc đời. Tôi đã thay đổi. Không phải họ. Đơn giản vậy thôi.

30

Bữa tối đã là một bữa tiệc ẩm đạm. Người ta đã đến từ bốn phía của mê cung để chiêm ngưỡng đứa con trai hoang đàng, để ăn mừng, cùng với cả gia đình, kết thúc có hậu của một trải nghiệm kinh hoàng mà họ đã chứng kiến một cách bất lực. Người ta chúc mừng nhau, hôn nhau, nâng những cốc chúc tụng không dứt để chắc chắn rằng những tiếng reo hò vui sướng sẽ xua đuổi một lần và mãi mãi những con quỷ cuối cùng.

Mười lần người ta yêu cầu tôi kể lại. Mười lần tôi im lặng. Tôi nhìn họ ăn mừng, nhồi nhét, say sưa cả lời nói lẫn rượu và tôi thấy cảnh tượng đó thật không thể chịu nổi. Trong đầu tôi, chỉ có khuôn mặt của Cửu Long. Ánh mắt ấy, ánh mắt cuối cùng mà chúng tôi đã trao đổi trước khi anh ấy bị chiếc xe điên cuồng đâm ngã. Một ánh mắt tràn đầy tình yêu thương, tràn đầy tuyệt vọng. Tôi đã có thể thấy trong đó, trong tích tắc ấy, sự thỏa mãn mà anh ấy cảm thấy dù sao đi nữa khi biết tôi được an toàn. Anh ấy đã giữ lời hứa. Tôi đã biết rằng ánh nhìn cuối cùng ấy sẽ không bao giờ rời xa tôi nữa.

Thế là khi họ bắt đầu hát, tôi đã hét lên. Chỉ một tiếng. Họ im bật. Tôi đứng dậy và đi lên giường ngủ. Khi cha mẹ tôi lên xem, thì tôi đã không còn ở trên

giường nữa.

Tôi đã đi bộ hàng giờ liền. Tôi có quá nhiều nước mắt đến nỗi tôi không thể đọc được tên các con phố. Tôi đi mà không biết phải đến đâu trong khi lại biết rất rõ đích đến của mình là nơi nào. Cuối cùng tôi đã dừng lại trước hàng rào gỗ cũ. Tấm ván bị tháo đinh vẫn còn ở đó. Tôi đẩy nó. Nó nhượng bộ. Tôi tiến vào giữa bãi đất trống nơi Cửu Long ngày xưa đã dựng lên mái ấm cho gia đình mình ; thửa ruộng của lão Bình già mà Cửu Long được thừa kế khi người ăn xin chết. Hai đồng tro tàn lớn mà gió và mưa đã cuốn đi một phần nhô lên giữa đám cỏ đen sạm. Lũ chuột đã trở lại, là những bóng di động duy nhất trong vùng đất bị bỏ hoang này.

Đó là nơi Cửu Long đã dẫn tôi đến lần đầu tiên. Buổi tối đầu tiên ấy, đêm đầu tiên ấy, bữa ăn đầu tiên ấy, những cuộc nói chuyện đầu tiên ấy. Ngay lập tức, tôi đã cảm thấy quý mến anh ấy, gần như là ngưỡng mộ. Giờ tôi hiểu rằng anh ấy cũng như vậy với tôi.

Tôi ra khỏi bãi đất. Tôi lấp lại tấm ván và tiến ra con phố ánh sáng mờ mờ đối diện vương quốc cũ của Cửu Long. Không hiểu bằng cách nào, tôi đã đến trước bệnh viện Nhi Đồng. Tôi đi qua trước các quầy tiếp tân, nơi một y tá trực đang ngủ gà ngủ gật. Tôi lên lầu. Tôi bước vào căn phòng nơi Cửu Long đang ngủ. Một cái ống

được cắm trong miệng anh. Trông như thể anh đang uống soda vậy. Nhưng cái miệng trễ xuống và cái ống được giữ bằng băng dính. Đó là để giúp anh thở. Người anh em của tôi, thậm chí còn không đủ sức để tự thở nữa. Anh đang chết dần chết mòn.

Mẹ Dolly vẫn ở đó. Bà gục xuống một chiếc ghế bành cũ nát. Bà ngủ, miệng mở hé mà không phát ra tiếng động. Tôi nắm lấy tay Cửu Long. Tôi đưa nó lên trán mình, lên mái tóc mình, lên vai mình như anh đã làm biết bao lần khi chúng tôi nằm ngủ và tôi không tài nào chợp mắt được. Lúc đó anh đã kể cho tôi nghe những truyền thuyết từ đất nước anh. Một đất nước mà dần dà, cũng trở thành của tôi. Những truyền thuyết anh đã học được khi còn trẻ, mà chắc hẳn anh đã biến đổi để chúng trở nên đẹp hơn. Cửu Long thích biến đổi mọi thứ để chúng trở nên xinh đẹp hơn.

Cha mẹ tôi đến hai tiếng sau đó. Họ đã mất ngàn ấy thời gian để hiểu tôi đã ở đâu. Sự xông vào phòng của họ đã đánh thức Mẹ Dolly. Cha tức giận. Còn mẹ tôi, bà không hiểu gì nữa về đứa con trai mới mà bà không còn nhận ra này.

Họ muốn đưa tôi về. Tôi từ chối. Nước mắt, sự chân chừ, mệnh lệnh, than vãn, không gì có tác dụng. Họ đành phải chấp nhận ở lại một phần đêm bên cạnh đứa

con trai của mình, cạnh giường của một người xa lạ. Họ quay lại phòng chờ. Đó là nơi cuộc thảo luận diễn ra.

- Cửu Long cần một quả thận, tôi nói, nhìn thẳng vào mắt cha.

- Ủ, chúng ta biết rồi, cha đáp bằng giọng đầy lo âu của người sợ hãi những gì sắp xảy đến.

- Con quyết định tặng anh ấy một quả thận của con.

- Con điên rồi ! Mẹ tôi vội can thiệp, bị kích động bởi một sự phản nộ nào đó.

- Thật lố bịch ! Cha nói thêm. Con thậm chí còn không tương thích. Để có thể hiến thận, người hiến phải tương thích với người nhận. Và trong trường hợp của con...

- Chúng con tương thích mà.

- Làm sao con có thể chắc chắn như vậy, coi nào ! Một chút nghiêm túc đi ! Đó không phải là thứ có thể kiểm tra bằng mắt được. Phải làm các xét nghiệm.

- Vậy thì chúng ta làm điều đó đi ! Con sẽ làm xét nghiệm. Chúng ta chờ kết quả và con sẽ cho một quả thận. Sẽ không có nguy hiểm gì đâu. Người ta hoàn toàn có thể sống chỉ với một quả thận. Cha mẹ biết mà !

- Điều cha biết, lúc này, cha tôi đáp lại bằng một giọng cứng rắn, là con trai cha đã mất trí rồi. Không đòi nào con lại cho một quả thận của mình đến một người hoàn toàn xa lạ.

- Anh ấy không phải là người xa lạ. Anh ấy tên là Cửu Long.

- Cửu Long. Thì sao ?

- Thì sao ư, anh ấy không phải là người xa lạ. Anh ấy là bạn con. Anh ấy đã cứu mạng con. Anh ấy đã chăm sóc con... Giờ đến lượt con chăm sóc lại anh ấy. Con sẽ không bỏ mặc anh ấy như thế này.

- Dù sao thì con cũng sẽ phải làm quen với việc đó thôi. Bởi vì không đòi nào chúng ta lại liều lĩnh sức khỏe của con vì cái... vì cái...

- Đó là người anh em của con !

Tôi hét lên. Cha tôi không nhúc nhích. Khi ông lên tiếng lại, giọng ông lạnh như băng.

- Con không có anh trai. Nhưng đôi lại giờ con có một em gái. Cha yêu cầu con nhớ lấy điều đó. Chúng ta không thể cứu cả thế giới.

- Con không yêu cầu cha mẹ cứu thế giới, con yêu cầu cha mẹ cứu Cửu Long. Con muốn chúng ta nhận anh ấy làm con nuôi.

- Phòng nhận con nuôi đã đóng cửa cho năm nay rồi, cha tôi đáp lại với một chút mỉa mai khiến tôi thấy ông thật độc ác lần đầu tiên trong đời.

- Cha mẹ đã lao vào để cứu đứa con gái của một người chị họ mà con thậm chí còn không biết. Nhưng để cứu người bạn thân nhất của con trai mình, thì chẳng thấy ai nữa. Chẳng lẽ con lại kém quan trọng hơn một người chị họ đã chết sao ?

- Con gái của người chị họ đó, như con nói, đã trở thành em gái của con. Vậy thì ít nhất hãy tôn trọng gia đình mình nếu con không tôn trọng chính bản thân con.

- Đứa con gái của người chị họ đó có thể sẽ là con gái của bố mẹ, nhưng sẽ không bao giờ là em gái của con. Cha mẹ biết con gọi nó là gì kể từ khi con nhìn thấy nó rồi : con khỉ cái. Và cha mẹ biết tên kẻ sát nhân của Cửu Long, tên công an buôn bán nội tạng trẻ em, hẳn tên là Khỉ Đột. Đây ! Nếu cha mẹ muốn biết con nghĩ gì, con nghĩ rằng con quái vật đó chính là cha của cục phân nhỏ đó !

Tay cha tôi vung lên, nhanh như chớp. Ông tát tôi mạnh đến nỗi tôi ngã xuống đất. Tôi run lên vì tức giận. Tôi nhìn chăm chăm vào cha với một ánh mắt hung dữ đến nỗi nước mắt trào ra.

- Giờ thì đủ rồi ! Con đã nói đủ chuyện ngớ ngẩn cho phần đời còn lại của con rồi, cha gầm lên bằng một giọng đầy uy quyền. Giờ thì đi nào, về nhà !

Tôi đứng dậy, nhưng tôi không nhúc nhích.

- Con không có nhà ở Việt Nam ! Và Cửu Long là anh trai con còn hơn cả việc cha là cha con !

Một cái tát nữa. Lần này, cha tôi là người đầy nước mắt. Tôi không quay đi. Tôi còn nhìn chăm chăm vào cha với vẻ ngạo nghễ hơn nữa.

- Và nếu cha muốn biết tên thật của anh ấy, hãy biết rằng anh ấy tên là Trần Quân. Con đã sống với anh ấy ba tuần mà còn đáng giá hơn mười hai năm con đã sống với cha mẹ. Anh ấy đã liều mạng để cứu con. Giờ đây, dù cha mẹ có muốn hay không, con sẽ cứu mạng anh ấy. Con sẽ làm xét nghiệm và sau đó con sẽ cho anh ấy một quả thận của con. Và khi anh ấy khá hơn, anh ấy sẽ đến Canada với chúng ta hoặc là con sẽ bỏ trốn thật xa đến nỗi cha mẹ sẽ không bao giờ tìm thấy, không bao

giờ nữa... Cửu Long không phải là một tên côn đồ nhỏ. Anh không phải là một kẻ vô lại hay một kẻ đồi bại. Anh là một cậu bé bằng tuổi con mà mọi sự độc ác trên đời đã giáng xuống đầu. Cha mẹ anh đã bỏ rơi anh trên những đường phố Sài Gòn cùng anh trai anh. Anh ấy mới vừa tám tuổi. Nếu giờ anh không còn một quả thận, ấy là vì những tên khốn đã lấy mất một quả mà không hỏi ý kiến anh. Chúng đã làm điều tương tự với anh trai anh. Nhưng anh trai anh, thì chúng đã giết chết. Vậy là Cửu Long không còn gia đình. Con là gia đình duy nhất của anh. Và anh, anh là người anh em duy nhất của con.

Tôi dừng lại, hết hơi, kiệt sức, khuôn mặt tan nát vì đau đớn và nước mắt. Tôi đã sụp đổ trong vòng tay cha tôi. Ông ôm tôi thật chặt. Mẹ tôi cũng khóc.

Lúc đó Mẹ Dolly xuất hiện ở khung cửa. Bà bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên, rất xa với sự hỗn loạn mà chúng tôi đang chìm trong đó, cha mẹ tôi và tôi.

- Tôi có thể nói chuyện với Thịnh, riêng tư, một chút được không ? bà hỏi.

Sau khi cha mẹ tôi rời khỏi căn phòng với một ánh nhìn ngượng ngùng kéo dài, Mẹ Dolly tiến lại gần. Bà nắm lấy tay tôi và bắt tôi ngồi xuống cạnh bà.

- Thịnh, tôi biết anh đang đau khổ vô cùng. Những sự kiện vừa rồi đã đủ làm lay động kẻ cứng rắn nhất. Và anh chỉ là một đứa trẻ... Không, đừng phản đối và hãy tha cho tôi những lời cầu nài nhỏ nhẻ đó mỗi khi người ta nhắc đến tuổi của anh ! Trần Quân đã nói với tôi bài diễn văn y hệt này nhiều năm rồi. Những gì anh đã trải qua không khiến anh già đi. Trần Quân và anh, các anh vẫn là những đứa trẻ và chính điều đó đã biến những sự kiện các anh đã trải qua trở nên hết sức chấn động, xa rời mọi sự nhân bản, thật kinh khủng. Tất cả những bất hạnh anh đã trải qua, dù có bi thảm đến đâu cũng không biến anh thành một người lớn. Chúng chỉ khiến anh trở thành một sinh thể ý thức hơn về thế giới xung quanh. Anh vẫn là một đứa trẻ. Và anh vẫn là đứa con của cha mẹ anh. Anh không bao giờ được quên điều đó. Mọi thứ vận hành đúng như vậy. Trước khi thành một cái cây, cây non trước hết phải là một cây chồi.

Bà dừng lại một chút và đặt lên tôi một ánh nhìn buồn đến nỗi tôi xúc động đến phát khóc. Bà để những ngón tay biến dạng của mình lướt trên các khớp ngón tay tôi. Áp lực thật nhẹ nhàng và chuyển động chậm rãi và thấm sâu. Khi bà nói tiếp, giọng bà xa xôi và dường như vọng đến tôi từ bờ bên kia của một thế giới khác.

- Anh không được nhầm lẫn cuộc đời anh với cuộc đời của Cửu Long dù cho tình bạn anh dành cho nó có lớn đến đâu. Cửu Long sẽ chết. Nó sẽ rời bỏ chúng ta dù chúng ta có làm gì đi nữa. Chúng ta không thể làm gì được. Anh cần chuẩn bị tâm thế để đón nhận ký ức về nó trong trái tim anh và giữ nó nguyên vẹn ở đó suốt quãng đời còn lại của anh. Ở đó nó sẽ là tốt nhất. Tình bạn của nó sẽ sống sót qua mọi sự ra đi và sẽ là mặt trời dẫn lối cho anh một ngày nào đó trên con đường trở về. Gia đình mà anh muốn trao cho nó, nó đã có sẵn trong nó rồi. Và khi nó rời bỏ thế giới này, nó sẽ ở bên anh, như người anh em mà nó vốn đã là. Anh đang đòi hỏi cha mẹ anh một câu trả lời cho một câu hỏi mà họ vẫn chưa sẵn sàng để đưa ra. Hãy để thời gian trôi đi. Đêm nay, trước bình minh, vào lúc anh không còn mong đợi nữa, anh sẽ có câu trả lời. Giờ thì anh phải về nhà. Đi theo cha mẹ anh, những người yêu thương con. Còn tôi, tôi sẽ tiếp tục trông nom con trai tôi. Anh sẽ trở lại vào ngày mai. Nó sẽ chờ anh. Tôi hứa với anh.

31

Câu trả lời đã đến với tôi vào lúc bình minh.

Tôi hầu như không ngủ. Suốt đêm, tôi nghe thấy cha và mẹ trao đổi với bà dì già Cẩm Hà. Người phụ nữ có vẻ ngoài khó tính lúc chúng tôi mới đến Sài Gòn, một tháng trước, giờ đây hiện ra với tôi thật dịu dàng và nhân hậu. Bà dường như có ảnh hưởng làm dịu lòng cha mẹ tôi, một thứ ảnh hưởng được dệt nên từ những nụ cười và sự im lặng.

Tôi không nghe thấy giọng bà. Dù bà có nói thì tôi cũng chẳng nghe thấy đâu. Giọng bà nhỏ nhẹ đến mức chẳng bao giờ vượt lên trên những giọng khác. May ra chỉ vượt lên trên sự im lặng. Nhưng tôi biết bà đã lắng nghe họ. Có lúc, tôi tưởng hiểu rằng cha tôi đang liên lạc với Canada. Rồi sự mệt mỏi chiếm lấy tôi và tôi chìm vào một giấc ngủ sâu, bị quấy nhiễu bởi ngàn vạn con quỷ.

Mặt trời vừa mới ló dạng ở góc những ngôi nhà, thì tôi bị kéo ra khỏi giấc ngủ bởi cảm giác khó chịu là có ai đó đang nhìn mình. Đó là cha tôi, ông đang nhìn tôi từ khung cửa sổ lớn nơi ông ngồi. Khi thấy tôi tỉnh dậy, ông vươn tay ra. Tôi đứng dậy, mắt còn đầy ngái ngủ,

và đi đến chỗ ông. Tôi tựa đầu vào vai ông. Tôi ngáp. Cha choàng cánh tay qua cổ tôi và chúng tôi đứng yên bất động ngắm nhìn cảnh thành phố mở ra trước mắt. Cả con đường ngáp trong ánh sáng trắng đục và một sự yên tĩnh dịu dàng. Thành phố, cũng như tôi, vừa mới tỉnh giấc. Những nỗi niềm u uẩn của buổi chiều tà vẫn còn giăng tấm lưới bạc của chúng lên thế giới. Tôi nhớ đó là giờ những người buôn bán đầu tiên ở Chợ Lớn mở sạp hàng. Không hiểu vì sao, ký ức này lại ngọt ngào với tôi đến thế.

Tôi nhớ lại những cuộc trò chuyện giữa tôi và Cửu Long. Những cuộc trò chuyện tràn ngập hạnh phúc nhất là những cuộc trò chuyện lúc bình minh trong sự tĩnh lặng của thành phố đang ngủ. Biết bao nhiêu là chuyện kể, bao nhiêu là mơ ước, bao nhiêu là tâm sự, bao nhiêu là huyền thoại mà anh đã kể cho tôi nghe trong những giờ khắc trống rỗng đó, khi cuộc sống lê những bước chậm chạp trên bờ sông Mê Kông vừa mới tỉnh giấc. Tôi nhớ giấc mơ của anh là được đi tham quan những lăng tẩm của các vị vua vĩ đại đã khuất trên vùng nông thôn Huế hay được tắm mình trong dòng nước trong veo của Nha Trang.

Nhưng điều khiến anh khao khát nhất, điều làm cho ánh mắt anh sáng rực lên, đó là khi tôi kể cho anh nghe về đất nước của Con Rồng Uốn Mình : vịnh Hạ Long. Anh đòi tôi kể thật dài, mô tả thật chi tiết. Thế là tôi kể cho anh nghe về những cuộc phiêu lưu tưởng tượng của tôi ở vùng đất thần bí đầy những ngọn núi đá nhún chìm trong biển nước ngọc lục bảo. Tôi kể cho anh nghe với một sự hào hứng đến mức, tôi vẽ ra một bức tranh quá chân thực, khiến anh gần như có thể cảm nhận được mùi của biển khơi, chạm vào những chiếc thuyền sampan chòng chành, vào những lưỡi đá dựng đứng như mũi nhọn trên Biển Đông.

Không khí thật dịu êm. Những gì chúng tôi nhìn thấy trên bầu trời, cha tôi và tôi, báo hiệu một ngày nắng, nóng và ẩm. Vài đám mây hồng nhú lên trên bầu trời phía Đông, cao hằn lên trên một mặt trời vô hình. Cha không nhúc nhích. Cánh tay ông vẫn đặt trên vai tôi. Cha trông có vẻ buồn quá.

Tôi choàng tay qua eo ông.

- Con yêu cha !

Ông không trả lời ngay. Mặt ông vẫn tiếp tục dán chặt vào bầu trời một lúc lâu.

- Cha cũng yêu con, con trai... Cha yêu con hôm nay nhiều hơn những gì con có thể tưởng tượng...

- Con xin lỗi vì tất cả những gì con đã nói với cha hôm qua. Con không nghĩ vậy đâu, cha biết mà.

- Cha biết, con trai, cha biết. Chính cha mới là người cần xin lỗi vì đã không hiểu con có thể đau khổ đến mức nào. Cha đã không nhận thấy con đang dần rời xa thế giới tuổi thơ để bước vào con đường khó khăn của tuổi trưởng thành. Con đã trở thành một người đàn ông bé nhỏ biết mình muốn gì. Và con đã trưởng thành xa cha, ở một nơi khác, với một người khác, và trong những hoàn cảnh khủng khiếp. Cha đã không có ở đó để bảo vệ con và cha cảm thấy tự trách bản thân mình kinh khủng. Nhưng người đàn ông mà con đã trở thành khiến cha tự hào. Cha tự hào là cha của con, Thịnh.

Ông im bật. Chúng tôi ngẩng nhìn bầu trời Sài Gòn thêm một lúc nữa. Rồi cánh tay cha tôi từ từ buông xuống.

- Đi thôi, một ngày khó khăn đang chờ chúng ta. Người anh em của con... Nó tên gì nhỉ ? À phải rồi ! Cửu Long. Đúng vậy : Cửu Long ! Nó cần con. Chúng ta có hẹn ở bệnh viện sáng nay. Chúng ta sẽ xem có thể làm gì để giúp nó.

Vào lúc bảy giờ sáng hôm đó, dưới ánh nắng rực rỡ, cha, mẹ và tôi rời nhà đi Cẩm Hà. Trời đã nóng. Bầu trời trắng xóa một cách đáng thất vọng, chất chứa một độ ẩm đến nỗi chỉ hơn năm phút là áo sơ mi của chúng tôi đã thấm đẫm mồ hôi.

Chúng tôi gặp bác sĩ ngay khi đến bệnh viện. Một ông lão với cặp kính tròn đặt trên đôi gò má bóng lưỡng. Ông nói chậm và rất ít. Ông ta có vẻ như ngủ mà mắt vẫn mở. Ông không bao giờ cười. Miệng ông đóng khung trong một vẻ bĩu môi vĩnh viễn. Ông không cử động, đôi mắt chỉ chớp chút ít khi lắng nghe.

Cha tôi lên tiếng. Ông trình bày sự việc cho vị bác sĩ. Ông nói rằng, dù rất do dự, nhưng họ, mẹ và ông, đồng ý tiến hành các xét nghiệm để xem tôi có tương thích với cậu bé trong phòng 353 không.

- Hiện một quả thận không phải là việc có thể quyết định vội vàng, vị bác sĩ giải thích. Ông bà phải biết rằng mỗi ca phẫu thuật luôn tiềm ẩn rủi ro.

Cuộc trò chuyện tiếp tục gần một tiếng đồng hồ. Cuối cùng, vị bác sĩ già đứng dậy và tiến lại gần tôi. Ông sờ nắn khắp người tôi. Ông xoa lưng tôi. Ông xem xét các ngón tay, bàn chân tôi. Ông véo da tôi. Ông đặt bàn tay già nua của mình lên trán tôi, ở những chỗ khác nhau.

Ông cạo sâu trong đầu tôi bằng một cái thìa. Ông khám nách tôi. Ông quan sát từng xương trong cơ thể tôi, mắt tôi, tai tôi, miệng tôi gần mười phút. Nước bọt của tôi dường như khơi dậy ở ông một sự quan tâm đặc biệt. Sau đó, ông khám ngực, phổi, tim cho tôi, bắt tôi ho, khạc nhổ, tặc lưỡi, thở. Cuối cùng, ông có vẻ hài lòng. Miệng ông giãn ra ở khóe, rồi đôi môi ông khẽ nhúc nhích.

- Cháu là một cậu bé khỏe mạnh và rất dũng cảm. Cửu Long thật may mắn khi có thể trông cậy vào một người bạn như cháu.

Ông ngừng nói, nhưng tôi tin là đôi môi ông đã ngừng cử động từ lâu trước đó. Dù vậy, tôi vẫn ngạc nhiên khi ông nhắc đến tên Cửu Long. Người Việt thường không gọi tên một người xa lạ, hướng chỉ là gọi bằng biệt danh. Ông ngồi thẳng dậy trên ghế. Ông cầm lấy một chồng giấy tờ và bắt đầu điền. Ông đặt một loạt câu hỏi về tình trạng sức khỏe và tiền sử bệnh của tôi. Cha mẹ tôi ký vào các tài liệu.

Sau đó, ông bác sĩ già nhìn tôi rất chăm chú.

- Cháu phải biết hai điều. Điều thứ nhất : có một phần trăm cơ hội cháu tương thích với bạn cháu. Điều thứ hai: ngay cả khi cháu tương thích, có chín mươi chín

phần trăm khả năng Cửu Long sẽ qua đời trước khi chúng ta có thể tiến hành phẫu thuật.

Một lúc, ông tìm kiếm phản ứng nào đó từ phía tôi. Nhưng tôi không có. Cửu Long sẽ sống sót ; tôi biết điều đó, còn họ thì không. Ngay cả Mẹ Dolly cũng nghi ngờ. Nhưng với bà ấy thì bình thường thôi ; bà ấy già rồi.

Vị bác sĩ phẫu thuật già gỡ kính ra và xoa sống mũi. Sau đó, ông chỉnh lại kính và đưa mắt nhìn cha mẹ tôi đầy hoài nghi.

- Thưa ông bà, tôi phải đảm bảo một điều tôi quan trọng trước khi chúng ta đi xa hơn. Ngoài rủi ro của ca mổ, sẽ còn có giai đoạn hồi phục. Khoảng một tháng, nếu không có biến chứng. Chưa kể đến chi phí cắt cổ của những ca phẫu thuật kiểu này ở nước ngoài. Tôi không giấu gì ông bà là ông bà sẽ gặp vấn đề trong việc được các công ty bảo hiểm thanh toán. Điều tôi thực sự muốn biết, thưa ông bà Nguyễn, là liệu ông bà có thực sự chắc chắn muốn dán thân vào con đường này không; liệu ông bà đã cân nhắc kỹ lưỡng tất cả hậu quả của việc làm của mình chưa.

Cha mẹ tôi nhìn nhau, có vẻ khá bị lung lay bởi những điều ông bác sĩ già vừa nói. Có một lúc, tôi sợ rằng họ sẽ đổi ý. Nhưng cha đã lên tiếng.

- Con trai chúng tôi muốn thể một cách kiên quyết. Cậu bé và nó (cha tôi vẫn còn hơi khó khăn khi phát âm tên của Cửu Long), trong những thử thách dài mà chúng đã cùng nhau trải qua, đã phát triển những mối liên kết rất đặc biệt và rất khăng khít. Cha tôi hẳn đã nói là «chúng thở cùng không khí của một con rồng», nếu ông hiểu ý tôi muốn nói. Chúng tôi đã liên lạc với gia đình chúng tôi sống ở Montréal. Họ đã ủng hộ quyết định của chúng tôi. Chúng tôi cũng đã liên lạc với bác sĩ gia đình của chúng tôi, một người bạn rất thân, người đã khuyên chúng tôi nên thận trọng và đã làm sáng tỏ cho chúng tôi về cái mà ông gọi là «những rủi ro của một ca phẫu thuật như vậy». Ông ấy không phản đối việc Thịnh cho một quả thận nếu điều đó thực sự cần thiết. Ngược lại, ông ấy lo ngại về điều kiện thực hiện ca mổ và chất lượng của việc chăm sóc hậu phẫu. Và thừa bác sĩ, với tất cả sự kính trọng dành cho ông, giờ đến lượt tôi đặt câu hỏi với ông : ca phẫu thuật sẽ diễn ra trong những điều kiện tốt nhất cho con trai chúng tôi chứ ? Ông có thể đảm bảo với tôi rằng cơ sở này cung cấp tất cả các đảm bảo cần thiết và việc chăm sóc mà con trai tôi sẽ nhận được xứng đáng với hành động mà

nó sắp làm không ?

- Tôi có thể đảm bảo với ông bà rằng bệnh viện có đủ tất cả các năng lực để đáp ứng thách thức mà con trai ông bà đặt ra.

- Tôi van ông hãy thứ lỗi cho sự táo bạo của tôi, thưa bác sĩ, cha tôi tiếp lời. Phải hiểu cho vợ tôi, một người mẹ luôn lo lắng cho con trai mình. Chỉ là chúng tôi có nghe được những tin không hay về tình trạng thảm hại mà hệ thống y tế của đất nước thân yêu và dũng cảm của ông đang rơi vào. Vậy nên dĩ nhiên...

Cha tôi không thấy cần thiết phải kết thúc câu nói của mình. Ông bác sĩ già có vẻ không bị xúc phạm bởi lời nói của cha. Không có gì trong thái độ của ông gợi lên điều đó. Nhưng dù sao đó cũng là lần đầu tiên, kể từ khi cuộc gặp này bắt đầu, tôi thấy ông mỉm cười.

- Thưa ông, cũng như nhiều người bạn của ông ở Canada, đất nước thân yêu và dũng cảm đó cũng từng là của ông, cách đây không lâu...

Một luồng gió lạnh lùa vào giữa vị bác sĩ và cha mẹ tôi. Họ dường như bị mất phương hướng sâu sắc bởi câu trả lời đầy tính công kích ngọt ngào rất điển hình của người Á Đông. Dù không hẳn là một sự xúc phạm

trực diện, đó là một lời nhắc nhở che đậy khá hờ hững về sự coi thường mà một bộ phận không nhỏ người dân Việt Nam dành cho những việt kiều. Một cuộc tấn công như vậy, nếu được thực hiện nơi công cộng, đã đủ để khiến họ mất mặt. Và mất mặt, ở Việt Nam, là một sự thừa nhận yếu kém không thể tha thứ.

Ông lão cử động trên ghế và sau một khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi, có vẻ như cho rằng thông điệp của mình đã đủ thấm thía để ông có thể xem sự việc đã khép lại. Ông chỉnh lại cặp kính và thêm bằng một giọng điệu thân thiện :

- Tôi hoàn toàn hiểu những do dự và lo sợ của ông bà. Nhưng tôi có thể đảm bảo với ông bà rằng cơ sở của chúng tôi có đầy đủ trang thiết bị, năng lực và chuyên môn cần thiết để đảm bảo cho con trai ông bà mọi sự chăm sóc mà tình trạng của cháu đòi hỏi.

Và cuộc thảo luận vẫn tiếp tục thêm khoảng nửa giờ nữa. Cuối cùng, vị bác sĩ tiến hành lấy máu và gửi ngay đến phòng thí nghiệm với lệnh ưu tiên và bắt buộc phải chuyển kết quả cho ông càng sớm càng tốt.

Bác sĩ Đặng Vũ - đó là tên của vị bác sĩ già - yêu cầu chúng tôi chờ ở phòng đợi liền kề với văn phòng của ông. Ông còn vài cuộc điện thoại cần thực hiện.

Sau một giờ chờ đợi nữa, ông bác sĩ già mở lại cửa phòng khám và mời chúng tôi vào.

- Tôi xin lỗi vì sự chậm trễ này. Mời ông bà ngồi.

Ông cầm trên tay kết quả xét nghiệm máu. Ông đặt chúng lên bàn. Ông lại tháo kính ra một lần nữa rồi dụi sống mũi một cách máy móc.

- Tôi vừa liên lạc với Montréal, ông giải thích với chúng tôi sau khi đã đặt lại mắt kính lên chiếc mũi nhỏ xíu khiến ông trông giống người Trung Quốc hơn là người Việt. Tôi đã nói chuyện với bác sĩ điều trị của con trai ông bà. Một quý ông dễ mến, người đã đồng ý chuyển cho chúng tôi hồ sơ bệnh án của con trai ông bà và đã ân cần trả lời các câu hỏi của tôi. Tiền sử bệnh lý của Thịnh dường như không có trở ngại gì cho một cuộc phẫu thuật hiến tạng tiềm năng. Tất nhiên, điều đó không loại trừ sự cần thiết phải tiếp tục các xét nghiệm.

- Cháu tưởng chúng ta đã làm xong các xét nghiệm rồi?

- Cháu chắc nói về các lần lấy máu. Còn nhiều xét nghiệm khác nữa, cháu trai ạ. Nhưng nếu cháu cảm thấy không đủ sức để đảm đương những xét nghiệm này, thì phải nói ra. Không ai trách cháu đâu.

- Không, tôi lập tức sửa lại. Xét nghiệm thì không sao. Cháu chỉ muốn biết tổng cộng có bao nhiêu xét nghiệm thôi.

- Khoảng mười xét nghiệm, cháu trai ạ. Nhưng đó chỉ là chuyện một hoặc hai giờ đồng hồ và không đau đớn gì đâu.

- Không có vấn đề gì đâu, thưa bác sĩ. Cháu muốn tiếp tục, tôi tuyên bố trong khi nhìn thẳng vào mắt mẹ để trấn an bà về ý định của mình.

Ông bác sĩ già chuyển sự chú ý khỏi tôi và lại nhìn vào cha mẹ tôi.

- Như tôi vừa nói với ông bà, tôi đã nói chuyện với bác sĩ gia đình của ông bà. Ông ấy tra cứu ghi chú của mình ; bác sĩ Thái. Đúng vậy, bác sĩ Charles-Étienne Thái. Thật lạ lùng cái thói quen phương Tây là đặt tên trước họ, ông bà không thấy sao ?

Ông bác sĩ già đặt lại kính lên mũi rồi, không chờ câu trả lời, tiếp tục phân giải thích của mình. Tôi đã nhân cơ hội này để thông báo cho người đồng nghiệp đáng kính của tôi về những nỗ lực mà Việt Nam đang thực hiện để cải thiện hệ thống bệnh viện của mình. Ông ấy có vẻ hài lòng. Tôi cũng đã liên lạc với người phụ trách

cấy ghép nội tạng trẻ em của bệnh viện Sainte-Justine, một trung tâm tham chiếu toàn cầu trong lĩnh vực này. Tôi biết rất rõ bác sĩ Lemieux, ông bác sĩ già tiếp tục và lại tháo kính ra lần thứ n. Ông ấy đã đến Sài Gòn năm ngoái để trình bày một loạt bài giảng về các kỹ thuật mới nhất trong việc lấy và bảo quản nội tạng từ người hiến tạng còn sống. Nhờ sự giúp đỡ của ông ấy, chúng tôi đã có thể có được một khóa đào tạo chất lượng cao và trang bị được những thiết bị công nghệ tiên tiến. Tôi rất thích trò chuyện với ông ấy trước khi tiến hành bất kỳ thủ thuật y tế nào có một số rủi ro.

Cha mẹ tôi đưa mắt nhìn vị bác sĩ đầy lo lắng.

- Rủi ro, thưa bác sĩ ? mẹ tôi hỏi. Những loại rủi ro nào vậy ?

- Tôi được biết là con trai ông bà vừa trải qua những thử thách dài đầy đau khổ. Chúng đã để lại một vài dấu vết. Ít nhất thì đó là điều mà các xét nghiệm máu tiết lộ. Không có gì nghiêm trọng, ông bà yên tâm. Nhưng trong trường hợp cháu phải hiến một quả thận, điều đó có thể gây ra một số khó khăn. Sẽ cần củng cố công thức máu của chàng trai trẻ.

- Trong trường hợp cần thiết và có thể tiến hành phẫu thuật, khi nào ông dự định lấy mẫu ?

- Như tôi đã nói, cần phải ổn định công thức máu và cải thiện khả năng miễn dịch của Thịnh. Trong trường hợp tốt nhất, không thể tính đến việc phẫu thuật trước ba hoặc bốn ngày nữa. Dù sao thì, xét theo tình trạng sức khỏe của người nhận, thật vô ích khi hy vọng vào một ca phẫu thuật trước thời hạn đó.

Cuộc thảo luận sau đó chuyển sang những cân nhắc liên quan đến các bước tiếp theo. Và cuối cùng, vào khoảng mười một giờ ba mươi, tôi được đưa đến các phòng khám nơi các xét nghiệm thực sự sẽ bắt đầu.

Đã hơn mười lăm giờ khi cuối cùng chúng tôi cũng có được kết quả. Trái với mọi dự đoán, tôi hoàn toàn tương thích với Cửu Long. Điều đó khiến vị bác sĩ già không nói nên lời và làm tăng thêm mối lo ngại của cha mẹ tôi, những người rõ ràng đã không lường trước khả năng này.

Tôi nghi ngờ họ, nhưng ai có thể trách họ khi đã đồng ý với yêu cầu của tôi vì nghĩ rằng chuyện tôi và Cửu Long tương thích là không thể. Mang theo niềm tin đó, họ đã để mình bị thuyết phục. Giờ đây, sự đồng ý của họ không còn vững chắc như trước nữa. Vì vậy, tôi cảm thấy mình phải can thiệp để xoa dịu nỗi sợ hãi của họ. Tôi nắm lấy tay mẹ tôi và mát-xa cho bà như Mẹ Dolly đã làm cho tôi đêm qua.

- Sẽ ổn cả thôi ! Tôi thì thâm với nụ cười dễ gần nhất của mình.

Mẹ thở dài và vỗ nhẹ vào tay tôi như muốn nói : «Cầu Chúa phù hộ !».

Chúng tôi đi ăn tối ở một quán ăn nhỏ đối diện bệnh viện. Tôi không đói lắm. Mùi thuốc, thứ mùi quá quen thuộc trong bệnh viện, làm tôi mất cảm giác ngon miệng. Và rồi tôi nóng lòng được gặp lại Cửu Long để báo tin tốt cho anh ấy.

Tuy nhiên, tôi phải kiên nhẫn chờ đợi. Cha mẹ tôi có những việc khác phải làm vào chiều nay. Họ phải đưa bé Thảo My đến nhà trẻ để tiêm phòng các mũi vaccine. Một lần nữa, con khỉ cái lại xen vào giữa tôi và cha mẹ, nhưng tôi không để ý. Tôi tính toán thấy để cha mẹ tôi chăm sóc đứa trẻ này sẽ an toàn hơn, dù sao thì nó cũng sẽ trở thành em gái tôi. Cũng như Cửu Long sẽ trở thành anh trai tôi !

Tôi không còn nghi ngờ gì nữa, khi thời điểm đến, cha mẹ tôi sẽ mềm lòng và đồng ý đưa Cửu Long về cùng chúng tôi khi chúng tôi trở về. Nhất là khi giờ tôi đã biết rằng mọi cáo buộc hình sự liên quan đến Cửu Long và tôi vừa được gỡ bỏ.

Tất nhiên, tôi chưa nghiêm túc thảo luận vấn đề này với cha mẹ. Tôi thích làm từng bước một. Sau ca phẫu thuật, họ sẽ có đủ thời gian để hiểu Cửu Long và đưa ra quyết định. Tôi không chút lo sợ nào về kết quả của vấn đề này. Ai biết Cửu Long đều yêu quý anh ấy một cách khó tin.

Anh ấy là sinh thể quyền rũ nhất mà tôi từng gặp trong đời. Cha mẹ tôi không thể thoát khỏi sức hút của anh ấy.

Tôi cố gắng kìm nén sự nóng lòng trong suốt buổi chiều. Chúng tôi đưa đưa trẻ đến nhà trẻ. Chờ đợi khoảng mười lăm phút. Cuối cùng thì nó cũng được tiêm vaccine bại liệt và uống vitamin tổng hợp, và cuối cùng chúng tôi có thể trở về nhà dì Cẩm Hà. Dì đồng ý trông bé để chúng tôi có thể đi chợ Bàn Tân một chút.

Chính tôi đề nghị chuyển đi này. Lấy có : mua quà cho em gái mới của tôi.

Được rồi, tôi thừa nhận, tôi đã cảm thấy một cú sốc khi ôm em gái mình trong vòng tay ở phòng khám. Khi thấy nó ngủ trong vòng tay tôi, như thể tìm thấy ở đó hơi ấm và sự an toàn cần thiết để buông thả mà không chút do dự, tôi bất ngờ thấy nó thật đẹp. Nó thơm mùi hoa sen và phấn rôm. Khi mẹ muốn bế nó lại, tôi đã

khăng khăng xin mẹ để tôi bế thêm chút nữa. Và tôi phải thừa nhận rằng điều đó không hề giả tạo chút nào.

Tuy nhiên, ý định đi chợ Bàn Tân không chỉ để mua quà cho Thảo My. Tôi muốn thu hút sự chú ý của cha mẹ về Cửu Long. Vì vậy, tôi chọn một chiếc váy xinh xắn có diềm đăng ten cho Thảo My. Sau đó tôi dừng lại trước một quầy bán áo sơ mi.

- Con không nghĩ là Cửu Long đã từng được ai tặng quà đâu, tôi lầm bầm trong khi sờ vào chất vải của một chiếc áo sơ mi dường như được làm từ lụa đẹp.

Mẹ tôi giật phắt chiếc áo từ tay tôi và nhìn tôi với ánh mắt nghiêm khắc.

- Con không định tặng chiếc áo này cho anh ta chứ ! Các người đàn ông các anh thực sự chẳng biết gì về vải vóc và chất lượng quần áo cả. Thôi nào, mẹ biết một cửa hàng tạp hóa nơi con sẽ tìm thấy thứ con muốn.

Chúng tôi đi thẳng đến đại lộ Nguyễn Huệ. Chỉ mất năm phút đi bộ. Ở đó, chúng tôi dừng lại trước số 35 : Bàn Gia Trung. Tên cửa hàng mà chúng tôi bước vào nghe có vẻ quen thuộc, nhưng tôi không thể nhớ là gì. Mãi đến khi ra về tôi mới nhớ ra : đây là nơi Mẹ Dolly đã mua, ba mươi sáu giờ trước, những bộ quần áo mà

bà ấy đã tặng cho Cửu Long và tôi. Ít nhất thì đó là điều mà Cửu Long đã nói. Và cậu ấy đã đúng. Khi đi ngang qua cửa kính của cửa hàng tạp hóa, tôi nhìn thấy bên phải những mẫu áo sơ mi giống hệt những chiếc chúng tôi đã mặc ngày hôm trước. Sự trùng hợp khiến tôi mỉm cười.

Vì vậy, tôi đã mua một chiếc áo len lưới bằng lụa đen tuyệt đẹp với những đường dệt bằng len chạy khắp mặt trước và mặt sau của áo. Nó rất hợp thời trang và tôi biết nó sẽ rất hợp với anh tôi.

Đã gần năm giờ khi chúng tôi rời cửa hàng tạp hóa. Cha mẹ tôi tỏ ý muốn về nhà. Còn tôi, tôi nôn nóng muốn gặp lại anh tôi ở bệnh viện, tặng món quà đầu tiên cho anh ấy và chia sẻ với anh ấy tin vui về sự tương thích của chúng tôi đã được khoa học công nhận.

Tôi không cần phải nài nỉ. Cha cười, mẹ cũng cười. Mười lăm phút sau, chúng tôi đã ở trước cửa bệnh viện với món quà trong tay. Một giờ trôi qua trước khi cuộc đời tôi đảo lộn. Một giờ. Chỉ một giờ thôi ! Một giờ đã đưa tôi từ bên này bức tường lớn sang bên kia, thật tôi tăm và đầy vô vọng.

Nhưng thật kỳ lạ, trong tất cả những sự kiện tôi đã trải qua trong cuộc đời này, sự kiện này chắc chắn là ngọt ngào và dịu dàng nhất.

32

Có thể nói gì khi ai đó rời bỏ ta ? Tôi không biết. Ngay cả sau ba mươi năm. Ngay cả sau một đời người để nhớ, tôi vẫn sẽ không bao giờ biết.

Bước vào bệnh viện, tôi lập tức cảm thấy có điều gì đó không ổn. Mùi ê-te và thuốc men khiến tim tôi như nhảy lên cổ họng. Đầu tôi quay cuồng. Nhưng không phải theo chiều tốt, có vẻ như vậy. Như thể một chiếc đồng hồ điên rồ bắt đầu quay ngược, đếm giờ thụt lùi. Thế giới không còn vận hành đúng hướng nữa. Và tôi đã biết. Ngay lập tức, tôi biết rằng mình đã nhầm, rằng Cửu Long sẽ không sống sót sau tai nạn của anh, rằng tôi phải chấp nhận để anh ra đi.

Tại sao tôi lại cảm thấy điều đó ? Tôi không thể nói với bạn. Hoặc đúng hơn, là có thể. Tôi có thể nói với bạn ; nhưng tôi không biết liệu bạn có hiểu tôi không : chính Cửu Long đã nói với tôi, trong đầu tôi. Anh nói : Tôi sắp chết ! Anh nói với tôi mà không cần mở miệng. Khi ta yêu ai đó sâu sắc, vượt trên cả trời đất, vượt cả những vực sâu đại dương thăm thẳm, trên cả và vượt ra ngoài những khoảng không liên sao, bằng một tình yêu âm áp hơn cả tia nắng mặt trời và vĩnh cửu hơn cả chính sự vĩnh hằng, tôi có một niềm tin thầm kín bằng

một sợi dây vô hình gắn kết ta với người đó, bất kể họ ở nơi đâu, bất kể khoảng cách hay ngay cả thời đại. Sợi dây ấy, không gì có thể cắt đứt, ngay cả cái chết. Khi đó, có thể biết được người đó cảm thấy gì, họ nghĩ gì, họ thực sự mong muốn điều gì mà không cần họ phải nói, thậm chí không cần họ có mặt ở đó. Đó là cách tôi biết Cửu Long sắp chết. Và tôi cũng biết tại sao anh sắp chết. Nhưng điều đó, tôi sẽ không nói với bạn.

Tôi bước đến trước phòng anh với sự chắc chắn đó. Ngay cả cha mẹ tôi, dù chưa thấy bạn tôi, chưa biết gì về những gì đang chờ đợi chúng tôi bên trong, cũng biết rằng một điều gì đó hệ trọng sắp xảy ra. Họ dừng lại giữa hành lang. Cha tôi buông tay tôi. Họ để tôi bước vào một mình. Và dù họ không còn hoàn toàn ở bên cạnh tôi nữa, tôi vẫn cảm nhận được sự hiện diện đầy trù mến và sự an ủi của họ.

Tôi bước vào phòng. Người ta đã kéo rèm nên trời tối om. Mẹ Dolly vẫn còn đó, đứng gần giường. Bà nắm tay đứa trẻ mà bà xem như con trai ruột của mình. Bà đưa bàn tay kia về phía tôi. Tôi đan những ngón tay mình vào giữa những ngón tay bà. Bà giữ tôi ở lại gần bà vài giây. Rồi bà buông lỏng tay và đặt bàn tay tôi vào tay người anh em tôi.

Với giọng run run, bà nói với tôi : «Anh thấy đây, nó đã đợi anh. Bây giờ tôi sẽ để hai đứa ở lại một mình. Bà biết là các anh có nhiều điều để nói với nhau... Trước khi nó đi, hãy nói với nó là tôi yêu nó.»

Rồi bà rời khỏi phòng. Tôi không bao giờ gặp lại bà nữa, ngay cả tại đám tang của Cửu Long. Nhiều năm sau, tôi mới biết, người ta đã tìm thấy thi thể bà vào ngày hôm sau, đang yên giấc ngàn thu giữa một chiếc giường thậm chí còn chưa dọn dẹp. Tôi đã không bao giờ nói với Cửu Long, như lời bà cù dặn tôi, rằng bà yêu anh. Và sự lãng quên đó đã khiến tôi day dứt rất lâu. Nhưng giờ đây tôi biết rằng tôi không cần phải làm vậy. Anh đã biết rồi.

Lúc này, và trong khoảng thời gian còn lại của chúng tôi, tôi ở bên Cửu Long. Tôi ngạc nhiên. Trong khi người ta nói rằng những người sắp chết thường có các đầu chi lạnh ngắt, thì các đầu chi của bạn tôi lại nóng bừng. Những ngón tay anh bắt đầu cử động trong tay tôi. Đó là lúc tôi nhận ra bạn tôi không ngủ. Anh mở mắt và nhìn tôi. Trong ánh mắt nó là ánh lên sự tinh nghịch mà tôi vẫn luôn thấy.

- Anh đến muộn rồi, Thịnh. Tôi suýt nữa thì ngừng hấp hối để đi lôi cổ anh về đây. Tôi đang tự hỏi liệu có phải một lần nữa anh lại đi lạc đường không.

Nó nở nụ cười tinh quái mà tôi rất thích.

- Đừng nói nữa. Đừng có gắng sức. Này, tôi mang cho anh một món quà. Một cái áo len ! Bọn tôi mua ở Bàn Gia Trung. Anh biết đấy, anh đã đúng, đó là nơi Mẹ Dolly đã mua quần áo cho bọn mình. Nó ở trên đại lộ...

- Tôi biết chỗ đó rồi ! Giúp tôi mặc nó vào.

Một cách máy móc, không mấy để ý đến những động tác mình làm, tôi giúp Cửu Long mặc vào chiếc áo lụa đen.

- Nghiêm túc đấy, anh biết không. Lụa hạng nhất đấy! Là mẹ tôi đưa bọn tôi đến đó. Nó sẽ dùng được cho anh lâu lắm.

- Ai ? Mẹ anh à ?

- Đồ ngốc ! Cái áo !

- Đây là áo len, phải không ?

- Ừ, đúng vậy ! Áo len !

- Nó đẹp lắm.

Tôi ngừng nói. Khi nâng Cửu Long lên để giúp anh cởi áo khoác, tôi đã thấy những vết bầm tím khổng lồ

nhuộm màu nửa người anh. Ở những chỗ da không bị nhuộm màu đỏ, vàng hay tím, nó đã chuyển sang một sắc thái xám xịt, gần như tro tàn. Cơ thể anh nóng như lửa. Những nỗ lực anh bỏ ra để mặc chiếc áo len khiến mồ hôi vã ra khắp nơi. Mái tóc mái của anh dính vào vàng trán lấp lánh.

Tôi không thể cử động được nữa. Tôi đứng đó, không thể làm bất cứ động tác nào để giúp anh. Mắt tôi đầy nước mắt mà tôi tuyệt vọng cố gắng kìm nén trong mí mắt. Cửu Long thở một cách khó nhọc và mỗi cử động nhỏ lại lấy đi của anh thêm một chút năng lượng.

Rồi những bàn tay xuất hiện từ hư không, gắn với những cánh tay dài, mảnh mai và duyên dáng. Rồi một thân hình cúi xuống người anh em tôi. Giọng nói phát ra từ thân hình đó vô cùng dịu dàng. Đó là mẹ tôi.

- Nào, chàng trai... Nhẹ nhàng đưa tay vào đây. Tốt lắm. Chiếc áo len này hợp với cháu lắm. Cháu đẹp như một hoàng tử vậy. Thịnh thực sự rất hiểu cháu. Cô thì cứ khăng khăng đòi lấy cái màu đỏ. Nhưng nó nhất quyết. Nó đã đúng. Màu này làm sáng lên vẻ đẹp của đôi mắt cháu. Cô là mẹ của Thịnh... Và đây là cha của nó... Chúng tôi rất vui và tự hào được biết cháu... Cháu là một chàng trai trẻ dũng cảm. Chồng cô và cô tự hào vì cháu là bạn của con trai chúng tôi. Hơn cả bạn bè ;

gần như là anh em theo những gì cô thấy. Vậy thì chúng tôi phải xem cháu như con trai của mình trong trường hợp này... Chúng ta sẽ phải bàn lại chuyện này khi cháu khỏe hơn. Giờ thì cháu nghỉ ngơi đi. Chúng tôi để cháu lại với Thịnh. (Mẹ quay sang tôi). Cha mẹ sẽ không đi xa đâu, con yêu. Khi nào cần thì ra hiệu nhé.

Và tôi ở lại với Cửu Long. Tôi không biết bao lâu. Chắc chắn là nhiều giờ đồng hồ. Cha mẹ tôi, theo những khoảng thời gian đều đặn, lại đến thăm. Mỗi lần như vậy, khuôn mặt mẹ tôi lại rầu rĩ thêm một chút. Mẹ vẫn luôn nở nụ cười xinh đẹp, nhưng nỗi lo lắng thì rất lớn. Mẹ đi lấy một cái chậu và đổ đầy nước vào. Mẹ tìm thấy đá lạnh. Tại sao ư ? Tôi không biết nữa. Mỗi lần mẹ đến với cha, mẹ đều nhúng một chiếc khăn trắng và dịu dàng lau mặt Cửu Long. Bà nhẹ nhàng bắt anh ấy ngậm một chút đá. Cha tranh thủ kê lại gối cho anh và dọn lại giường. Tôi bị choáng ngợp trước sự quan tâm chu đáo của họ dành cho Cửu Long. Và sự quan tâm ấy là chân thành, không chút tính toán. Cửu Long không còn là một đứa trẻ vô danh và tầm thường nữa. Anh không còn là tên du côn mà họ từng thấy ở anh. Tôi có thể khẳng định đến mức nào, tôi không biết nữa, nhưng tôi muốn tin rằng trong sâu thẳm trái tim họ, anh đã trở thành người con trai thứ hai của họ.

Các y tá cũng ghé thăm để hỏi thăm tình trạng của bệnh nhân trẻ của họ thỉnh thoảng. Họ nhìn những đường nét mà các máy móc in lên những tờ giấy lớn. Họ bắt mạch, đo nhiệt độ, đo huyết áp cho anh ấy. Họ cười với anh, một nụ cười máy móc tắt lịm ngay khi họ quay đầu đi. Họ làm công việc của mình, không hơn. Việc yêu thương anh ấy là của tôi, việc chăm sóc anh ấy là của cha mẹ tôi.

Vị bác sĩ già đã ghé qua. Ông đi cùng hai y tá và ba bác sĩ trẻ để quan sát và học hỏi. Vị bác sĩ đã nói chuyện với họ bằng giọng thăm thì. Điều ông nói chẳng khiến tôi quan tâm. Tôi chỉ mong họ đi cho nhanh.

Cửu Long đã ngủ thiếp đi. Tôi cúi đầu lên người anh và cũng ngủ theo, tựa vào vai anh. Mẹ đã đến. Điều đó đã đánh thức tôi dậy. Cửu Long mở mắt. Tôi hầu như không nhận ra đôi mắt ấy. Chúng sâu hoắm, sáng rực đến mức ngỡ như được làm từ những mảnh thủy tinh vỡ. Mẹ cho anh uống nước. Bà đưa chiếc khăn ướt lên trán nóng bừng của anh. Lần này, bà không đủ can đảm để mỉm cười. Tôi thấy nước mắt lặn vào trong mắt bà. Cha tôi quay mặt nhìn lên trần nhà. Ông lẩm bẩm điều gì đó về chuyện không có quạt. Tôi biết ông nói vậy để kìm nén cơn muốn khóc của mình.

Mẹ không muốn rời khỏi phòng. Bà ngồi ở chỗ Mẹ Dolly đã ngồi ; trên chiếc ghế mây đó, trong góc phòng giờ đã tối, chỉ được chiếu sáng bởi thứ ánh sáng phát ra từ những cỗ máy mà Cửa Long đang được kết nối liên tục.

- Tôi sắp chết rồi, sẽ không lâu nữa đâu. Đó là tất cả những gì anh nói, rồi anh quay đầu về phía tôi.

- Thịnh, tôi yêu anh, anh biết không.

Tôi đặt tay mình vào tay anh. Anh nắm nhẹ nó. Tôi khó lòng kìm được nước mắt.

- Đừng khóc. Tôi sẽ không đi đâu. Tôi chỉ tìm thấy một nơi mà tôi có thể thấy anh bất cứ khi nào anh muốn. Tiện hơn ấy mà. Với lại, ở đây giờ lạnh quá.

Anh lạnh ! Anh lạnh trong khi người anh đang nóng bừng.

- Anh có nhớ không, Thịnh, những tuần ở gần Sông Cửa Long. Ừ thì ! Đó là hai tuần đẹp nhất đời tôi. Anh có biết ở quê tôi người ta gọi Sông Mê Kông là gì không? Cửa Long. Anh có biết tại sao người ta gọi nó là Cửa Long không ? Ừ, đúng rồi, tôi đã kể cho anh nghe rồi.

Anh im bật. Sự im lặng kéo dài hàng giờ. Tôi nhìn đồng hồ. Không, mới chỉ mười phút thôi ! Cửu Long cựa quậy một lúc. Anh ho. Mẹ vội chạy đến. Cha đỡ anh dậy và giúp anh khạc nhổ vào chiếc khăn ướt. Đó là máu. BẠN tôi đang khạc ra máu. Rồi với một sự dịu dàng mà tôi chưa từng thấy ở ông, cha tôi xoa lưng, cánh tay và chân lạnh lặn của anh. Sau đó cha mẹ tôi trở về góc phòng của họ và không nhúc nhích nữa.

Cửu Long bắt đầu run lên. Môi anh tím tái và chân tay nổi lên những mảng trắng.

- Tuyệt kìa ! anh kêu lên khi nhìn làn da nổi đóm của mình. Tôi lạnh quá.

Tôi kéo chăn cho anh cao hơn. Anh giữ tay tôi trong tay mình. Rồi, anh đặt nó lên trán mình một lúc lâu. Và rồi, bằng một giọng nói khẽ khàng đến mức khó nghe, anh bắt đầu kể cho tôi nghe truyền thuyết về Thị Kính.

Tôi lắng nghe anh, đầy ngưỡng mộ, kể cho tôi nghe, có lẽ là lần thứ mười, câu chuyện truyền thuyết dường như đã nuôi dưỡng tuổi thơ anh.

Câu chuyện bi kịch về một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ vì một hiểu lầm và rồi, sau một sự nhâm lẫn lớn hơn nữa, lại bị đuổi khỏi nơi tu hành bởi một lời

nói dối được sự ghen tuông của một người đàn bà khác hậu thuẫn. Đó là một truyền thuyết chứa đầy lòng trắc ẩn mà phương Đông có thể có. Và Cửu Long kể nó thật hay. Đặc biệt là đoạn mà người phụ nữ ấy chống chọi lại nỗi tuyệt vọng lớn nhất, vì tình yêu dành cho đứa con của bà.

«Ngày xưa ngày xưa, người bạn tôi bắt đầu bằng một giọng yếu ớt, nhưng trong trẻo, có một cô gái rất đẹp kết hôn với một người đàn ông rất xấu xí. Một tối, người phụ nữ tên là Thị Kính nằm ngủ với người chồng rất xấu của mình. Nhưng bà yêu chồng mình lắm, người chồng ấy. Thế nên, bà nhìn chồng ngủ. Và rồi, bà thấy trên cổ chồng có mấy sợi lông rất dài mọc ngang xoè. Thế là bà đi lấy con dao để cắt mấy sợi lông xấu xí ấy. Người chồng bừng tỉnh. Ông thấy vợ mình đang cầm dao. Ông nghĩ vợ mình định giết mình. Ông hét, ông gào. Thị Kính muốn giải thích, nhưng chẳng ai chịu nghe. Cuối cùng, bà bị đuổi khỏi làng. Bà đau khổ vô cùng. Bà khóc suốt. Bà quyết định cải trang thành đàn ông bằng cách cắt tóc. Bà tìm một bộ đồ nhà sư rồi đến sống trong một ngôi chùa và dành cả đời mình cho Đức Phật và cho thiền định.

Nhưng Thị Kính đẹp. Dù cải trang thành đàn ông, trong bộ đồ nhà sư, ai đi qua cũng ngoái nhìn, bởi vì bà đẹp quá. Một hôm, trong một buổi lễ, một cô gái trong thành thấy Thị Kính. Cô ta chắc mẩm đó là đàn ông. Cô gái phải lòng vị sư thực ra là Thị Kính. Cô gái tỏ tình với Thị Kính. Người kia cự tuyệt ngay. Bà bảo cô gái đang nghĩ bà là đàn ông hãy quên bà đi.

Cô gái tức giận và thất vọng đến mức, cô ta quyết định ngủ với người đàn ông đầu tiên mà cô gặp. Khi có thai, cô muốn trả thù vị sư mà cô vẫn còn yêu. Cô sinh con rồi bỏ đứa bé trước cổng chùa với một mẫu tin nói rằng Thị Kính là cha đứa bé. Bởi vì người đàn bà độc ác vẫn nghĩ vị sư là ... một người đàn ông.»

Thị Kính bị dẫn đến tòa án của chùa để thẩm vấn. Bà im lặng trước những câu hỏi dai dẳng của các vị thẩm phán, không biết phải trả lời thế nào trước những lời buộc tội mà, dĩ nhiên, bà hoàn toàn vô tội. Đó là khi đứa bé bắt đầu khóc. Trong một cử chỉ đầy trắc ẩn trước đứa trẻ đang khóc, Thị Kính cúi xuống và bế đứa bé lên tay để vỗ về. Cử chỉ hoàn toàn tự nhiên ấy đã ký vào bản án trục xuất bà khỏi chùa. Bà phải rời khỏi nơi đó cùng đứa trẻ và đi xin ăn để sống trong những điều kiện khùng khiếp. Bà đi từ nhà này đến nhà kia, từ chợ này sang chợ nọ, van xin, cho đứa trẻ và cho bà, thức ăn và

mái nhà dưới đó để ngủ.

Nhiều đêm, bà đã cưỡng lại ý muốn rời bỏ thể giới tàn khốc này bằng cách lao mình xuống dòng nước của dòng sông. Mỗi lần như vậy, chính đứa con đã giữ bà lại. Nhưng một buổi tối, kiệt sức và ốm yếu, bà cảm thấy cái chết đang đến. Không còn sức lực và tuyệt vọng, bà đến chùa lần cuối, kể lại toàn bộ câu chuyện của mình và tiết lộ bí mật khủng khiếp. Đến cuối, khi đã bị những dòng nước lạnh giá của cái chết chiếm lĩnh, bà gửi gắm đứa trẻ cho vị trụ trì nơi đó.

Bà qua đời không lâu sau khi lần cuối hôn lên trán con trai. Nụ cười và ánh sáng lúc đó hiện rõ trên khuôn mặt người phụ nữ trẻ khiến vị sư già hiểu rằng Thị Kính đã ra đi trong bình an. Chúng còn khiến ông hiểu hơn rằng ông đang đứng trước một tâm hồn thuần khiết và rộng lượng, một con người với những phẩm chất thánh thiện.

Cảm động trước những đức tính phi thường của người phụ nữ trẻ, vị Trụ trì đã tâu lên Hoàng đế Trung Hoa về những sự việc mà ông vừa chứng kiến. Và trong sự thông thái vĩ đại của mình, Hoàng đế đã ban hành một sắc lệnh phong Thị Kính là «*Bà Mụ Nhân Từ Bảo Hộ Trẻ Em*» và ban cho danh hiệu cao quý *Quan Âm Tống Tử*.

Suyt ! Im lặng ! Đừng nói gì cả. Tôi biết. Giọng của Cửu Long đã tắt lịm từ lâu trước khi kết thúc. Chính tôi đã hoàn thành câu chuyện về Thị Kính. Và rồi sao ? Điều đó chẳng có nghĩa lý gì. Tôi biết anh ấy không nói nữa. Sự im lặng thật đáng sợ, bạn nói vậy sao ? Nhưng không, nó không đáng sợ. Im lặng là gì ? Chỉ đơn giản là sự vắng lặng của tiếng ồn, sự vắng lặng của lời nói.

Trong trường hợp đó, tất cả những tiếng ồn xung quanh con đang làm gì ? Và tại sao trong đầu con bỗng có quá nhiều lời nói như vậy ?

Thật ra, tôi nghĩ tốt hơn là tôi nên nhắm mắt lại. Cửu Long đang ở đó trước mặt tôi, trong một ánh sáng rực rỡ, đôi cánh mở rộng, sẵn sàng bay lên. Tôi ở gần anh ấy. Chúng tôi là hai con chim tự do, hai con rồng vút lên từ những vùng đất xa xôi. Cửu Long nhìn tôi cười rồi, bằng một cử chỉ đầy khoái cảm, anh tạo khoảng cách, rời xa. Anh ấy đẹp, anh trai tôi. Anh ấy thật đẹp giữa ánh sáng đó.

Tôi cố gắng giữ anh lại, hét lên bảo anh chờ tôi. Vô ích. Anh ấy đã cất cánh. Như một con rồng bận rộn, anh lướt trên những cánh bướm lớn màu cam của mặt trời lặn. Với đôi cánh của mình, anh vẫy chào tôi lần cuối. Anh thoát ra, xoay tròn trong một vòng xoáy điên cuồng mà ánh sáng hút lấy. Rồi anh biến mất trong mặt

trời, thứ đã khép lại vĩnh viễn trên người anh.

Và rồi, đó là chiến tranh với những tiếng còi báo động, những tia lửa, những tiếng lách cách của đạn, những tiếng rít của bom, những vụ nổ. Và tất cả những người đó chạy tán loạn khắp nơi.

Tôi đã mở mắt ra. Cửu Long đã chìm vào giấc ngủ. Anh ấy đã không hoàn thành câu chuyện của mình vì anh ấy đang ngủ.

Người ta đã rút từng cái máy một. Những tiếng còi im bật. Những ngọn lửa tắt lịm.

Những tiếng lách cách và tiếng rít đã ngừng lại. Trong đầu tôi, những vụ nổ dần dần lắng xuống. Những người xung quanh tôi không còn cử động nữa.

Thế giới đã dừng lại.

Cửu Long đã chết.

Lời Kết

Vậy đây.

Ba mươi năm đã trôi qua kể từ những sự kiện bi thảm đó. Và tôi chẳng quên điều gì. Ký ức của tôi vẫn nguyên vẹn. Và, mặc dù gương mặt của Cửu Long không còn ám ảnh tôi nhiều như trước nữa, nó cũng không hề phai mờ. Thỉnh thoảng tôi cố hình dung xem bây giờ anh ấy sẽ trông như thế nào, anh ấy đã làm gì với cuộc đời mình, vợ con anh ấy đã ra sao. Anh ấy đã làm nghề gì. Tất cả đều là những câu hỏi vô ích vì chẳng có câu trả lời nào. Nhưng chúng giúp tôi không quên anh.

Tên anh luôn có trên bàn thờ tổ tiên của gia đình. Chính cha tôi là người đã thêm tên anh vào đó trong ngày giỗ đầu tiên của anh tôi. Tôi vẫn nhớ, lần đầu tiên ấy thật khủng khiếp. Tôi đã khóc suốt đêm.

Rồi, dĩ nhiên, cuộc sống vẫn tiếp diễn. Tôi tiếp tục học trung học tại trường đa hợp Lucien-Pagé, rồi tại Cégep Bois-de-Boulogne. Cuối cùng, tại Đại học Montréal, điều khiến cha mẹ tôi vui mừng khôn xiết. Ngành Y : Chuyên khoa Tim mạch Nhi.

Kể từ cái chết của Cửu Long, một chuỗi những mất mát đau thương khác đã giăng mắc cuộc đời tôi, tạo nên trong đại dương thời gian những xoáy nước lớn nuốt chửng những mảnh đời người thân của tôi. Tôi đã để lại những người thân yêu ở đó. Đầu tiên là bà ngoại ; rồi đến dưỡng Minh, rồi cha mẹ tôi trong một tai nạn xe hơi trên đường cao tốc đô thị mà mẹ tôi ghét nhất, sẽ sớm tròn năm năm.

Suốt những năm đó, Thảo My đã trở thành một thiếu nữ rất xinh đẹp và thông minh. Kỳ lạ thay, qua nhiều năm, cô ấy đã trở thành người bạn thân nhất của tôi. Tôi dành cho cô ấy tất cả tình cảm mà tôi đã tích lũy suốt thời thơ ấu và chưa từng có cơ hội để trao đi, ngoại trừ cho Cửu Long, thứ tình cảm mà tôi đã thiếu thốn một cách tàn khốc.

Khôn cho kẻ nào dám đụng đến em gái tôi. Thảo My thường trách tôi quá chăm sóc cô ấy, quá tìm cách bảo vệ cô ấy. Em ấy đã đúng. Em ấy không cần sự bảo vệ của tôi. Em ấy là một đứa trẻ vui tươi, dịu dàng và hào phóng, với em, làm tổn thương một người, dù chỉ vì một sự vụng về hoàn toàn ngoài ý muốn, cũng là một tội ác không thể tha thứ. Em ấy chẳng bao giờ thiếu bạn bè.

Khi cha mẹ chúng tôi qua đời, chúng tôi đã ở bên nhau. Em ấy vừa tròn hai mươi lăm tuổi.

Một năm sau, em thông báo với tôi rằng em sẽ kết hôn. Thêm một năm nữa và em rời Canada vĩnh viễn cùng Lê, người chồng trẻ của em, cũng đẹp như em. Họ định mở một nhà hàng trên đường Đồng Khởi ở khu phố sang trọng Nguyễn Huệ, giữa lòng Sài Gòn.

Và bây giờ, tôi đang trên chuyến máy bay này đưa tôi trở về đất nước của tổ tiên lần thứ hai. Tôi đã quyết định định cư ở Việt Nam, gần em gái tôi và những kỷ niệm của tôi. Đất nước này đã thay đổi rất nhiều. Nó đã trở thành một quốc gia hiện đại. Chỉ có tôi, tôi vẫn hơi tụt lại phía sau. Khi tôi quyết định di cư, kiến thức về tim mạch nhi khoa của tôi đã mở toang cánh cửa cho tôi vào các bệnh viện lớn nhất ở Sài Gòn và Hà Nội. Nhưng tôi lại thích Vĩnh Long, một thị trấn nhỏ ở đồng bằng sông Cửu Long, chính bởi vì sự gần gũi với con sông. Tôi có một ngôi nhà tiện nghi ở đó trên bờ của một trong nhiều kênh rạch của nó. Và không gian. Không gian...

Tôi bốn mươi hai tuổi. Người ta nói đó là tuổi của mọi hy vọng. Vì vậy, tôi không tuyệt vọng. Tôi yêu cuộc sống sâu sắc. Mặc dù nó đã gây cho tôi bao nỗi đau, cho đến nay nó đã cho tôi nhiều hơn là lấy đi. Bởi vì nó đã dạy tôi rằng, nếu mọi người ra đi, họ không bao giờ thực sự rời bỏ chúng ta.

Ở đất nước này, đã từng có một dòng sông và một người bạn. Tên của họ là Cửu Long. Và tôi không quên cả hai.

MỤC LỤC

PHẦN MỘT - GIA ĐÌNH TÔI

Lời Tựa	5
1	8
2	31
3	48
4	62
5	83
6	94
7	112
8	123
9	141

PHẦN HAI - NHỮNG ĐỨA TRẺ ĐƯỜNG PHỐ

10	159
11	171
12	198
13	210
14	225
15	238
16	252
17	277
18	288

19	298
20	313
21	329
22	350
23	365
24	376
25	387
27	418
28	433
29	449
30	462
31	472
32	491
L'òi Kết	505

Cửu Long

Lạc vào những con phố Sài Gòn, Pierre trở nên bơ vơ và không có chỗ nương tựa.

Cửu Long, một đứa trẻ đường phố, đã cứu mạng và che chở cho cậu. Từ đó, những cảnh trụy lạc, cùng cực của những đứa trẻ bị bỏ rơi, tàn tật, được tìm thấy đã chết hoặc mất tích đã trở thành một phần cuộc sống hàng ngày của Pierre. Cậu sẽ phải chiến đấu, trộm cắp để sinh tồn, không ngừng chạy trốn khỏi những hiểm nguy, nhà chức trách và các cuộc chiến tranh giành lãnh thổ. Nếu không có Cửu Long giúp xoa dịu thực tại khắc nghiệt, Pierre (Thịnh) đã không thể nào sống sót.

Sinh ra tại Québec (Canada) trong một gia đình có bố mẹ là người Việt Nam, Pierre đã theo bố mẹ trở về Việt Nam để nhận nuôi một người em gái. Ba mươi năm sau, anh vẫn còn nhớ như in.

Pierre Desrochers sống và giảng dạy tại Montréal đã hơn hai mươi năm. Những lần ông ở lại châu Á và những lời kể của những người bạn Việt Nam đã cho phép ông miêu tả một cách chân thực đến ám ảnh câu chuyện tình bạn khó quên này.